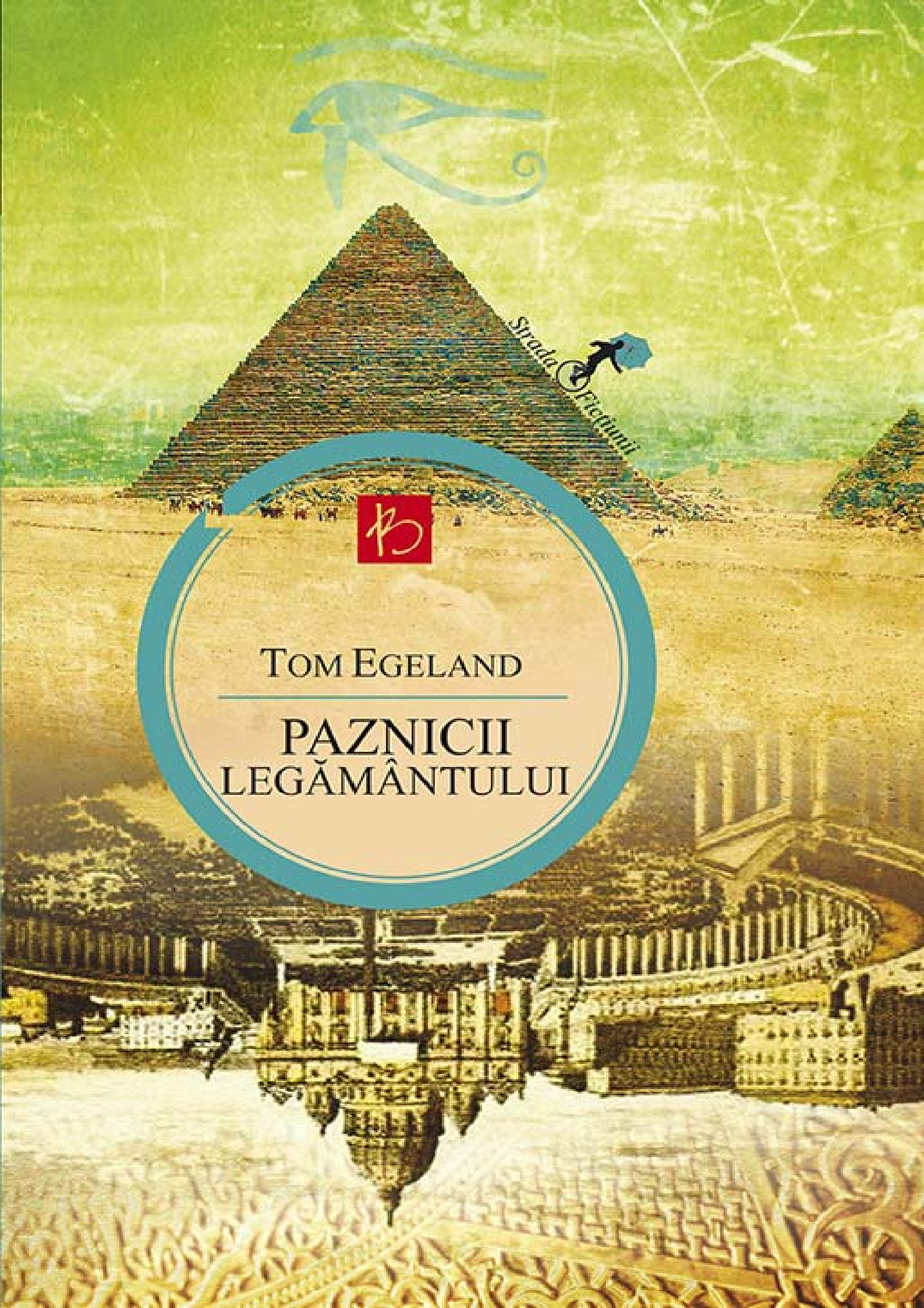

TOM EGELAND

PAZNICII LEGĂMÂNTULUI

Tom Egeland

Paznicii Legământului

Traducere din limba engleză și note de
Alexandru Macovescu

Editura ALLFA
2013

Strada Ficțiunii

Această traducere a fost realizată cu sprijinul financiar al
NORLA
Fundația pentru Literatură Norvegiană

EDITURA ALLFA

Această carte în format digital intră sub incidența drepturilor de autor și a fost creată exclusiv pentru a fi citită utilizând dispozitivul personal pe care a fost descărcată. Oricare alte metode de utilizare, dintre care fac parte împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială a textului, punerea acestuia la dispoziția publicului, inclusiv prin intermediul Internetului sau a rețelelor de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme – altele decât cele pe care a fost descărcată – care permit recuperarea informațiilor, revânzarea sau comercializarea sub orice formă a acestui text, precum și alte fapte similare, săvârșite fără acordul scris al persoanei care deține drepturile de autor, sunt o încălcare a legislației referitoare la proprietatea intelectuală și vor fi pedepsite penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

PAKTENS VOKTERE
Tom Egeland
Copyright © 2007, H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard) AS

PAZNICII LEGĂMÂNTULUI
Tom Egeland
Copyright © 2013 Editura ALLFA

ISBN ePUB: 978-973-724-774-2
ISBN PDF: 978-973-724-773-5
ISBN Print: 978-973-724-706-3

Redactare: Ruxandra Câmpeanu
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură : Anca Tach
Design copertă: Alexandru Novac

Editura ALLFA
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512, București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție:
021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi:
comenzi@all.ro

www.all.ro

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Tom Egeland s-a născut în 1959 la Oslo, în Norvegia. În timpul liceului a studiat un an în Statele Unite ale Americii, în orașele Denver și Salt Lake City. A lucrat ca jurnalist la publicația săptămânală *Vi Menn*, ca reporter și redactor de știri la ziarul *Aftenposten*, iar apoi ca redactor la canalul de televiziune TV 2. A debutat în 1988 cu romanul *Ragnarok*. Succesul a venit odată cu publicarea romanului ***Capătul cercului*** (*Sirkelens ende*, 2001; Editura ALLFA, 2012). La fel de bine primit de către public a fost și romanul ***Paznicii Legământului*** (*Paktens voktere*, 2007; Editura ALLFA, 2013), care continuă aventurile arheologului Bjørn Beltø din ***Capătul cercului***. Romanul *Lucifers Evangelium*, publicat în 2009, i-a adus Premiul Riverton pentru cel mai bun thriller norvegian. Cărțile lui Tom Egeland au fost traduse în peste douăzeci de limbi.

Vocea autorului

„Scriu cărțile pe care mi-ar plăcea să le citesc – cărți care mă intrigă, mă entuziasmează, mă provoacă, mă învață lucruri noi, dar și cărți care mă sperie...”

Ankh egiptean

Runa *tiwaz*

Cruce creștină

Pentagramă

„Moise, robul Domnului, a murit acolo, în țara Moabului, după porunca Domnului. Și Domnul l-a îngropat în vale, în țara Moabului, față în față cu Bet-Peor. Nimeni nu i-a cunoscut mormântul până în ziua de azi.”
Deuteronom, 34:5-6

„Cripta mi-e deschisă; glorioase spirite În beznă se prăbușesc. Ochiul lui Horus sfințește;
Deschizătorul de drumuri m-a îngrijit.”
Cartea egipteană a morților

„Tore Hund se duse acolo unde zăcea trupul regelui Olav, avu grijă de el, îl puse pe pământ și întinse o mantie peste el. Spuse mai târziu că, atunci când îi șterse de sânge chipul, era foarte frumos și roșu în obraji, de parcă ar fi dormit, chiar mai senin decât era în viață.”
Snorri

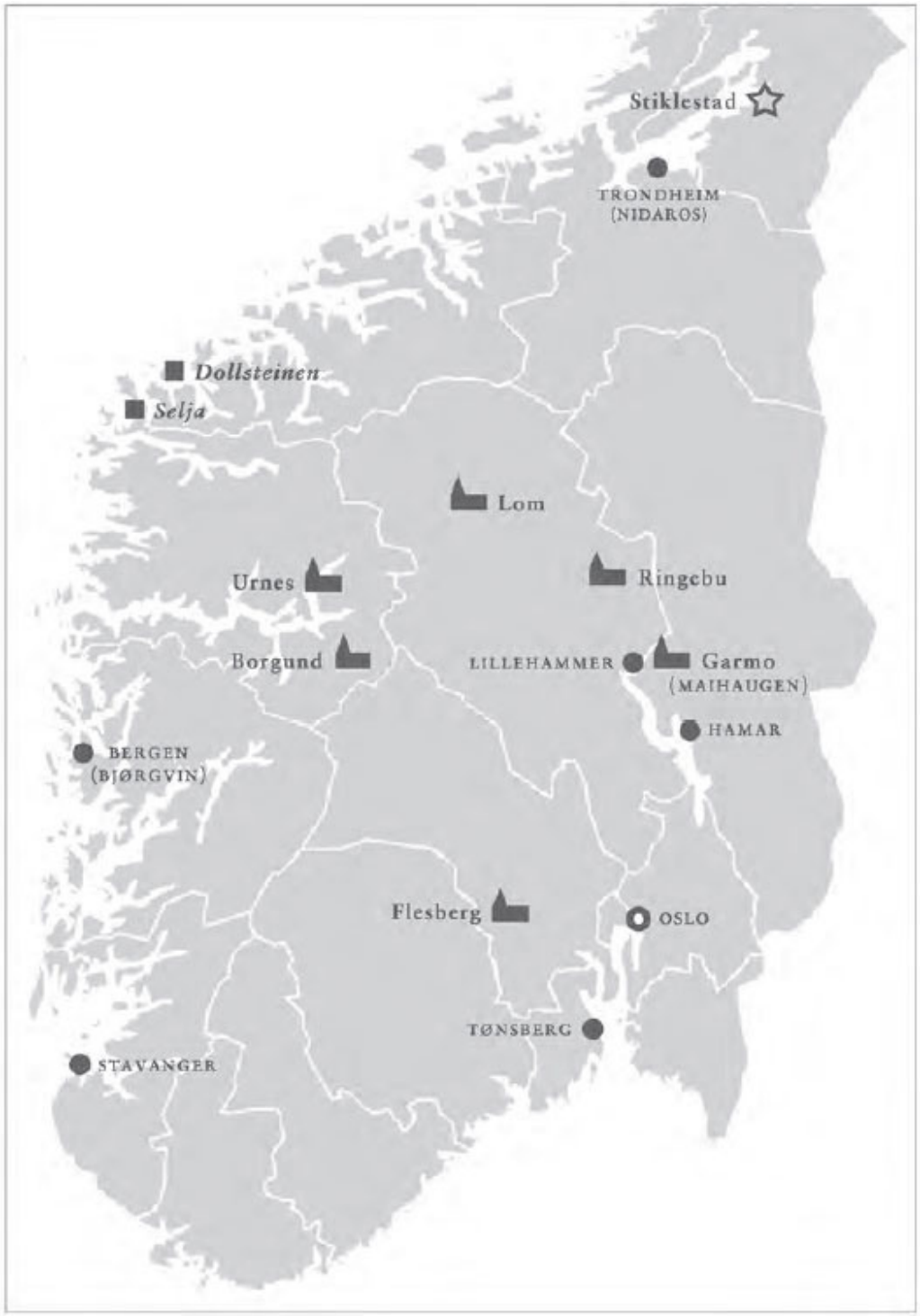
Stiklestad
TRONDHEIM
(NIDAROS)
Dollsteinen
Selja
Lom
Urnes
Ringebu
Borgund
LILLEHAMMER
Garmo
(MAIHAUGEN)
HAMAR
BERGEN
(BJØRGVIN)
Flesberg
OSLO
TØNSBERG
STAVANGER

Prolog

„Nu este decât un pas între mine și moarte.”
Cartea întâi a lui Samuel, 20:3

„De aceea Înțelepciunea lui Dumnezeu a zis:
«Le voi trimete prooroci și apostoli;
pe unii din ei îi vor ucide, iar pe alții îi vor prigoni.»”
Luca, 11:49

EGIPT, 1360 î.H.

Ridică încet cupa cu otravă și o duse la buze.

Jos de tot, prin pâcla pricinuită de căldură, întrezărea apele scânteietoare ale Nilului întinzându-se la poalele palatului. Soarele strălucea pe cerul senin ca bronzul topit. În depărtare, nisipul deșertului ridica în văzduh un vârtej cenușiu de praf, cu reflexe maronii.

Broboane de sudoare i se prelingeau pe gât și spate. Nisipul i se lipea de piele ca râia.

Deși amestecaseră otrava cu miere și vin, licoarea tot avea un miros neplăcut și un gust amărui. Îl lăsaseră să aleagă cum vrea să moară, și acum se adunaseră cu toții în jurul lui – vizirii, marii preoți, dregătorii și generalii –, așteptându-l să golească pocalul. Numai faraonul și regina nu veniseră. Nu voiseră să fie de față.

O turturea albă trecu în zbor prin dreptul ferestrei, umbrind vremelnic discul soarelui. Urmări pasărea cu privirea, apoi duse cupa la gură și bău.

„Ferește-te, tu, cel ce dezlegi taina misticelor rune, căci chinuri veșnice îi așteaptă în Duat, în Helheim și în Iad pe cei ce dezleagă misterele runelor fără îngăduința zeilor.

Ales ești tu, cel ce păzești taina cu prețul onoarei și al vieții tale. Ajutoarele tale divine, Osiris, Odin și Hristos cel Alb, te vor îndruma. Slavă ție, Amon!”

Manuscris în limba nordică veche
1050 d.H.
(inclus în *Codex Snorri* în 1240)

NORVEGIA, 1070 d.H.

BĂTRÂNUL viking se uită pe fereastra chiliei sale friguroase din mănăstirea de la poalele muntelui. Tuși. Un val uriaș de ceață se rostogolea într-acolo dinspre mare, dar el nu-l vedea, fiindcă era aproape orb. Jos, printre stânci și alge, pescărușii țipau strident în jurul stârvului unei foci. Mai tuși o dată și luă pana de scris între degetele sale chircite de boală.

Odin, dă-mi putere!

Vai, cum îmi mai tremură mâinile! Degetele-mi noduroase seamănă mai degrabă cu niște gheare de vultur. Unghiile îmi sunt rupte și respingătoare. Fiece răsuflare care-mi iese din piept e un horcăit șuierător. Ochii mei, care zăreau pe vremuri uliul zburând sus pe cer, dincolo de nori, sau un stindard în vârful catargului unei corăbii la orizont, sunt acum întemnițați într-o ceață veșnică. Doar când mă aplec și îi apropii de foaie reușesc să întrezăresc rândurile de cerneală, ce par să înșire cuvinte. Aud vârful penei scârțâind pe pergament și recunosc mirosul de tanin. Așa este când trebuie să înduri această moarte lentă care este bătrânețea.

Bragi, dă-mi putere să-mi aștern amintirile pe această fină bucată de piele! Mai bine de patruzeci de ani s-au scurs de când stăpânul și regele meu, cel căruia i se spunea *Óláfr hinn helgi*, sau Olav cel Sfânt, a murit răpus de sabie la Stiklestad. Eram tovarășul și prietenul lui. Îl văd și acum dinaintea mea, dârz și de neclintit în credința lui, când Kalv i-a dat lovitura cea din urmă. Ți-ai găsit zeul, regele meu.

Ca să-mi mulțumesc stăpânul, m-am lăsat și eu botezat în numele lui Hristos cel Alb. Dar în toți acești ani, n-am încetat nicicând să-i slăvesc în taină pe zeii strămoșilor mei. N-am îndrăznit să-i mărturisesc lui Olav trădarea mea. În taină, le-am adus prinos lui Odin și Thor, Balder și Bragi, Freyr și Freya – zeii mei și ai neamului meu, care m-au ocrotit de când mă știu. Ce a făcut Hristos cel Alb pentru domnia ta, regele meu? Unde era zeul lui Olav când el s-a luptat cu atâta vitejie în numele Domnului la Stiklestad? Zeii mei mi-au cruțat viața. Mi-au îngăduit să trăiesc atâta vreme cât m-a servit ăst jalnic înveliș al meu, care acum se prăpădește sub povara anilor. Măruntaiele îmi putrezesc. Carnea îmi atârnă de oase și încheieturi. Pentru mine porțile Walhallei nicicând nu s-au deschis. Și totuși, o întrebare mă macină: de ce nu m-

au lăsat să mor în luptă? Când Olav și cu mine eram flăcăi și plecam pe mare cu vikingii, înfruntam moartea de nenumărate ori pe tărâmuri îndepărtate. Dar walkiriile n-au venit niciodată să mă ia. Mai simt și acum gust de sânge în gură și n-am uitat nerăbdarea care punea stăpânire pe mine când ne apropiam de țărmuri străine. Ne închipuiam deja comorile care ne așteptau, spaima din ochii dușmanilor, sânii și coapsele albe ale femeilor pe care aveam să le siluim. Ne luptam cu mult curaj, așa cum învățaserăm de la străbunii noștri. Oare câți am ucis noi doi? Mai mulți decât se pot socoti pe degetele a o mie de bărbați. Încă mai văd privirea din ochii celor pe care i-am răpus pe când eram în slujba lui Olav, regele meu. Am luat ostatici bărbați și femei, pe care i-am vândut mai apoi ca sclavi și curve. Am ars case, am pustiit sate. Așa ne era obiceiul pe atunci.

Dar în anii lui târzii, pe Olav l-a învins căința. S-a rugat la zeul lui să-i dea iertarea. Zeul lui nu punea niciun preț pe onoarea câștigată în luptă. În schimb, când slujitorii ăstui zeu își împreunau mâinile către el cerșind iertarea, le ștergea imediat păcatele care-i chinuiau atât de mult. Ce amăgire! Nu-l înțeleg pe zeul ăsta mincinos și nici pe sfântul său fiu. De aceea aduc încă ofrande lui Odin și lui Thor. Și lui Bragi, zeul poeților și al scalzilor. Mi se spune Bård Scaldul. Dar niciunul dintre cântecele mele n-a fost așternut în scris; ele trăiesc mai departe pe buzele altora.

Stau aici în mănăstire de vreo douăzeci de ani, și toți se poartă frumos cu mine. Mă consideră un sfânt, pentru că am fost apropiat de regele Olav și de egipteanul Asim. Amândoi se odihnesc acum în mormântul tainic al lui Asim, alături de comoara și de papirusurile pe care doar egipteanul le putea citi.

În toți cei douăzeci și cinci de ani care au trecut de când eram niște tineri zvăpăiați și până când Olav și-a dat ultima suflare sub soarele necruțător de iulie, la Stiklestad, acolo sus în Trøndelag, i-am păstrat regelui o credință nestrămutată. Acum sunt bătrân. Mi-am pus în gând să aștern – pe cel mai bun pergament pe care l-am găsit, cu o pană curată și cerneala cea mai bună – o taină din timpul petrecut alături de regele meu. Înainte să mor, aș vrea să spun povestea călătoriei îndrăznețe care ne-a dus până în regatul soarelui, la templul zeilor străini.

Bătrânul se uită din nou pe fereastră. Mănăstirea era învăluită în ceața pe care o aduceau valurile mării. Pescărușii amuțiseră. Runele umpleau pergamentul alb în rânduri drepte. Se ridică anevoie și își târșâi picioarele până

la fereastră, unde își sprijini coatele de pervaz și își adânci privirea în trecut. Aerul sărat al mării îl purtă cu gândul la tinerețe, când stătea la prova corabiei vikinge Vulturul-de-mare, alături de regele Olav, cu pletele fluturându-le în vânt și ochii ațintiți spre tărâmuri necunoscute.

„Vrednici PAZNICI
ai sacrului cult
al lui Amon-Ra,
voi, cei pentru care runele prind glas
ca să vă încredințeze secretul lor.”

Inscripție runică
Biserica de lemn din Urnes

VATICAN, 1128 d.H.

În lumina fumegândă a opaițului, chipul cardinalului-episcop Benedict al II-lea arăta ca de ceară. Aruncă pe masă un vraf de pergamente și îl fixă pe arhivar cu ochi sfredelitori:

— De ce nu mi-a fost dat manuscrisul ăsta până acum?

— Excelența Voastră, documentul copt a fost unul dintre nenumăratele manuscrise confiscate de Vatican acum peste o sută de ani. De atunci, au stat neatinse în galeria subterană, până a dat ordin prefectul Scannabecchi să fie puse în ordine și catalogate. Manuscrisul copt este unul dintre multele manuscrise traduse în ultima vreme. Habar n-am avut – arhivarul ezită, uitându-se când la cardinal, când la Clemens de'Fieschi, cavalerul de încredere al papei, care stătea ca o umbră în semiîntuneric – de ce natură e textul.

— Și cine răspundea de manuscrisul copt?

— Un egiptean, Excelența Voastră...

— Ah, trebuia să fi ghicit.

— ...Un mare preot...

— Aha!

— ...Pe nume Asim.

— Și unde e acum manuscrisul original?

— Din câte știm, sulurile de papirus sunt în... Norvegia.

Cardinalului i se bătu ochiul, consternat cum era, pe când încerca să înțeleagă.

— *Noruega*, repetă arhivarul. Țara zăpezii. În nordul îndepărtat.

— *Noruega*, repetă și cardinalul, străduindu-se să nu-și iasă din sărite. Cum de-a căzut o colecție de scrieri sfinte în mâinile... *barbarilor ălora*?

— Nu știm, spuse arhivarul în șoaptă.

— Sunt sigur că nu mai trebuie să-ți explic cât de important e ca originalul să fie restituit Vaticanului, nu?

— De aceea am cerut audiență la Excelența Voastră.

Cardinalul se întoarse spre Clemens de'Fieschi.

— Vreau să te duci acolo, în țara aia... *Noruega*... și să găsești originalul.

Cu o plecăciune elegantă, Clemens de'Fieschi păși la lumină.

— Excelența Voastră, interveni arhivarul, răsfoind pergamentele până găsi ce căuta, indicațiile date de Asim egipteanul sunt doar niște aproximații...

— Găsește-l! îi tăie vorba cardinalul, cu ochii țintă la de’Fieschi. Și adu-l aici.

— Excelența Voastră, răspunse de’Fieschi făcând o plecăciune, apoi se întoarse cu spatele, iar mantia îi flutură în urmă pe când ieșea, făcând flacăra opaițului să pâlpâie.

Auziră pași îndepărtându-se pe coridor și apoi o ușă trântită.

— *Trebuie neapărat* să găsească originalul! exclamă cardinalul, mai mult pentru sine decât pentru arhivar. Dacă manuscrisul ăsta cade vreodată în mâinile cui nu trebuie...

— Asta nu trebuie să se întâmple niciodată.

— Nicio vorbă! Nu sufla o vorbă nimănui!

Cardinalul își lăsă privirea să alunece peste rafturile arhivei, care se întindeau de la podea până în tavan, încărcate cu pergamente, manuscrise, documente, scrisori și hărți. Își împreună mâinile și, rostind cuvintele „O, Dumnezeule atotputernic, ajută-ne să găsim manuscrisul!”, îl lăsă pe arhivar singur cu temerile lui și cu opaițele fumegânde.

HIR: HUILER: SIRA: RUTOLFR
(„Aici zace Sira Rudolf”)

Inscripție funerară
Mănăstirea Lyse
1146 d.H.

„Preacinstite PAZNIC
Ce tălmăcești misterul runelor,
Numai tu vei găsi piatra runică
În mormântul cel din urmă al rozei runice,
Unde zace episcopul Rudolf.”

Codex Snorri
1240 d.H.

ISLANDA, 1241 d.H.

În noaptea în care au venit să-i ia viața, stătuse în curte multă vreme, privind stelele. Ceva îl măcina. O premoniție. Vântul rece din nord îl făcea să tremure. Zăbovise cam un ceas în apele izvorului cald, după care se șterse și se îmbrăcase. Aburul care se ridica din iaz scânteia în lumina lunii, deasupra acoperișului și îl ducea cu gândul la aurora boreală. Își trecu degetele prin barba căruntă și lovi cu vârful cizmei un smoc de iarbă îngălbenită. Cât detesta presimțirea aceea rece ca gheața care îi pătrunsese până în adâncul sufletului! Îi mai rămâneau atâtea de făcut! Vârsta nu-l îngrijora încă; nici vorbă de așa ceva – era ager și sprinten ca un miel. O stea căzătoare lăsă o dâră luminoasă pe cer. Era oare un semn rău? Își umplu pieptul cu aerul proaspăt și își ținu respirația, ca să îi simtă răceala. Undeva prin fermă lătra un câine. Un cal fornăia în grajd.

Se așternu iar liniștea.

„Of, of”, mormăi în sinea lui. „Of, of, of...”

Intră în casă și urcă scara. A șaptea treaptă scârțâi, ca întotdeauna. Închizând ușa odăii după el, se trânti greoi în pat, pe blănurile de oaie pe care slujnica le scuturase și le împăturise. Și așa adormi, cu hainele pe el și capul rezemat de scândurile aspre ale peretelui din pod.

Cai nechezând.

Strigăte puternice.

O poartă de lemn deschizându-se, scârțâind, închizându-se cu zgomot.

Cineva striga un nume. Era numele lui.

Strigătele îi pătrunseră până și în vise. Pleoapele i se zbăteau. Apoi, într-o clipă, fu treaz de-a binelea. Se ridică în capul oaselor și trebui să se țină de tăblia patului ca să-și păstreze echilibrul. De afară se auzeau țipete și lătrături. Se apropie să se uite printr-o crăpătură din perete. Ferma mișuna de oameni înarmați. În mijlocul lor, la lumina torțelor îl văzu pe Gissur. Rămase încremenit. Gissur! Într-o clipă de nechibzuință, o lăsase pe fiica sa, Ingibjørg, să se cunune cu javra aceea ticăloasă. Oare ăsta era gândul care îl chinuise toată ziua? El și Gissur erau dușmani de moarte. Dar să-i facă așa ceva? Pe de altă parte, la ce te puteai aștepta de la un laș care făcea comisioane pentru regele Norvegiei?

Inima îi bătea cu putere, dar nu voia să se lase pradă fricii. Moartea n-avea să vină într-o noapte ca aceea, își spunea el în gând, nu într-o noapte de toamnă așa de liniștită, cu un cer spuzit de stele.

Deschise scrinul de lângă perete și scotoci printre veșmintele groase până găsi încuietoarea sertarului secret. Se deschise imediat. Degetele i se încleștară pe sulurile de pergament. Nu avea să le lase să ajungă niciodată în mâinile lui Gissur și ale regelui norvegian! Și le vârî cu grijă sub vesta tricotată, apoi coborî pe furiș scara îngustă până afară. La adăpostul întunericului, ocoli zidul clădirilor până la casa lui Arnbjørn, preotul.

Preotul stătea pe pat în capul oaselor, cu blana de oaie trasă până la gât. Când își recunoscu vizitatorul, scoase un suspin de ușurare.

— Cine...

— Gissur și oamenii lui!

— Gissur! Preotul își făcu semnul crucii și se dădu jos din pat. Trebuie să te ascunzi! Știu unde! În pivniță. În cămara de acolo...

— Mai întâi jură că mă ajuți!

Vorbele lui sunară straniu – blânde și potolite, dar în același timp poruncitoare și îndrăznețe. Scoase sulurile de pergament.

— Arnbjørn, ascultă-mă cu atenție!

Arnbjørn îl urmărea cu gura căscată. Răsuflarea îi era întretăiată, ca bătăile dezordonate ale inimii.

— Ai toată atenția mea.

Celălalt îi întinse pergamentele. Pentru un timp, rămaseră amândoi cu mâna pe suluri, ținându-le fiecare de un capăt.

— Dacă nu mai apuc ziua de mâine, Arnbjørn, îți dau o misiune. O misiune mai importantă chiar și decât viața ta.

Preotul încuviință din cap în tăcere.

— Trebuie, în taină, să-i duci pergamentele astea lui Thordur Bâlbâitul. Îl fixă pe preot cu privirea. Și nu trebuie să sufli o vorbă despre asta. Niciodată! Niciun cuvânt! Nimănui! Ai înțeles?

— Dar lui Thordur ce să-i spun?

— O să înțeleagă.

Thordur era următorul Paznic din Islanda. Dacă era cineva pe lume în care să aibă încredere, acela era Thordur Bâlbâitul, fiul fratelui său.

Dădu drumul sulurilor.

— Păzește-le cu prețul vieții! Chiar de-ar fi să ți se scoată ochii din cap – preotul icni și făcu un pas înapoi –, nu trebuie

să dai sulurile nimănui! Cu niciun chip să nu spui cuiva că sunt la tine! Îmi juri, Arnbjørn, în numele lui Dumnezeu?

Preotul șovăi o clipă, gândindu-se, fără îndoială, la posibilitatea de a-i fi scoși ochii. Apoi răspunse:

— Bineînțeles!

— Am încredere în tine, prietene. Pacea fie cu tine, părinte Arnbjørn!

Cu aceste cuvinte, se întoarse pe călcâie și se făcu nevăzut în noapte. Răcoarea nopții îl făcea să tremure. Auzi răcnetele oamenilor lui Gissur care umblau prin fermă, caii nechezând și lovind din copite, lătratul câinilor și țipetele de protest ale oamenilor, supărați de purtarea invadatorilor. Deschise trapa din spatele magaziei, prin care se ajungea la unul dintre tunelurile din pivniță. Trebui să se aplece mult ca să încapă prin tunelul îngust, și porni grăbit prin beznă, pipăind pereții din piatră ca să-și dea seama pe unde s-o ia. După zece sau doisprezece metri, dădu peste o ușă din lemn. Bâjbâi după chei, deschise ușa și intră în cămară. Înăuntru mirosea a porumb, mucegai și mied fermentat. Se strecură în spatele unor butoaie de lângă perete. Știa că urmăritorii lui nu vor renunța la căutări până nu îl găsesc.

Când l-au găsit, au izbucnit în urale, dând deoparte cu piciorul butoaiele după care se ascundea. La lumina torțelor din mâna lor, văzu că sunt cinci. Îi recunoscu pe Arni cel Crud și pe Simon Ciungul. Dar Gissur nu era cu ei. Lașul!

Apoi îl văzu pe Arnbjørn în spatele lor, în tunelul întunecos.

— Stăpâne, strigă preotul îngrozit, au jurat c-o să-ți arate milă.

— Așa să fie, spuse el atât de încet, încât nu știa dacă preotul îl auzise.

— Ține-ți gura, părinte! îl repezi Simon Ciungul.

— Gissur a promis c-o să-ți cruțe viața! zise Arnbjørn mai departe. A spus că n-aveți cum să vă împăcați dacă nu vă întâlniți... Apoi tăcu, dându-și seama că fusese păcălit să-și trădeze căpetenia.

Unul dintre oamenii lui Gissur izbucni în râs.

— Unde sunt pergamentele? întrebă Simon Ciungul.

— Unde le-ai ascuns? zbieră la el Arni cel Crud.

Cum de își permiteau să vorbească așa cu el?

Simon Ciungul își apropie fața de a lui.

— Știi c-o să le găsim, moșnege! Chiar de-ar fi să dărâmăm ferma bârnă cu bârnă!

Și au continuat tot așa. Până și-au pierdut răbdarea.

— Pălește-l! îi spuse într-un sfârșit Simon Ciungul lui Arni cel Crud.

Războinicii nu își luau ochii de la el.

— Vorbește! strigă Arni cel Crud.

Tot ce simțea era o pace adâncă. Știa că viața îi este pe sfârșite. O viață plină și zbuciumată, nu o putea tăgădui. O viață asemănătoare cu a eroilor săi de saga.

— Nu cumva să-ndrăzniți să ridicați brațul asupra mea! spuse el cu fermitate în glas. *Eigi skal höggva*.

— Pălește-l! repetă Simon Ciungul.

Nu îi era frică. Dar voia să moară cu demnitate. Nu voia să părăsească această lume cu fața mutilată de secure sau spadă. Să-i străpungă inima o sabie ar fi fost mult mai eroic.

— Nu cumva să-ndrăzniți să ridicați brațul asupra mea, spuse el din nou, de această dată pe un ton poruncitor, și își privi în ochi ucigașii.

Arni cel Crud lovi primul. Spada lui nimeri o arteră. Sângele țâșni șuvoi. „Seva încă mai urcă în mine”, se gândi el când se prăbuși la pământ. Ca la un semnal, se năpustiră toți asupra lui să îl măcelărească. Din tunel, auzi tânguielile lui Arnbjørn. „Doamne, fă-l să-și țină făgăduiala și să-i dea sulurile lui Thordur Bâlbâitul”, se rugă el.

Și așa s-a scurs viața din Snorri Sturluson, scăldat în propriul său sânge și înconjurat de dușmani.

„Thord a săpat aste rune departe de pământul strămoșilor lui
Pe mări furtunoase și prin munți necunoscuți
Prin codri și pe piscuri
L-am dus pe Cel Sfânt,
Pe care ne-am născut să-l apărăm.”

Piatră runică
Palatul Miércoles
1503 d.H.

VATICAN, 1503 d.H.

Papa Iuliu se uita consternat la Giuliano Castagna, care tocmai fusese numit cardinal-episcop.

— Vrei să fii bun să repeți? spuse el. *Unde* sunt manuscrisele de papirus?

— Sanctitatea Voastră, știu că pare de neconceput... dar scrisoarea a fost adusă azi-dimineață de un mesager al reginei Isabella. Și, așa cum vedeți după sigiliu, este autentică.

Papa luă sulul de pergament cu sigiliul rupt. Îl citi clătinând din cap. Când termină, îi dădu scrisoarea înapoi cardinalului.

— Și astea sunt originalele pe papirus ale Sfintelor Scripturi, din care avem traducerea în coptă?

Cardinalul Castagna încuviință din cap.

— Aceleași suluri de papirus de urma cărora predecesorul vostru, Benedict al II-lea, a încercat să dea acum aproape patru sute de ani? întrebă papa.

— Întocmai.

— Cum de au ajuns documentele astea tocmai acolo?

— Și asta-i o poveste uimitoare, spuse cardinalul.

Papa își ridică ochii spre cupola înstelată a Capelei Sixtine.

— Trebuie neapărat să facem ceva cu tavanul ăsta, murmură el, întorcându-și privirea spre cardinal. Ar fi o nenorocire dacă află cineva de asta. Pentru Vatican. Și pentru întreaga lume.

— V-aș putea propune o soluție îndrăzneață?

Partea I

Manuscrisul

„...Și uciseră trei preoți și dădură foc la trei biserici,
iar apoi se întoarseră.”
Snorri

„Cavalerul templier e neînfricat, căci
sufletul îi e apărat de armura credinței.”
Bernard de Clairvaux

„Tot ce vei cere de la rune
se va înfăptui.”
Havamål

Un preot este ucis

ISLANDA, 2007

1

Sira Magnus e mort. Plutește cu fața în jos în izvorul termal, de parcă tocmai ar fi luat o gură zdravănă de aer și ar căuta ceva pe fund. Părul lung până la umeri plutește în apă ca o aureolă cenușie. Mâinile albe, livide, îi tremură în apă.

— Magnus?

Vocea îmi este subțire și slabă.

Veșmintele lui se ridică la suprafața apei ca algele marine. Monedele aruncate de turiști scânteiază pe fundul bălții.

Îl strig din nou pe nume. Undeva croncăne un corb.

Nu pot să fac nicio mișcare. Poate doar încerc să amân inevitabilul – faptul că va trebui să îl trag afară și să mă uit în ochii lui fără viață.

Nu a căzut acolo din neatenție. Iazul nu e adânc. Nu i-ar fi fost greu să iasă afară.

Cineva l-a omorât. Cineva l-a înecat pe Sira Magnus.

Îngenunchez, îl apuc de glezne și îl trag afară din apa care miroase vag a sulf. E greu. Din hainele îmbibate se scurge apă. Când îl întorc pe o parte, îi țâșnește apă din gură. Încerc să-i găsesc pulsul, dar știu că inima a încetat deja să-i mai bată. Are fața roșie și tumefiată. Și-a pierdut ochelarii. Ochii îi sunt larg deschiși. Și goi.

„Vai, Magnus”, șoptesc, „ce ți-au făcut?” Sau doar gândesc aceste cuvinte. Îi iau mâna într-a mea. Tremur. Îi picură apă din barbă. Hainele i se lipesc de trupul durduliu.

Iazul circular e mărginit de dale inegale. Ici și colo, fire îndrăznețe de iarbă își croiesc drum în sus prin crăpături. O rafală de vânt șuieră peste peisajul dezolant.

Îi las mâna și sun la numărul pentru urgențe.

2

Cât aștept poliția, trag o fugă până la el acasă să văd dacă i s-a furat cumva manuscrisul.

Găsesc ușa larg deschisă. Mă reped în hol, trec prin salon și intru în birou. Acolo ședea noaptea trecută, aplecat peste pergamentul fragil. *Codex Snorri*, o colecție ciudată de cifruri, texte, hărți și simboluri oculte. Era aproape două dimineața când s-a oprit ca să se ducă la culcare. Îmi amintesc cu câtă grijă a împachetat manuscrisul și l-a încuiat

în sertarul de la birou. Ținea cheia pe lanțul care îi atârna la curea.

Cheia și lanțul atârnă acum din broasca sertarului deschis.

Codex Snorri a dispărut.

Străvechea colecție de texte a fost furată.

Parcă și văd ce s-a întâmplat. I-au ținut capul sub apă. L-au amenințat. Și, într-un sfârșit, a cedat. Le-a spus șovăind unde era manuscrisul. Bineînțeles. Și eu aș fi făcut la fel. Unii dintre bandiți au dat fuga până la el acasă. Și, după ce au găsit codicele în sertar, ticăloșii i-au băgat capul sub apă și i l-au ținut acolo în timp ce el se împotrivea și se zbătea, până când a încetat să respire, i s-a încețoșat mintea și a rămas nemișcat. Apoi i-au lăsat cadavrul să plutească în apă.

În iazul făcut de izvorul termal al lui Snorri Sturluson.

3

Sirenele străpung liniștea.

Un stol de corbi își ia zborul și dispare croncănind după coama dealului. *Lögregla* și *sjúkrabíllin* – poliția și salvarea – vin cu așa o viteză, că mă întreb dacă nu s-au luat la întrecere de la Borgarnes până aici. De fapt, nici nu par să vrea să oprească acum, că au prins viteză. Evident, nu știu că apelul nu mai e urgent de câteva ore.

Fac semn ambulanței și mașinii de poliție să intre pe drumul care duce spre izvor. Lumini albastre mă orbesc. Sirenele mai sună o dată, apoi amuțesc, întâi una, pe urmă și cealaltă. Le văd chipurile prin parbriz: sceptice, nerăbdătoare, consternate.

Sira Magnus?

Mort?

În izvorul lui Snorri?

Asasinat?

Abia le vine să creadă. Reykholt e un locșor pașnic și rupt de lume. Ultima crimă în Reykholt a avut loc acum 766 de ani. Într-o noapte de septembrie din 1241, Snorri Sturluson fusese ucis de oamenii lui Gissur Thorvaldsson, la porunca regelui Håkon Håkonsson al Norvegiei.

În momentul de față, eu sunt singurul care știe că există o legătură între cele două asasinate.

Descoperirea

1

„Hei, Bjørn, am găsit ceva extraordinar!” Așa a început totul. Sira Magnus era preot. Salva sufletele rătăcite. Eu sunt arheolog. Salvez trecutul de la uitare.

Așa că acum aș vrea să vă duc cu câteva zile în urmă – de fapt, doar două. Dați-mi voie să vă derulez filmul zilei de sâmbătă.

Sira Magnus stătea în soare, zâmbind plin de speranță, când am intrat în parcarea de la Reykholt, străvechiul regat al lui Snorri din Islanda. Când închid ochii, îl văd și acum așa cum îl văzusem atunci prin strălucirea parbrizului. Entuziast și plin de viață. Am oprit mașina. Sira Magnus mi-a deschis portiera. Ne-am îmbrățișat încurcați, așa cum fac bărbații, prea speriați să ne arătăm admirația reciprocă.

— Îți mulțumesc că ai venit, Bjørn. Mulțumesc. N-o să-ți pară rău!

— Când ai de gând să-mi spui ce-ai găsit?

— Curând, Bjørn, curând.

Ne întâlnirăm în urmă cu trei ani la un simpozion interdisciplinar despre căpetenia și scriitorul de saga Snorri Sturluson. Sira Magnus ținuse o prelegere despre asemănările dintre Snorri și Socrate în ceea ce privește răspândirea înțelepciunii și a cunoștințelor în Islanda medievală și Grecia Antică. Eu prezentasem o lucrare despre relația lui conflictuală cu Håkon Håkonsson, care a ajuns rege al Norvegiei în 1217, în urma victoriei obținute de facțiunea Birkebeiner în războiul civil.

Așa am ajuns să ne împrietenim.

Cu o săptămână în urmă, mi-a telefonat să mă invite în Islanda. Nu aveam timp să mă duc acolo. I-am explicat că sunt foarte ocupat cu săpăturile de la ferma regală a lui Harald cel Blond de la Karmøy. Nici n-a vrut să audă. *Trebuia* să vin. Găsise ceva. Ceva legat de istorie. Dacă nu l-aș fi cunoscut atât de bine, aș fi crezut că și-a pierdut mințile. Dar Sira Magnus era un preot cu capul pe umeri într-o parohie de la țară, și numai rareori se pierdea cu firea.

— Ei bine, ce-ai găsit?

Cu valiza în mână, l-am urmat la câțiva pași pe Sira Magnus spre drumul spre Snorrastofa, centrul de cercetare

afiliat bisericii și muzeului. Avea un mers legănat, de parcă picioarele îi erau un pic prea scurte.

Două vehicule staționau în parcare: BMW-ul de teren al lui Sira Magnus și mașina mea închiriată.

— Un codice! O colecție de documente...

— Despre?

— Scrise pe cea mai fină și mai moale piele de vițel! O colecție scrisă de mână, cu texte și versuri misterioase, cu hărți, indicații, simboluri și coduri.

— Despre ce sunt? Din ce secol? Cine a scris textele?

— Răbdare, prietene, răbdare!

Sira Magnus vorbea întotdeauna foarte rar. În ritm cu metronomul sufletului, după cum îi plăcea să spună.

— Dar de ce mi-ai cerut tocmai mie să vin?

— Asta e evident, dragul meu Bjørn.

Nu știu dacă se referea la faptul că îi eram prieten sau la o întâmplare care se petrecuse în urmă cu câțiva ani. Pe vremea aceea, eram inspector din partea guvernului norvegian pe șantierul unde fusese descoperită Racla Sfintelor Taine, un cufăr din aur care conținea un manuscris, fapt pentru care mă bucuram de o oarecare notorietate în cercurile științifice.

Sira Magnus a descuiat ușa apartamentului în care erau cazați cercetătorii veniți în vizită și în care aveam să stau și eu. Mi-am lăsat valiza în hol, după care l-am apucat pe Sira Magnus de mâneca sacoului și l-am tras în camera de zi, unde l-am împins într-un fotoliu.

— Stai acolo. Acum zi-mi odată!

Dacă nu luai în seamă barbișonul și rețeaua fină de riduri, chipul lui ar fi putut să fie al unui copil. Și-a dres glasul cu solemnitate și ceremonie, de parcă s-ar fi pregătit să țină o predică.

— Permite-i prietenului tău să spună povestea cronologic.

— Hai, zi odată!

— Totul a început acum două săptămâni. În parohie murise cineva. Un bătrân paralizat. Nu era un eveniment neașteptat. După înmormântare, mi s-a cerut să ajut familia care îl îngrijise pe bătrân, în numele congregației, să cerceteze cu de-amănuntul remarcabila lui colecție de documente. Bătrânul era obsedat de genealogie. Arbori genealogici. Găseai de toate în colecția lui, de la informații despre cele mai recente cercetări până la manuscrise și arborii genealogici ai unor familii islandeze. Soții de la ferma la care locuise sunt membri foarte activi ai congregației. Prieteni de-ai mei. Erau moștenitorii lui. Când compania islandeză deCODE, care se ocupă de cercetări genetice pentru

dezvoltarea unui medicament biofarmaceutic, s-a oferit să le cumpere colecția, mi-au cerut ajutorul.

— Ce urma să facă deCODE cu ea?

— Islanda are cea mai bună bancă de gene din lume. Trecutul genealogic al celei mai mari părți din populație poate fi reconstituit până la origini, până la colonizarea Islandei. Fără îndoială, deCODE spera că documentele bătrânului ar putea furniza informații prețioase despre relații de rudenie necunoscute încă. Bunul meu prieten, fermierul, voia ca materialul să fie examinat mai întâi de un expert, pentru ca deCODE să nu se aleagă cu ceva care ar trebui să ajungă în colecția de manuscrise de la Reykjavík.

— Și ce ai descoperit?

— Colecția este unică. Cu adevărat unică! Cărți vechi. Scrisori. Pergamente. Manuscrise. Unele foarte deteriorate. Hărți. Acte de vânzare-cumpărare. Printre toate hârtiile alea, am găsit chiar și arborele genealogic al familiei Sturlung – urmașii lui Snorri – din 1453 încoace.

Am încercat să strecor și eu o întrebare, dar Sira Magnus a ridicat mâna să mă oprească.

— Tocmai când eram pe cale să împachetez toate documentele și să le pun deoparte, am observat o umflătură în cutia de piele... A tușit un pic, simțindu-se vinovat. Așa că am tăiat cusătura înnegrită de vreme ca să văd ce e înăuntru.

— Ce-ai făcut?!

— Stai așa, nu mă întrerupe! În cutie am găsit un document încă și mai vechi.

— Ai desfăcut învelișul de piele?!

— Colecția de pergamente dinăuntrul lui avea filele cusute împreună ca o carte. Un codice.

— Să deschizi ceva prin spintecare e un act de vandalism. O știi și tu.

— Știu c-am făcut ceva îngrozitor.

— Categoric! Trebuia să lași un custode să deschidă învelișul din piele.

— Stai, mai e ceva.

— Ce mai e? Ai tăiat învelișul. E destul de rău și așa.

— Mai e ceva în legătură cu textul. Privirea i s-a ațintit în depărtare, visătoare. E ceva cu scrisul ăla de mână, cu semnele geometrice și cuvintele...

— Ce ai făcut?

— Știi că sunt un preot cinstit și drept!

— Magnus, ce ai făcut?

S-a uitat la mine foarte rușinat.

— Am ascuns pergamentele sub haină și le-am luat acasă. Și-a lăsat ochii în pământ, apoi și i-a ridicat puțin ca să-mi

întâlnească privirea. Le-am furat, Bjørn.

2

Mai târziu în seara aceea, pe când bătea un vânt rece dinspre munți, Sira Magnus mi-a arătat codicele. Stăteam la o masă crăpată, într-una dintre camerele prezbiteriului, la o aruncătură de băț de Snorrastofa.

Chipul îi era desfigurat de suferință.

— Ce te supără? l-am întrebat.

A clătinat din cap, abătut.

— Ți-e rușine că ai furat pergamentele?

— E mai mult de-atât. Eu... Nimic. Nu acum. Poate altă dată.

S-a dus la birou și dintr-un sertar încuiat a scos o cutie învelită în ziare și hârtie maronie. I-a luat ceva timp să desfacă pachetul înainte să-mi înmâneze manuscrisul. Colecția de pergamente se păstrase neașteptat de bine. Mi-am plimbat vârful degetelor pe pielea argăsită, cu sclipiri aurii.

— Asta ce e?

Dintr-un motiv neștiut, mi se părea nimerit să vorbesc în șoaptă. Cu multă grijă, am deschis codicele. Primele cinci pagini era scrise în rune. Urma o secțiune pe piele mai deschisă la culoare și cu litere latine. Trei simboluri erau scrijelite în piele: un *ankh* egiptean, runa *tiwaz* și crucea creștină.

Pe următoarea pagină erau două hărți – una înfățișa sudul Norvegiei, iar cealaltă, vestul Islandei.

Mai era și o pentagramă.

— Geometrie sfântă, a spus Sira Magnus.

Asta era tot ce îmi trebuia.

— Sincer să fiu, am zis eu cu răbdare, n-am înțeles niciodată prea bine dacă geometria sfântă e un mit sau o știință.

— Sau ceva între cele două...

— Tu ești preotul.

Avuseserăm un lector invitat la universitate, care izbutise să convingă până și un sceptic inveterat ca mine că strămoșii noștri au fost influențați de conceptele grecești și egiptene de matematică, astronomie, geografie și geodezie, disciplină auxiliară cartografiei. Cu ajutorul imaginilor din satelit și al hărților, arătase cum erau poziționate siturile și reperele medievale sacre, în funcție de anumite structuri geografice, geometrice și matematice.

Și totuși...

Sira Magnus a dat înapoi câteva pagini până la literele latine și mi-a arătat scrisul.

— Uite! Scrierea asta se numește „minusculă carolingiană”. Ea stă la baza scrierii romane de astăzi. E un reper foarte important în caligrafie.

I-am aruncat o privire care știam că o să îl scoată din sărite, cu atât mai mult cu cât ochelarii mei cu lentile groase aveau să îi amplifice efectul. Sira Magnus mi-a atras atenția asupra unor litere micuțe din josul paginii și mi-a dat o lupă.

— Vezi cei doi „S”?

— Da.

— Atunci poate înțelegi despre ce vorbesc.

Dar, din păcate, nu înțelegeam nimic.

— S.S.? Și minusculă carolingiană? Bjørn? Tot nu înțelegi? S.S. – Snorri Sturluson! Literele latine au fost scrise de Snorri!

Uimit, m-am uitat la text. Afară, vântul șuiera și se tânguia pe la colțurile clădirilor.

— Textul a fost scris de Snorri cu mâna lui, a continuat Sira Magnus.

— Ești sigur?

— Nu e incredibil, Bjørn?

Dacă Sira Magnus avea dreptate, codicele urma să facă senzație în lumea istoricilor. O filă din istoria omenirii. Snorri nu scrisese aproape nimic cu mâna lui. Dictase. Având în jurul lui o mulțime de scribi, Snorri își compusese opera formată din saga și mituri despre regii vikingi și vechii zei nordici cu ajutorul lor. Istoricii încă dezbat dacă adăugirea de pe marginea unui *máldagi* islandez a fost scrisă de mâna lui Snorri sau de către un scrib al său.

— Faptul că Snorri însuși a scris părți din text și nu le-a lăsat în seama scribilor lui de încredere trebuie să însemne că acolo era vorba despre chestiuni foarte delicate, a spus Sira Magnus.

— Dar de ce și-ar fi amestecat Snorri propriile pergamente și texte cu un manuscris și mai vechi, scris în rune?

— Păi, dac-aș ști...

Am răsfoit amândoi pergamentele înainte și înapoi, cu multă atenție.

— Despre ce e textul?

— Instrucțiuni. Reguli. Profeții...

A întors o pagină și a găsit un vechi text islandez:

Marele preot Asim a spus că va sosi o vreme când PAZNICII îl vor aduce pe CEL SFÂNT înapoi la locul lui de veci, sub soarele sfânt, sub cerul sfânt, în pământul cel sfânt; și vor trece o mie de ani; cinci sute de ani vor fi umbriți de stricăciune și ticăloșie; și din mulțimea de PAZNICI vor

rămâne doar trei; și aceștia vor fi devotați, cu sufletul neprihănit, iar numărul lor va fi de trei.

— Ce naiba înseamnă toate astea? l-am întrebat.

— N-am nici cea mai vagă idee. Dar măcar cuvintele sunt lizibile.

— Ce vrei să spui?

— Cea mai mare parte din text este complet incomprehensibilă.

— O limbă străină?

— E scrisă parțial într-un cod.

— Cum?

— Nu-ți vine să crezi, nu-i așa, Bjørn?

— Un cod?

— E imposibil de crezut. Unele versuri și paragrafe sunt scrise într-un cod.

Și-a dat seama că am nevoie de ceva timp să asimilez asta.

— De ce ești așa surprins? Codurile se folosesc de mii de ani!

— Da, dar... Snorri?

— Dacă a vrut să scrie ceva secret, atunci trebuia să-i ascundă cumva semnificația.

A întors paginile pergamentului până la ultima și mi-a arătat un vers frumos, înconjurat de o ornamentație elegantă. Am încercat să-l citesc. Dar, chiar și pentru un lector cât de cât priceput, care înțelegea nordica veche, textul părea scris în păsărească.

— Treizeci și trei de cuvinte împărțite pe șase rânduri, a spus Sira Magnus. Textul e incomprehensibil. Așa că am încercat să găsesc diferitele semnificații ale numărului treizeci și trei.

— Și la ce rezultat ai ajuns?

— Asta era vârsta lui Isus când a murit. Este și un număr-cheie în numerologia magică. Treizeci și trei e un număr sacru pentru masoni.

— Masonii nu existau pe vremea lui Snorri.

— Exact! De aceea cred că e doar o întâmplare că mesajul are treizeci și trei de cuvinte.

A izbucnit în râs și a dat înapoi paginile manuscrisului. Mi-a arătat un text de nouăsprezece rânduri.

— Tot în păsărească!

— Nu poți să spargi codul?

— E peste puterile mele. Dar tu?

Am clătinat din cap.

— Dar știu pe cineva care poate.

3

Nu mă pot hotărî dacă Terje Lønn Erichsen mi-e mai mult prieten sau coleg. Ca și mine, este o amibă socială. E lingvist și lector la Institutul de Lingvistică și Studii Nordice de la Universitatea din Oslo. Lucrează la un proiect de cercetare despre felul în care s-au desprins din nordica veche norvegiana, suedeza, daneza și islandeza. N-aș exagera dacă aș spune că Terje este un geniu lingvistic. Spargerea codurilor e una dintre pasiunile sale. La șaisprezece ani, de unul singur, fără să consulte soluția oferită de Thomas Phelippes, a spart codurile folosite în corespondența Mariei, regina Scoției, cu susținătorii ei, pe când era întemnițată.

Când l-am sunat pe Terje și i-am explicat de ce am nevoie de ajutor, n-a fost greu să-mi dau seama cât de entuziasmat e. Cuvânt cu cuvânt, rând cu rând, i-am dictat codul lui Snorri. Sira Magnus mă urmărea cu un zâmbet silit, de parcă îi era imposibil să creadă că există cineva în stare să înțeleagă codurile medievale ale lui Snorri. Nici măcar prietenii mei studioși.

4

Un somn fără vise seamănă puțin cu moartea. Numai că la un moment dat te trezești. Sunt dimineți în care deschid ochii cu o rază de soare în suflet și cu muzica lui Prokofiev din baletul *Romeo și Julieta* cântând la mobil.

— Vești grozave! mi-a strigat Terje la telefon.

— Hmm? am mormăit eu, încercând să-mi alung somnul din glas.

— Am spart codul!

— Să nu-mi zici că te-ai chinuit toată noaptea!

— Nici n-ai idee ce distractiv a fost!

— Distractiv?

Cu telefonul între umăr și ureche, m-am dus să deschid fereastra. Vântul dinspre Atlanticul de Nord a scăzut imediat temperatura din cameră la minus 100 de grade.

— Codul runic este un cifru C3 simplu. Cezar 3.

— Cezar 3?

— Codul de substituție al lui Cezar. Numele unui cifru simplu, pe care îl folosea Cezar pentru a-i deruta pe eventualii curioși ori de câte ori trimitea mesaje importante generalilor săi. Cezar înlocuia fiecare literă din alfabet cu alta, aflată la un anumit număr de poziții mai încolo. C3 înseamnă că fiecare caracter din text a fost înlocuit cu altul, aflat cu trei poziții mai departe în alfabet. De exemplu, A devine D, B devine E, și așa mai departe.

— Asta înseamnă că ai o traducere?

— Nu de asta m-ai rugat să te ajut? Să începem cu primul vers. Și-a dres glasul și a început să citească:

Caută răspunsul în saga crucii
Căci numărul este magic
Și numărul e cuvântul Domnului
Și numărul îl vei găsi
În arborele vieții și triburile pierdute
Și numărul de taine îți va arăta calea înainte.

— Oho! a fost tot ce am reușit să spun.

— Nu-i grozav?

— Ba da.

— Înțelegi?

— Nu prea.

— Păi „saga crucii”...

— *Saga Sfintei Cruci*. Ultima saga scrisă de Snorri înainte să moară.

— „Căci numărul este magic și numărul este cuvântul Domnului.” „Cuvântul Domnului” poate să se refere, de pildă, la cele zece porunci. „Arborele vieții” este o trimitere la Cabala și la mistica iudaică și indică apariția lui Dumnezeu în lumea asta în zece etape. Cât despre „triburile pierdute”, ce să fie dacă nu cele zece triburi ale lui Israel?

— Zece, am spus eu, numărul apare mereu.

— Bravo!

— Și „numărul de taine”?

— E șapte. Cele șapte taine. Acum pricepi?

— Deloc!

— Cred că e prea de dimineață pentru tine. Cât e ceasul în Islanda? Textul îți oferă două numere, zece și șapte!

— Da, atâta am înțeles și eu! Și pe urmă ce?

— Da’ încet mai ești la minte, Bjørn! Ca să descifrezi mesajul, trebuie să cauți în *Saga Sfintei Cruci*, folosind combinații ale numerelor zece și șapte!

— Combinații de zece și șapte?

Ultima saga a lui Snorri Sturluson este cel mai puțin cunoscută. A fost scrisă sub formă de basm, și mulți istorici se întreabă dacă autorul ei e chiar Snorri. Povestea e despre Bård, misteriosul rege viking care se duce pe mare până în Țara Sfântă și fură crucea lui Isus. Când se întoarce în Norvegia, înfige în pământ crucea, din care răsare în scurt timp o pădure de cruci. Apoi descrie cum e Norvegia invadată de cruciați, Cavaleri Templieri, membri ai Ordinului Cavalerilor Ospitalieri și soldați ai papei. Se presupune că Snorri a scris *Saga Sfintei Cruci* în 1239, la scurt timp după ce a fost în Norvegia a doua și ultima oară. A fugit de lupta

crâncenă dintre contele Skule și regele Håkon Håkonsson, sprijinit de facțiunea Birkebeiner. Așa trăiau oamenii – și mureau – în acele vremuri.

Combinații de zece și șapte...

— Și celălalt text? l-am întrebat.

— La fel de impenetrabil. L-am descifrat, dar încă n-am avut timp să-l analizez și să-l interpretez. Textul trebuie să fi fost scris pentru cititori care aveau informații de care noi nu dispunem.

Mi-a citit prima variantă de traducere:

Preacinstiți PAZNICI
Care citiți aste tainice cuvinte,
Numai voi veți ști că a lui Asim roză sfântă
Și misticele rune ascunse ale crucii
Vă vor conduce pașii la sfântul mormânt,
Unde cel mai sfânt dintre toți
Zace în prima încăpere.

Preacinstiți PAZNICI
Ce tălmăciți misterele runelor,
Numai voi veți găsi piatra runică
În mormântul cel din urmă al rozei runice,
Unde zace episcopul Rudolf.

Preacinstiți PAZNICI
Ce cunoașteți tainica poveste
Numai voi să știți că piatra runică
Vă va duce la misticele simboluri
Ale runelor, armonie, iconostas.

5

— Sunt un om îngrozitor!

Sira Magnus era pe jumătate adormit. Când am dat buzna cu traducerile lui Terje, l-am găsit la fereastra bucătăriei, bând cafea. Arăta groaznic. Ca mulți dintre noi, Sira Magnus căzuse pradă melancoliei și autocompătimirii. Știu din experiență că nu ești în stare de nimic când te găsești într-o asemenea stare de spirit. Mi-am turnat niște cafea proaspătă – plină de zaț – și m-am așezat la masa din bucătărie.

— Ascultă-mă, am spus, băgându-mi în gură un cub de zahăr, ceea ce numești tu „furt” nu e decât un împrumut temporar al documentelor. Totul în numele științei.

Suspinul lui a fost dureros ca Judecata de Apoi.

— Magnus. Mă duc mâine la institutul de cercetare a manuscriselor și o să anunț chiar eu descoperirea. Vor înțelege. Și atunci o să ți se ia povara asta de pe inimă.

— Ești convins că iertarea n-are margini?

— Prietene...

— Nu mă cunoști așa de bine precum crezi. Mai e ceva. Eu...

— Spune-mi atunci. Nu poate fi chiar așa de rău!

— Trebuie să predăm codicele la institutul manuscriselor.

— Desigur. Când terminăm amândoi cu el. O să vorbesc cu ei. Atunci poate că institutul și bunul Dumnezeu te vor ierta pentru tot ce-ai făcut.

— Bjørn... o să vină niște oameni la mine. Mâine...

— Cum adică?

— M-a luat gura pe dinainte, am vorbit prea mult.

— Cine vine?

— Niște experți. De la Institutul Schimmer. Vor să studieze pergamentele.

— Tu i-ai anunțat pe cei de la Institutul Schimmer?

În timpul agitației provocate de descoperirea Raclei Sfintelor Taine într-un ogor de lângă mănăstirea Værne din Østfold, avusesem unele tangențe cu Institutul Schimmer. Este unul dintre cele mai renumite centre de cercetare în teologie și e situat într-un deșert stâncos din Orientul Mijlociu.

— Nu am puterea să-ți explic. Nu acum. Trimit niște specialiști.

— Atunci să ne mișcăm mai repede. Nu cumva să le dai codicele!

— Nu vor decât să-l examineze.

— Asta *pretind*. O să-ți ofere un car de bani pentru document.

A dat să spună ceva, dar s-a răzgândit, mulțumindu-se să clatine din cap.

— Am primit niște vești care o să te binedispună.

I-am arătat pagina cu traducerea textului pe care îl decodificase Terje pentru noi în timpul nopții. Am citit cu voce tare, insistând asupra referirii la *Saga Sfintei Cruci*.

— Ei, al naibii să fiu! a exclamat el, dând pe gât ce-i mai rămăsese din cafea și scuipând zațul. Hai! Avem de lucru!

Traducerea textului codificat îl entuziasmase așa de mult pe Sira Magnus, încât a trebuit să alerg după el de la prezbiteriu până la Snorrastofa. A descuiat o ușă de pe unul dintre coridoarele laterale și am trecut prin biserică și muzeu ca să ajungem la subsol.

Manuscrisul original al operei *Saga Sfintei Cruci* era expus într-o casetă de sticlă, pe peretele din fața noastră. Sira Magnus a deschis-o și a scos manuscrisul.

— Snorri a scris saga asta imediat după ce l-a sfidat pe regele Håkon și a fugit de norvegieni acasă în Islanda, a spus preotul.

— Textul este controversat.

— Tot ce a scris Snorri e controversat. Evenimentele la care se referă au avut loc cu secole în urmă. Poate că i-am interpretat greșit scrierile. Să fi încercat Snorri să ne spună ceva pe ocolite?

Sira Magnus a dus cartea la masa ovală, unde s-a aplecat asupra manuscrisului. Mi-a indicat cele trei simboluri: un *ankh*, runa *tiwaz* și crucea.

— Aceleași simboluri care apar și în codice. Și vezi textul de pe margine? Scurta adnotare alături de textul principal? Același scris de mână ca în *Codex Snorri*?! Textul principal, inițialele și înfloriturile sunt fără îndoială făcute de scribi. Dar să fi fost Snorri cel care a scris adnotările de pe margini? De obicei, astea sunt omise când e copiat manuscrisul. Cei care făceau copia se gândeau că, adesea, orice e scris pe margine nu constituie decât niște mâzgăliturі aiurea.

6

Sira Magnus și cu mine am stat toată ziua și până seara târziu să studiem *Saga Sfintei Cruci* în original. Am procedat metodic, literă cu literă, caracter cu caracter. Dacă au și cărturarii vreo calitate, aceea este răbdarea. La intervale regulate, îi telefonam lui Terje la Oslo să ne dea sfaturi. Din când în când, Sira Magnus exclama, încântat de o literă frumos desenată sau de o aliterație impresionantă.

— Uite! a strigat el deodată. Aici pe margine scrie Thordur Bâlbâitul.

— Cine?

— Nepotul lui Snorri. A unit toate căpeteniile din Islanda și a ajuns atât de puternic, că regele Håkon a trebuit să-l cheme în Norvegia, unde a băut până a murit.

În altă adnotare se pomenea ceva de o grotă sfântă. Restul propoziției fusese șters cu atâta râvnă, încât pielea devenise aproape translucidă.

7

Era aproape nouă seara când am terminat de descifrat codul.

Ca de obicei, Terje avusese dreptate. Numerele zece și șapte erau cheia cifrului. Începând cu prima literă și apoi extrăgând fiecare a zecea literă din textul principal și înlocuind-o cu literele alfabetului latin, din șapte în șapte, după metoda lui Cezar, am descoperit următorul mesaj:

Numărul fiarei
Arată drumul
De-a lungul stâncilor
Din Lögberg
Până în Skjaldbreiður.

Vocea de dincolo de mormânt

1

— Tu ai găsit cadavrul lui Sira Magnus?

Inspectorul-șef din Borgarnes arată de parcă ar fi fost crescut cu pește stricat și ulei expirat din ficat de cod. Totul la el – ochii, părul, pielea, vocea – este cenușiu și șters. Stă la biroul lui bine orânduit, pe care tronează o fotografie înrămată cu soția și juniorul, împreună cu un pudel pe care pun pariu că-l cheamă Bonzo. Bate nervos darabana pe un formular din fața lui.

— Da, zic eu.

— Numele întreg?

— Bjørn Beltø.

— Norvegian?

— Da.

— Anul nașterii?

— 1968.

— Profesia?

— Arheolog. Lector la Universitatea din Oslo.

— Ce făceai la Snorrastofa?

— Lucram cu Sira Magnus la un proiect de cercetare.

— De ce ești așa de sigur că a fost omorât?

— Pentru că l-am văzut zăcând mort în izvorul cald.

— Poate a făcut o plimbare.

Inspectorul-șef nu prea pare dispus să creadă că blajinul slujitor al Domnului din Reykholt a fost asasinat. Reykholt nu e o localitate mare. Oamenii de aici sunt pașnici și evlavioși. Doar turiștii și istoricii mai vin să caute câte ceva în locul acesta izolat, unde nu sunt decât o biserică, un muzeu frumos și ruinele fermei lui Snorri.

— S-a furat ceva, spun eu.

Inspectorul îmi studiază chipul, care e alb ca varul. În spatele ochelarilor cu lentile groase, ochii mei au o strălucire roșie. Sunt miop și agitat. O adevărată pacoste pentru inspectorul-șef. Văd clar că *nu vrea* ca Sira Magnus să fi fost omorât. O crimă i-ar crea prea multe probleme.

— Ce i s-a furat? întreabă el.

— Un manuscris foarte vechi.

— Vrei să spui că Sira Magnus a fost ucis pentru un manuscris?

— Nu era un manuscris oarecare, ci *Codex Snorri*.

— Ce-i asta?

— O colecție de pergamente cu texte datând din secolele XI-XIII.

Tăcere.

— Scrise de Snorri?

Inspectorului-șef îi zvâcnește sprânceana.

— E o poveste lungă.

Un pescăruș trece repede pe lângă fereastră, apoi coboară în picaj și se uită în jur după ceva de mâncare.

— Din câte știu, scrierile lui Snorri sunt păstrate în colecția de manuscrise de la Institutul Árni Magnússon din Reykjavík, îndrăznește să spună inspectorul-șef.

— Nu toate. Doar unele. Mai sunt manuscrise și la Copenhaga, Uppsala, Utrecht...

— Și unul la Reykholt, în casa lui Sira Magnus?

— L-a găsit abia acum o săptămână.

— Și a înștiințat autoritățile?

— Astăzi. De-aia m-am dus la Reykjavík. Înainte să-l găsesc mort.

— Cine crezi că i-a furat manuscrisul?

— Aceiași oameni care l-au ucis.

— De ce i l-au furat?

— Să-l vândă, așa presupun. Un manuscris al lui Snorri e la mare preț printre colecționari.

— Înțeleg.

Ce bine că și polițiștii din Reykjavík sunt și ei pe drum! E evident că inspectorul-șef din Borgarnes nu vrea să se implice într-o crimă combinată cu dispariția unei comori din patrimoniul național.

— Proiectul acela de cercetare la care lucrai... începe el.

— E foarte complicat.

— Încearcă totuși să-mi explici.

— Lucram la o teorie conform căreia Snorri a lăsat în urma lui indicații secrete în textele pe care le-a scris.

— Indicații secrete?

— Coduri. Hărți. Geometrie sacră.

— Oho!

Habar nu are despre ce vorbesc.

— Credem că Snorri știa că strămoșii noștri au construit repere importante – biserici, mănăstiri, ferme și fortărețe – potrivit conceptelor de geometrie sacră bazate pe filosofia și matematicile pitagoreice și neoplatoniciene.

Se pare că bruma de minte pe care o mai aveam se pierduse undeva între creier și limbă.

— Strămoșii noștri s-au folosit de aceste științe străvechi în orice, de la desenarea de hărți până la construirea

corăbiilor vikinge și a bisericilor de lemn.

Un văl de neîncredere se lasă peste ochii inspectorului-șef. Se oprește din scris. Poate că nu e rău, la urma urmei. Sunt multe lucruri pe care nu i le spun. Sunt multe pe care *nu pot* să le spun. Pentru că nu le știu. Nu le înțeleg. Nu spun nimic de codul pe care am reușit să-l sparg ieri seară împreună cu Sira Magnus. Uneori e mai bine să ții unele lucruri pentru tine.

— Eu nu sunt arheolog, spune inspectorul-șef. Nici istoric. Și, chiar dacă îmi dau seama ce importantă e o asemenea descoperire pentru voi, specialiștii, mi-e greu să înțeleg de ce ar fi cineva în stare să ucidă pentru asta.

De această dată, eu sunt cel care tac. Pentru că mi-a trecut prin minte exact același gând.

Îmi petrec următoarea oră și jumătate încercând să-i explic, deși cred că mai mult îl zăpăcesc decât îl lămuresc. Îmi pune o groază întrebări. Nu pricepe prea mult din ce s-a întâmplat. Dar nici eu.

Pe la jumătatea interogatoriului, sosește un detectiv de la *Ríkislögreglustjórinn*, așa cum se numește poliția aici în Islanda, și aruncă o pungă transparentă de plastic pe masa din fața inspectorului-șef. Sunt ochelarii lui Sira Magnus, pe care oamenii inspectorului-șef nu-i găsiseră pe fundul izvorului cald. Inspectorului-șef i se aduce un afront. Amândoi se duc în biroul de alături. Se întorc și continuă să-mi pună întrebări. Detectivul din capitală stă la fereastră. Se uită la mine de mai multe ori, de parcă nu e sigur că sunt sănătos la cap. După câtva timp, mă întreabă unde eram când a murit Sira Magnus. Îi spun că eram cu profesorul Thrainn Sigurdsson la Institutul Árni Magnússon din Reykjavik.

Imediat după aceea, sunt scos din cameră și dus într-o celulă. Sunt oare arestat? Trec trei sferturi de oră până se întorc ei. Doar acum detectivul din Reykjavik îmi strânge mâna și se prezintă. Când își spun numele, islandezii parcă au pietre în gură.

— Am vrut doar să-ți verificăm identitatea și să vedem dacă versiunea ta se confirmă.

— Ați crezut că *eu* l-am înecat pe Sira Magnus?

Niciunul dintre ei nu-mi răspunde. În cele din urmă, inspectorul-șef spune:

— Colegul meu de la *Ríkislögreglustjórinn* a fost de părere să-ți acordăm statutul de suspect, ca să poți și să beneficiezi de drepturile unui suspect...

Spumega de indignare. Respectatul inspector-șef – apărătorul legii, un stâlp al comunității locale – tocmai fusese

desființat de ofițerul superior din capitală. Simt o oarecare milă pentru el. Echilibrul puterii s-a modificat. Inspectorul-șef e acum de partea mea. Suntem doi contra unu.

Interogatoriul continuă. Le spun chiar mai puțin decât puținul pe care îl știu. Inspectorul-șef și detectivul fac niște însemnări și își notează cuvinte-cheie cu așa o lipsă de interes, încât îmi dau seama că nici poliția din Borgarnes, nici *Ríkislögreglustjórinn* nu vor reuși să dea de cap tuturor problemelor pe care le-am creat eu și Sira Magnus.

Așa că o să trebuiască s-o fac eu însumi.

2

Până ajung înapoi la Reykholt, se lasă deja seara.

Poliția a înconjurat casa parohială cu bandă galbenă pe care era scris *lögregla*[1]. Banda fâlfâie în bătaia vântului. Stau să o ascult un timp, apoi mă duc spre izvorul cald.

Mașinile poliției au plecat. Sira Magnus a fost dus la Institutul de Medicină Legală din Reykjavík cu *sjúkrabíllin*[2]. Medicii legiști îl vor tăia în bucățele pentru a afla din ce cauză a murit.

Dar jurnaliștii mișună prin preajmă. Au simțit miros de sânge. Un reporter TV de la Stöð 2 vorbește la microfon, scăldat în lumina a două reflectoare. Jurnaliștii și fotografii de la *Morgunblaðið*, *Fréttablaðið* și *GV* tot dau târcoale locului crimei. Din fericire, nu mă reperează. Mă grăbesc să dau ocol izvorului cald, fără să am o țintă anume.

Și, în tot acest timp, îl văd pe Sira Magnus în fața mea. Încerc să înțeleg asta, să găsesc o explicație, așa că o iau spre apartamentul din Snorrastofa.

3

Îmi dau seama imediat că a trecut cineva pe aici.

Apartamentul e la fel de ordonat cum l-am lăsat. Dar am ochi ageri. Știu exact unde am pus lucrurile. Cum ar fi laptopul, de exemplu. Însemnările mele. Ciorapul drept cu gaură la călcâi.

Cineva a fost aici și a căutat ceva. Dar nu a luat nimic. În afară de liniștea mea sufletească.

Desigur, poate că a fost poliția. E posibil ca în Islanda să aibă dreptul de a scotoci prin apartamentul unui suspect fără știrea lui. Dar nu exclud posibilitatea să fie ucigașii lui Sira Magnus.

Dau roată apartamentului să mă asigur că sunt singur. Trag perdelele. Mă uit sub pat și în dulapuri. Îmi verific mobilul de pe noptieră. Am două mesaje. Unul e un mesaj vocal,

celălalt – o fotografie. Ambele sunt de la Sira Magnus. Mesajul vocal mi l-a lăsat la 13.42, chiar înainte să moară.

„Salut, Bjørn, eu sunt”, spune vocea de dincolo de mormânt. Pare agitat, ca și cum s-ar strădui să își revină din uimire. „Experții ăia străini... cei de la Institutul Schimmer... Urcă din parcare. O șleahtă de ticăloși. O să-ți trimit o poză.” Râde încordat. „Îi știi pe unii dintre ei, îi recunoști? Doar că... Vai, nu știu. Doar am vrut să știi. Pe curând.”

Poza nu e prea clară și a fost făcută de la fereastra sufrageriei, privind în jos spre parcare. În fundal e o mașină de teren. Disting patru bărbați urcând treptele de la intrare. Unul dintre ei e cât un munte.

Inspectorul-șef îmi spune că este prea târziu ca să mai facă ceva cu această nouă informație. O să se ocupe de asta a doua zi dimineață, la prima oră. Îmi cere să-i dau lui fotografia.

Îl întreb dacă poliția mi-a percheziționat apartamentul.

— Nu. Ar trebui? adaugă el râzând.

4

Soarele dimineții scaldă ținutul într-o lumină atât de puternică, încât Reykholt pare o fotografie supraexpusă. Sub vârfurile vulcanilor din depărtare, din izvoarele geotermale se ridică vălătuci de aburi în briza ușoară.

Închid ușa și ies afară pe iarbă, în fața clădirii Snorrastofa. Pretutindeni domnește o liniște desăvârșită.

Am vizitat mai demult casa în care și-a petrecut copilăria Leonardo da Vinci, pe un deal din Toscana, și am fost copleșit la gândul că Leonardo privise aceleași coline cu măslini și viță-de-vie. Același simțământ profund mă încearcă și aici, la Reykholt. Aceleași piscuri se vedeau în zare și când se mutase Snorri aici, la vârsta de 27 de ani. Pe atunci era deja o căpetenie puternică.

O mașină de poliție intră hurducăindu-se în parcare. Roțile scrâșnesc pe pietriș. Inspectorul-șef a bătut atâta drum tocmai de la Borgarnes doar ca să-mi confiște telefonul mobil și să cerceteze locul crimei cu mai multă atenție. Și poate să verifice dacă Bjørn, suspectul acela albinos, își strânsese toate mitralierele Uzi și pumnalele arabe curbate și dispăruse la adăpostul nopții. Sau oi fi doar paranoic? Oricum, se îndreaptă spre mine, cu mâna dreaptă întinsă și un zâmbet vag pe chip. Ne uităm chiorâș unul la altul în lumina dimineții. E proaspăt ras; pielea de pe bărbie îi e roșie și iritată. Mă întreabă dacă poate să-mi ia mobilul pentru un timp ca să analizeze și să securizeze mesajul vocal și poza.

Mă întreabă cine sunt experții. Îi spun că nu știu.

— Îi găsim noi! Când ai venit ieri de la Reykjavík, ți-a atras atenția vreo mașină care trecea pe lângă tine?

Drumul de la Reykjavík la Reykholt durează o oră și jumătate și trece printr-un peisaj care te face să te gândești imediat că ești pe Marte. Fiecare al doilea vehicul din Islanda este o mașină de teren. Atunci de ce ar fi vreo mașină diferită de altele?

— Avem declarația unui martor care confirmă ce-ai văzut în pozã, îmi explică el. Un Blazer negru a fost zărit ieri plecând de la locul crimei în mare viteză – se uită în carnetul său de notițe – la ora 14.00. Un centru de închiriat mașini dăduse un Blazer unor străini. Am trimis doi oameni acolo să-i aștepte până se întorc cu mașina.

— Străini?

— Arabi. Din Emirate, după pașapoarte.

Pauză scurtă.

— Vezi vreun motiv pentru care să fi avut Sira Magnus vreun contact cu arabii?

Sunt multe feluri de a minți. Poți să deformezi adevărul, de exemplu. Sau să nu spui tot adevărul. Îi zic că nu știu ca Sira Magnus să fi avut vreo legătură cu Emiratele.

O teamă crescândă îmi strânge stomacul. Angajați neloiali ai Institutului Schimmer. Colecționari. Bogați excentrici care ar face orice să pună mâna pe o curiozitate istorică. Dar nu-i spun nimic despre asta inspectorului-șef. N-ar înțelege. De-abia înțeleg eu.

După ce pleacă inspectorul, sun un cunoscut de la Institutul Schimmer. Îi explic ce s-a întâmplat și-l întreb pe cine au trimis. El susține că n-au trimis pe nimeni.

— Dacă am fi trimis pe cineva să examineze așa o descoperire remarcabilă, i-am fi trimis pe profesorul Osman, pe profesorul Rohl, pe profesorul Dunhill, pe profesorul Silbermann, pe profesorul Finkelstein, pe profesorul Phillips și, desigur, pe profesorul Friedmann. Dar, mai întâi de toate, am fi încercat să-l convingem pe Sira Magnus să aducă degrabă codicele aici, la institut.

5

Am plecat înapoi cu mașina spre Reykjavík. Șoseaua trece pe lângă ferme părăsite, stâne de oi și termocentrale. Vulcanii arată de parcă ar sta să erupă din clipă în clipă. Din loc în loc, șoseaua face câte o curbă neașteptată, fără îndoială pentru a ocoli câte un munte rupt din basme. Drumarii din Islanda au un respect infinit pentru *huldufolket* – zânele și spiridușii care trăiesc în stâncile din mijlocul naturii sălbatice. Când un inginer islandez a proiectat un drum drept care trece peste o

stâncă în care cu siguranță se adăpostește o familie de zâne, muncitorii evită nenorocirea făcând drumul să ocolească stânca.

Tot văd mașini misterioase în oglinda retrovizoare. Blazere negre. Dar poate că e doar câte un islandez care a ieșit la o plimbare nevinovată cu mașina. În Blazerul lui negru. Sau poate afurisitele astea de zâne îmi joacă feste.

Blazerul negru din oglinda retrovizoare mă depășește și se dovedește a fi un Volkswagen Touareg bleumarin.

Fiecare dintre noi are demonii lui.

Eu nu i-am botezat pe ai mei. Dar îi cunosc, așa cum îi știți și voi pe ai voștri. Sălășluiesc adormiți înlăuntrul vostru, undeva între intestine, ficat, rinichi și mâncarea încă nedigerată, care vă ajută organismul să funcționeze, după care deodată, într-o noapte, își arată chipurile hâde.

N-am avut niciodată o problemă cu alcoolul. În schimb, am luat antidepresive cu pumnul, de parcă erau bomboane cu fructe. Li se spune „pastilele fericirii”, dar nu te fac fericit, ci doar te feresc de anxietate. Nu sunt nebun. Dar nervii mi-o iau razna uneori. Să te lupți cu nervii nu e mai rău decât să ai diabet sau cistită. Dar oamenii se uită altfel la tine. Fac un pas înapoi. „Înțeleg. Nervii...” Îți zâmbesc cu milă, dar un pic încordați. De parcă ai avea un satâr ascuns în mânecă, iar capul ți-ar fi plin de voci ale răului, care țipă la tine.

Am fost internat de câteva ori. Și mi-a făcut categoric bine. N-aș numi instituția „spital de psihiatrie”. Sună prea rece. Și nici „ospiciu” sau „sanatoriu”. Îi spun doar „clinică de boli nervoase”. Propriul meu cuib de cuci. Și acolo ne pârguim frumos, închiși în anxietatea noastră ca sub un clopot de sticlă, supravegheați cu strictețe și în condiții bine controlate.

Și asta e o parte din ceea ce sunt.

Sunt uneori un ticălos încăpățânat. O știu. Nu vreau să fac ce mi se spune. Poate că de asta nu sunt profesor universitar. Autoritatea și regulile sunt o provocare pentru mine. Ceilalți oameni sunt tot o provocare. Până și a trăi e o provocare.

Nu sunt un om cu care să te înțelegi ușor.

Am un frate vitreg, pe care îl văd rareori, și un tată vitreg, pe care fac mari eforturi să-l evit. E șeful meu la institutul din Oslo.

Mama a murit anul trecut. Cancer limfatic.

Urmăritorii mei s-au făcut nevăzuți.

Câțiva kilometri mai încolo, după punctul de taxare, autostrada se lărgește și e proaspăt asfaltată. Autostrada spre Reykjavík nu șerpuiește în jurul colinelor cu zâne. Bietele

zâne invizibile, ale căror case au fost distruse de buldozere nemiloase, din pricina admirației îndreptățite a inginerilor față de linia dreaptă, cutreieră acum prin sălbăticie, vagaboande și răzbunătoare, făcând rău.

Așa că le fac semne pe geam. Mi-e întotdeauna milă de cei lăsați pe dinafară.

6

Institutul Árni Magnússon, care adăpostește colecția de manuscrise islandeze, este situat la marginea campusului universitar din Reykjavík. Pe mulți oameni îi trec fiorii când văd fațada cenușie a universității. Eu, dimpotrivă, dau pe dinafară de bucurie: am ajuns acasă.

Profesorul Thrainn Sigurdsson, doctor în filosofie, stă aplecat peste biroul său cu de toate, studiind un text și mișcându-și buzele de parcă ar rosti un jurământ tainic. Numele și titlul lui plin de greutate sunt gravate pe o plăcuță de bronz care amenință să cadă de pe birou. Când bat la ușa pe jumătate deschisă, își ridică privirea, se scoală de pe scaun și îmi strânge mâna.

— Ei, ei, spune el fără să se adreseze cuiva anume, condoleanțele mele.

Când vechile manuscrise pe care Árni Magnússon le colecționase cu devotament toată viața au fost aduse înapoi în Islanda, evenimentul a fost o adevărată sărbătoare națională. Chiar înainte să moară, în 1730, Magnússon și-a lăsat prin testament întreaga colecție Universității din Copenhaga. De-abia în 1970 a primit Islanda manuscrisele înapoi. Evenimentul a fost transmis în direct. Salariaților și elevilor li s-a dat o zi liberă. Casnice, muncitori, studenți și vagabonzi s-au strâns cu toții în port când nava cu manuscrisele, Den Arnamagnæankse Samling, a sosit la Reykjavík. Islandezii știu cum să aibă grijă de ce este al lor.

— Există vreo legătură? întreabă Thrainn.

Ziarele au scris o mulțime despre crimă, dar poliția nu spusese nimic despre manuscrisul care lipsea.

— Au furat codicele, îi zic eu.

— Ai o copie?

Clatin din cap.

Stăm ceva timp și discutăm despre ce secrete ar fi putut să ascundă Snorri în text. Îi spun cum manuscrisul trece de la scrierea lui Snorri la un document runic încă și mai vechi. Îi desenez simbolurile care se repetă ici și colo în manuscris. *Ankh*. *Tiwaz.* Crucea. Pentagrama.

Amândoi căutăm o semnificație care ne scapă.

— *Ankh*, spune Thrainn. Hieroglifa pentru viață veșnică și renaștere. *Tiwaz*. Runa din vechiul alfabet futhark care îl reprezintă pe zeul scandinav Tyr. Crucea romană. *Crux ordinaria*. Simbolul creștinătății și al martiriului lui Hristos. Pentagrama. O stea în cinci colțuri. Un simbol străvechi al geometriei sacre.

— Sira Magnus și cu mine credem că Snorri a ascuns informații și instrucțiuni în saga pe care le-a scris.

— Omisiunile și schimbările sunt frecvente în facsimile și copii scrise de mână ale manuscriselor originale. La fel și însemnările de pe margini.

— Vrei să spui că o parte din text a fost omis?

— Sau adăugat. Sunt ediții în facsimil ale textelor lui Snorri la Uppsala, în Suedia. Și sunt sigur că există copii necunoscute pe hârtie, care se bazează pe versiuni medievale eronate. Dacă ar fi să comparăm cele mai recente versiuni cu originalul, cuvânt cu cuvânt, am putea obține informații noi. Dar asta nu-i treabă ușoară.

— Nici măcar nu știm ce căutăm. Sira Magnus și cu mine ne-am gândit că e posibil să găsim dovezi ale contactelor dintre culturile vikingă și egipteană. Dovezi privitoare la faptul că totul, de la corăbiile vikinge la bisericile din lemn și până la hărți și mitologie, a fost influențat de egipteni.

Thrainn stă și se uită pe fereastră. Pe peretele de lângă el este o fotografie a unei statui care își ține cu o mână barba lungă. Barba arată ca un *ankh* răsturnat. Bronzul din secolul al XI-lea fusese găsit la Eyjafjördur, în Islanda, în 1815.

— Nu ți-a trecut prin minte că toată chestia ar putea fi o înșelătorie? Că un individ din Evul Mediu a alcătuit codicele ca să păcălească pe cineva?

Bineînțeles că îmi trecuse prin minte. Muzeele din toată lumea sunt pline de falsuri. Îmi deschid servieta și pun pe masă un facsimil al operei *Saga Sfintei Cruci*.

— Știi, mulți cred că Snorri n-a avut nimic de-a face cu textul ăsta, precizează Thrainn.

— Conține un cod.

Se uită la mine îndelung.

— Iar Sira Magnus și cu mine l-am descifrat, continui eu.

— Un cod?

— Cred că există un fel de grotă sfântă pe lângă Thingvellir.

Thrainn izbucnește în râs.

— O grotă sfântă? La Thingvellir? Nu mai spune...

— Și știu în mare pe unde este.

— Ce-ai zis că știi? Râde cu poftă, fără să se poată opri. Nu cred nicio vorbă din toate astea.

E timpul pentru *un coup de grâce*[3]. Îi arăt instrucțiunile. „Numărul fiarei arată drumul de-a lungul stâncilor din Lögberg până în Skjaldbreiður...”

— Cu asta m-ai dat gata! exclamă profesorul.

7

În aceeași seară, mi-am luat o cameră la hotelul Leifur Eiríksson, vizavi de biserica Hallgrím din Reykjavík. Aud pe fereastră zgomotul făcut de o mașină pentru curățat strada. Biserica Hallgrím e scăldată în lumină. Fațada seamănă cu vârfurile unui aisberg care plutește în derivă pe un ocean nesfârșit.

Mă îndrept spre Á næstu grösum, un restaurant vegetarian, să iau o supă și lasagna cu legume.

Mai târziu, spre seară, îmi telefonează inspectorul-șef din Borgarnes. Are rezultatele autopsiei.

— Sira Magnus a murit în urma unui atac de cord.

— Un atac de cord? În izvorul termal?

— Poate a căzut înăuntru. Avea apă în plămâni, dar nu suficientă ca să se înece. Inima a fost de vină.

— Ce căuta în izvorul termal? Complet îmbrăcat? Și ce-i cu documentul furat? Dar cu mașina neagră?

— Firește, vom continua investigațiile. Dar un atac de cord nu înseamnă că e un caz de crimă.

Inspectorul-șef promite să îmi lase mobilul la recepția hotelului a doua zi dimineață. Nu mi-o spune pe șleau, dar îmi dau seama că fotografia și mesajul de la Sira Magnus au fost reduse la dovezi ale preocupărilor lui științifice.

— Ce crezi că i-a provocat atacul de cord? întreb eu pe un ton tăios.

— Poate că a fost amenințat. Dar va fi greu să dovedim la tribunal legătura dintre un atac de cord și așa-zisul furt al codicelui.

Când un polițist spune „așa-zis”, o face pentru că nu știe ce se întâmplă. Într-un fel, mi se face milă de inspector.

Stau în camera mea de hotel și încerc să-mi pun ordine în însemnări și să înțeleg logica din spatele lucrurilor pe care le-am stabilit până acum. Oare ar putea arabii să facă parte dintr-o bandă specializată în găsirea și furtul comorilor culturale din vechime pentru colecționarii de pe piața neagră? Există în Orientul Mijlociu o mulțime de șeici putred de bogați, cu pivnițele pline de artefacte culturale pe care orice muzeu respectabil le-ar fi expus în casete păzite cu strășnicie. Mai sunt încă multe lucruri care mă nedumeresc. Nu am încă o imagine de ansamblu. Datele, cronologia, contextul istoric

sunt încă încurcate în mintea mea. Dar sunt prea obosit ca să mă concentrez.

Adorm pe pat.

Complet îmbrăcat. Nu m-am spălat pe dinți sau la subsuori. Simt privirea dezaprobatoare pe care mi-o aruncă ochii de înger ai mamei.

1 „Poliție” (islandeză în original).

2 „Ambulanța” (islandeză în original).

3 „O lovitură de grație” (fr. în original).

Thingvellir

1

Un zid de lavă neagră ca smoala se înalță până la cer. Munții își profilează siluetele ascuțite printre norii ce se adună aici din vest, și jeturi de abur subteran țâșnesc șuierând din stâncă. Bolovani se îngrămădesc pentru a forma monoliți de lavă. Gerul învăluie lacul într-o ceață scânteietoare și acoperă mlaștinile cu o pătură argintie. La poalele marelui zid de munți, o bisericuță de lemn și mai multe case par să se înghesuie unele în altele, ca să se mai încălzească. Continentele America de Nord și Europa apucă și trag de fiecare capăt al Islandei, despicând insula în două la Thingvellir.

— Așa deci, spune Thrainn cu un râs condescendent, unde ți-e comoara?

Descurajat, mă uit la falia de câțiva metri. Toți cei care vizitează Thingvellir sunt impresionați de atmosfera mistică. Doi pereți stâncoși trec drept prin peisajul vulcanic în care Althing, cea mai veche adunare națională din lume, s-a înființat sub cerul liber în anul 930. De aici, *lovesigemennene*, sau recitatorii de legi nescrise, cuprindeau cu privirea formațiunile de lavă, peticele de iarbă, tufișurile și arborii bătuți de vânturi. De câte ori luau parte la o adunare, își înălțau corturile pe iarbă, între râu și pârâiașe.

Ne uităm pe traducerea textului lui Snorri:

Numărul fiarei
arată drumul
de-a lungul stâncilor
din Lögberg
până în Skjaldbreiður.

Thrainn îmi face semn din cap înspre o platformă de lemn ridicată de curând lângă unul dintre bolovani.

— Lögberg. „Piatra Legii.” De aici erau proclamate legile, și toți oamenii liberi își puteau pleda cauza. Aici se adunau marii eroi din cărțile noastre de istorie. Recitatori de legi nescrise, ca Snorri, conduceau de aici, împreună cu oamenii din Althing. Thrainn își pune mâna streașină la ochi și scrutează împrejurimile. Dacă privim cu destulă atenție, mă tachinează el, poate găsim un mare X roșu.

Apoi se întoarce cu spatele și râde din nou pe înfundate.

Thrainn a strâns un grup de studenți la arheologie ca să ne ajute la căutări; pe toți îi intrigă secretomania asta, jurământul tăcerii și perspectiva de a lua parte la o descoperire istorică. Cu lopeți și rângi pe umeri, coborâm o potecă de-a lungul stâncilor din lavă neagră, asemenea celor șapte pitici, doar că suntem mai mulți cu trei și niciunul dintre noi nu e pitic. Soarele răsare printre nori. Sunt foarte puțini turiști dimineața devreme. Un grup de americani se uită la noi cu indiferență, gândindu-se, fără îndoială, că suntem un fel de echipă de lucru pe care autoritățile locale au reușit s-o formeze din hoții de buzunare condamnați la muncă în folosul comunității.

Thrainn se oprește cu studenții acolo unde se intersectează potecile, apoi ne continuăm împreună drumul spre Lögberg.

— Skjaldbreiður, spune Thrainn arătând un munte în depărtare, apoi continuă gânditor: Lögberg... Skjaldbreiður... „numărul fiarei”... 666 în *Apocalipsă*. Nu e destul de evident?

— Poate pentru noi. Dar Snorri a scris într-o vreme în care doar o mână de oameni știau să citească. Și chiar mai puțini puteau să decripteze coduri. Ca să recunoști un concept ca numărul fiarei, trebuia să fii știutor de carte.

— Și totuși, spui că Snorri a lăsat niște instrucțiuni încifrate...

— Destinate altor oameni instruiți care cunoșteau cheia de care aveau nevoie ca să decripteze codul. Oameni care îi împărtășeau ideile și valorile. Care știau cum să citească și să interpreteze un text încifrat. „Numărul fiarei” este o referință clară pentru noi. Dar pentru marile mase din secolul al XIII-lea, *Apocalipsele* nu erau deloc povești de adormit copiii.

Începem să numărăm 666 de trepte de la Lögberg. Studenții ne urmează unul câte unul, ca niște boboci de rață. Pășim peste pietre din lavă și dâmburi cu iarbă. Un stol de păsări se rotește sus, deasupra noastră. Vârfurile vulcanilor aproape că ating norii.

După patru sute de pași ne oprim. Mă simt descurajat.

— Dacă era o peșteră aici, ar fi fost descoperită cu mult timp în urmă!

— Depinde cât de bine e ascunsă. Când a descoperit Howard Carter mormântul lui Tutankhamon în Valea Regilor, arheologii îl căutau de zeci de ani.

După încă două sute de pași, ajungem în fața unei coloane colțuroase de lavă și trebuie să decidem dacă să o luăm la stânga sau la dreapta. Ne continuăm drumul pe lângă peretele de stâncă.

Încă șaizeci și șase de pași și am ajuns.

Și acolo nu găsim nimic.

2

Pereții stâncoși ai faliei se înalță la zece-cincisprezece metri deasupra noastră, iar pe jos e plin de bolovani și grohotiș acoperit cu mușchi. Ici și colo răsare printre pietre o ciudată plantă îndrăzneață.

Mai citesc o dată indicațiile. Numărul fiarei, 666, marchează drumul de-a lungul peretelui stâncos de la Piatra Legii, Lögberg, până la Skjaldbreiður. Thrainn și cu mine ne uităm unul la altul descurajați.

— Nicio peșteră, confirm eu, dând un șut zdravăn uneia dintre pietrele de lavă.

— Snorri ar fi putut folosi o peșteră naturală săpată la poalele stâncii, pe care apoi s-o astupe, sugerează Thrainn, așa cum blocau egiptenii intrările în mormintele regilor după ce se termina ceremonia funerară.

— Probabil că localnicii ar fi observat o peșteră astupată, nu crezi?

— Localnicii? Uită-te în jurul tău. Poți să-ți imaginezi un loc mai izolat și mai puțin populat? Sunt sigur că pe timpul lui Snorri era încă și mai pustiu, dacă e cu putință. Cei mai puternici islandezi veneau la Thingvellir doar o dată pe an. Nimeni nu s-ar fi mirat dacă, la un an de la ultima vizită, ar fi găsit intrarea în peșteră blocată de un pietroi.

— N-ar fi fost riscant să ascunzi ceva într-o grotă de aici?

— Dimpotrivă. Thingvellir a avut întotdeauna un aer mistic, aproape sfânt. Snorri ar fi ales mai mult ca sigur locul ăsta.

— Și apoi ar fi astupat intrarea cu pietre, nu?

Ne uităm din nou la grohotișul de pe jos.

3

Începem să dăm deoparte pietrele de lavă, lucrând cot la cot cu studenții.

Unul dintre primele lucruri pe care le înveți când studiezi arheologia este răbdarea. Arheologia se potrivește cel mai bine celor răbdători, meticuloși și modești. La urma urmei, munca pe șantier scoate la lumină doar puține lucruri de mare valoare; în schimb, trebuie să dai la o parte cantități imense de pământ și argilă și să completezi o groază de formulare complicate pentru înregistrarea și catalogarea artefactelor. Doar o singură dată într-un secol descoperă cineva un Tutankhamon sau o Troie.

După mai bine de o oră, nu am reușit să săpăm decât un metru. Nimic. Pietrele se rostogolesc cu zgomot, formând grămezi de lavă. Nu trece mult și ne vedem nevoiți să ne așezăm în șir, ca să ne dăm pietrele din mână în mână.

Cred că mutaserăm câteva tone de piatră când, deodată, unul dintre studenți – o fată pe care o remarcasem vrând-nevrând – scoate un strigăt. Ne oprim cu toții. Dau fuga spre ea, alunecând pe pietriș.

Pe fața golașă a stâncii, cineva săpase o nișă dreptunghiulară de vreo zece centimetri adâncime. Dau deoparte țărâna și mușchiul. Studenții rămân muți de uimire.

Trei simboluri erau dăltuite în piatră.

Ankh, *tiwaz* și o cruce.

4

Îi însoțim pe studenți înapoi la parcare și le dăm de înțeles că vom continua munca a doua zi dimineață. Ei protestează. Vor să dezgroape grota. Acum. Vor să știe ce se ascunde înăuntru. În clipa asta, nu a doua zi. Îi înțeleg. Dar nu avem nevoie de ei. Prezența și curiozitatea lor n-ar face decât să ne complice și să ne încurce munca. Thrainn propune să ne petrecem restul zilei luând măsurători și făcând pregătiri pentru dezgroparea intrării în grotă. Calitatea lui de profesor îi dă autoritate și îl face convingător. Oarecum șovăielnici, studenții se întorc la Reykjavík cu mașina, dezamăgiți. Thrainn și cu mine rămânem acolo până dispare și ultimul microbuz. Ne ducem în fugă înapoi să cărăm și să mutăm pietre.

Ne ia vreo două ore să degajăm partea de sus a intrării în peșteră. După încă o oră și jumătate, am reușit să scoatem destule pietre din dreptul intrării.

Thrainn leagă o funie de nailon de un bolovan aflat chiar în fața deschizăturii, iar eu arunc capătul liber în peșteră. Ținându-mă bine de frânghie, mă strecor prin gaură și cobor până simt pământ sub tălpi.

Peștera nu e prea mare. Prin gaură pătrunde un mănunchi de raze.

Thrainn coboară și el, mai repede ca mine, și îl prind în brațe.

Ne trezim într-o peșteră naturală săpată în piatră vulcanică. Are cam patru, cinci metri adâncime și doi, trei metri lățime. Ne aprindem lanternele de la căști, iar lumina desenează umbre stranii pe pereții stâncoși. Thrainn îmi dă un ghiont. Ceva care seamănă cu un altar a fost construit pe peretele din stânga, din blocuri de lavă șlefuite cu grijă. Întrucât altarul e

făcut din același material ca și grota, e bine camuflat și ușor de trecut cu vederea. O placă masivă și netedă stă în vârful structurii alungite din lavă.

Ne așezăm de o parte și de alta a plăcii și o dăm deoparte. În golul de sub placă se află o raclă înnegrită.

Încetișor, ridicăm cufărul pe marginea altarului acum gol. Zgârii suprafața cu vârful degetelor.

— Praf? Funingine? Lavă? întreabă Thrainn.

— Niciuna. Frec mai tare. Prima mea presupunere era corectă. Racla e acoperită cu un strat de oxizi. E o cutie de argint, îi spun eu.

5

Înfășurăm caseta în pânză de cort și o ducem înapoi în parcare. O fixăm cu frânghii în portbagajul Toyotei Landcruiser a lui Thrainn.

Suntem atât de emoționați, încât nu scoatem o vorbă.

Thrainn iese pe șoseaua principală către Reykjavík. E netedă ca-n palmă. Nu se vede nicio mașină. Străbatem peisajul lunar cu peste o sută treizeci de kilometri la oră. Apa lacului Thingvalla scânteiază în stânga noastră, iar șirul de culmi vulcanice spintecă orizontul.

Chevroletul Blazer e parcat în mijlocul drumului chiar pe următoarea coamă.

Doi bărbați așteaptă lângă mașină. Amândoi stau într-o poziție nefirească, ținându-și mâinile împreunate peste vintre, de parcă ar poza pentru posterul unui film. În lumina intensă a soarelui, nu-mi dau seama dacă au sau nu un pistol în mână.

Thrainn reacționează fulgerător.

— Ține-te bine!

Fără să mai stea pe gânduri, iese cu mașina de pe șosea. Eu scot un țipăt. Strânge din dinți și privește fix în față, foarte concentrat, de parcă în el ar sălășlui un erou dintr-un film de aventuri, care de mult aștepta să se trezească la viață; sau un soldat din trupele speciale de comando, care în ultimii cincisprezece ani pretinsese că studiază texte islandeze vechi, ca parte a unei operațiuni de acoperire.

Într-un nor de praf și nisip, ne îndepărtăm în viteză de Blazer și de șoseaua principală. Roțile scrâșnesc pe terenul accidentat.

Prin norii de praf zăresc farurile mașinii urmăritoare.

Thrainn face slalom printre bolovani.

— Mergem pe rămășițele vechiului drum dintre Reykjavík și Thingvellir, îmi strigă el.

Chiar dacă avem avantajul că suntem mult în față și avem o vizibilitate excelentă, Blazerul tot ne ajunge din urmă.

— Sună la 112, îmi spune Thrainn.

Bâjbâi după mobil. Din fericire, am semnal. Când își dă în sfârșit seama că vorbesc engleza, și nu vreun obscur dialect islandez, și înțelege că suntem urmăriți de oameni înarmați, telefonistul trimite după noi o mașină a poliției. Chiar dacă mi-e greu să-i dau vreo adresă aici, în sălbăticie.

Blazerul e acum la doar câțiva metri în spatele nostru. Virează brusc la dreapta. Au de gând să ne taie drumul.

Văd pietroiul din drum înaintea șoferului din Blazer, care nu reușește să frâneze la timp sau s-o ocolească. Cu un bubuit metalic, Blazerul trece drept peste bolovan.

Și acolo rămâne.

Noi mai mergem câțiva kilometri pe drumul cel vechi, până când dăm de o stradă asfaltată care ne duce înapoi la autostradă.

Poliția ia legătura cu noi când ne apropiem de universitate. Ne întreabă unde suntem.

E de înțeles că nu ne-au găsit.

Mai grav e faptul că nu au găsit Blazerul.

6

Intrăm într-un laborator gol de la Institutul Árni Magnússon. Un prieten al lui Thrainn, care e custode acolo, ne ajută să deschidem racla.

Înfășurată în bumbac, la rândul său învelit în piele, găsim o cutie din lemn de esență tare. În casetă sunt șase suluri groase de pergament, legate împreună cu un șnur de piele și protejate de mai multe straturi de material moale.

Cu infinită grijă, despăturim primul sul. E într-o stare surprinzător de bună. Sulurile de pergament conțin fiecare câte două coloane de simboluri mici, așezate simetric. Încerc să le citesc, dar simbolurile mi se par de neînțeles, deși îmi sunt vag familiare. Thrainn aruncă o privire peste paginile scrise înghesuit. Cele două coloane sunt scrise în limbi diferite. Coloana din stânga pare să fie în coptă, limbă în care s-a scris și vorbit în Egipt din jurul anului 200 î.H. până în secolul XII. Coloana din dreapta pare a fi în ebraică.

Thrainn pipăie unul dintre suluri cu vârful degetelor, îl miroase și cercetează literele.

— Înclin să cred că pergamentul ăsta are un mileniu vechime, cu o sută de ani mai mult sau mai puțin.

Rulează din nou documentul și îl pune la loc în cutie. Ducem lada pe scara în spirală până la subsol, acolo unde cele mai vechi și valoroase manuscrise islandeze sunt

păstrate într-o încăpere blindată, cu temperatură controlată. În spatele ușii groase și masive de oțel se află întreaga istorie scrisă a țărilor nordice, pe rafturi de un metru înălțime, învelită cu grijă în hârtie și ambalată în cutii de carton.

În aceeași încăpere blindată de la Institutul Árni Magnússon ascundem și noi racla cu suluri de la Thingvellir.

7

E o zi grea, până la urmă. Poliția. Presa. Cercetătorii. Toți vor să audă povestea din nou și din nou.

În taxi, pe drumul de întoarcere la hotel, primesc un telefon de la inspectorul-șef din Borgarnes.

Tocmai fuseseră înștiințați de o spargere care avusese loc la apartamentul pentru oaspeți de la Snorrastofa. Probabil că apartamentul fusese spart la puțin timp după ce mă mutasem eu în capitală. Inspectorul adaugă:

— Am vorbit cu poliția din Reykjavík și, dat fiind tot ce s-a întâmplat, au de gând să trimită o mașină la hotel în cursul serii. Doar pentru siguranță.

Taxiul oprește în fața hotelului. Plătesc. Îmi dau brusc seama că acel „doar pentru siguranță” poate fi de rău augur.

Codul runic

1

Îmi plac hotelurile. Sunt locuri unde mereu te simți binevenit. Faci parte dintr-o comunitate, dar una care nu te deranjează niciodată cu o atenție nedorită. Când ieși din hotel, vine cineva și îți face patul și îți rânduiește camera fără să se plângă. Când te întorci, extenuat, în camera ta, totul e curat, ordonat și frumos.

Cu un zâmbet blajin, deschid ușa și intru în camera 206.

Înăuntru dau peste doi indivizi.

Arabi.

Unul e o matahală numai mușchi, sigur are cu mult peste o sută de kile. Ochii lui sunt două hăuri negre. Îl recunosc. E uriașul din fotografia pe care mi-a trimis-o Sira Magnus. Se răsese în cap, dar își lăsase mustața bogată. Obrajii și bărbia îi erau acoperiți de o barbă țepoasă.

Cel scund stă chiar în dreptul ușii deschise, cam la un metru de mine. Uriașul stă pe un scaun, lângă fereastră.

Încremenesc. Mă trece un fior de spaimă care mă țintuiește de perete. Numai două lucruri mă împiedică să mă răsucesc pe călcâie și s-o iau la fugă pe hol și apoi în jos pe scări: genunchii mei, care tremură așa de tare, că mi se zguduie tot corpul, Și pistolul pe care tipul mai firav îl ține îndreptat spre mine.

Datorită ochelarilor mei cu lentile fund de borcan și fascinației pentru arme, pe care o am încă din copilărie, reușesc să-l identific ca fiind un Glock.

— Vă rog, scâncesc eu.

Omul cel scund închide ușa.

Prind un miros vag de loțiune de ras și trabucuri.

— Bună seara, domnule Beltø, zice în engleză cel mai firav. Vocea îi e uscată ca bătaia vântului în deșert.

Inima îmi bate așa de tare și de repede, că o aud în urechi. Mi se taie răsuflarea.

Îmi face semn să intru în cameră. Supus, fac câțiva pași poticniți.

— Ce doriți?

O încercare jalnică și nereușită de a prelua controlul asupra situației. Îmi tremură vocea în așa hal, încât sună de parcă aș plânge.

Uriașul își frământă fața cu mâna. Pielea îi e aspră. Trebuie să fi stat afară în prea multe furtuni de nisip. Nasul îi umbrește chipul.

— Unde sunt?

— Ce anume? încerc eu să fac pe prostul. Gura mi-e atât de uscată, încât se lipește limba de palat.

Omul cel scund își agită pistolul și zbiară:

— Unde-s sulurile?

Suluri. Manuscrise.

Preț de o clipă, mă întreb dacă n-ar trebui să mă prefac că nu știu despre ce vorbesc. Dar numai o clipă. Gândul la ce ar putea – și ar fi în stare – să îmi facă m-a preschimbat într-o frunză tremurândă, o jalnică creatură care dă înapoi de frică.

— Nu le am!

Vocea îmi tremură. Mâinile îmi tremură. Genunchii îmi tremură.

Uriașul se ridică de pe scaun. E chiar mai voinic decât îmi închipuisem. Un munte de mușchi. Îmi face semn să mă apropii. Imediat ce ajung lângă el, mă înșfacă de cămașă și mă trage în sus până în dreptul feței lui. Îi simt răsuflarea împuțită. Trebuie să fi mâncat la prânz ceva crud, în sânge. Îi văd porii din piele și hăurile nesfârșite din ochi.

Îmi ia mâna stângă și îmi dă peste cap, cu forță, degetul mic.

— Unde-s sulurile? întreabă cel cu pistolul.

Văd pe fereastră biserica Hallgrím înălțându-se spre cer, scăldată într-o lumină neverosimilă. Jos pe trotuar, oamenii trec în grabă prin vântul tăios.

Mi-l îndoaie și mai mult. Durerea e insuportabilă.

— Unde?

Scot un țipăt. Ascuțit și tare. Muntele de mușchi se uită în continuare la mine fără să clipească. Îmi îndoaie degetul și mai mult.

Acum sunt pregătit să recunosc orice. Chiar și să le spun unde sunt sulurile. Sau să le spun că sunt șeful unui cult satanic care sacrifică prunci. Că sunt membru al-Qaida. Că sunt agent dublu și lucrez pentru CIA, FBI, MI5 și Mossad. Dar durerea este atât de sfâșietoare, încât nu pot nici să gândesc, nici să vorbesc.

— Unde-s sulurile?

Nu m-am gândit niciodată la fragilitatea trupului meu. Cutremurându-mă, aud cum îmi trosnește degetul mic. Se frânge cu un pocnet ascuțit, ca atunci când calci pe o creangă uscată în pădure. Țip. Mă străbate o văpaie dureroasă din mână până la creier.

Îmi dă drumul. Îmi retrag repede mâna scâncind. Mă arde tot brațul.

— Îmi pare rău pentru ce-a pățit preotul, spune cel cu pistolul. Dar n-o să ezităm – se uită fix la mine, să se asigure că înțeleg – să te schilodim sau să te omorâm. Vrem sulurile!

Mușchiulosul mă apucă de gât cu labele lui mari. Mărul lui Adam îmi tresaltă în sus și în jos peste degetul lui arătător. Și nu strânge. Dar tot mă înec și n-am aer.

Dacă ăsta ar fi un film, aș lua-o la fugă și aș sări pe fereastră. Prin geam. Am fi în stare de orice, doar să ne salvăm pielea. Dar eu am fost întotdeauna un om slab. Detest înălțimile. Sau cioburile de sticlă. Mi-e frică să mă tai, să mă umplu sânge și să-mi rup mâinile și picioarele.

N-am nici cea mai vagă intenție să-mi dau viața pentru sulurile de la Thingvellir. Tocmai când sunt la un pas de a le spune că manuscrisele sunt în camera blindată de la Institutul Árni Magnússon, mă uit în jos la stradă.

O mașină de poliție parchează în fața hotelului.

Cred că mi s-a văzut în ochi un licăr de speranță. Arabul cel solid întoarce capul și se uită pe geam. Își slăbește strânsoarea. Suspin și trag aer în piept cu lăcomie. Prietenul lui vine și el la fereastră. Îi spune ceva care sună ca *mokhabarat*. Tipul cel mătăhălos îi răspunde *shorta*.

Jos în stradă, doi polițiști ies din mașina de patrulare. Nu se grăbesc. Au tot timpul din lume.

Arabii se uită urât la mine, ca două hiene care văd cum prada le e luată de sub nas.

Scâncesc.

Cât ai bate din palme, îmi leagă mâinile de tăblia patului și îmi acoperă gura cu bandă adezivă.

Și pe-aici ți-e drumul.

2

Polițiștii aud în cele din urmă strigătele mele gâtuite și se năpustesc în camera de hotel, însă arabii dispăruseră de mult pe scara de incendiu, de unde ieșiseră prin curtea din spate pe una dintre străzile liniștite din spatele clădirii.

Mă simt pur și simplu stors de vlagă. Polițiștii îmi scot banda de pe gură și mă ajută să mă bag în pat. Durerea și frica mea sunt cu totul disproporționate în raport cu un lucru atât de minor ca ruperea degetului mic. Dar pentru mine e suficient ca să mă bage în sperieți.

Polițiștii cheamă întăriri. Din pat, aud mașini de poliție și o salvare oprind brusc pe stradă. În curând, hotelul mișună de ofițeri și detectivi. Un doctor tânăr cu un stetoscop rece îmi ascultă inima care bate cu putere. Îmi pune o atelă la degetul

umflat și dureros și mi-l bandajează. Mi se dau o eșarfă pentru imobilizarea brațului și niște analgezice. O asistentă mă mângâie pe obraz cu milă. Le arăt polițiștilor poza de pe mobil cu arabul mătăhălos și sugerez că tipul mic și slab s-ar putea să fie una dintre figurile mai discrete, care operează în fundal. Sunt atât de indiferenți pe când fac însemnări în carnetele lor cu spirală, încât ai putea fi tentat să crezi că arabii agresivi veniți să jefuiască țara de moștenirea ei culturală și să rupă degetele mici ale cercetătorilor sunt lucruri pe care le întâlnești în Islanda la tot pasul.

În câteva ore le spun tot ce știu. Ambulanța se întoarce la spital fără mine.

Doi polițiști rămân în hotel, unul în fața ușii mele și celălalt la recepție.

Mă zvârcolesc toată noaptea de pe o parte pe alta. Întregul univers s-a redus la un singur punct dureros: degetul meu mic.

3

— Bjørn Beltø?

Femeia din prag se uită stânjenită când la polițist, când la mine, strângând la piept un plic.

Tocmai am fost la parter să iau micul dejun. Sub escorta poliției, bineînțeles.

— Soțul meu și cu mine suntem prieteni cu Sira Magnus, continuă ea, într-o amestecătură de daneză și norvegiană. Apoi adaugă: Eram. Suntem din parohia Reykholt. Soțul meu cântă în corul bisericii. Pot să intru?

Nu pare să reprezinte un pericol prea mare la adresa mea, dar polițistul tot o măsoară din cap până-n picioare cu ochii lui cu raze X.

— Soțul meu așteaptă în mașină, îmi spune femeia când îi fac loc să intre în cameră și închid ușa.

Se vede că nu este obișnuită să fie în camere de hotel cu necunoscuți. Se oprește în mijlocul încăperii, ținând în continuare plicul la piept.

— În ziua în care a murit Sira Magnus...

— Da?

— A trecut pe la noi de dimineață. Ne-a spus că, dacă i se întâmplă ceva, trebuie să-ți dăm *asta*, zice ea și îmi întinde plicul, care e lipit cu mai multe rânduri de bandă adezivă. Ne-a cerut ca nu care cumva să ne ducem la poliție, ci să ne asigurăm plicul ajunge numai la dumneata.

— Mulțumesc.

— Am încercat amândoi să dăm de dumneata.

— Îmi pare rău. Am fost foarte ocupat.

— Am auzit la radio... că ai găsit o peșteră la Thingvellir. Își înclină capul într-o parte, de parcă ar aștepta o explicație.

— Mulțumesc din suflet. Sira Magnus v-ar fi recunoscător.

Tăcerea mea o face să ridice din umeri și să repete că soțul o așteaptă în mașină. Îi mai mulțumesc o dată și femeia pleacă.

4

Deschid plicul și scot o foaie de hârtie.

Iartă-mă, Sira Magnus, dar nu mă pot abține: izbucnesc în râs. Un om față în față cu el însuși. Față-n față cu moartea.

Pe pagină nu sunt decât trei rânduri.

Rune.

La prima vedere, textul pare complet incomprehensibil.

Cu toate că știu să citesc rune, chiar și când mă uit a doua și a treia oară, textul tot ininteligibil rămâne.

În capul paginii scrie:

G88C3

Dedesubt, scrisese următorul text:

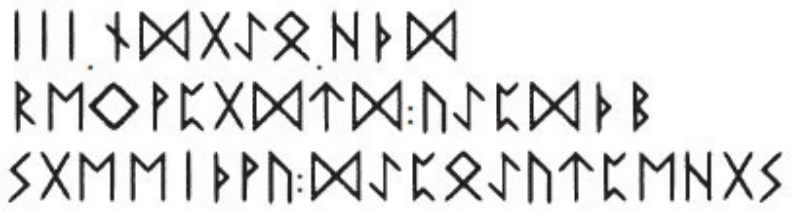

Mă uit cu atenție la text, încercând să-l înțeleg. Însă chiar și după ce îl parcurg literă cu literă, tot nu-i pot deslușii înțelesul.

Mesajul runic e încifrat.

Sira Magnus se temuse probabil că va păți ceva. Îi era frică de ce puteau să-i facă. Așa că a lăsat mesajul la niște prieteni în care avea încredere. Când mi-am dat seama de asta, m-a trecut un fior rece pe șira spinării. Preotul trebuie să-și fi dat seama că viața îi e în primejdie.

Oare ce știa și nu dezvăluise niciodată?

Când citesc textul din nou, sesizez o schemă care nu e vizibilă la prima vedere. Trebuie să fi înlocuit litere după metoda lui Cezar, dar la câte caractere distanță? Și în ce fel?

Îi dau telefon prietenului meu bun cunoscător de coduri și îi dictez textul runic.

— G88C3, mormăie el. Asta trebuie să fie cheia.

Îmi pică fisa.

— G88! Numărul oficial de înregistrare al Pietrei Kylver! exclam eu. Piatra Kylver a fost găsită într-un mormânt la ferma Kylver din Gotland, în 1903. O bucată de calcar cu

însemnări în vechiul futhark, cel mai vechi alfabet runic. Am transcris amândoi sunetele corespunzătoare runelor și am obținut următorul text, tot incomprehensibil:

iii.ndgëo.hÞd
rëtwpgdt: uëp dÞb
sgëëiÞwu: dëp oëutpëhgs

— Suntem aproape, mă asigură Terje. Cifrul ăsta nu e prea complicat. S-ar putea să fie un simplu Cezar 3.

S-ar putea. Aplicând metoda lui Cezar și traducându-l apoi în engleză, am ajuns la următorul text:

www.gmail.com
Numele utilizatorului: mama ta
Parolă: pasiunea mea

— *Voilà!*[4] croncăne Terje. Un cont de e-mail gata făcut.

Magnus, vulpoi bătrân...

Îi mulțumesc lui Terje pentru ajutor, intru pe internet și pe Gmail de pe laptopul meu, apoi tastez numele mamei și pasiunea lui Magnus, care nu este Snorri, așa cum ați crede, ci pateul de foie gras, pe care trebuie să-l scriu într-un singur cuvânt, ca să fie parolă.

Am un singur mail în cutia poștală. Mesajul e scurt:

Subiect: Lui Bjørn

Se întâmplă chestii tare de nasoale. Noroc, Bjørn. Sunt mereu alături de tine. Nu mă judeca prea aspru. Prietenul tău, Magnus.

Deschid atașamentul.

Pentru câteva secunde, lumea se oprește în loc.

Sira Magnus mi-a trimis o versiune scanată și digitalizată a codicelui lui Snorri.

5

Mai stau câteva zile în Islanda.

Sunt însoțit în permanență de doi polițiști în uniformă, care mai mult mă încurcă.

Thrainn și cu mine suntem solicitați de ziare și de canale TV să dăm declarații în legătură cu descoperirea din peșteră și racla de argint cu documentele pe care toată lumea le numește acum „Manuscrisele de la Thingvellir”. Denumirea nu e o coincidență. În 1947, un păstor de capre din Qumran a găsit niște suluri într-o grotă de la Marea Moartă. În decursul deceniului următor, păstori, beduini și arheologi au scos la lumină nu mai puțin de opt sute cincizeci de manuscrise conținând vechi texte biblice evreiești. Aceste documente au

rămas în istorie sub denumirea de Manuscrisele de la Marea Moartă.

I-am trimis și lui Thrainn o copie a codicelui. Din precauție, l-am rugat să nu spună nimănui că o are. Nu se știe niciodată.

Manuscrisele de la Thingvellir sunt depozitate în siguranță în încăperea blindată din subsolul Institutului Árni Magnússon. Arabii nu vor fi în stare să deschidă ușa de oțel, nici măcar cu dinamită, Semtex sau cu un aparat de sudură.

Thrainn recrutează trei specialiști – doi lingviști și un istoric – să traducă textul.

Eu decid să mă întorc în Norvegia. Poliția nu are obiecții. Ofițerii sunt chiar încântați. Mă conduc la aeroport în zori și se asigură că mă urc în avion în deplină siguranță.

Nu-i văd stând acolo și făcându-mi cu mâna când decolează avionul, dar îmi închipui că asta fac. Și răsuflă ușurați că au scăpat de mine.

4 „Iată !“ (fr. în original).

Pentagrama

NORVEGIA

1

A fost cineva în apartamentul meu.

Stau la bloc: două dormitoare, o cameră de zi și o bucătărie. Mult prea mare pentru un pustnic ca mine, dar priveliștea e superbă.

Pentru mine, casa e sfântă. Când închid ușa, las totul în urmă – probleme de serviciu, colegi enervanți, femei insistente, asasini fără scrupule.

Așa că mă simt de parcă aș avea două ghiulele la picioare când calc pe covorașul din hol. Scot cu grijă cheia din broască și încui ușa după mine. Îmi pun valiza pe covorașul țesut manual, pe care l-am cumpărat într-un bazar din Istanbul.

Ușa de la birou e întredeschisă. Îmi amintesc că am închis-o înainte să plec în Islanda. Întotdeauna închid ușile înainte să plec din apartament. În caz de incendiu sau inundație.

Îmi țin respirația. Oare mai sunt aici?

Mă uit prin hol.

Undeva în clădire se deschide o ușă. Tresar. „Stăpânește-te, Bjørn!" Nu au cum să fie aici. Sunt în Islanda. Nu pot fi în Norvegia și în Islanda în același timp.

În minte îmi apar ochii lui Magnus după moarte. Și cei doi arabi în camera de hotel din Reykjavík.

Tăcerea devine din ce în ce mai chinuitoare. Ce să fac? Să fug? Să rămân pe loc? Să sun la poliție? „Sunt spărgătorii încă în apartament?" m-ar întreba. „Nu știu", aș răspunde. „A fost forțată ușa?" „ Nu", ar fi răspunsul meu, „dar așa am eu impresia." Atunci telefonista de la urgențe ar ofta prelung și m-ar ruga să sun la centrală dacă descopăr semne de spargere sau dacă mi s-a furat ceva.

Deschid larg ușa biroului.

Mă aștept să intru într-o cameră întoarsă pe dos. Dar toate sunt la locul lor, așa cum le-am lăsat.

Aproape.

Partea stângă a tastaturii a fost împinsă cu un centimetru sau doi; îmi dau seama pentru că eu o las întotdeauna paralelă cu marginea biroului.

În camera de zi e ordine. Dar au pus *Clopotul din Islanda*, de Laxness, la dreapta romanului *Lolita*, de Nabokov, în loc

să îl pună la stânga. În colecția mea de CD-uri, văd că albumul *Wish You Were Here* al lui Pink Floyd a fost mutat lângă *Ummagumma*. Rebusul de pe măsuța de sticlă din colțul dintre cele două canapele – în care șase vertical rămăsese necompletat – a fost întors invers. Creionul meu pentru rebus stă oblic pe revistă, nu paralel cu cotorul, cum îl las eu.

S-au uitat în dormitor și bucătărie, ba chiar și în dulăpiorul arhiplin. Nici măcar nu știu ce căutau.

Desfac bagajele, pornesc mașina de spălat, îmi iau o doză de bere din frigider și mă trântesc pe canapea.

Telefonul sună înainte să apuc să deschid berea. Thrainn. Îmi spune că i-a fost spartă casa, ca și institutul. Din fericire, n-au găsit nimic. Nici măcar nu încercaseră să intre în camera blindată.

I-am cerut să sune la poliție și am adăugat că cel mai bine ar fi să nu mai spunem nimic, în caz că telefonul e pus sub supraveghere.

M-am chinuit ceva timp să deschid cutia de bere. Pentru că îmi rod unghiile, mi-e greu să-mi bag degetul sub inelul de aluminiu. Fiecare cu problemele lui.

Cu o mână tremurândă, duc doza la gură și beau.

Nu sunt un erou. Dar sunt încăpățânat. Și mi-a ajuns.

Sun la poliție. N-o să creadă o vorbă. Mi se face legătura cu centrala. Bâigui o poveste despre tot ce s-a întâmplat în Islanda – despre Sira Magnus, arabi și descoperirile arheologice. Spun și că bănuiesc că mi-a umblat cineva prin apartament. Pe când mă ascult vorbind, îmi imaginez că persoana de la celălalt capăt al firului bifează rubrica din registru unde scrie „caz psihiatric”.

Deodată, polițistul spune ceva cu totul neașteptat:

— Isuse!

Poate a auzit de mine. Poate e impresionat de titlul meu și de toate trimiterile la Snorri. Chiar și un polițist poate să își dorească un pic de aventură și suspans, ca să mai iasă din rutină.

— Trimitem pe cineva la dumneavoastră, spune el cu vehemență.

2

Mi-au trimis o femeie plinuță, îmbrăcată cu o fustă până la genunchi și un pulover mulat pe corp, care nu-i prea ascunde sânii plini.

La început o iau drept comis-voiajor. Apoi observ că pe legitimația atârnată la gât cu un șnur scrie POLIȚIA.

O cheamă Ragnhild și este detectiv. Fac niște cafea instant și luăm loc în camera de zi. Îi spun tot ce s-a întâmplat în Islanda și motivele pentru care cred că s-a intrat prin efracție în apartamentul meu. Nici nu râde, nici nu-și dă ochii peste cap. După ce termin de vorbit, examinează tocurile ușilor și încuietorile. Îi spun că există semne mai puțin vizibile decât astea. Unul câte unul, îi arăt indiciile intrării prin efracție: tastatura, CD-urile, rebusul și creionul. Ea zâmbește impenetrabil și spune că sunt un domn cu mult simț de observație.

Ceva mai târziu își fac apariția și doi tineri polițiști de la criminalistică, care scotocesc prin apartament, înarmați cu pensule și pungi de plastic în care să recolteze probele.

Polițiștii sunt la mine în apartament de câteva ore, și tot nu au găsit nimic concludent. De când au venit criminaliștii și până când Ragnhild se ridică să-mi spună la revedere, nu am devenit cu nimic mai deștepți.

— Sunt sigură că înțelegeți, nu avem suficiente probe ca să vă punem sub protecția poliției, spune ea. Dar... fiți cu ochii în patru. Îmi dă o carte de vizită cu mai multe numere de telefon, sub care adaugă cu pixul un număr de mobil. Numărul meu personal. Doar în caz că... știți dumneavoastră.

După ce pleacă Ragnhild, încui ușa și trag zăvorul. Mai iau o gură de bere. E caldă și stătută.

Sună telefonul. De data aceasta, nu se aude niciun glas. Dar aud răsuflarea cuiva. Închid.

Cineva verifică dacă sunt acasă.

Arunc într-o geantă hainele de strictă necesitate și câteva obiecte de toaletă și cobor scările în fugă până la mașină. Există și oameni care ar ezita să o numească pe Bolla „mașină”. N-am simțit niciodată nevoia să-mi dau aere cu mașini mari. Bolla e un Citroën 2CV. O cutie de conserve cu o mașină de cusut pe post de motor. Inimoasă, plină de farmec și de ulei sintetic.

În Bolla mea de nădejde, mă îndepărtez de bloc cât de repede pot. Nu mă urmărește nimeni. Ăsta-i un lucru bun, fiindcă Bolla nu merge prea repede. Dar sunt sigur că stau cu ochii pe mine. Știu unde sunt. Eu nu îi văd, dar ei mă văd negreșit.

3

Șeful meu de catedră de la universitate, profesorul Trygve Arntzen, este un nemernic și jumătate. Asta o știu sigur. Mi-e tată vitreg de mai bine de douăzeci și cinci de ani.

Când a murit mama, legăturile dintre noi, și așa șubrede, bazate pe o politețe forțată și toleranță crispată, s-au destrămat.

Profesorul a preluat-o pe mama, ca să mă exprim elegant, când tata a căzut mortal de pe pintenul unui munte pe care profesorul insistase să se cațere. Eu aveam pe atunci doisprezece ani. Un lucru am învățat și eu din asta: că te joci cu moartea dacă sfidezi gravitația. Acum câțiva ani, am aflat că tata încercase să-l omoare pe profesor pentru că se încurcase cu mama. În schimb, tata a fost cel care a căzut victimă accidentului de alpinism. Cum spunea și Sira Magnus: „Se întâmplă chestii tare nasoale."

M-am obișnuit cu ciudățeniile profesorului. Cum ar fi faptul că vine la serviciu cu noaptea-n cap. Spune că muncește pe brânci înainte să se trezească restul lumii. Cât despre mine, eu am dormit în mașină toată noaptea. În parcare. Păzit de o cameră de supraveghere.

Profesorul e deja în birou când bat la ușă. Se strâmbă de parcă i-ar fi stors cineva o lămâie în gură.

— Bjørn? Credeam că ești în Islanda.

— Așa e, *am fost*.

Îndatoritor, i-am relatat evenimentele importante din călătorie, despre care oricum probabil citise cu zile în urmă. N-am suflat o vorbă despre ce ar fi putut trece drept o încălcare a uzanțelor. Profesorul Arntzen ține cu dinții de niște reguli atât de mărunte, încât până și un sfânt și-ar pierde răbdarea. Cu toate acestea, reușesc să-i stârnesc destul interes ca să mă lase să-mi continui munca la „proiectul" de acum. Îmi aruncă o căutătură cruntă și îmi cere să-l informez la intervale regulate, ca să știe cum mai progresez.

Da, vezi să nu.

4

Cicero a spus cândva că singurătatea nu e o povară pentru cel cufundat în studiu. Eu sunt întotdeauna cufundat în studiu, dar asta nu-mi face dorințele mai ușor de îndurat. Doar mai ușor de refulat.

Am încuiat ușa micului meu birou de la universitate, unde stau înghesuit între un fișet care dă pe dinafară și niște rafturi pline cu înțelepciune. Îmi învârt creionul între degete și mă uit o vreme pe fereastră, apoi la ecranul calculatorului. Încerc din răsputeri să îmi dau seama ce aflase Sira Magnus și de ce îi era atât de frică de presupușii experți. Știa oare că nu veneau din partea Institutului Schimmer? Cu cine vorbise? Ce îl făcuse să scaneze întregul *Codex Snorri*, pagină cu

pagină, și apoi să creeze un cod runic care să mă conducă într-acolo?

Am printat codicele pe hârtie lucioasă de cea mai bună calitate. Ascunse între rândurile de rune și litere latine, printre simboluri și hărți, există fără îndoială mai multe mesaje și indicii. Unele părți din text sunt încifrate, dar multe paragrafe se pot citi.

Care era taina care îl făcuse pe Snorri să scrie cu mâna lui un text pentru posteritate?

Primele trei pagini sunt scrise cu rune pe un pergament mai înnegrit și mai vechi decât restul. Runele sunt un alfabet germanic care s-a răspândit și dezvoltat în tot nordul Europei în secolul I d.H. Venirea creștinismului a dus la înlocuirea treptată a runelor cu alfabetul latin, dar timp de mai multe secole, runele și literele au fost folosite în paralel.

Simbol cu simbol, cuvânt cu cuvânt, traduc runele. Textul pare a fi un amalgam de reguli, un legământ și niște instrucțiuni. Și începe așa:

Fereşte-te, tu, cel ce dezlegi taina misticelor rune, căci chinuri veşnice îi aşteaptă în Duat[5], în Helheim[6] şi în Iad pe cei ce dezleagă misterele runelor fără îngăduința zeilor. Îndepărtează de la tine ăst pergament al zeilor.

Căci așa este: în misterul zeilor, apărăm Sfânta Taină. Puterea runelor ascunde profeția sub un văl de semne.

Ales eşti tu, cel ce păzeşti taina cu preţul onoarei şi al vieții tale. Ajutoarele tale divine, Osiris, Odin şi Hristos cel Alb, te vor îndruma. Slavă ție, Amon!

Versurile care urmează, scrise în rune, dar fără îndoială traduse din egipteană, sunt încă și mai bizare:

Cheia
Nobili de la curte îl însoțesc
Pe regele Osiris Tut-ankh-Amon spre apus
Și strigă: „O, Rege! Vino în pace!
O, Zeu! Apărător al ăstui ținut!”

Cheia?

Textele runice sunt urmate de mai multe pagini scrise cu două sute de ani mai târziu de Snorri însuși, cu litere latine, hărți și desene. Unele sunt încifrate, iar altele lizibile:

Regi și conți, căpetenii și cavaleri, scalzi și învățați, toți sunt uniți în Sfântul Cerc, cercul PAZNICILOR Sfintei Taine.

Doar cei aleși și inițiați trebuie să tălmăcească semnele și cuvintele ascunse.

Parcă-l și văd pe Snorri în odaia de scris din Reykholt. Scriptoriul e luminat doar de lumânări de seu puse pe mese

înclinate și de opaițe atârnate de tavan și pereți. Trebuie să-și fi alungat scribii ca să rămână singur. Are în fața lui un pergament alb, moale. Pana e curățată și ascuțită. Începe să scrie cu o mână sigură, urmând liniile slab marcate. În mijloc desenează o pentagramă, cunoscută și ca steaua diavolului; pe vremea lui Snorri, oamenii credeau că se pot apăra de demonii ce le bântuie somnul scrijelind pe ușă o stea.

Chiar și într-o clădire modernă, cu telefon, fax, computer și suporturi magnetice pentru agrafe, simt încă forța pentagramei. De cinci mii de ani, steaua în cinci colțuri strălucește puternic pe cerul ocultismului. Egiptenii au trasat un cerc în jurul stelei, *duat*, care indica lumea de dincolo, viața de apoi. Arabii o foloseau în ritualuri și magie. Pitagoricienii o considerau o expresie a perfecțiunii matematice, întrucât numărul de aur, 1,618, se ascunde în liniile pentagramei. Pentru evrei, ea simbolizează cele cinci cărți ale lui Moise sau Pentateuhul. Pentru creștini, simbolul reprezintă atât magia neagră, cât și cele cinci răni ale lui Hristos. Și, dacă o întorci cu un singur vârf în jos, obții un simbol satanist, steaua diavolului.

Pe a cincea pagină, găsesc o hartă a sudului Norvegiei, de la Trondheim în jos. Nu e prea bună. Hărțile din vremea lui Snorri se bazau pe măsurători din ochi și presupuneri. Prima hartă cunoscută a țărilor nordice este harta din 1427, care acum se află la Nancy. A fost desenată de danezul Claudius Clavus, care a trăit o vreme la Roma și a fraternizat cu secretarii și cardinalii papei. Totuși, cineva i-a luat-o înainte cu mai multe sute de ani, copiind o hartă a Østlandetului dintr-un manuscris runic încă și mai vechi.

Stau și studiez textul și runele ore întregi. Traduc textul runic și pe cel al lui Snorri. Mă chinui cu codurile. Știu că în aceste pagini s-ar putea ascunde un mesaj, niște indicații, poate într-un cod pe care nu l-am descoperit încă. Examinez îndeaproape harta Norvegiei și simbolurile.

Dar nu găsesc nicio semnificație.

După prânz – două felii de pâine cu brânză olandeză, un nap crud, un morcov și o ceașcă de ceai – îi telefonez inspectorului-șef din Borgarnes să aflu dacă a mai apărut ceva nou. Da, a apărut. Suspecții au fost prinși prin intermediul televiziunii cu circuit închis, la o stație de benzină din Saubær. Chiar acum imaginile sunt trimise Interpolului. A primit și poliția norvegiană o copie. Dar îmi spune că arabii s-au cufundat în nisip, ha, ha. Apoi devine din nou serios și îmi vorbește de investigații doar atât cât să mă simt informat, fără să-mi spună de fapt nimic.

Imediat ce închid telefonul, mă sună Ranghild de la poliția din Oslo. Tocmai a primit fotografiile din Islanda și mă întreabă dacă pot identifica suspecții. Mi-a trimis o copie prin e-mail și va rămâne pe fir până îmi deschid mailul și fișierul atașat.

Imaginile luate de camerele de supraveghere sunt alb-negru, dar cât se poate de clare.

Îi recunosc pe cei doi bărbați care mă vizitaseră în camera mea de hotel din Reykjavík. Cel mic și jegos. Și omul cât un munte, care îmi rupsese degetul.

— Ei sunt, zic eu.

— Îi prindem noi. Acum, că avem poza, avem un punct de pornire.

O rog să aștepte o clipă. Sub mailul ei este altul, un mesaj nedeschis.

De la: <expeditor necunoscut>
Trimis: <dată necunoscută>
Către: bjorn.belto@khm.uio.no
CC:
Subiect: Bjørn Beltø – citește asta!

Dragă Bjørn Beltø,

Nu știi cine sunt. Dar eu știu cine ești. Îmi cer scuze dacă oamenii mei te-au speriat sau ți-au făcut vreun rău. Le-am cerut să facă o treabă, dar nu-i pot urmări îndeaproape.

Prietenul tău din Islanda, Sira Magnus, a descoperit un codice pe care oamenii mei l-au dus acum într-un loc sigur. Dar tu ai reușit să pui mâna pe o copie a documentului pe care presa, în imensa ei creativitate, a ales să o numească Manuscrisele de la Thingvellir.

Sunt gata să merg foarte departe – repet, foarte departe – ca să pun mâna pe manuscrisul ăsta, indiferent dacă e încă în Islanda sau în posesia ta, în Norvegia.

Nu-mi place să fac amenințări. Dar mă forțezi să folosesc metode pe care aș prefera să le evit.

Așa că insist: te rog să le dai oamenilor mei Manuscrisele de la Thingvellir. Cooperarea îți va fi răsplătită cu prisosință. Și prin asta înțeleg mai mulți bani decât îți poți imagina. Ai putea să-ți trăiești restul vieții în lux, fără nicio grijă.

Dacă nu faci ce-ți cer, nu răspund de ce ți s-ar putea întâmpla. Oamenii mei au instrucțiuni foarte clare. Nu vreau să-ți fac rău, dar nimic nu e mai important pentru mine decât să pun mâna pe copia manuscrisului de la Thingvellir. Le-am dat voie oamenilor mei să facă tot ce e necesar. Mă abțin să intru în detalii.

Gura mi se umple de nisip și țărână.

N-am mai primit o amenințare scrisă până acum. Asta e prima.

I-o citesc lui Ragnhild, bâlbâindu-mă cu o voce plângăreață. Ea îmi cere două lucruri: să printez mesajul și să i-l trimit și ei prin e-mail.

Apăs pe comanda de printare. Nu se întâmplă nimic. Apăs din nou pe mouse, iritat. Apoi din nou și din nou.

Nimic.

Tocmai când sunt pe cale să trimit e-mailul, ecranul începe să pâlpâie. Mailul se dezintegrează sub ochii mei, de parcă fiecare pixel i-a dat brusc drumul vecinului său și se plimbă haotic pe ecran.

În cele din urmă, mailul dispare.

— A dispărut, spun eu.

— Imposibil.

Mă uit în inboxul contului meu Outlook. Mesajul este încă primul de sus. Dau click pe el și, cât ai clipi, tot rândul dispare.

— Verifică la Mesaje șterse.

Nimic.

Ragnhild îmi spune că tot ce i-am descris adineauri este imposibil din punct de vedere tehnic. Un e-mail nu poate să dispară așa, ca prin farmec, din computerul destinatarului. Probabil că mesajul avea un fișier atașat pe care programul antivirus l-a detectat în mod greșit ca pe o amenințare.

— Era un fișier X?

— Era un fișier absolut normal.

— Cineva a intrat probabil în computerul tău și ți-a instalat un program de supraveghere.

— Au fost aici? *Aici?*

— Dacă au un software cu care fac să dispară mailurile din inbox, atunci sunt experți în informatică. Caz în care ar fi putut foarte ușor să-ți trimită un e-mail care să instaleze automat un program ascuns, chiar dacă ar fi ajuns în spam și ar fi fost șters imediat.

— Nu zicea de la cine e mailul.

— E ușor să schimbi adresa expeditorului și data. Teoretic, ar trebui să fie posibil de aflat de la ce server a fost trimis mailul, dar sunt și aici soluții inteligente, cum ar fi să intri într-un server cu un sistem slab de securizare și să trimiți mailuri de acolo.

Ragnhild mă roagă să notez conținutul e-mailului, cuvânt cu cuvânt.

După jumătate de oră, vine cu un tehnician de la poliție să-mi ia calculatorul. Dar mă îndoiesc că vor găsi ceva.

5

Pe seară, îmi descui biroul să plec. Sunt îngrijorat. Am băgat copia printată a codicelui într-o pungă de plastic transparent, pe care mi-am ascuns-o sub cămașă. Plasticul mi se lipește de piept.

O iau la fugă pe coridorul nesfârșit, apoi în jos pe scări spre subsol, după care ies la lumina zilei, în spatele institutului. Razele soarelui sunt ca niște ace înroșite care mi se înfig în ochi. Îmi prind lentilele ochelarilor de soare de rama celor de vedere. În aer miroase a vară târzie.

Iau metroul din Blindern spre centrul orașului, apoi merg pe jos până la parcarea supraetajată în care o lăsasem pe Bolla.

Un individ stă pe treptele din capătul celălalt, pretinzând că citește un ziar. De fapt, stă cu ochii pe ușile de sticlă care se deschid și se închid automat.

Dispar după colț și o las pe Bolla acolo unde este – singură, înconjurată de inamici –, la nivelul P2.

Cine sunt oamenii ăștia? Oare contactase Sira Magnus niște colecționari pe piața neagră? Străini bogați care sunt dispuși să meargă foarte departe ca să pună mâna pe curiozități pe căi ocolite? Dar să meargă chiar până la crimă? Pentru un sul de pergament?

Sau poate pentru informațiile conținute în text.

Iau tramvaiul spre Skillebekk și mă ascund într-un intrând de pe o străduță lăturalnică.

Terje Lønn Erichsen sosește cu mai bine de treizeci de minute întârziere. În geanta lui de umăr – aceeași vechitură pe care o poartă din vremea studenției – are o cutie de tinichea pentru prânz, un termos de pe vremea când era elev și un tabloid de citit în tramvai. Merge adus de spate. Terje are dinți mici, urechi mari și un început de chelie, pentru care compensează prin părul său lung, cârlionțat și barba impresionantă.

Când mă vede se oprește și îmi zâmbește.

— Bjørn! Ai necazuri cu femeile?

Suntem versați în ironii și ne-am format un limbaj al nostru, în care chiar și cele mai urâte insulte sunt bine intenționate. Terje știe foarte bine că eu, ca și el, nu m-am mai apropiat de o femeie de ani buni.

Rămân peste noapte la Terje. El crede că a ascunde pe cineva urmărit de niște bandiți misterioși e ceva captivant.

Probabil își închipuie că unele lucruri pe care i le-am povestit există numai în imaginația mea. Cu atât mai bine. Atât pentru el, cât și pentru mine.

6

De când eram mic am fost atras de vrăjitoare.

O atracție ciudată, sincer să fiu. Dorințele mele n-au urmat niciodată calea bătătorită a rațiunii. La început, când eram foarte mic, vrăjitoarele mă speriau de moarte. Purtau mantii negre și aveau nas lung și negi păroși. Pregăteau fierturi împuțite în cazane mari și zburau prin beznă pe cozi de mătură, scoțând un cotcodăcit răutăcios și strident. Când am crescut și hormonii mei oarecum firavi au țâșnit din carapace, am înțeles intuitiv că vrăjitoarele aveau și o atracție erotică subtilă, care îmi lua puterea și-mi înmuia genunchii.

Totuși, mi-era la fel de frică de ele.

De aceea stau pe prețul de la intrarea în casa lui Adelheid af Geierstam, înghițind în sec și simțind că mă sufoc.

— Bjørn Beltø? întreabă ea înclinându-și capul pe o parte.

— Adelheid?

— Hai, intră!

Adelheid af Geierstam corespunde așteptărilor mele în privința felului în care ar trebui să arate o autentică vrăjitoare wicca. Senzualitatea ei discretă e încântătoare. Buzele îi sunt subțiri și umede, iar ochii de un albastru ca gheața ard de făgăduieli voalate.

Stă în Lillehammer, într-o casă de lemn mare și veche, zugrăvită în alb. Vântul șuieră printre șipcile pereților. Are o grădină plină cu meri de care nu se mai îngrijește nimeni, tufe de coacăze crescute în voie și grămezi de bălegar uitate de mult.

Mă conduce de pe verandă în hol, unde îmi atârn haina într-un cui. Mă întreabă cum a fost călătoria cu trenul. Îmbrăcată în haine largi, care aproape îi ascund silueta, o ia înainte pe culoar, parcă plutind, și intră într-o cameră spațioasă, plină de tobe bongo, piei de zebră atârnate pe pereți, măști de lemn, sulițe, un cap de antilopă și un splendid prinzător de vise țesut cu pene de struț și gheare de leu.

Adelheid îmi oferă niște ceai de plante într-o cană mare de ceramică.

— Mă bucur așa de mult că ai venit! Era și timpul! Științele consacrate n-au înțeles niciodată geometria sfântă! Ești probabil primul profesor universitar care vine să mă vadă.

În loc s-o lămuresc că sunt de fapt un umil lector și că nu reprezint pe nimeni altcineva decât pe mine însumi, iau o gură din ceaiul care are gust de fiertură de iarbă și plante perene contaminate.

Adelheid a scris patru cărți controversate despre istoria geometriei sacre și influența acesteia asupra poziționării mănăstirilor, a bisericilor, a locurilor de îngropăciune și a castelelor nordice.

— Sunt exemple de geometrie sacră pe tot cuprinsul Norvegiei. Dar mulți oameni de știință consideră disciplina asta doar o superstiție.

Vocea îi este afectuoasă. Când își pune mâna pe a mea, brățara din mărgele de piatră și bijuteriile îi zornăie. Nu sunt indiferent la contactul cu pielea ei.

Își reia vorba înainte să apuc să pun și eu o întrebare.

— De-a lungul coastei norvegiene, de la Rogaland la Nordfjord, șaizeci de cruci de piatră demonstrează influența celților și creștinarea Norvegiei în jurul anului 1000. Sfântul Olav a cules roadele acestei influențe celtice. Chiar crezi că crucile de piatră, dintre care unele ating și patru metri înălțime, au fost poziționate arbitrar?

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— E oare o coincidență că, dacă tragi o linie de la mănăstirea Utstein de lângă Stavanger până la Tønsberg și apoi în sus până la Trondheim, liniile vor forma un unghi de nouăzeci de grade?

— Aha...

— E oare o coincidență că ordinul cistercian a construit mănăstirea Lyse în 1146, mănăstirea Sancta Maria pe insula Hovedøya din fiordul Oslo în 1147, Munkeby în Trondheim în 1180 și Tautra în fiordul Trondheim în 1207?

— Nici vorbă.

— Și atunci e tot o coincidență că distanța de la mănăstirea augustiniană din Utstein până la Oslo e aceeași cu distanța de la mănăstirea Lyse la Oslo? E o coincidență și că sunt exact două sute șaptezeci și cinci de kilometri de la mănăstirea Halsnøy, întemeiată de augustinieni în 1163, la fortăreața Tønsberg? Tot atâția sunt și de la Tønsberg la Utstein.

— Uau!

— Toate locurile străvechi și sfinte din Norvegia respectă o logică matematică foarte clară, care arată că strămoșii noștri s-au inspirat și au învățat o mulțime de la greci și egipteni. Coincidență să fie faptul că orașe cu importanță religioasă ca Bergen, Trondheim, Hamar și Tønsberg sunt toate situate în colțurile unei pentagrame pe vechea hartă medievală?

Mă trece un fior pe șira spinării. Îngheț. Încă nu i-am spus de ce am venit. Și mi-a și ghicit una dintre întrebări.

— Nu vreau să par alarmist sau melodramatic, îi spun eu, dar un preot din Islanda a fost omorât pentru ce am să-ți arăt.

I-am pus *Codex Snorri* în față.

— Ăsta e din Manuscrisele de la Thingvellir?

— Nu, textul ăsta ne-a condus la grota de la Thingvellir. Partea scrisă cu litere latine îi aparține lui Snorii. Runele au fost probabil scrise cu două sute de ani mai devreme. Hărțile și simbolurile magice au fost desenate cândva între 1050 și 1250.

Ne îngăduim câteva clipe de gândire.

Ea examinează paginile cu reverență și studiază hărțile și simbolurile.

— *Ankh*-ul! Pentagrama! Uimitor!

Îi fac un rezumat al textului runic și îi explic că textul și hărțile probabil ascund niște indicații. Le răsfoiesc.

— Asta e o hartă a sudului Norvegiei. Chiar dacă nu corespunde cu geografia modernă, tot nu prea înțeleg cum a fost cineva în stare să deseneze o hartă atât de precisă cu sute de ani înainte să devină cartografia o știință.

— Ai pus pentagrama pe hartă?

Îmi ridic privirea spre ea, după care mă uit în jos la hartă.

— Pentagrama și harta sunt legate între ele, spune ea. Trebuie să pornești de la locurile sfinte de atunci. Bjørgvin, Nidaros, Hamar și Tunsberg.

În timp ce vorbește, marchează fiecare loc cu un punct, și pe urmă trage o linie de la Bergen la Trondheim. Apoi de la

Bergen la Hamar, unde Nicholas Breakspear, cel ce avea să fie papa Adrian al IV-lea, a înființat o dieceză în anii 1150. Pe urmă de la Trondheim la Tønsberg, cel mai vechi oraș din Norvegia și puternic centru medieval.

— Ca să avem o pentagramă ne mai trebuie două linii, spune ea.

— Dar sunt centre religioase în nord-vest.

Îi arăt coordonata lipsă, care pare să fie undeva lângă Stadlandet.

— Nu spune asta. Sunt câteva grote misterioase în zonă – peștera Dollstein, de exemplu. Un coleg de-al meu, Harald Sommerfeldt Boehlke, care e om de știință, a studiat peștera și poveștile care s-au țesut în jurul ei. Intrarea grotei e cu fața la mare, la șaizeci de metri în sus, pe versant, la vest de Sandsøy, în districtul Møre og Romsdal. Legenda spune că regele Arthur a trecut cândva prin ținuturile astea și că în peșteră e ascunsă o comoară. De la intrare, o galerie subterană duce într-o încăpere enormă. Sunt șase asemenea încăperi sau grote, legate prin tuneluri înguste. Peștera are o sută optzeci de metri, dar în vechime se credea că tunelurile ajung pe sub mare până în Scoția. Cruciatul Ragnvald Kalle Kollson, conte de Orkney – botezat după fiul adoptiv al Sfântului Olav, Ragnvald Bruseson de Orkney –, a intrat în grotă în 1127 să caute comoara care se bănuia că e ascunsă acolo.

Adelheid trasează ultimele două linii și, ca printr-o vrajă, apare o pentagramă pe harta Norvegiei.

În taină, cineva care avea cunoștințe ezoterice despre numerele magice, geografie și geometrie a pregătit fundațiile pentru viitoarele catedrale Nidaros, Hamar, Fortăreața Tønsberg și un sanctuar în preajma orașului Bergen.

— Puțini oameni știu că un mare număr de sanctuare din țările nordice sunt situate în locurile respective conform unei ordini matematice, ermetice, îmi spune Adelheid. Se duce la bibliotecă, scoate o carte și o răsfoiește până ajunge la o pagină cu o fotografie aeriană a tumulilor de la Gamle Uppsala, din Suedia. Vezi cum tumulii și bisericile și castelele din jur sunt situate pe circumferința unor cercuri sau la anumite unghiuri? spune ea trasându-mi niște linii cu o unghie dată cu lac roșu.

Într-o altă carte, îmi arată o hartă a insulei daneze Bornholm din Marea Baltică.

— Dacă suprapui o pentagramă peste insulă, vezi că bisericile, fortificațiile și sanctuarele circulare ale cruciaților se află toate pe liniile ei.

Mai scoate o carte.

— Islandezii Einar Pálsson și Einar Birgisson au dovedit că marile ferme, bisericile și locurile importante au fost amplasate și construite după niște principii geometrice sacre cunoscute încă din vremea întemeierii Islandei. Imaginează-ți un cerc care simbolizează orizontul și zodiacul ceresc. Razele cercului erau descrise de mișcările soarelui și alcătuiau o

hartă cosmică, indicându-ne că islandezii trebuie să fi cunoscut cosmologia egipteană.

Mai iau o gură din ceaiul de plante, care începe să se răcească.

Adelheid mai ia niște cărți din bibliotecă.

— Găsești aceleași dispuneri misterioase și aici, în Norvegia. Cercetările întreprinse de Bodvar Schjelderup și Harald Sommerfeldt Boehlke, care au scris cărți fascinante despre descoperirile lor, arată cât de răspândită era geometria sacră în trecutul Norvegiei. După cum știi, vikingii nu erau doar niște războinici sângeroși. Erau oameni cu o credință profundă și minți iscoditoare. Puneau mare preț pe armonie. Uită-te numai la forma corăbiilor vikinge. Sau la rune. Când voiau să construiască repere importante, foloseau geometria liniilor și a formelor sacre.

— Bine, dar la urma urmei, e doar un talmeș-balmeș de linii și coordonate, spun eu arătând harta.

— Înclin să cred că în text sunt ascunse indicații mai detaliate despre loc. Poate sunt încifrate.

Descurajat, mă uit lung la text. L-am parcurs de atâtea ori, încât nu-mi vine să cred că mai sunt coduri ascunse pe care nu le-am detectat. Dar, firește, greșesc.

7

În tren, pe drumul de întoarcere la Oslo, descopăr că am opt apeluri pierdute și patru mesaje vocale pe telefonul mobil, pe care l-am lăsat pe silențios.

Toate apelurile ratate sunt de la aceeași persoană. Ragnhild.

Când o sun, o aud oftând ușurată.

— Bjørn! *Unde* ai fost?

— S-a-ntâmplat ceva?

— Trebuie să vorbesc cu tine chiar acum. Unde ești? Venim să te luăm!

Imediat cum ajung în Oslo, mă duc la sediul central al poliției din Grønland, unde Ragnhild mă așteaptă cu o expresie îngrijorată pe chip.

— L-am identificat pe unul dintre arabi, spune ea și îmi întinde o fotografie făcută de camera de securitate, arătându-mi-l pe Goliat.

— Ăsta-i tipul care mi-a rupt degetul.

— Interpolul are o întreagă bibliotecă dedicată lui. Numele lui complet e Hassan ibn Abi Hakim.

— Hassan...

Ragnhild împinge spre mine un vraf de fotografii cu Hassan. În multe dintre ele apare îmbrăcat în uniformă militară. În altele, poartă costume scumpe, care sigur sunt făcute la croitor, pe măsura lui enormă.

Într-o poză alb-negru, parcă domină totul cu prezența lui, așa cum stă în fața unei gropi comune, cu un rânjet larg pe față.

— Irakian. Ragnhild îmi dă o traducere a unui raport al Interpolului. Ăsta e un I-24 / 7, după cum îl numesc cei care se ocupă de Baza de Date despre Infractori a Interpolului.

**** INTERPOL ****
**** Radiogramă internă ****

Radiogramă nr.: 7562
Data înregistrării: 17-11-2007 14.13.48
De la secția: Lyon
Expeditor nr.: SN
Data trimiterii: 171107
Ora trimiterii: 14.13.48
Prioritate: URGENT
Destinație: OSLO
De la: „I-247-G0 14”
La: „NORVEGIA”
Subiect: Ref. nostru: 1711 / 07 GD / VG / OKK

MESAJ SECRET Nr. 26 / 11 REFERITOR LA
Hassan ibn Abi Hakim

Numele subiectului: Hassan ibn Abi Hakim
Porecle: Necunoscute
Data nașterii: Necunoscută
Anul nașterii: 1963
Domiciliu: Necunoscut

Din 1985 până în 2003, Hassan ibn Abi Hakim a fost ofițer în armata lui Saddam Hussein, mai întâi în Garda Republicană, iar apoi, din 1992, în unitatea de elită a lui Saddam, Garda Republicană Specială.

Subiect specializat în operațiuni murdare, dintre care a condus mai multe.

În perioada 1986-1989, a fost implicat în campania al-Anfal din Irak. Mii de sate kurde au fost atacate și mai multe mii de kurzi masacrați, folosindu-se, printre altele, arme chimice.

Subiectul a fost unul dintre ofițerii responsabili de atacul cu gaz letal asupra orașului Halabja, în care au murit în jur de 5 000 de oameni.

Conform CIA, subiectul a fost o figură centrală în al-Anfal.

MI5 estimează că a lichidat personal între 3 000 și 4 000 de oameni cât timp a servit în Gărzile Republicane.

Din 2003, subiectul și-a câștigat existența în chip de „consultant militar independent", cu domiciliul la Abu Dhabi. În practică, este suspectat că operează ca mercenar / ucigaș plătit.

Conform serviciului de contraspionaj francez, La Direction Générale de la Sécurité Extérieure, din 2006 subiectul lucrează exclusiv pentru un angajator neidentificat din Arabia Saudită.

Serviciul de spionaj al Israelului, Ha-Mosad le-Modi'in u-le-Tafkidim Meyuhadim (Mossad), în ciuda a numeroase infiltrări și tactici, nu a fost în stare să confirme identitatea angajatorului ca fiind șeicul Ibrahim al-Jamil ibn Zakiyy ibn Abdulaziz al Filastini.

— Ei bine, acum măcar știm cine e, spun eu.

Am tendința să-mi ascund spaima sub un strat de nepăsare arogantă. Informațiile primite mă îngrozesc, dar nici prin gând nu-mi trece să mă dau bătut. Ba chiar dimpotrivă; simt nevoia să-l înfrâng pe urmăritorul meu. Să învinge invincibilul. Să-l înfrâng pe călăul numit Hassan. Sunt extrem de încăpățânat. Orice om rezonabil știe când trebuie să se plece în fața sorții. Dar eu? O, nu. În adâncul sufletului, sunt un tocilar cocoșat care s-ar da și peste cap să găsească răspunsul tuturor enigmelor, cineva care ar face fărâme un ceas ca să descifreze misterul timpului. Curiozitatea îmi întrece încăpățânarea – dacă așa ceva e posibil. Să mă dau bătut acum ar fi o insultă la adresa memoriei lui Sira Magnus.

Expresia de pe chipul lui Ragnhild îmi amintește un pic de mama când eram copil.

— Dragul meu Bjørn, te rog să ai grijă, spune ea.

Poliția îmi pune la dispoziție un buton de panică.

În zilele următoare voi avea propriul bodyguard – un polițist cu cască, ochelari fumurii și cu ochii în patru după potențialii asasini ascunși în tufișuri.

Îmi primesc și computerul înapoi. Programele pe care Hassan și oamenii lui au reușit să le instaleze au dispărut ca prin minune sau au fost înghițite de alte programe. Singurul lucru pe care a izbutit poliția să-l descopere este un dispozitiv conectat la un server intermediar în Caraibe, care la rândul său comunică cu un server din Abu Dhabi.

8

La serviciu, mă mut în biroul unui coleg plecat în concediu. Bodyguardul meu stă pe un scaun afară pe coridor, citind ziare și plictisindu-se în timp ce așteaptă ce-a mai rămas din Garda Republicană.

Îl sun pe Thrainn în Islanda.

Îmi dau seama după vocea lui că îl supără ceva. Își caută cuvintele, neștiind cum să îmi spună că are senzația că e ținut sub supraveghere fără să pară paranoic. Cineva îl urmărește, se uită prin documentele lui când se duce cu o treabă, se strecoară în casa lui când e plecat. Râsul lui încordat când spune asta îmi confirmă din nou că bănuiește că nu o să-l cred.

Îi spun de Hassan. De polițistul care stă pe coridor și mă păzește. Apoi îi zic să sune la poliție și să le explice celor de acolo cât de serioasă e treaba.

— Se țin după noi, Thrainn, îi spun.

Vocea lui sună de parcă încearcă să înghită un ou.

— Speram că totul e în imaginația mea.

— Sunt în siguranță Manuscrisele de la Thingvellir?

— Da, le-am mutat la...

— Stai! Nu-mi spune.

— Dar...

— Poate ne ascultă telefonul.

Rămâne tăcut. Mult timp.

În cele din urmă, convenim să-l sun pe telefonul unuia dintre colegii lui, de la un telefon din universitate.

Când suntem siguri că nu ne mai ascultă nimeni, Thrainn îmi spune că cercetătorii de la Institutul Árni Magnússon au dus Manuscrisele de la Thingvellir la un laborator atașat unei expoziții de manuscrise dintr-un muzeu de artă din Reykjavík, unde pretind că pregătesc o ediție in-folio a manuscrisului din secolul al XV-lea, *Codex Flatöiensis*.

Cu glasul tremurând de satisfacție, Thrainn îmi mărturisește și că a organizat o operațiune sub acoperire. Patru doctoranzi care au jurat să păstreze secretul – cam dramatic pentru gustul meu – lucrează la o copie din secolul al XVIII-lea a colecției *Heimskringla* în laboratorul principal din Institutul Árni Magnússon. Bandiții vor crede negreșit că lucrează la Manuscrisele de la Thingvellir.

— Au descoperit ceva cercetătorii până acum? îl întreb.

— Pare să fie o transcriere a Bibliei.

— Cum adică „pare să fie”?

— Ei bine... Face o pauză. Limba folosită într-una dintre coloane este copta. Cealaltă coloană e scrisă într-o variantă

de ebraică ieșită din uz, numită „clasică” sau „ebraică biblică”. Traducerea în coptă merge în paralel cu textul original ebraic. Biblia ebraică, Tanah și *Vechiul Testament* au fost scrise în aceeași limbă. Nu e foarte diferită de ebraica modernă, dar gramatica diferă puțin și stilul e mai arhaic.

— Dar *este* o transcriere biblică?

— Traducătorii nu știu ce să creadă. Trebuie să fie o versiune alternativă a manuscrisului. Unele părți din text sunt copii ale celor cinci cărți ale lui Moise. Altele sunt necunoscute, dar nu am ajuns încă așa de departe cu traducerea. Am făcut mostre de traducere după pasaje luate din mai multe locuri.

— Și?

— Ei bine, sincer să fiu, nu prea știu ce să cred. S-ar putea să fie o aiureală de la un cap la celălalt. Poate un glumeț – un călugăr sceptic sau un scrib – s-a distrat rescriind Biblia. Și chiar dacă textul e o traducere aproximativă a cărților lui Moise, nu știu exact cum să-l interpretez.

— De ce?

— Dacă transcrierea ar fi fost cu o mie de ani mai veche, atunci am avea în mână o senzație internațională. *Septuaginta* – o traducere precreștină a *Vechiului Testament* – a fost scrisă la Alexandria în Egipt, cu una sau trei sute de ani înainte de Hristos. *Codex Vaticanus*, unul dintre cele mai vechi manuscrise ale Bibliei, datează din secolul al IV-lea. *Codex Sinaiticus* – o versiune a Bibliei – a fost copiat între 330 și 350 d.H. *Vulgata*, prima traducere a Bibliei în latină autorizată de Biserica Romano-Catolică, a fost scrisă în jurul anului 400 d.H. Manuscrisele de la Thingvellir au fost copiate pe vremea vikingilor, Bjørn. Ca să fiu sincer, o copie a Bibliei din secolul al XI-lea ar fi de interes științific, dar nu mai mult decât atât. Este genul de lucru pe care tu și eu ne-am petrece ani studiindu-l, dar nu uita, e transcrierea a ceva care avea deja peste o mie de ani când a fost copiat. Asta l-ar putea entuziasma pe un om de știință, dar nu și pe mulți alții, zice el, după care se oprește o clipă. Asta face și mai greu de înțeles de ce a ascuns Snorri copia asta într-o grotă la Thingvellir.

— Întrebarea e după care original a fost făcută copia?

— Nu vom afla niciodată.

Îi spun de vizita mea la Adelheid. Vorbim un timp despre geometria sacră. Discuția ajunge la Egipt și științele egiptene, dar și la pseudoștiințele mitologice. Dar conexiunile pe care le facem nu clarifică deloc lucrurile. Ce naiba are de-a face Egiptul cu istoria vikingilor sau cu Snorri? Când mă gândesc la Egipt, mi-o imaginez pe Cleopatra în umbra piramidelor.

Dar, pe vremea în care Cleopatra și-a croit drum în istoria lumii prin seducție, piramidele din Giza aveau deja peste 2 500 de ani vechime, iar Egiptul era o superputere în declin. Egiptenii își formaseră națiunea cu cinci mii de ani înainte, iar în primii trei mii domniseră faraoni de mult uitați și alții ale căror nume ne sunt încă pe buze, cum ar fi Wazner, Iry-Hor, Qa'a, Hotepsekhemwy, Khaba, Khufu, Mentuhotep, Kamose, Amenhotep, Tutmes, Hatshepsut, Ramses, Seti, Xerxes... conducătorii și semizeii acelor vremuri apuse. Dar Egiptul faraonilor a dispărut chiar înainte de nașterea lui Isus. Fiul adoptiv al lui Iuliu Cezar, Octavian, a invadat Egiptul cu treizeci de ani înainte să se nască Isus. Cleopatra și-a luat viața. Ultimul faraon al Egiptului, fiul Cleopatrei, Cezarion, în vârstă de șaptesprezece ani, a fost executat în același an. După aceea, țara a fost condusă de străini. La mijlocul secolului al VII-lea, arabii au invadat Egiptul, luând locul bizantinilor și al perșilor. Pe vremea vikingilor, Egiptul era un califat islamic.

9

În următoarele câteva zile, caut în tot textul lui Snorri, încercând să găsesc indicațiile la care făcuse aluzie Adelheid. Dar nu găsesc nimic.

Bodyguardul meu s-a retras. Motivele oficiale au fost „personal restrâns" și „evaluarea pericolului", dar probabil că bietul om pur și simplu murea de plictiseală.

Ies în zori pe furiș din apartamentul lui Terje și mă strecor până în biroul meu temporar, prin tot felul de pivnițe, scări întortocheate și coridoare întunecoase.

Aud păcănituri când ridic receptorul, iar pe mail primesc spamuri care sunt convins că instalează programe de supraveghere menite să dezvăluie totul despre mine, de la ce am în PC și pe telefonul mobil până la ce am mâncat la micul dejun. Primesc pe mobil mesaje ininteligibile de la numere de telefon inexistente, care trimit fără îndoială semnale GPS la unul dintre sateliții bandiților.

Fără prea mult succes, încerc să uit de urmăritorii mei și să mă concentrez asupra muncii.

Terje și Adelheid m-au ajutat să înțeleg ce anume caut și mi-au explicat cum trebuie să caut. În rest, totul ține de răbdare și imaginație.

Îmi petrec cea mai mare parte a zilei studiind combinații de litere și citind textul pe verticală, pe orizontală, în diagonală și de la dreapta la stânga.

Și știu că răspunsul nu poate fi decât undeva printre miile de litere și simboluri.

10

Găsesc răspunsul luni dimineață, în zori.

Picăturile de ploaie se preling în firicele ondulate pe geamul biroului. Creierii parcă îmi sunt din vată umedă.

Și, în această stare de amorțeală, descopăr ce căutam.

Există în textul lui Snorri un pasaj care mă intrigă – în privința felului în care e scris și a conținutului – și care include literele grecești alfa și omega, scrise în cerneală roșie și făcute foarte mari. Caracterele grecești **A** și **Ω** încep și încheie un paragraf lizibil, dar total lipsit de sens. Alfa și omega înseamnă și începutul și sfârșitul. Așadar, dacă literele **A** și **Ω** marchează începutul și sfârșitul unui mesaj, atunci trebuie să caut în textul dintre ele.

Când citesc primele și ultimele litere de pe fiecare rând *pe verticală*, de sus în jos, descopăr deodată două denumiri de locuri: una sub **A**, în marginea din stânga, și alta deasupra lui **Ω,** în marginea din dreapta.

Tradusă din nordica veche, prima parte a enigmei este:

A	**R**
D	**Ø**
Ø	**Y**
S	**K**
O	**E**
K	**N**
O	**E**
R	**S**
S	**Ω**

Sub **A**, luând prima literă de pe fiecare rând, obțin „Døso” și „kors”.

În același fel, obțin „Røykenes” din ultimele litere ale fiecărui rând de deasupra lui **Ω**.

Mă uit într-un atlas. Døso este un loc din Os, în Hordaland, cam la cinci kilometri la sud de Bergen. Numele derivă din *dys*, cuvântul norvegian pentru „tumul” sau „grămadă de pietre”, care, la rândul său, se referă la mormintele vechi de o mie cinci sute de ani din regiunea aceea. Røykenes este numele locului de la capătul unei poteci folosite de călugări și aflate la câțiva kilometri la nord de Døso.

Potecă folosită de călugări?

Entuziasmat, mă uit pe o hartă a zonei.

Fac un punct la Døso și unul la Røykenes și le unesc cu o linie verticală.

Kors sau „cruce”...

Oare Snorri vrea să spună că ar trebui să desenez o cruce, folosind Døso și Røykenes ca puncte de plecare?

Trag linia orizontală și formez o cruce. Capătul drept se termină undeva într-o pădure.

Capătul stâng ajunge... la mănăstirea Lyse.

Rămân înmărmurit câteva secunde.

Pentagrama nu indică un loc sfânt din Bergen, ci mănăstirea Lyse!

Mănăstirea Lyse este un lăcaș de cult cistercian din secolul al XII-lea, învăluit în mister. Mănăstirea a fost închisă în 1536, dar ruinele constituie încă o atracție turistică importantă, datorită peisajului spectaculos. Aici, călugării trăiau în pace, devoțiune și cumpătare, aducând mulțumiri Domnului pentru izvorul binecuvântat.

Mănăstirea Lyse...

Bineînțeles!

Plin de speranță, îmi continui cercetările în labirintul literelor. Acum, că am spart codul, lucrurile înaintează mai repede. Unele litere sunt scrise mai îngroșat decât altele și îți îngăduie să găsești mai ușor noi mesaje ascunse printre cuvinte și propoziții. De exemplu, după ce am transpus textul în norvegiana modernă, în pasajul ***K**onge, v**I** vi**L** **D**ø for d**E**g, **V**alh**A**lls **N**orner spi**N**ner*[7], am găsit cuvântul *kildevann*[8].

Între **R** și **S**, în două rânduri verticale, găsesc cuvântul *sinister* scris invers. În latină, *Sinister* înseamnă „stânga”. Între literele **S** și **K** mai găsesc cuvintele *Salomos segl*

(„pecetea lui Solomon” sau pentagrama) și *obelisk* („coloană de piatră”). Citesc *øst møter nord* („răsăritul întâlnește apusul”) de la dreapta la stânga. Dar cel mai izbitor lucru este că, în două locuri, descopăr numele Sfântului Olav sau *Óláfr hinn helgi*, cum se spune în textul original.

Tradusă și adaptată în norvegiana modernă, diagrama textului arată așa:

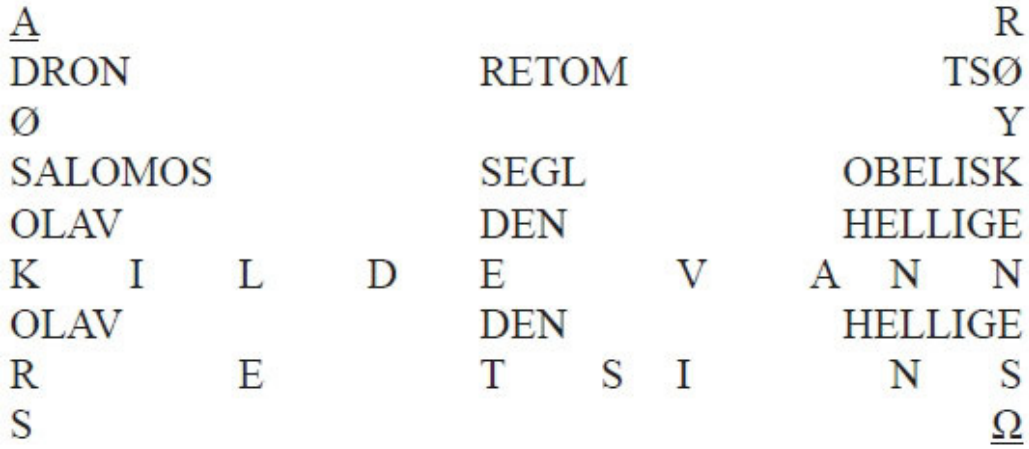

Mă uit îndelung la amestecul de litere și cuvinte, trecând de la un rând la altul, înainte și înapoi. Snorri ar fi putut, desigur, să se joace. Dar, teoretic, e la fel de posibil și să fi găsit indicațiile spre mormântul legendar al Sfântului Olav.

Mulți cred că Sfântul Olav, regele viking care a creștinat Norvegia și a murit în bătălia de la Stiklestad în 1030, este îngropat în catedrala Nidaros la Trondheim.

Dar nu e așa.

Când s-a terminat bătălia de la Stiklestad și Olav zăcea într-o baltă de sânge, Torgils Hålmasson, un fermier, și fiul său, Grim, au căutat trupul regelui pe câmpul de bătaie. I-o promiseseră lui Olav înainte de bătălie, în eventualitatea în care ar cădea în luptă. L-au găsit și l-au învelit în pânză, apoi l-au pus într-un sicriu pe care l-au ascuns sub scândurile de pe fundul unei bărci. Au vâslit spre sud până la Nidaros (astăzi Trondheim) și au luat-o în sus pe râu, unde au ascuns corpul regelui într-o colibă. Fermierul l-a îngropat mai târziu pe regele Olav într-un sicriu de lemn în malul nisipos al râului Nid, mai încolo de târgușor. În următoarele luni, localnicii au spus multe povești despre fapte misterioase, minuni și semne. Episcopul Grimkjel a fost chemat de la lacul Mjøsa. Sub supravegherea lui și a autorităților, sicriul a fost dezgropat. Regele Olav părea că doarme. Unghiile, părul și barba îi crescuseră. Orajii îi erau rumeni. Potrivit poetului Snorri, din sicriu se ridica o mireasmă dulce de trandafiri. Corpul a fost dus cu toate onorurile în biserica Klemens și

apoi mutat într-un alt sicriu acoperit cu stofă scumpă și numit Relicvariul lui Olav. Ulterior au mai fost făcute două sicrie. Primul era din aur, argint și pietre prețioase. Avea doi metri lungime și optzeci de centimetri lățime și înălțime, cu un fund curbat și un capac deasupra. În el a fost pus micul sicriu din lemn. Capacul arăta ca un acoperiș înclinat, era decorat cu un cap de dragon viking și zăvorât cu balamale și lacăte. Pe urmă s-a făcut un alt coșciug exterior, pentru cele două sicrie mai vechi.

Nimeni nu știe unde se află Relicvariul lui Olav.

Unii cred că sicriul, sau ce-a mai rămas din el, este ascuns sub pământ, sub catedrala Nidaros. Alții susțin că sicriul a fost zidit în pereții fortului de la Steinvikholmen, chiar lângă Trondheim. Istoricii cred că relicvariul a fost distrus în 1537, fiind lăsat în urmă de arhiepiscopul Olav Engelbrektsson, când a fugit din Steinvikholmen după Reformă. Tot ce era de o oarecare valoare a fost dus la Copenhaga și topit. În septembrie 1540, trezorierul regelui danez, Jochum Bech, a scris o chitanță pentru cele nouăzeci și cinci de kilograme de argint, o sută șaptezeci de cristale montate în argint și unsprezece pietre prețioase care căzuseră când a fost sfărâmat sicriul.

Relicvariul lui Olav a trecut de pe tărâmul istoriei în legendă.

11

Înainte să plec de la birou, o sun pe Ragnhild s-o anunț că o să lipsesc câteva zile.

— Unde te duci? mă întreabă ea.

— S-ar putea să-mi asculte telefonul.

— Poliția trebuie să știe unde ești, Bjørn.

— Și Hassan ar vrea să știe.

— Trimite-mi un mesaj, atunci.

— Mai vedem.

— Să nu faci vreo prostie.

Îi promit, fără intenția de a mă ține de cuvânt.

Dacă reușesc să găsesc mormântul la mănăstirea Lyse, n-am nicio intenție să implic Oficiul Patrimoniului Cultural, universitatea sau poliția. La urma urmei, sunt pe cale să comit o infracțiune. Legea Patrimoniului Cultural este foarte strictă când vine vorba de istoria noastră. Dar nu am nici răbdarea necesară, nici timp să mă conformez regulilor birocratice.

— Ați mai aflat ceva?

— Hassan și unii dintre oamenii lui au venit la Oslo cu o zi după tine. Din Islanda. Cu pașapoarte false, bineînțeles. De la

aeroportul din Gardermoen au luat trenul spre centrul orașului, după care au dispărut fără urmă. Nu s-au cazat la niciun hotel.

— Atunci cine a fost la mine în apartament, dacă au venit la o zi după mine?

— Au probabil o celulă care operează aici, în Oslo.

— N-ar putea să stea la particulari?

— Ba da. Poate la niște oameni de legătură din Arabia Saudită sau Irak.

— Nu i-ați verificat?

— Sunt douăzeci de mii de irakieni care trăiesc în Norvegia, Bjørn. Și aproape o sută de saudiți.

Îmi las mobilul la birou. Este foarte posibil ca Hassan, la fel ca poliția, să aibă aparatura necesară pentru a-mi urmări convorbirile telefonice și a afla unde sunt.

5 În mitologia egipteană, regatul subpământean al lui Osiris, unde se duc sufletele morților pentru judecată.

6 În mitologia nordică, lumea morților, peste care stăpânește zeița Hel.

7 „Regele nostru, murim pentru tine, Nornele Walhallei ne țes destinele“ (norvegiană în original).

8 „Izvor“ (norvegiană în original).

Mormântul

1

În lumina asfințitului, ruinele mănăstirii arată de parcă ar fi încremenite în timp.

Arcadele elegante, susținute de un rând de coloane duble, aruncă umbre lungi în amurg. Un strat gros de mușchi crește în partea de sus a arcadei și pe zidurile și fațada ce stau să se prăbușească.

— Frumos, nu? comentează Øyvind Skogstad.

— O adevărată bijuterie, răspund eu aprobator.

Øyvind stă cu brațele încrucișate, privind ruinele; după expresia de mulțumire de pe chipul lui, ai fi tentat să crezi că el însuși le-a construit. Este angajat temporar în calitate de cercetător la Colecția de Istorie Culturală a Muzeului Bergen și îl cunosc din 2003, când am participat amândoi la o conferință despre artă religioasă și iconografie. Øyvind a fost crescut în Os și, copil fiind, și-a petrecut fiecare vară în împrejurimile mănăstirii Lyse. Crede că ruinele au fost cele care i-au trezit interesul pentru istorie și arheologie. Când l-am sunat din gară, de la o cabină telefonică, și i-am spus că sunt în Bergen și am nevoie de ajutorul lui la mănăstirea Lyse, m-am simțit de parcă ofeream unui băiețel de zece ani o plimbare gratuită în carusel.

— Sunt multe mistere legate de mănăstirea Lyse, spune el.

Øyvind are o înclinație spre grandilocvență. Își mijește ochii la mine în lumina slabă a asfințitului, entuziasmat și plin de speranță. I-am promis că-i spun de ce am venit. Dar nu încă.

Suntem înconjurați de pini întunecați, care ne domină.

— Vorbește-mi despre mănăstire, îl încurajez eu; o invitație politicoasă de a-mi ține o prelegere, pe care știu că o voi primi, fie că vreau, fie că nu.

— Cu plăcere! Își ia aerul unui ghid înconjurat de turiști curioși. La cererea episcopului Sigurd de Selja, mănăstirea Lyse a fost întemeiată în 1146 de către călugării de la mănăstirea Fountains din Anglia. A fost închinată Sfintei Fecioare, își continuă el cuvântarea, ștergându-și lentilele aburite ale ochelarilor.

— Dar de ce tocmai acolo, în inima pădurii?

— Privește în jurul tău, prietene! Ordinul cistercian adora liniștea, pacea și contemplarea. Aveau simțul frumosului,

erau metodici și practici. Voiau să cultive pământul și să trăiască din roadele lui, așa că aveau nevoie de o sursă de apă. Amplasamentul era perfect.

— Ziceai ceva de niște mistere, nu?

— Bjørn, ce știi despre Cavalerii Templieri?

— Destule, recunosc eu. Oamenii interesați de Cavalerii Templieri și alte chestii din astea au o înclinație înnăscută spre obsesii puternice și sunt prin vocație șoareci de bibliotecă. Cavalerii Templieri erau un ordin medieval de monahi creștini, înființat de cruciați în 1119 – la doar câțiva ani după întemeierea ordinului cistercian în 1098 – pentru a-i apăra pe pelerinii europeni în drum spre Ierusalim. Regele Ierusalimului le-a dat voie cavalerilor să se stabilească pe Muntele Templului, deasupra ruinelor Templului lui Solomon. Templierii au pus bazele sistemului nostru bancar de azi. Ordinul a ajuns atât de bogat, încât cavalerii au fost masacrați de regele Franței.

— Într-o vineri, 13, nici mai mult, nici mai puțin.

— În 1307, conchid eu, să-i arăt că mă pricep. Există speculații potrivit cărora cavalerii păzeau un secret vechi de când lumea. Ca trupul lui Hristos sau Sfântul Graal...

— Sau, pur și simplu... informații. Știai că au existat o serie de legături între Cavalerii Templieri și ordinul cistercian?

— Cum ar fi?

— Erau organizații înfrățite. Cam la fel de vechi. Dar un element comun cu adevărat impresionant este Bernard de Clairvaux!

— Te referi la sfânt? Sfântul Bernard? Starețul francez?

— De Paște, în 1146 – anul întemeierii mănăstirii Lyse – Bernard de Clairvaux a propovăduit a doua cruciadă. Bernard era una dintre cele mai mari autorități bisericești. „Glasul conștiinței”, așa era numit. A contribuit poate cel mai mult la ieșirea ordinului cistercian din anonimat. Dacă nu ar fi fost el, nu am sta acum aici, în mănăstirea Lyse.

— Și care e legătura?

— Bernard era nepotul unuia dintre întemeietorii ordinului Cavalerilor Templieri, și a devenit protectorul și apărătorul lor. Mulțumită lui Bernard de Clairvaux, Cavalerii Templieri au fost recunoscuți oficial de Biserică la Conciliul de la Troyes în 1128. Această recunoaștere a contribuit la înflorirea economică a ordinului și le-a adus cavalerilor sprijinul celor mai bogate familii din Europa. În 1139, ordinul a trecut sub oblăduirea directă a papei printr-o bulă emisă de papa Inocențiu al II-lea, *Omne Datum Optimum*. Preoții care erau împotriva creștinilor care luptau cu spada au fost puși la

punct de Bernard în *De Laude Novae Militiae*, în care călugărul pleda în favoarea paradoxului de *a ucide în numele lui Hristos.* Tot Bernard de Clairvaux a fost și cel care a formulat regulile pe care să le urmeze Cavalerii Templieri.

Istoria e plină de conexiuni și coincidențe inexplicabile. De ce a fost mănăstirea Lyse întemeiată tocmai aici, la capătul civilizației, de către un ordin monastic care avea legături cu ordinul Cavalerilor Templieri? Oare „din întâmplare" a fost cedată mănăstirea Værne din Østfold de către regele Sverre Ordinului Ioaniților – care era cunoscut și sub numele de Ordinul de Malta sau al Ospitalierilor – în 1190?

A fost oare Sfântul Olav îngropat undeva pe aici, la mănăstirea Lyse, de către supușii săi credincioși, care izbutiseră să salveze rămășițele regelui creștin cu ajutorul ordinului cistercian și al Cavalerilor Templieri? Să fi fost Relicvariul original al lui Olav mutat din catedrala Nidaros înainte de lucrările importante de construcție de la jumătatea secolului al XII-lea? Să fi fost doar o copie a Relicvariului lui Olav, pe care l-au distrus danezii în secolul al XVI-lea?

În timp ce mă uit la ruine și meditez, un șoim se așază în tăcere pe o creangă legănată de vânt.

2

Seara, după ce îi spun lui Øyvind tot ce știu despre *Codex Snorri* și legăturile lui cu mănăstirea Lyse, îi vorbesc de Hassan și de urmăritorii mei. Singura întrebare pe care mi-o pune este pentru cine cred că lucrează.

Mă invită să stau la el, în pivnița casei în care a copilărit, nu departe de mănăstire. Rămânem acolo mai ales serile și studiem manuscrisul lui Snorri și cărțile pe care le-a luat Øyvind cu el.

— E în text o referire la Pecetea lui Solomon, spun eu despăturind o hartă. O pentagramă, cu alte cuvinte.

— Nu prea văd de unde ai dedus tu că ar fi vorba de o pentagramă, Bjørn.

— Cuvântul „obelisc" e scris alături de „Pecetea lui Solomon", ceea ce poate fi un reper pe teren.

Øyvind se uită la mine uimit.

— Glumești? Chiar sunt două pietre în picioare în zonă. Istoricii nu și-au dat niciodată seama ce semnificație au.

Însemnează două puncte pe hartă – unul cam la două sute de metri la sud de mănăstirea Lyse, iar celălalt la nord-est de mănăstire.

— Dacă astea sunt două dintre colțurile pentagramei – trasez un cerc care atinge cele două puncte –, atunci ar trebui

să mai găsim trei aici, aici și aici. Trasez încă trei puncte pe hartă.

A doua zi dimineață, ne trezim la revărsatul zorilor și ne ducem cu mașina la mănăstire. Am împrumutat o pereche de cizme verzi de cauciuc de la Øyvind și cutreierăm împreună terenul stâncos acoperit cu mușchi, pajiștile și pădurea.

După o jumătate de oră de căutări, găsim primul bloc de piatră, pe jumătate ascuns într-un desiș, la marginea unei pădurici. Piatra este cioplită grosolan și are cam jumătate de metru înălțime.

— Istoricii din partea locului n-au reușit niciodată să stabilească vreo conexiune între pietrele astea și mănăstire, îmi spune Øyvind.

Ne continuăm drumul prin pădure, înaintând cu greu prin iarbă, trecând peste coline și traversând un pârâu. Cizmele noastre se afundă în noroi. Când ne apropiem de locul în care ar trebui să fie al doilea monolit, încetinim și lăsăm între noi câțiva metri. Pas cu pas, cercetăm solul. Când suntem siguri că am ajuns prea departe, mărim distanța dintre noi și ne întoarcem în zigzag. Apoi ne mai întoarcem o dată și refacem traseul. Și tot așa.

Găsesc monolitul aproape din întâmplare. Ochelarii mi s-au aburit așa de tare, încât trebuie să-i scot și, pe când îmi șterg lentilele cu un colț al cămășii, zăresc conturul vag al unui obelisc. Îmi pun din nou ochelarii. Obeliscul dispare. Mă uit în jur nedumerit. Văd trunchiuri de copaci, tufișuri, niște stânci acoperite de mușchi, iar pe jos, crăci și smicele. Îmi scot ochelarii și conturul apare din nou. De data asta nu-mi mai iau ochii de la piatră când îmi pun la loc ochelarii. Sunt uimit să constat că obeliscul este de fapt săpat într-o stâncă. Cei care au ridicat obeliscurile le-au sculptat în piatra care era deja acolo.

În cursul zilei, găsim toate cele cinci obeliscuri care fuseseră poziționate să formeze o pentagramă în jurul mănăstirii Lyse.

De următoarele două aproape ne-am împiedicat, în timp ce pe ultimul ne-a luat peste trei ore să-l găsim. Øyvind marchează poziția exactă a fiecărei pietre pe harta regiunii.

Când terminăm ne întoarcem cu mașina la stația noastră de cercetare din subsolul casei părintești a lui Øyvind și frigem niște pește pe care l-am cumpărat proaspăt din fiord, de la Os.

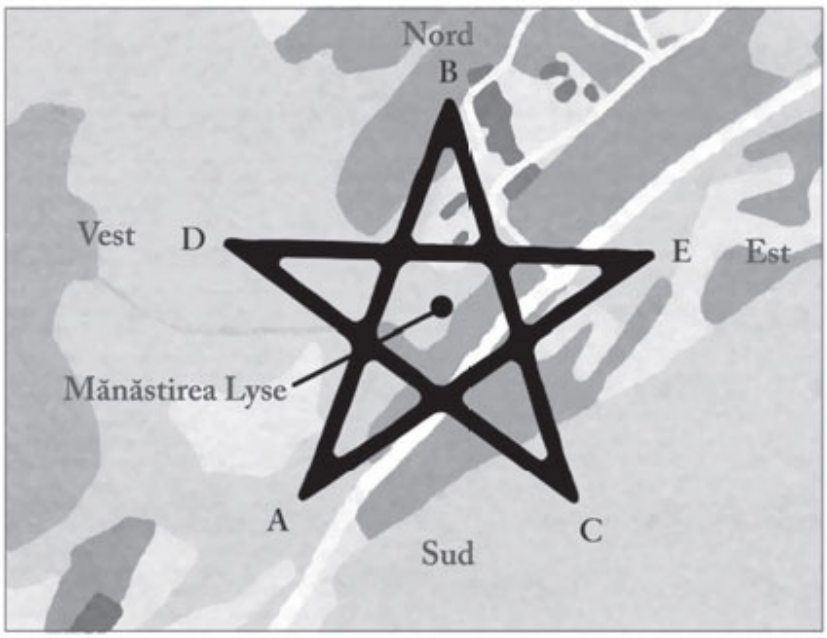

Așadar, acum avem obeliscurile, avem pentagrama, dar nu avem mormântul.

După masă, ne așezăm comod, cu câte o sticlă de bere în mână.

Unul dintre indiciile pe care ni le-a oferit ciudatul rebus al lui Snorri este că „răsăritul întâlnește apusul”. Îmi vine ideea că ar putea fi vorba despre intersecția tainică dintre axele nord-sud și est-vest ale pentagramei. Dar, ca indiciu, este vag, întrucât există mai multe puncte în care răsăritul întâlnește nordul. Așadar, ce avem de făcut e să urmărim toate liniile pentagramei și să vedem dacă terenul ne oferă indicii suplimentare.

3

A doua zi, de-abia am început să mergem de-a lungul primei din cele cinci linii, axa A-B, când descopăr un mic adăpost de piatră care se prăbușise.

Ruinele sunt la lizieră, chiar acolo unde axa A-B se intersectează cu axa C-D în pentagonul interior, ascunse parțial de crengi și desiș.

— Nimic important, afirmă Øyvind.

— Dar prea e exact unde ar trebui să fie.

— Un impas. Arată ca un puț care s-a năruit, dar Oficiul Patrimoniului Cultural crede că s-ar putea să fi fost o structură care ascundea altceva.

— Ei bine?

Îl trag pe Øyvind după mine.

— Ce te-a apucat? exclamă Øyvind. Liniștește-te! Cistercienii erau obsedați să găsească apă de băut.

Păşim peste rădăcini şi pietre.

— Puţul principal era sus, lângă mănăstire, aşa că ăsta trebuie să fi fost de rezervă, în caz că se oprea alimentarea cu apă a mănăstirii. Conform mai multor surse, puţul de rezervă a secat cu mult înaintea celui principal.

— Nu s-au făcut niciodată cercetări mai amănunţite?

— Cercetări? face Øyvind ridicând din umeri. Mănăstirea a fost studiată şi examinată. Primele săpături s-au făcut în 1822, dar evident că au avut loc sus, lângă clădirile principale, nu aici. De atunci s-au mai făcut săpături în mai multe rânduri, dar nu ştiu dacă puţul a fost vreodată considerat ca făcând parte din ruinele mănăstirii. Ştiu că a fost cercetat, cel puţin ce se mai vede, când s-a excavat mănăstirea, în 1888. Dar, aşa cum am mai spus, e prea departe de clădirile principale ca să prezinte vreun interes.

Zâmbesc ca un pisoi care a dat de oala cu smântână.

— Bjørn, uită-te în jurul tău! Vezi morminte?

Mă uit în jur. Nu văd morminte de niciun fel, dar ştiu eu ce ştiu.

— Ce? mormăie Øyvind când satisfacţia mea devine insuportabilă.

— Øyvind, ce căutăm noi?

— Un mormânt. Un tumul. Ceva destul de mare ca să conţină sicriul Sfântului Olav. Şi, cum era regele Norvegiei şi pe deasupra şi sfânt, dacă rămăşiţele lui au fost aduse aici şi îngropate la o sută de ani după moartea lui, atunci căutăm ceva de dimensiuni considerabile. Asta, zice el arătând spre ruine, e doar o grămadă de pietre!

— Un puţ.

— Bine, şi ce-i cu asta? Acum sute de ani era...

Apoi văd pe chipul lui că începe să înţeleagă.

— Un puţ, repetă ca pentru el şi se uită la mine.

4

Fac o serie de fotografii cu un aparat digital, ca să putem lăsa pietrele aşa cum erau, pentru posteritate.

Ne luăm mănuşile de lucru din maşină şi începem să mutăm pietrele. Lucrăm cu mare grijă, dar asta nu înseamnă că nu distrug încă un sit istoric.

Bjørn Beltø, vandalule!

Dacă ar fi să urmăm protocolul, ar trebui să cerem autorizaţie ca să deschidem puţul – autorizaţie care *s-ar putea* să ni se acorde. Într-un an sau doi. Nici Legea Patrimoniului Cultural, nici susţinătorii ei nu sunt dispuşi să le facă viaţa uşoară căutătorilor de comori. Colegii mei m-ar condamna, şi pe bună dreptate.

Deodată mă opresc, mă îndrept de spate și îi spun lui Øyvind:

— Când suntem gata cu asta, o să-mi asum întreaga răspundere. Tu n-ai fost aici. Nu m-ai ajutat. Nu știi nimic.

Øyvind își lasă ochii în pământ. Firește că vrea să împartă onorurile cu mine, dar atunci și-ar risca prea mult cariera.

Mie nu-mi pasă.

Din fericire, s-a lăsat răcoare, așa că puținii turiști din zonă se mai uită la ruine doar pe fugă. Suntem lăsați să lucrăm în liniște toată ziua. Până se înserează, am reușit să rostogolim și să scoatem mai multe tone de pietre acoperite cu mușchi pentru a dezvălui o suprafață din pietre rotunjite, care fuseseră dispuse în așa fel încât să formeze o temelie solidă.

5

Suntem înapoi înainte să se crape de ziuă. Øyvind și cu mine lucrăm cu lămpi la căști, pe care le stingem de îndată ce apar primele raze de lumină deasupra copacilor, la est.

Folosim tot ce avem la dispoziție – rangă, baros, ciocan, daltă – și reușim într-un sfârșit să desprindem toate pietrele de la bază. Trebuie să dăm la o parte trei straturi de piatră. Sub ele găsim niște grinzi putrede de lemn – probabil schelele zidarilor care au pus temelia de piatră.

În cele din urmă, pe la prânz, facem o deschizătură suficient de mare.

Ca să preîntâmpinăm orice fel de accidente – cum ar fi să rămânem amândoi blocați în fundul puțului – Øyvind așteaptă sus până mă leg eu cu o frânghie în jurul pieptului și cobor în puț. Lampa de la cască luminează pereții șlefuiți, făcuți din pietre și acoperiți de mușchi. Pietrele sunt enorme și netede. Călugării și constructorii și-au dat foarte multă osteneală pentru un amărât de puț de rezervă.

Puțul are un diametru de vreo doi metri. Cizmele mi se afundă într-un strat gros de noroi. Îi strig sus lui Øyvind că am ajuns la fund, apoi îmi îndrept lanterna spre pereții umezi, verzi de atâta mușchi.

Nimic.

Nu mă așteptam să găsesc o cameră mortuară pe fundul puțului, dar tot credeam că o să găsesc *ceva*.

Cu mănușile puse, încep să curăț pereții de mușchi. După un timp, descopăr că una dintre pietre e mult mai ușoară decât celelalte. Marmură? Steatit?

Mă dau mai aproape ca să am mai multă lumină pe piatră. E plină de linii și semne. Mă aplec și mai aproape.

La început, e greu să-mi dau seama ce reprezintă liniile. Dau deoparte mai mult mușchi și frec piatra cu mănușa.

Atunci văd clar.

Trei simboluri au fost sculptate pe partea de sus a pietrei.

Ankh, *tiwaz* și o cruce.

Øyvind îmi trimite jos o sticlă cu apă ca să spăl mușchiul, mizeria și țărâna. Cu mâini tremurânde, curăț piatra. Dar nu mai găsesc alte litere sau simboluri. Fac câteva poze cu cele trei simboluri și îi strig lui Øyvind să mă ajute să urc.

Profund emoționați, dăm fuga la apartament. Dezbatem mult timp ce ar trebui să facem. Nu încape îndoială că intrarea în mormânt este ascunsă de puț. Să ne implicăm și superiorii? Să anunțăm Oficiul Patrimoniului Cultural?

Răspunsul este, firește, da.

Dar nu încă.

Amândoi știm că vom pierde orice urmă de control dacă implicăm mai mulți oameni. Săpăturile ar dura toată iarna și primăvara. Și nu am atâta timp de așteptat.

6

Seara, punem un album al formației Supertramp și discutăm despre posibilele legături dintre vikingi și vechiul Egipt.

— Bineînțeles, nu se știe nimic sigur, dar nu e exclus ca vikingii să fi urcat pe Nil, spune Øyvind. La urma urmei, erau navigatori înnăscuți. Au vâslit și și-au tras corăbiile pe mii de kilometri prin Rusia, înspre Marea Neagră și cea Caspică.

— Dar în Egipt?

— Vikingii făceau incursiuni pe țărmurile Mediteranei, chiar și în Africa de Nord. De ce nu s-ar fi dus și în Egipt?

Avea și argumente. Sigurd Jorsalfar, cruciatul, și-a căpătat numele pentru că a fost într-o cruciadă până la Miklagard și Ierusalim. Și mai e și povestea lui Harald Hardråde, fratele vitreg al Sfântului Olav. La cincisprezece ani, a supraviețuit bătăliei de la Stiklestad și apoi a fugit în sud, în Bizanț. Aici a fost făcut ofițer la curtea bizantină, a avut o aventură cu soția împăratului și a luptat în mai multe bătălii, ba chiar și în Africa de Nord. Potrivit lui Snorri, a cucerit opt orașe africane. Snorri scrie că Harald a petrecut mulți ani în Africa, unde a dobândit sclave, aur și comori. Corăbiile lui erau încărcate când s-a întors.

— În anul 800, vikingii au navigat spre sud, până în Mediterană și Africa, își continuă Øyvind povestirea. Incursiunile lor sunt descrise în saga și în scrierile cronicarilor arabi.

— Dar niciodată în Egipt.

— Da’ cârcotaș mai ești! Vikingii erau războinici neînfricați. De ce să le fi fost frică să navigheze în sus pe Nil? În 844 o flotă de corăbii lungi și mai multe mii de oameni au făcut călătoria spre nordul Spaniei, apoi au navigat de-a lungul coastei Portugaliei de astăzi și au atacat Lisabona, Cádiz și câteva orașe de pe cursurile de apă din sudul Spaniei. Au navigat pe Guadalquivir până la Sevilia. O manevră primejdioasă și îndrăzneață! Au dezlănțuit haosul în oraș preț de o săptămână. Au omorât și au violat și au ars și au jefuit; au distrus marile ziduri ale orașului și au dat foc moscheilor. Emirul musulman, Abd al-Rahman, a trebuit să-și trimită forțele de elită de la Cordoba pentru ca maurii să redobândească stăpânirea asupra cetății. Vikingii s-au retras la sud și au atacat califatul nord-african, după care au pornit spre casă cu o pradă bogată. Cincisprezece ani mai târziu, s-au întors cu o flotă și mai mare. Noua incursiune a durat trei ani și, după spusele supraviețuitorilor, a fost condusă de regii vikingi Hastein și Bjørn Mână de Fier. Mii de vikingi veniți cu peste șaizeci de corăbii lungi au jefuit tot ce-au putut în drumul lor spre valea Ronului, apoi au atacat Galicia (Portugalia de astăzi), Andaluzia și Africa de Nord. Au navigat spre nord, de-a lungul coastei Peninsulei Iberice și au trecut de Mallorca, după care au intrat pe Ebru până în Țara Bascilor. Ia uită-te pe hartă! Ebru face meandre pe sute de kilometri de pe coastă și până la Pamplona. Acolo l-au răpit pe regele García Íñigues. Când au plecat, aveau la ei șaptezeci de mii de bani din aur. Au mers mai departe spre nord, de-a lungul coastei spaniole și franceze, până în Provența și în Italia, unde au atacat Pisa. Apoi au cucerit orașul Luna, pe care l-au crezut Roma. Au luat pradă bogată de acolo, iar căpeteniile vikinge au ajuns oameni foarte înstăriți. Bogăția lor i-a ispitit și pe alții să încerce aceeași ispravă. După o sută de ani, vikingii au revenit. O flotă de o sută de corăbii, pe care erau aproape zece mii de oameni, a jefuit Galicia și Leónul, intrând adânc în nordul Spaniei creștine, și a devastat Santiago de Compostela și Catoira. Bjørn, chiar crezi că niște războinici ca ăștia se temeau de Nil?

Înainte să mă duc la culcare, îl sun pe Thrainn în Islanda. Îmi spune că a încercat și el să dea de mine. Trei necunoscuți intraseră prin efracție în laboratorul principal de la Institutul Árni Magnússon și atacaseră patru doctoranzi care serveau drept momeală. Bandiții i-au amenințat, le-au pus căluș în gură și i-au legat de calorifer, după care au șters-o cu exemplarul de secol XVI al colecției Heimskringla.

— Au crezut probabil că erau Manuscrisele de la Thingvellir.

— Thrainn, manuscrisele nu sunt în siguranță la Reykjavík.

— Mi-am dat și eu seama.

— Mai devreme sau mai târziu, cineva tot o să-și dea seama unde le-ați ascuns.

Avea respirația sacadată.

— O să dau un telefon, îi spun.

— Cui?

— Știu pe cineva care ne poate ajuta.

7

A doua zi dis-de-dimineață ne întoarcem cu mai mult echipament: câțiva colaci de frânghie mai groasă, o bormașină pe baterii, cu trei baterii de rezervă, dălți, baroase, lanterne și salopete.

Legăm două frânghii de un copac gros și apoi coborâm. Peretele de piatră pare foarte gros, dar, cu ajutorul bormașinii și al dălților, reușim să desprindem piatra albă cu cele trei simboluri. În spatele ei mai este un perete de piatră. Dar acum, că am scos piatra, e mai ușor să o desprindem și pe cea de sub ea. În scurt timp facem o gaură cu suprafața de un metru pătrat. Apoi începem să lucrăm la peretele din spate. O oră, două burghie tocite și trei baterii consumate mai târziu, reușim să desprindem și ultima piatră. Cu barosul și ranga, împingem înăuntru pietrele ca să le facem să cadă în încăperea din spatele peretelui puțului.

Am terminat.

O pală de aer stătut și înțepător iese din gaură și șuieră în sus prin puț ca un duh eliberat după sute de ani de întemnițare.

— Bun, acum măcar știm că există un fel de ventilație aici, remarcă Øyvind.

Luminez încăperea cu o lanternă. O cameră goală, cu pereți de piatră.

— Vezi ceva? mă întreabă Øyvind.

— Nimic.

— Hai, atunci!

Ce ți-e și cu ăștia din Bergen! Cei mai mari pisălogi!

Mă târăsc înăuntru, cu Øyvind imediat după mine.

Ce crezusem că e o încăpere se dovedește a fi capătul unui tunel boltit, cu pereți de piatră, exact ca și puțul. Tunelul are cam doi metri în diametru, așa că putem să stăm în picioare. Pas cu pas, ne croim drum prin noroi și apă. Aerul e îmbâcsit. Razele lanternelor saltă în jurul nostru prin întuneric. Pereții

sunt acoperiți de rădăcini și de o mâzgă verde. Un păianjen ciudat se face ghem când cade lumina pe el.

După vreo cinci minute, ajungem la o încăpere în care tunelul se lărgește cu doi sau trei metri în lățime și înălțime. Merge drept înainte, dar câteva trepte de granit duc la stânga unui palier ornamentat din piatră.

— Probabil e drumul spre un alt puț sau o intrare secretă, spune Øyvind.

Ne hotărâm să explorăm tunelul mai departe înainte de a vedea unde duc treptele.

Tunelul se termină cu un zid solid de piatră.

— Cred că acum suntem chiar sub mănăstirea Lyse, apreciază Øyvind. Poate că asta era o ieșire în caz de urgență.

Am lăsat tot echipamentul pe fundul puțului, așa că ne întoarcem în camera unde erau scările, fără să mai încercăm peretele.

Camera este cam la jumătatea tunelului, ceea ce înseamnă că se află aproximativ la intersecția axelor pentagonului și corespunde locului în care se află puțul pe pentagramă.

Urcăm scările. În vârful lor, dăm de alt perete. Din nou. E ceva cu mine și pereții.

Scările ne-au condus la o platformă îngustă, un fel de anticameră care se termină cu o construcție solidă din blocuri de piatră lipite cu mortar: o lucrare de mare precizie. Are cinci metri lățime și zece înălțime.

La lumina lanternei, vedem un rând de hieroglife egiptene și două rânduri de rune nordice. Și, deasupra tuturor: *ankh*, *tiwaz* și o cruce.

Dăm fuga înapoi la puț și ne luăm baroasele, apoi ne întoarcem iute în anticameră.

Ca să nu distrugem decorațiile, lucrăm în colțul din dreapta al peretelui. Pentru început folosim o daltă. Piatra e poroasă. Când dalta lovește în sfârșit în gol, desprindem cu ciocanul prima piatră. Apoi facem o deschizătură de două pietre înălțime și două lățime, care e suficient de mare ca să ne facem loc înăuntru.

8

Odată ajuns pe partea cealaltă, rămân fără grai.

Camera mortuară are cinci pereți și un tavan boltit, susținut de cinci coloane de piatră. În mijlocul încăperii este o platformă înaltă cam de un metru și jumătate.

Pe soclu se află un sicriu de piatră.

Camera mortuară! Nu-mi vine să cred. Am găsit camera mortuară!

— Incredibil! reușesc să bâigui.

Rămânem lângă peretele care bloca intrarea. Fasciculele lămpilor de la căști baleiază prin bezna din cameră.

Încăperea are formă de pentagon – figura cu cinci laturi ce reiese din liniile intersectate ale unei pentagrame. Coloanele sunt poziționate în colțurile camerei, la cele cinci puncte de intersecție.

Înăuntru e un frig teribil; încăperea este plină de un aer jilav și stătut, care vine din tunelul de jos. Pereții, podeaua și tavanul sunt surprinzător de uscate. Câteva pietre au căzut pe podea, dar altminteri, camera mortuară pare în linii mari să fi rămas la fel cum era acum vreo opt sau nouă sute de ani.

Pas cu pas, ne croim drum spre sicriu. Pe lespedea de piatră stă gravat în rune: HIR:HUILIR:SIRA:RUTOLFR.

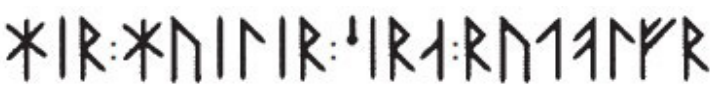

„Aici se odihnește Sira Rudolf”, traduc eu în minte.

Iar pe partea cealaltă a lespedei scrie: RUTOLFR:BISKUB.

— Episcopul Rudolf, șoptesc eu, încercând să nu tulbur pacea camerei mortuare, care a fost deja spulberată. Unul dintre episcopii care l-au însoțit pe regele Olav din Anglia în Norvegia, înainte ca țara să fie creștinată.

— Deci nu e Sfântul Olav?

— Nu.

Sunt prea copleșit de măreția descoperirii și de priveliștea superbă ca să fiu dezamăgit. Desigur, tot îmi doresc ca pe platformă să ne fi așteptat Relicvariul lui Olav, și nu un sicriu de piatră.

Øyvind și cu mine apucăm fiecare de câte un capăt al capacului și îl dăm la o parte.

Scheletul e învelit într-o mantie roșie de episcop, cu guler putred de hermină. Degetele îi sunt încleștate în jurul unei cârje arhierești, iar craniul îi e încoronat cu o mitră, acea pălărie lunguiață pe care o poartă episcopii.

Episcopul Rudolf...

Pe neașteptate, ochii mi se umplu de lacrimi.

— Bjørn? Øyvind îmi dă un ghiont în braț.

Cu lampa de la cască, îmi arată înspre peretele din stânga noastră. La început nu văd decât strălucirea luminii, dar apoi îmi apar în fața ochilor patru vase de ceramică.

— O, Doamne! suspină Øyvind.

Fiecare dintre ele dă pe dinafară de podoabe și statuete egiptene din aur și alabastru. Pisici, amulete, scarabei, zeul cu cap de șacal, Anubis, animale mitice, cobre... Lumina lanternelor pâlpâie pe nestematele de un roșu intens. Øyvind ia de acolo o statuetă a lui Horus, zeul cu cap de pasăre.

— Pune-o la loc, îl îndemn eu. Nu trebuie să ne atingem de nimic până nu vin colegii noștri să vadă ce-i aici.

El râde.

— Tocmai *tu* vorbești!

Sub praful de pe pereți găsim desenate rune și hieroglife egiptene. Mormântul este decorat cu un amestec de simboluri în nordica veche și egipteana antică. Studiem mult timp inscripțiile de pe pereții camerei cufundate în întuneric.

Undeva la baza platformei descopăr o bucată de marmură acoperită cu sute de caractere.

O piatră runică.

Cu un cuțit, o scot din platformă și dau deoparte stratul de praf, după care o pun încetișor pe jos. Marginile pietrei runice sunt încrustate cu pietre prețioase.

Deslușesc trei simboluri.

— *Ankh*, *tiwaz* și o cruce, murmură Øyvind.

Îndrept lampa de la cască spre caractere și traduc din nordica veche:

Preamărit ești tu, Sfinte Olav, bunul nostru rege.

În sfârșit, un text pe care îl înțeleg și eu!

— O să iau asta cu mine!

Îmi dau seama după fasciculul de raze care îmi luminează fața că Øyvind se uită la mine.

— Trebuie să anunțăm ce am găsit, spune el în cele din urmă.

— Desigur. Dar nu suflăm o vorbă de piatra runică.

— Mai devreme sau mai târziu tot o să vadă că nu e aici.

— Am s-o dau înapoi, bineînțeles. Când termin cu ea. O să creadă că de vină sunt hoții de morminte.

— Ceea ce nu e departe de adevăr.

INTERLUDIU

Povestea lui Bård (I)

„Au călcat în picioarele lor jegoase sfintele lăcașuri,
au dezgropat altare și au jefuit comorile
sfintei biserici. Pe unii dintre călugări i-au căsăpit,
iar pe alții i-au luat cu ei în lanțuri.”
Simeon din Durham, *Istoria regilor*

„Barbarii au venit în zori, când răsuflarea lui Amon-Ra
colora cerul în roșu. Eu [...] priveam țintă
ciudatele corăbii ce veneau pe râu; corăbii
lungi și zvelte, cu pânze mari și boturi de dragoni
căscate înălțându-se la pravă.”
Asim, mare preot egiptean al cultului lui Amon-Ra

Noaptea, întins pe patul tare din chilia lui de călugăr, își visa adesea zilele de tinerețe, în care îl însoțise pe regele Olav în expedițiile vikingilor. Pe jumătate adormit, se învelea mai bine cu păturile umede, pe când imagini, mirosuri și sunete de demult umpleau întunericul rece al chiliei. Uneori, când nu putea să doarmă, se târa până la fereastră și asculta suflarea mării nemărginite și valurile care se spărgeau de stânci. Înfrigurat până-n măduva oaselor și aproape orb, stătea în bătaia vântului și tânjea după vremurile de odinioară. Vederea îi era atât de slabă, încât nici nu mai trebuia să închidă ochii ca să cheme amintirea flotei de corăbii vikinge care...

Pasaj din *Povestea lui Bård*

...Străbăteau valurile prin ceața deasă. Eu stăteam la prova corabiei Vulturul-de-mare, alături de regele Olav, strigând veseli în vânt. Mi-am șters cu brațul apa sărată de pe față. Regele a râs și a scos un strigăt de luptă.

Vulturul-de-mare era corabia regelui, un vas elegant, care avea capete de dragon sculptate la prova și pupa. Îi spuneam *drakkar*, corabia dragonilor. Degetele agile ale cioplitorilor în lemn de acasă, din Norvegia, dăltuiseră dragoni înspăimântători, șerpi oribili și monștri marini grotești. Catargul era înalt și drept. Pânza prindea vântul și ne împingea pe apă ca o săgeată scăpată din arc. Olav și cu mine am întors spatele vântului și ne-am uitat pe corabie. Mulți dintre oameni picoteau în căldura soarelui. Unii jucau zaruri, alții istoriseau fapte de vitejie și bătălii sângeroase. Unul dintre cârmaci ne-a însemnat poziția pe o hartă de pergament, după care a crestat un semn pe scala busolei solare. Olav l-a fluierat, poruncindu-i să întoarcă puțin spre răsărit. Apoi i-a făcut un semn din cap lui Rane, pe care maică-sa îl trimisese să-l păzească atunci când ridicaserăm ancora, cu atâția ani în urmă. Olav m-a apucat de păr și, zgâlțâindu-mă, mi-a spus:

— Văd că-ți place pe mare, Bård!

Eu am scuipat în apă și i-am răspuns:

— Cui nu-i place, regele meu?

Eram de aceeași vârstă, Olav și cu mine. Îi spuneam cu toții „rege”, deși nu domnea peste nicio țară. Prin vinele lui de războinic curgea sângele puternic și sărat al vikingilor. Olav Haraldsson era de viță regală; străbunicul lui era Harald

cel Blond, iar tatăl, Harald Grenske, uşuraticul rege al Vestfoldului, care murise ars din ordinul lui Sigrid cea Trufaşă din Suedia, când regina s-a plictisit de avansurile vikingului. Când Harald Grenske a murit într-un incendiu dintr-o casă din Suedia, Åsta, soţia lui, îl şi purta în pântece pe Olav, iar bărbatul cu care s-a măritat după aceea, Sigurd Syr, era cu totul altfel decât primul ei soţ: în timp ce Harald fusese un viking get-beget, agresiv şi mereu gata să se bată, Sigurd era un fermier iubitor de tihnă, grijuliu şi întreprinzător, care prefera să aibă grijă de pământul şi de animalele lui şi se ţinea departe de conflicte. Dar tânărul Olav era fiul tatălui său şi, ca flăcău, îl privea cu dispreţ pe tatăl vitreg, fermierul, de care îşi bătea joc pe la spatele mamei.

Cu mâna pe sculpturile care ornau balustrada vasului, fixam cu privirea ţinutul străin căruia i se spunea al-Andalus, unde stăpâneau musulmanii. Oare ce rezistenţă îndârjită ne aştepta? „Lasă-i să vină”, îmi spuneam eu cu îndrăzneală. Nu mă temeam de nimeni. De pe vremea când ridicaserăm ancora din Norvegia, mai întâi spre Danemarca şi apoi spre est, în toate incursiunile noastre, zeii ne priviseră cu bunăvoinţă. Eram invincibili. Ne-am bătut şi am jefuit multă vreme în Suedia şi în ţările şi insulele din jurul Balticii, înainte să ne întoarcem pe mare în Danemarca, unde ne-am alăturat flotei căpeteniei Thorkell cel Înalt, fratele contelui Sigvald Joms din fortăreaţa Jomsborg. Cele două căpetenii vikinge, Olav şi Thorkell, au navigat împreună de-a lungul coastei Iutlandei, unde am învins o mare oaste. Victoriile noastre în Baltica, Danemarca şi Ţările de Jos ne-au făcut şi mai îndrăzneţi. Împreună cu Thorkell cel Înalt şi oamenii lui, am traversat Canalul Mânecii. În Anglia, ne-am unit forţele cu marea oaste daneză, şi era toamnă când ne-am ridicat tabăra în apropiere de Londra. Regelui Ethelred îi era frică de noi. Le-a dat lui Olav şi Thorkell patruzeci şi opt de mii de lire ca să-i cruţe regatul. Am încărcat pe corăbii peste unsprezece milioane de monede de argint. Ce bogăţie! Cu fiecare monedă ne puteam cumpăra o vacă sau o sclavă. Olav şi Thorkell s-au despărţit pe urmă. Thorkell a intrat în slujba regelui Ethelred, iar Olav a pornit mai departe cu flota spre Franţa.

— Bård, a spus regele, am avut un vis ciudat azi-noapte.

Afară, nori de nisip auriu se învârtejeau în soare şi vânt.

Oamenii care se grăbeau pe străzile cu case văruite erau înfăşuraţi în veşminte largi, care să-i apere de vântul tăios ce bătea din sud, dinspre deşert. M-am uitat la stăpânul meu.

Olav stătea întins în pat, cu capul și umerii sprijiniți de peretele din piatră. Eu ședeam pe un scaun șubred de lemn, bând vin acru dintr-o cană de lut care îmi murdărea palma. Soarele strălucea printr-o deschizătură aflată sus, în perete.

— Poate că mi-a vorbit un zeu în vis, a spus el.

— Care zeu? am vrut eu să știu. Îi veneram pe Odin și pe ceilalți zei ai strămoșilor mei, dar în drumul nostru prin Europa, auzisem vorbindu-se de alți zei, mai ales de unul căruia i se spunea Hristos cel Alb. Era în stare să prefacă apa în vin, așa pretindeau unii, și să facă dintr-o pâine mai multe. Pe deasupra, vindeca bolnavii și mergea pe apă, deși nu știam la ce îi folosea asta. Nu-l înțelegeam pe acest Hristos Alb. Era zeu sau om? Cum de-a putut tatăl lui, un zeu, să-și verse sămânța într-o femeie fără să împartă patul cu ea? Iar fiul unui zeu cu o muritoare n-ar trebui să fie semizeu?

Regele, care observase că uitasem de prezența lui, a tușit ca să mă facă atent și și-a urmat vorba:

— În vis mi s-a arătat un om din soiul acela care n-are cum să treacă neobservat, pentru că ochii lui aruncă văpăi, și mi-a spus că trebuie să mă întorc acasă ca să devin regele Norvegiei pentru totdeauna.

Regele și-a dat capul pe o parte și a așteptat să audă ce părere am eu despre asta.

— Cine era omul acela? l-am întrebat.

Nu voiam să mă întorc încă acasă. Tânjeam să navighez spre răsărit, prin strâmtoarea Norvasund[9], care despărțea Europa de Marele Serkland, ținutul pustiu din sud, și apoi mai departe, pe mare, spre Țara Evreilor, unde trăise Hristos cel Alb cu o mie de veri înainte. Regele a zâmbit, de parcă mi-ar fi citit gândurile, și a răspuns:

— Nu-l cunoșteam, dar i-am răspuns cu sinceritate: „O să mă duc acasă! Și o să conduc Norvegia! Dar nu acum.”

Ușurat, mi-am ridicat cana cu vin.

— Bård, a spus regele, o să-ți dezvălui acum încotro ne îndreptăm.

— Țara Evreilor? am întrebat.

El a scuturat din cap.

— Ne ducem spre Marea Țară Albastră. O țară numai deșert, căreia i se zice Egipt.

— N-am auzit niciodată de țara asta, i-am răspuns.

Regele mi-a explicat că e o țară veche de mii de ani, cu străzi mărginite de aur și pietre prețioase, apărată de zei de mult uitați, fărâmițată de conducători străini și triburi și împărțită în două de un fluviu care se cheamă Nil.

— De ce ne ducem în țara asta? l-am întrebat.

— Mergem să căutăm o comoară, mi-a răspuns regele.

— O comoară? am repetat eu și mi-am simțit inima tresăltând de bucurie.

— O comoară, a mai spus o dată regele, ascunsă în stâncile din spatele unui templu, într-un mormânt din spatele altui mormânt.

N-am înțeles mare lucru. Dacă o spunea regele, era suficient să înțeleagă el.

— Cum ai aflat toate astea? l-am întrebat, iar el mi-a explicat.

Unul dintre strămoșii lui, Håkon cel Bun, fiul lui Harald cel Blond, a fost adoptat de regele Athelstan al Angliei. Regele Athelstan avea mulți prieteni. La curtea lui mereu se aduceau relicve și manuscrise din antica Romă, cum ar fi săbiile primului împărat creștin, Constantin cel Mare, și sulița lui Carol cel Mare. Printre obiectele trimise erau și manuscrise ale lui Marc Antoniu, generalul roman care avusese un copil cu regina Cleopatra după moartea lui Cezar. Printre manuscrise erau un papirus și o hartă. Indicațiile duceau la un mormânt plin cu cele mai de preț comori, sfinte scripturi și un zeu dormind. Nimeni de la curte n-a dat atenție manuscrisului egiptean. Însă Håkon era curios. Cu ajutorul unor călugări învățați de la curte, a desenat o copie a hărții și a tradus indicațiile din manuscris în anglo-saxonă. Totuși, nimeni nu a luat în seamă conținutul, iar unul dintre călugări chiar și-a bătut joc: „Sunt destule comori din astea în *O mie și una de nopți*.” Håkon a luat traducerea cu el când, împreună cu episcopul de Glastonbury, s-a întors să creștineze Norvegia. Se spune că pe atunci Håkon vorbea anglo-saxona ca un englez sadea, dar își uitase limba maternă. Din motive necunoscute, lui Håkon i-a pierit interesul pentru indicațiile din străvechiul manuscris egiptean. Copia făcută de călugări a devenit doar o curiozitate în familia lui Håkon. Regele Olav însuși avea opt ani când mama lui, Åsta, i-a arătat pergamentul anglo-saxon cu o hartă a fluviului care ducea la comoară. L-am întrebat pe rege:

— Copia asta și harta le ai cu tine?

Olav a dat din cap în semn de încuviințare și a spus:

— Cred că e timpul să aflăm dacă există vreun sâmbure de adevăr în toată povestea asta. Dacă e cineva din familia mea în stare s-o facă, atunci eu sunt acela!

Chiar în acea seară, pe una dintre multele străduțe înguste din jurul portului Cadíz, am dat peste un om cum nu mai văzusem până atunci. Avea pielea neagră, cu o tentă albăstruie; era mic de statură, cu părul bine îngrijit și purta

veșminte care semănau mai mult a haine de femeie. Un om albastru. Cel care îl însoțea a refuzat să se dea deoparte din fața lui Olav, care era ursuz și arțăgos după somnul de după-amiază. Slugile lui Olav i-au lovit cu sabia pe mai mulți însoțitori ai omului albastru, înainte ca aceștia să cedeze și să cerșească milă. Olav și-a scos sabia să-l pălească pe sfidătorul om albastru, care a căzut în genunchi și l-a rugat să-i cruțe viața, pe limba sa imposibil de înțeles. Unul dintre servitorii lui vorbea latina, și un învățat din suita noastră a tradus apoi cuvintele în norvegiană. Când Olav a înțeles că omul albastru e egiptean, i-a apărut în ochi un licăr inconfundabil. Regele a spus:

— Cunoaște țara cea deșertică. Le vorbește limba. Ne poate ajuta.

Așa a cruțat Olav viața omului albastru și și-a pecetluit-o pe a lui pentru vecie.

A doua zi am pornit pe mare spre țara numită Egipt. Omul albastru era legat în lanțuri de catargul cel mare. Câteva zile am navigat spre sud, apoi către est. Cu vânturi prielnice din nord, am fost în curând sufocați de căldură.

Soarele ardea, aerul era fierbinte și îmbâcsit, iar cei mai mulți dintre noi își lepădaseră veșmintele. Umerii și spinările ne erau arse și roșii de căldură. Oamenii stăteau în corăbii, cu ochii ațintiți la țărm. În fața noastră, pe o insuliță de lângă un oraș căruia omul albastru îi spunea Alexandria, se înălța un far atât de mare, încât nu ne venea să ne credem ochilor. Turnul era făcut din piatră albă și se înălța drept spre cer. Ce înălțime avea era greu de ghicit. Amintirea lui încă mă umple de admirație. Am încercat să număr toate ferestrele, dar fiecare val mai înalt mă făcea să pierd socoteala. La baza farului era un fort pătrat și scund. Baza turnului răsărea dintr-o curte interioară mai lată și mai lungă decât oricare casă pe care o văzusem până atunci. În vârful clădirii care ajungea deja până la ceruri era un alt turn, mai îngust, de formă octogonală, iar deasupra lui, altul, rotund și subțire. Sus de tot, în vârf, era o oglindă care scăpăra și licărea în lumina soarelui. Până și Olav, pe care numai rareori îl impresiona câte ceva, se uita la turn cu gura căscată.

— Un far într-adevăr măreț, l-am auzit murmurând mai mult pentru sine.

Când am ajuns în estuarul vestic al fluviului Nil, la scurtă distanță de far, vântul s-a întețit. Egiptenii au trimis corăbii să ne ciocnească, dar vasele lor pătrate erau construite în așa fel încât nu puteau trece pe lângă ale noastre. Eram pregătiți, cu săbiile, lăncile și securile scoase. Lăncierii loveau puntea

ritmic cu sulițele lor. Nimeni n-a îndrăznit să se suie la bordul corăbiilor noastre lungi. Olav râdea, plin de dispreț. Dar omul albastru ne-a avertizat: aceste atacuri care abia ne zgâriau erau slab organizate și conduse de comandanții nesăbuiți ai unor avanposturi de graniță și puncte vamale. În scurt timp aveam să-i întâlnim pe adevărații războinici.

Războinicii Califatului Fatimid ne așteptau într-un golf, la nord de cele două fortărețe, Fustat și al-Qhira, care flancau moscheea fortificată Ibn Tulun. Ne-am cârmit cele două corăbii lungi, Vulturul-de-mare și Corbul lui Odin, alături de cel mai mare dintre vasele egiptene. Cu un răcnet asurzitor, ne-am apropiat din ambele părți.

Războinicii egipteni erau mai scunzi decât noi. Deși erau bine instruiți, celor mai mulți dintre ei le lipseau curajul și zelul de luptă. Când ne-am croit drum pe nava de război, mulți au sărit în apă și au înotat până la mal. Ne-am îndreptat corăbiile spre bancurile de nisip și am năvălit pe țărm. Inamicul nostru era mai bine organizat și mai disciplinat pe uscat. La ordinul lui Olav, am pornit-o în fugă după ei, urlând și zbierând, ca o oaste de diavoli dezlănțuiți și războinici din Walhalla. Ei și-au aruncat arcurile și săgețile și și-au scos săbiile și lăncile cu două vârfuri.

Estuarul răsuna de țipete și răcnete, iar în aer plutea mirosul greu și dulceag al sângelui. Oastei egiptene îi era greu să își organizeze retragerea. În lupta corp la corp, soldații nu mai aveau curaj ca atunci când se băteau în formație. Toți până la unul erau niște lași. Luptau de parcă o făceau din obligație. În această primă bătălie am pierdut câteva sute de oameni.

După ce forțele egiptene s-au retras într-un nor de praf și dezonoare, am continuat să navigăm pe fluviu. În curând, ne-am confruntat cu altă oaste, mai întâi pe apă, apoi pe uscat. S-a repetat ce se întâmplase și prima oară: după o luptă scurtă, egiptenii au fost înfrânți. Puteam să mergem mai departe.

Zile întregi am navigat spre sud pe fluviul Nil. Acest lung curs de apă dădea viață și hrană oamenilor care trăiau în case din piatră, lut și stuf. Fluviul se unduia ca un șarpe printr-un deșert de nisip, piatră și stânci. Olav era foarte impresionat de precizia și detaliile hărții.

Fiecare cot al fluviului era marcat pe harta pe care călugării o copiaseră după originalul egiptean. Vâslașii, care preferau largul mării și vânturile puternice, bombăneau și se plângeau. Numai ce trăgeau spre malul stâng, că se și vedeau nevoiți să întoarcă la dreapta. Din nou și din nou, la nesfârșit. Câteodată, corăbiile se împotmoleau în bancuri de nisip. Din

loc în loc, trebuia să ne croim drum printre algele abundente. Mii de oameni se strângeau pe mal. Copii mici alergau țipând de-a lungul țărmului. Am întâlnit multe corăbii de negoț care făceau loc în tăcere flotei noastre.

Navigam zi și noapte. Seara ne întindeam pe punte și ne uitam la stelele pâlpâitoare în timp ce mâncam fructele pârguite de soare pe care le culegeam de pe mal. Secera lunii se ridica drept deasupra apei. O priveliște ciudată. Aerul era plin de insecte, sunete, și mirosuri din deșert.

Flota a ajuns la palat când se crăpa de ziuă. Descrierile amănunțite din vechile pergamente parcă fuseseră scrise ieri. Intrarea pe canalul lateral era străjuită de doi șacali din piatră. Marele templu se întindea la umbra unui perete stâncos. Privirea lui Olav a trecut de la țărm la palatul din depărtări și apoi la peretele stâncos.

— Ei bine, a spus el, iată-ne aici în sfârșit.

Stăteam lângă el și mă uitam la harta cu desene încâlcite. Totul arăta exact ca în pergament.

— Unde sunt oamenii? l-am întrebat.

— Dorm, a răspuns Olav.

Eu i-am zis că trebuie să fie totuși niște străjeri pe undeva.

— Apărătorii templului și preoții sunt străjerii, a spus Olav. N-au nevoie de mai mult. Nimeni nu știe de mormântul ăsta. Două mii cinci sute de ani au trecut de la înmormântare.

— Multă vreme, am încuviințat eu.

Am tras la mal și am luat-o pe jos spre templu. Eram învăluiți într-un nor de praf și nisip. Am pornit cu Olav pe drumul pietruit care ducea la templu. Deodată, un egiptean uscățiv ni s-a pus în cale. A întâlnit cu îndrăzneală privirea regelui. Olav i-a zâmbit încrezător.

— Mișcă din drum, omule albastru! i-a spus regele.

Dar egipteanul, spre cinstea lui, nu se clintea din loc. Expresia de pe chipul lui și veșmintele pe care le purta mi-au spus imediat că era, după toate probabilitățile, un preot sau un om sfânt.

— Mișcă de aici! i-a poruncit Olav încă o dată.

I-am zis că este puțin probabil ca străinul să ne vorbească limba.

— Atunci sunt sigur că *asta* o să înțeleagă! a spus Olav scoțându-și sabia.

Omul albastru și firav nu se clintea din loc. Olav și-a înfipt spada în el. Un firicel de sânge s-a prelins din rană și s-a scurs pe nisip. Omul nu tremura. Ochii îi scăpărau scântei. A rostit ceva ce nu am înțeles și a căzut în genunchi. În urechile

mele vorbele lui sunau ca un jurământ. Pe neașteptate, Olav și-a retras sabia și a pus-o în teacă.

— Îl luăm cu noi! a zis el uitându-se în jos la omul îngenuncheat. S-ar putea să ne fie de folos, a adăugat regele mai mult pentru sine decât pentru noi; cel puțin așa cred.

Pe coama unui deal din apropiere se adunase o ceată de oameni înarmați. Olav le-a făcut semn luptătorilor din spatele lui, îndemnându-i să-i atace pe oamenii aceia care fuseseră trimiși să-și apere pământul.

Împreună cu Olav și o mână de însoțitori aleși pe sprânceană, am intrat în templul pustiu, unde mirosea a tămâie. Pe jos erau mozaicuri. Pereții erau decorați cu imagini de zei. În spatele altarului, intrarea în mormânt era ascunsă de o tapiserie. Am tras în jos tapiseria și am răsturnat altarul. Mormântul era înconjurat de ziduri și pecetluit cu figuri de animale și simboluri misterioase, care nu semănau cu runele sau literele. Olav a ales șase dintre cei mai puternici corăbieri să dărâme zidul. Când deschizătura a fost destul de mare ca să putem intra prin ea, am coborât treptele înguste. Aerul îmbâcsit și cald duhnea a mucegai. Ca să risipim bezna, am aprins torțele pe care le luaserăm din templu. Galeria subterană care se deschidea la baza scării ducea la prima cameră funerară. Olav a intrat acolo cel dintâi. Eu am fost al doilea.

Torțele noastre luminau încăperea. În mijlocul podelei era un sicriu, înconjurat cu statuete de lemn și patru vase de lut pline de bijuterii și tot felul de pietre prețioase.

— Ce încântare pentru ochi! i-am spus regelui.

Și pereții aceștia erau acoperiți cu zei și simboluri. Până și gândul că acea cameră mortuară rămăsese neatinsă mii de ani era de ajuns ca să mă facă să amețesc. Sau poate erau de vină căldura și aerul greu. Am chemat câțiva hamali să ducă vasele la corăbii. Olav nu mai putea de nerăbdare. Cu o piatră ascuțită, a crestat zidul acolo unde trebuia să îl spargă voinicii noștri. S-au apucat din nou să bată cu ciocanele lor de lemn. Zgomotul era asurzitor. Ecoul din încăperea închisă se rostogolea bubuind înainte și înapoi. Într-un sfârșit, am reușit să trecem de partea cealaltă și am coborât încă niște trepte până la a doua cameră funerară. Era ca și prima. La fel de mare, și la fel de cald era înăuntru. Și aici era pus un sicriu în mijloc. În jurul lui erau tot patru vase de lut pline cu bogății. Regele a studiat vechea hartă egipteană și a însemnat locul unde bănuia că ar trebui să fie intrarea în a treia și ultima cameră funerară.

Ultimul zid era mai bine clădit decât primele două și părea la fel cu restul camerei. Dar Olav știa ce se ascunde în spatele lui. Oamenii s-au pus încă o dată pe treabă.

— Dărâmați-l, a poruncit regele.

Oamenii au lovit peretele cât de tare au putut. Încet-încet, cu bufnituri răsunătoare, a apărut din piatră poarta de fier. Așchii de piatră săreau cât colo. Sudoarea curgea șuvoi pe fruntea oamenilor epuizați. Lucrau doi câte doi, izbind cu ciocanele în zid, până când peretele a cedat și s-a prăbușit.

— Așa, așa, a strigat regele.

Dincolo de zid am dat de o scară încă și mai îngustă și abruptă, care cobora adânc în pământ.

— Dacă mai mergem mult în jos, a zis Olav, o să ajungem direct în iad.

Nimeni n-a râs. Cu torțele îndreptate în sus, am coborât scările. La capătul lor, un alt tunel ducea mai departe în pământ. După vreo sută de pași, tunelul se lărgea. Am trecut pe lângă o colonadă și, în sfârșit, ne-am văzut ajunși.

Camera cea mai ascunsă dădea pe dinafară de comori: safire, smaralde și diamante; sfeșnice și suporturi pentru torțe din aurul cel mai pur; pisici din alabastru negru, păsări din piatră șlefuită, scarabei fie sculptați, fie turnați în bronz. Am găsit vase de ceramică pline cu suluri de pergament.

— Lui Håkon cel Bun trebuie să-i mulțumim pentru toate astea, am zis eu.

Regele mi-a răspuns cu un zâmbet:

— Tot semăn cu cineva din neamul meu, până la urmă.

De jur-împrejurul nostru, oamenii strângeau tot ce era de valoare. Statuile de piatră și ghips erau lăsate acolo. Hamalii au adus de pe corăbii cutii goale pentru pește și le-au umplut cu bogății. Zăpușeala și greutatea trofeelor noastre nu mai deranjau pe nimeni acum, că găsisem comoara. Oamenii se veseleau și râdeau. Treptele erau așa de înguste, că au fost nevoiți să muncească împreună pentru a le lărgi; altfel nu ar fi avut loc să înainteze. După ce au luat toate bijuteriile și nestematele, Olav le-a poruncit să care și o raclă împodobită, care conținea șase vase cu papirusuri. Nu înțelegeam la ce i-ar putea folosi niște manuscrise într-o limbă pe care nu o pricepea. Dar regelui Olav îi plăceau manuscrisele și poveștile frumoase. Și nu încăpea îndoială că racla e din aur.

În mijlocul camerei, între patru coloane sculptate, trona un sicriu mare de piatră. Cu mult efort, am reușit să dăm deoparte capacul cel greu. Înăuntru am găsit un sarcofag din cuarț. Iar în sarcofag se afla alt sicriu, acoperit de praf. Și în el era un sicriu, de astă dată făcut din lemn de cedru încrustat

cu sticlă colorată și pietre prețioase. Am ridicat sicriul din lemn de cedru, l-am pus pe jos și l-am deschis. Înăuntrul lui era un mulaj de aur al unui om mort, iar dedesubt, cadavrul înfășurat în pânză.

— Zeul adormit, a spus Olav.

Nu credeam că ciudata siluetă arată prea mult a zeu, căci mi-am imaginat întotdeauna zei puternici, ca Odin și Loki. Am pus mulajul de aur și mumia înapoi în coșciugul din lemn de cedru.

— Îl luăm cu noi, a spus Olav.

Eu am protestat. La urma urmei, strânsesem mai mult aur și bogății decât în oricare dintre incursiunile noastre. Gândul de a atrage mânia unui zeu străin – cu toate că era pricăjit și adormit – mă tulbura. Dar hotărârea lui Olav era de neclintit. Susținea că visase că îl va găsi pe zeul adormit și că acest zeu va rămâne cu el pe veci.

— Prea bine, stăpâne, am zis eu.

Știam că regele nu va putea fi înduplecat. Am mai aruncat o privire prin camera funerară.

— Mi-aș dori ca atunci când o fi să-mi dau obștescul sfârșit să dorm așa pe veci, a spus Olav.

I-am răspuns iritat că somnul său veșnic va fi, fără îndoială, tulburat de jefuitori de morminte ca noi.

Atunci Olav a făcut ceva foarte ciudat: și-a scos colierul de la gât. Era un lanț greu de aur, cu un pandantiv pe care era desenată runa *tiwaz* – simbolul războinicului Ty, care îi dădea lui Olav forță și curaj în luptă. A pus lanțul în sarcofagul gol. Am vrut să-l întreb de ce, dar m-am abținut. Nici el, nici eu n-am mai scos o vorbă. Am tras adânc în piept aerul umed. Lanțul regelui zăcea încolăcit în sarcofag, ca un adevărat șarpe de aur. Am părăsit camera și am ieșit în soarele arzător al dimineții.

În lumina zorilor, după ce mâncase un castron de terci și băuse un pahar cu apă, se așeză la masa de scris. Cerneala avea un miros metalic, care îi plăcea și pe care îl detesta în același timp.

Deși abia își amintea ce vorbise cu călugării în ziua de dinainte, amintirile sale despre timpul petrecut alături de regele Olav erau încă vii și puternice, până în cele mai mici detalii. Își amintea roiurile de muște ce se opreau în băltoacele de sânge, mirosul sărat al oceanului și fumul care îl ustura la ochi când pârjoleau orașe și sate. Țipetele îngrozite încă îi răsunau în urechi și își amintea priveliștea orizontului care înghițea norii. Dar uitase ce mâncase cu o seară înainte.

„Iar acum Olav e un războinic din Walhalla sau poate unul dintre îngerii lui Hristos cel Alb”, se gândi el, „iar eu sunt osândit să rătăcesc prin Helheim, lumea de gheață a morților, un biet cadavru acoperit de mușchi.”

9 Strâmtoarea Gibraltar, în saga și în poezia bardică.

Partea a II-a

Semnul ascuns

„Odin fu ars și rugul său era
de o mare splendoare.”
Snorri

„Cine are pricepere, să socotească numărul
fiarei. Căci este un număr de om.
Și numărul ei este: șase sute șase zeci și șase.”
Apocalipsa, 13:18

„Datorez totul Egiptului, Egiptul înseamnă totul pentru
mine.”
Jean-François Champollion

Piatra runică

1

Îmi pun jos cu zgomot valiza în care am ascuns piatra runică, după care bâjbâi după chei, care zăngăne în buzunar, lovindu-se una de alta.

E riscant să vin acasă, dar eram în Bergen de o săptămână și aveam nevoie stringentă de haine curate. Și de cele câteva cărți pe care începusem să le citesc. Și de tubul cu unguent pentru eczema din zona inghinală.

Încuietoarea principală – un lacăt orb demodat, care nu se încuie singur – se deschide cu un pocnet.

Bag cheia cea lungă în încuietoarea de siguranță pe care un comis-voiajor a reușit să mi-o bage pe gât, prin nesfârșite insistențe, lingușeli și avertismente voalate în privința pericolelor de nedescris care mă pândeau dacă nu securizam casa cu o încuietoare în plus. Răsucesc cheia. Zdrăngăne și pocnește. Contrar obiceiului, las cheia în broască și deschid ușa. Lumina din hol e aprinsă. De această dată, închiseseră toate ușile după ei. Un cerculeț luminos iese pe gaura cheii din camera de zi.

Sunt acolo.

Mi se strânge stomacul de frică. Îmi țin respirația. Îl simt pe Hassan cu toată ființa mea. Sau mirosul lui de colonie și trabucuri, amestecat cu sudoare acră. Tremurând, pun mâna pe tocul ușii. Mă uit pe hol. Nimeni. Dar știu că sunt acolo.

Inima îmi bate ca un ciocan, atât de tare, încât parcă ar vrea să-mi iasă din piept și să ia liftul înapoi până la parter.

Mă gândesc că au fie o dublură a cheilor mele, fie un șperaclu atât de sofisticat, încât poate să descuie chiar și încuietoarea de siguranță, ceea ce comis-voiajorul mă asigurase că e imposibil.

Bjørn, ești paranoic acum!

Mi se pare că aud un zgomot din camera de zi. Sunetul scos de pantofi pe linoleum. Dar poate e doar imaginația mea.

Piatra runică e într-o valiză neagră Samsonite cu cifru, pe care am cumpărat-o la Bergen. Am învelit-o în prosoape umede, cămăși și izmene murdare. Nimeni nu știe de ea. Nici măcar Oficiul Patrimoniului Cultural. Numai Øyvind și cu mine știm.

„Adună-te, Bjørn”, îmi spun în gând. „Nu e nimeni aici. Nu te-au așteptat în apartament tot timpul cât ai stat în Bergen. Nu știu că te-ai întors cu trenul de azi-dimineață. Nu judeci limpede. Intri în panică fără niciun motiv, Bjørn”, îmi zic eu cu cea mai severă voce a mea, „vino-ți în fire!”

Lumina din gaura cheii se stinge.

În 1905, Albert Einstein a demonstrat că timpul e relativ. Avea dreptate. Secundele și minutele petrecute în scaunul unui dentist sau în fața plutonului de execuție se scurg cu o viteză diferită față de cele petrecute pe plajă.

Ușa de la camera de zi se deschide.

Îmi țin respirația.

Ochii lui Hassan par și mai reci și lipsiți de simțire acum, când știu cine este. Poartă un costum de culoare închisă, cu pantalonii bine călcați. Cămașă albă. Cravată. În mână are un pistol. Un Glock.

Suntem la o distanță de trei, patru metri unul de altul. El stă în pragul camerei de zi, umplând tot cadrul ușii. Încă stau cu tălpile pe covoraș.

Din spatele lui Hassan mai apare un cap. Nu știu cum îl cheamă, dar îl recunosc pe cel care fusese în camera mea de hotel din Islanda.

Cum țin încă mâna pe clanță, reacționez cu viteza fulgerului.

Închid ușa trântind-o, răsucesc cheia în broasca de siguranță, înșfac valiza cu piatra runică și mă întorc în fugă la lift.

Dacă vrei să scapi de un animal sălbatic, trebuie să îl întreci în istețime. Așa că trimit liftul la parter. Fără mine. Și mă reped pe scări, urcând în fugă un etaj.

Apăs alarma pe care o am de la poliție.

Stau cu sufletul la gură.

După aproape jumătate de minut, Hassan reușește să deschidă ușa. Amândoi se reped pe coridorul de sub mine. Nu așteaptă liftul. Se năpustesc pe scări și le coboară cât ai bate din palme.

Aștept cu răsuflarea tăiată.

Prima mașină de poliție sosește după cinci sau șase minute. Iar a doua, cu Ragnhild în ea, la câteva minute după prima.

Hassan a dispărut. S-a făcut nevăzut pe una dintre străduțele cu vile din apropiere.

2

Câteva ore mai târziu, prietenul meu Terje vine să mă ia de la sediul central al poliției.

Nu e nici urmă de bandiți, dar facem mai multe ocoluri, cu o viteză care l-ar putea costa pe Terje salariul lui modest pe o lună și mai multe puncte de pe carnetul de conducere.

Îi spun tot ce s-a întâmplat la Bergen. Aflase deja cele mai multe amănunte din presă. Descoperirea camerei funerare de la mănăstirea Lyse a devenit o problemă cam spinoasă pentru birocrația de la Oficiul Patrimoniului Cultural. La început, oamenii au fost exaltați. „O cameră funerară neatinsă? Din secolul al XII-lea? Într-un puț de la mănăstirea Lyse?" Apoi le-a trecut prin minte că dezgropasem mormântul de capul meu și nu urmasem procedurile oficiale. Nu cerusem autorizație. Nu informasem pe nimeni. Dimpotrivă, pătrunsesem acolo prin efracție, ca un adevărat jefuitor de morminte. Un vandal! Oficiul Patrimoniului Cultural și cei mai irascibili profesori universitari vor să mă reclame la poliție. Dar, din fericire, s-a amestecat Ministerul Culturii, care vrea, mai presus de toate, să evite un scandal. Nu mi-au arătat niciun fel de milă, așa că abia am reușit, ca prin minune, să nu-mi pierd serviciul, deși am fost suspendat până când anchetatorii aveau să termine de studiat toate aspectele cazului. Ceea ce e destul de corect. În fond, încălcasem toate regulile. Și nici măcar nu le-am spus de piatra runică pe care o luasem din camera funerară.

În noaptea asta, dorm pe canapeaua din camera de zi a lui Terje. Mobilul meu, pe care l-am luat până la urmă de la universitate, sună de mai multe ori. Număr necunoscut. Nu răspund. Nu cred că pot să-mi urmărească mobilul aici, în centrul orașului.

Terje, în infinita lui bunătate – și poate și cu intenția de a-și feri apartamentul de un eventual atac cu bazooka –, mă lasă să stau în casa lui de vacanță de la Spro på Nesodden, care e la jumătate de oră cu feribotul de centrul capitalei Oslo. Acolo eram practic imposibil de găsit, chiar și pentru cineva care ar fi făcut orice pentru a pune mâna pe piatra runică. Cum ar fi să mă omoare, de pildă.

3

Plouă. Picăturile de ploaie se preling pe geam. Fiordul Oslo este rece și întunecos, așa că am aprins focul în soba neagră cu lemne.

Piatra runică e ascunsă în pădure, înfășurată într-un pulover tradițional norvegian și pânză de cort, apoi băgată

într-o geantă de hocheist și lăsată într-o scobitură naturală, între doi bolovani pe care i-am acoperit cu pietre.

În fața mea, pe birou, de unde se văd fiordul și insulele, am o fotografie în mărime naturală a pietrei runice. Un prieten de la Institutul de Geologie s-a uitat la nestematele încrustate în piatră și mi-a spus că numai acelea valorează milioane.

În afară de Øyvind, Terje și geolog, nimeni nu știe de existența pietrei runice. Deși, în mod evident, muncitorii care lucrează în mormânt vor începe în curând să se întrebe de ce e o nișă goală în postamentul de marmură.

N-am nicio dificultate să înțeleg textul de pe piatra runică.

Textul în nordica veche e scris în rune. Dar nu și încifrat. Traduc cele cinci versuri cuvânt cu cuvânt. Textul este un omagiu religios adus Sfântului Olav, cu trimiteri la mitologia scandinavă, egipteană și creștină. Potrivit persoanei care a săpat runele, Odin, Osiris și Hristos cel Alb au făcut un pact în zorii omenirii, prin care își făgăduiau solemn că popoarele lor vor trăi în pace și înțelegere. Cum să nu.

În traducerea mea, începutul sună așa:

O, sfânt ești tu, Olav, bunul nostru rege
Tu sabia lui Hristos o mânuiești întru credință ?i f?r? mil?
și fără milă
Laudă neînvinsului nostru domn și sfânt
Care se odihnește veșnic sub privirile lui Dumnezeu
Albul Hristos, Osiris, Odin, tu, rege al regilor.

Textul e la fel de enigmatic ca majoritatea celor scrise în rune. Cum sunt lent de felul meu, îmi ia două zile să găsesc firul ascuns. Cheia e dăltuită în colțul drept al pietrei runice: Un U răsturnat, urmat de două linii verticale: . Mult timp cred că este un fel de incantație magică. Dar apoi îmi dau seama că e pur și simplu numărul egiptean 12.

Mă joc cu numărul, făcând tot felul de combinații, până când descifrez enigma. Dacă numeri douăsprezece litere de la marginea stângă și citești apoi în jos, îți apare numele unui loc:

O, sfânt ești tu, Olav, bunul nostru rege
Tu sabia lui Hristos o mânuiești întru credință și fără milă
Laudă neînvinsului nostru domn și sfânt
Care se odihnește veșnic sub privirile lui Dumnezeu
Albul Hristos, Osiris, Odin, tu, rege al regilor.

Urnes.

Biserica de lemn din Urnes din districtul Sogn og Fjordane a fost construită prin 1130 și este cea mai veche de felul ei

păstrată în Norvegia. Construirea mănăstirii Lyse a început în 1146, cu șaisprezece ani mai târziu.

Desigur, s-ar putea să fie doar o coincidență. Însă ar putea fi și o legătură.

Multe mănăstiri și biserici s-au construit în toată Norvegia în secolul al XII-lea. Țara fusese de curând creștinată și era dornică să-și venereze noul zeu.

Picăturile de ploaie șiroiesc pe geam. Dincolo de ele, ușor distorsionată din cauza condensului de pe sticlă, o ambarcațiune cu pânze sfidează vântul. Am tendința să mă identific cu orice. Un ambalaj mototolit de înghețată aruncat pe jos. Ultimul cartof lăsat în farfurie. Un spiriduș viclean pe un podiș islandez. Sau, în cazul ăsta, o barcă cu pânze, înaintând cu încăpățânare împotriva vântului și a valurilor.

4

Seara târziu, pe când urmăresc un cargobot legănându-se pe valuri în drumul său spre sud prin fiord, aud o fanfară cerească de fagoturi și harfe. Suna telefonul mobil pe care îl împrumutasem de la Terje. Nu dădusem numărul decât prietenilor mei cei mai de încredere.

Recunosc numărul lui Øyvind pe ecran. Îmi spune că au excavat în capătul nordic al tunelului, în locul în care ne-am întors înspre zid. De acolo, arheologii și-au continuat munca și au găsit partea din hruba de sub mănăstirea Lyse care nu fusese descoperită încă. La început s-au gândit că trebuie să fie un grânar care cândva fusese plin, dar astăzi și-au dat seama că încăperea spațioasă trebuie să fi fost un bazin.

— Un bazin?

— Și asta nu e tot. Apa din bazin inunda întregul tunel.

— O capcană!

Øyvind îmi descrie un mecanism prin care călugării de la Lyse deschideau și închideau o ecluză sub apă pentru a regla nivelul apei din tunel, între bazin și puț. Astfel, puteau să umple cu apă camera funerară și, dacă era necesar, să-i înece pe eventualii intruși.

— Deci de-asta se află camera funerară deasupra tunelului, exclam eu.

— Perfect protejată. Pe atunci, tunelul era plin cu apă. Mormântul propriu-zis era la loc ferit și uscat, la câțiva metri deasupra apei.

— Crezi că bănuiau călugării ce protejau?

— Doar foarte puțini dintre ei. Manuscrisele din secolele al XIV-lea și al XV-lea, păstrate în arhiva mănăstirii, sugerează întrucâtva că apărau o taină sfântă. Dar istoricii – și poate chiar și călugării – au crezut întotdeauna că e o

metaforă religioasă. Informația despre camera mortuară trebuie să se fi pierdut de-a lungul secolelor. Ultimii trei stareți nu păreau să aibă idee de existența ei. Pare puțin probabil ca, atunci când a fost abandonată, în 1536, călugării care au părăsit mănăstirea să fi știut ceva de cripta care a fost, la urma urmei, principalul motiv pentru care s-a construit lăcașul sfânt.

— Așa că piatra runică și episcopul au fost lăsați să se odihnească în pace.

— Frate, dar asta-i incredibil!

— Și ăsta, dragul meu Øyvind, e doar începutul.

Rămâne tăcut.

— Începutul?

— Cripta de la mănăstirea Lyse este primul dintre cele cinci locuri sfinte.

— Cinci?

— Fiecare colț al pentagramei indică un mormânt.

— Așa că mai sunt patru?

— Mănăstirea Lyse nu e nici măcar cel mai important dintre ele. Dacă era, l-am fi găsit aici pe Sfântul Olav, și nu pe episcopul Rudolf. Nimeni nu l-ar fi omorât pe Sira Magnus, nimeni nu m-ar fi atacat pe mine doar de dragul unei pietre runice și al mormântului unui episcop. Trebuie să fie mai mult în alt loc, altceva...

— Mai mult? Ce înțelegi prin „mai mult”? Și cum adică „în alt loc”? Despre ce tot vorbești?

— Știu *unde*, dar nu știu *ce*.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Cred c-am dat de altă cheie.

— Alta? Bjørn, nu avem și așa destule de pus cap la cap?

— Piatra runică se referă la un loc care nu are nimic de-a face cu pentagrama.

— Doamne, ai milă...

— Øyvind, ce-ai zice să mai vii cu mine într-o călătorie?

5

Îndatoritor, o sun pe Ragnhild să-i spun că plec pentru câteva zile.

— Bjørn...

— Am alarma la mine!

— Uite ce s-a întâmplat ultima dată!

— Am găsit mormântul!

— Și ai fost suspendat.

Parcă ar fi maică-mea.

Bisericile de lemn

1

Biserica de lemn din Urnes se înalță netulburată pe un deal cu vedere spre fiordul Luster, la capătul fiordului Sogne, și e înconjurată de munții măreți care domină golful lung și îngust. Turla și acoperișul aruncă umbre ascuțite peste cimitir. Apa de jos e rece și lucește ca oglinda. Un câine latră pe undeva.

Ca majoritatea bisericilor de lemn, și cea din Urnes are acoperiș peste acoperiș sub o turlă care se înalță drept spre rai. Lemnul e aspru și înnegrit. Basoreliefurile, care aparțineau inițial unor biserici mai vechi, între timp distruse, fuseseră făcute cu migală la sfârșitul epocii vikingilor. Se răsuceau și se împleteau în bucle mari și subțiri, curbe și cercuri.

— Bjørn!

În bezna dinăuntru, mirosul de lemn vechi se îmbină cu mireasma de rășină a smoalei. În șoapta lui Øyvind se simte o undă de speranță zăgăzuită. Examinează basoreliefurile de pe unul dintre țăruși – un stâlp sau o coloană – și descoperă motivul atât de cunoscut. Între torsadele elegante au fost scrijelite în lemn câteva linii, și recunosc cele trei simboluri: *ankh*, *tiwaz* ?i crucea.

și crucea.

Îi facem semn lui Vibeke Wiik de la Societatea pentru Conservarea Vechilor Monumente Norvegiene. N-am suflat o vorbă despre ce căutăm – adevărul e că nici noi nu știm prea bine –, însă chiar și gândul că biserica din Urnes ar putea fi vag legată de descoperirea mormântului de la mănăstirea Lyse le face pe Vibeke și Societate mai mult decât dispuse să ne ajute. Ea ne-a condus înăuntru și ne-a arătat locul, după care ne lăsase în voia noastră, în timp ce își vedea de treaba ei lângă altar. Øyvind și cu mine studiem inscripțiile, basoreliefurile și ornamentele de ore întregi.

— A, astea, spune ea oarecum jenată când o întrebăm de simboluri. Custozii noștri cred că persoana care a scrijelit simbolurile astea aici încerca să-și tragă puterea din mai multe religii. Nu toți aveau o credință creștină fermă. De fapt, această combinație cam ciudată de simboluri apare în mai multe sculpturi în lemn dinainte de secolul al XVI-lea.

Cu entuziasm reînnoit, Øyvind și cu mine începem să studiem sculpturile din jurul simbolurilor în cele mai mici detalii. Când vine vorba de inscripții runice, bisericile norvegiene de lemn sunt o adevărată mină de aur. Simbolurile indică faptul că sculptorul a lăsat un indiciu. Un indiciu care trebuia găsit. Nu de către oricine, ci doar de către cei care aveau cunoștință de secret.

Ascunse printre miile de figuri animaliere, simboluri mitologice și rune, găsim sintagme ca „Sfântul Olav” și „relicvariul regelui”, precum și o inscripție care, tradusă, înseamnă „Noi, cei care-l păzim pe Cel Sfânt”. În mai multe locuri, dăm peste numărul 50 scris în cifre moderne și numărul roman „L”. Citim propoziția „Aclamați-l pe înțeleptul om albastru”, care trebuie să se refere la un egiptean sau nord-african sau să fie o trimitere la „slujitorul papei” sau la „preacinstiții PAZNICI ai sfântului cult al lui Amon-Ra”. Nu știu ce să cred. N-am auzit niciodată nimic în Norvegia despre slujitori papali sau culte religioase egiptene. Dar referirile egiptene măcar corespund trimiterilor la Egipt din *Codex Snorri*.

— Băieți? Vocea lui Vibeke ne cheamă din unul dintre cele patru colțuri ale bisericii. Acum mi-a trecut prin minte ceva – nu cumva cripta asta este tocmai cea pe care o căutați?

Deschide un chepeng în podea și îl sprijină de perete. Dinăuntru se ridică un miros de mucegai, pământ și apă subterană. Îmi aprind lanterna și o îndrept în jos, spre încăperea întunecoasă, cu pereți de piatră, de sub podeaua bisericii.

Mă uit chiorâș la ea.

— O criptă? Dar mormintele de felul ăsta nu ar trebui să fie situate lângă pristol, în fața altarului sau la dreapta navei?

— Într-adevăr, mormântul ăsta a fost descoperit de-abia în secolul al XVII-lea, când a fost renovată biserica, explică ea. Au scos mari porțiuni din podea, pentru că lemnul începea să putrezească. Cripta era ascunsă într-un mod atât de complicat, că au fost nevoiți pe urmă să spargă întreaga podea ca să ajungă acolo. Inițial, pardoseala n-a fost pusă cum se punea de obicei. Când a fost construită biserica, cineva a instalat un mecanism ingenios din bârne și roți dințate care deschidea un zăvor enorm mutând o scândură de lângă altar în altă poziție. Din păcate, totul a fost mistuit de foc. Puținul pe care-l știm despre mecanismul de închidere se bazează pe două manuscrise păstrate de comunitatea locală.

— Și felul în care e folosită piatra e tot un anacronism, nu?

— În mod normal, gropile erau de mică adâncime și trupurile morților erau întinse pe coajă de mesteacăn. Un

mormânt ca ăsta e foarte neobișnuit.

— Ce era în criptă?

— Asta-i și mai ciudat. Era gol. Cu desăvârșire gol.

Øyvind, Vibeke și cu mine coborâm în mormântul îngust, de mică adâncime. Dar nu e nimic de văzut acolo. A fost luat totul. Nu e nici măcar o inscripție pe podea sau pe pereții de piatră.

2

A doua zi ne continuăm cercetările. E o dimineață răcoroasă. Øyvind și cu mine suntem îmbrăcați amândoi cu jachete groase de lână, spălăcite de atâta purtat. Vibeke plutește în jurul nostru ca un duh binevoitor căruia tocmai i-a dat cineva drumul din sticlă. Pe la amiază luăm prânzul pe care ni l-am comandat la hotelul din partea cealaltă a fiordului. Împărțim sandvișurile cu Vibeke, care a adus un termos mare de cafea, lucru la care nici Øyvind, nici eu nu ne gândiserăm.

După vreo două ceasuri, găsesc chepengul.

E camuflat perfect, în spatele capitelului unuia dintre stâlpii groși de lemn care se ridică de la podea până în tavan. Nu am găsit ușița chiar din întâmplare, dar tot se cheamă că am avut noroc. Se înalță la cam patru metri de podea, iar amvonul a fost construit chiar dedesubt, în 1690.

La prima vedere, ușa arată ca o îmbinare a cadrului ornamental sculptat în lemn. Ciocănesc stâlpul să văd dacă sună a gol. Nu reușesc să îmi dau seama. Apoi îmi îndrept din nou atenția spre ușă și urmez conturul dreptunghiular din sculptură, centimetru cu centimetru. Îi chem la mine pe Øyvind și Vibeke. Ei urcă repede în amvon, dar nu zăresc deschizătura până nu-mi plimb eu degetul pe conturul ei.

— Doamne sfinte! spune Vibeke. Și eu credeam că știm fiecare metru pătrat din biserica asta!

Folosind vârful unui deget și cuțitul Leatherman al lui Øyvind, încerc să deschid chepengul, dar fusese tăiat în stâlp cu maximă precizie. Nu se clintește defel. Øyvind și Vibeke încearcă să mă ajute, dar Vibeke nu-și poate vârî cum trebuie unghiile lungi, roșii, în crăpătură.

— Poate că a fost lipit, sugerează ea.

— Atunci trebuie să ne apucăm de traforaj. Sau să sfredelim cu burghiul ca să-l deschidem, glumesc eu.

Vibeke îmi aruncă o căutătură aspră, dându-mi de înțeles că nu se glumește cu astfel de lucruri.

— Dacă-i pe-așa, am putea să tăiem tot stâlpul cu ferăstrăul, chicotește Øyvind.

Nu prea e perspicace când vine vorba de limbaj non-verbal.

O oră întreagă nu facem decât să încercăm să găsim un mod de a deschide chepengul. Tocmai când ne hotărâm să renunțăm, Øyvind descoperă un mecanism de închidere foarte ingenios.

Într-un cadru pătrat de pe partea cealaltă a stâlpului sunt sculptate trei flori decorative, iar petalele din corole se dovedesc a fi bolțuri de lemn. Tot răsucind și învârtind bolțurile umflate – și desprinzându-le cu grijă cu cea mai mică lamă a briceagului lui Øyvind –, reușim în cele din urmă să le scoatem.

— O să am mari necazuri, spune Vibeke oftând, dar ochii ei radiază de entuziasm.

Pentru un timp, ne întrebăm ce să facem cu trei găuri care sunt prea mici pentru degetele noastre. Înfig un pix într-una dintre ele și simt că împung ceva în interiorul stâlpului. Dar nu se întâmplă nimic. Doar când punem fiecare dintre noi câte un pix în cele trei găuri în același timp, mecanismul intern se pune în mișcare. Ceva zornăie. Mecanismul deschide un zăvor intern și chepengul se deschide fără să opună rezistență.

Luminez cavitatea cu lanterna. Înăuntru zăresc... o bucată de lemn?

Bag cu prudență mâna în deschizătură. Mă îngrijorează gândul că cel care a făcut încuietoarea putea foarte bine să inventeze și o chestie de tăiat mâinile hoților.

Înșfac bucata de lemn, număr în minte până la zece, apoi o scot repede.

Mâna mi-e întreagă. Și în ea țin o plăcuță runică.

Vibeke doar că nu sare în sus de încântare. În numele Societății pentru Conservarea Vechilor Monumente Norvegiene, al Consiliului Districtual Sogn og Fjordane, al Oficiului Patrimoniului Cultural și al lui Dumnezeu, femeia dă să ia imediat plăcuța, gratificându-ne cu mulțumiri. Dar, folosindu-ne farmecul, Øyvind și cu mine reușim s-o convingem să ne-o lase un timp să o studiem. Îi promitem să i-o dăm înapoi intactă, în perfectă stare, pentru a fi expusă într-o casetă de sticlă în beneficiul turiștilor, al primarului și al mulțimii de pasageri de pe vasele de croazieră.

Plăcuța runică este, așa cum ne și așteptam, cu totul incomprehensibilă. Dar, încercând mai multe combinații după cifrul lui Cezar, descoperim că toate runele trebuie înlocuite cu semnele care se găsesc cinci locuri mai la

dreapta. Odată descifrat și tradus, textul sună în felul următor:

Sfintele
indicații
au fost ascunse la Urnes
timp de cincizeci de ani

Slujitorul papei
s-a apropiat prea mult

Vrednici PAZNICI
ai cultului sacru
al lui Amon-Ra
care cunoașteți
a runelor taină sonoră

B
- SELF-
R
G

Încă o referire la slujitorul papei și la zeul egiptean al soarelui, Amon-Ra. În Egiptul Antic, Amon și Ra au fost inițial doi zei diferiți, care s-au contopit până la urmă într-unul singur.

Omul care dăltuise runele cu peste opt sute de ani în urmă trebuie să fi fost sigur că mesajul său va fi de neînțeles pentru oricine ar putea, în ciuda tuturor piedicilor, să găsească bețișorul inscripționat. Pe atunci, majoritatea oamenilor nu aveau habar de rebusuri sau texte încifrate. Doar cei învățați și știutori de carte erau în stare să pătrundă sensul tainicelor rune. Cei care știau ce caută, precum și unde și cum să găsească informațiile, ar fi reușit cu siguranță să înțeleagă ceva din amestecătura de simboluri.

Nouă ne-a luat cincisprezece secunde să rezolvăm rebusul. Caracterele orizontale, SELF, sunt scrise invers și formează silaba FLES, iar cele verticale formează cuvântul BERG.

Flesberg.

3

Biserica de lemn din Flesberg a fost construită spre sfârșitul secolului al XII-lea, pe un povârniș din Numedal, în Buskerud. În jurul bisericii se înalță un zid de piatră, după care lăcașul este înconjurat de ferme vechi și dealuri nu prea înalte, acoperite cu păduri de pini. În 1732, preotul s-a plâns de starea bisericii, „care se află aici de pe vremea catolicilor”, și așa a reușit să obțină fonduri pentru renovarea lăcașului, pe care l-a transformat într-o biserică cruciformă.

Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu vechea biserică, pentru că, în acele timpuri, lemnul era refolosit sau pus pe foc.

Cam descurajați, Øyvind și cu mine ne dăm seama că șansele de a găsi orice rămășițe din secolul al XII-lea sunt minime.

Preotul ne arată locul. Ca majoritatea preoților, e foarte mândru de biserica lui. Dar nu a rămas prea mult din cea construită în Evul Mediu. Cristelnița, câteva cruci din piatră, o strană cu sculpturi ciobite și trei dintre pereții navei. Intrarea e decorată cu lei, dragoni, șerpi și cârcei de viță sculptați.

Chiar și după ore întregi de căutări, tot nu găsim pasaje ascunse, rune gravate în reliefuri sau coduri în decorațiile pictate.

— Nu știu dacă are vreo însemnătate, ne spune preotul după pauza de cafea, dar unul dintre clopote e de pe vremea când biserica era nouă.

Ceva se zdruncină în mine.

— O taină sonoră, spun mai mult pentru mine.

Øyvind și preotul se uită la mine surprinși.

— O ce? întreabă Øyvind.

— Inscripția de pe plăcuța runică! Pomenea de vrednicii paznici ai lui Amon-Ra, care știu taina sonoră a runelor.

— Bețișorul runic? Preotul e nedumerit. Amon-Ra?

— Desigur! exclamă Øyvind.

Entuziasmați peste măsură, urcăm în fugă scările șubrede până în vârful turlei. Nu mai avem deloc suflu când ajungem în clopotniță. Preotul deschide două guri de aerisire, ca să intre puțină lumină.

Ne dăm seama imediat care dintre clopote e mai vechi. Nu e greu. Inscripția runică șerpuiește chiar pe buza lui. De-abia se mai vede, dar este încă lizibilă. Multe clopote de biserică sunt decorate cu inscripții runice scrise de-a-ndăratelea, ca un fel de legământ sau incantație magică. Dar, în acest caz, nu ne ajută cu nimic s-o citim de la dreapta la stânga. Pe când facem tentative lipsite de convingere să înțelegem textul, preotul ne zâmbește superior și spune că textul nu are niciun înțeles.

— Oamenii încearcă de secole să tălmăcească runele, dar nimeni n-a reușit să le înțeleagă. Sunt pur ornamentale.

Øyvind fotografiază runele, iar eu îmi notez textul într-un carnet, rună cu rună.

4

Øyvind se întoarce cu mine la Nesodden în mașina închiriată. În următoarele câteva zile încercăm să descifrăm

runele. Dar nu reușim să spargem codul cu niciun chip. Runele misterioase nu sunt doar criptate, ci sunt și rune ramificate.

Secretul din spatele runelor ramificate este împărțirea alfabetului în trei familii sau *ættir*. Runele alcătuiesc un tabel care arată cam așa:

	1	2	3	4	5	6
3	F	U	TH	O	R	K
2	H	N	I	A	S	
1	T	B	M	L	Y	

Fiecare rună ramificată aparține, prin urmare, uneia dintre aceste *ættir*, care erau numerotate de jos în sus, ca să provoace confuzie. Runei îi corespundea și un număr orizontal, care o diferența de celelalte rune din *ætt*.

În acest sistem, runa A avea valoarea 24 (al patrulea caracter în a doua *ætt*), iar B avea valoarea 12 (al doilea caracter în prima *ætt*).

Valoarea runei era apoi indicată de ramificații, astfel că A – adică 24 – avea două rămurele (*ættir*) în stânga și patru la dreapta.

Litera F urma să aibă trei rămurele la stânga și una în dreapta, pe când Y, o rămurică la stânga și cinci la dreapta.

Pentru mine, logica și femeile sunt cam același lucru – imposibil de înțeles pe de-a-ntregul, cu alte cuvinte. Chiar dacă știu principiile care guvernează misterul runelor, tot nu înțeleg mare lucru. Așa că îl rugăm pe Terje Lønn Erichsen să ne ajute încă o dată.

Nu ne e greu să-l convingem. Înarmat cu însemnările mele și fotografiile făcute clopotului bisericii, se aruncă asupra inscripției ca Champollion asupra Pietrei din Rosetta.

În primul rând, împarte textul în diferite elemente componente, într-un fel la care nu ne gândiserăm nici eu, nici Øyvind. Apoi analizează structura cuvintelor. Astfel, descoperă că textul cuprinde două secțiuni care se repetă de trei ori, la care se adaugă cinci cuvinte separate, care sunt folosite o singură dată.

Autorul a combinat rune normale și rune ramificate și a scris textul de-a-ndăratelea.

— Să vedem dacă ne-ajută roata runelor, spune Terje.

Făcuse o copie a roții runelor la muzeul din Bergen. Roțile runelor i-au fascinat și nedumerit pe învățați încă de când a fost găsită una în biserica de lemn din Gol, care a fost dezasamblată și ulterior reconstruită la Muzeul Satului Norvegian din Oslo în 1882. Este un sistem de codificare primitiv – un predecesor al cifrului lui Wheatstone Playfair – și constă într-un disc de lemn cu două discuri concentrice încastrate, având diametre diferite, cu vechiul și noul futhark pe ele. Învârtind discurile, diverse caractere se întâlnesc în combinații diferite.

Dar, indiferent cum învârte Terje roata, tot nu ne ajută să decodăm textul.

Abia când aplică un Cezar 8 la runele normale și apoi scoate fiecare al doilea caracter reușește să dea un înțeles textului: REMIK NEKKOLK, care înseamnă CLOPOTUL BATE scris invers.

Îi ia mai mult timp să descifreze runele ramificate. Sunt o provocare pentru el, dar, ca și mine, Terje e încăpățânat, hotărât și insistent, așa că izbutește până la urmă să spargă codul. Autorul a combinat mereu numărul de rămurele de la dreapta și stânga crengilor după un sistem ingenios. Cuvintele RÅ ITMEF apar de trei ori, însemnând CINCIZECI DE ANI, scris de la coadă la cap.

Ne mai rămân trei cuvinte – de cinci, opt și trei caractere –, care au fost toate supuse unei încifrări încă și mai complicate. Dar acum, că Terje a spart codul, reușește să găsească și cele trei denumiri, încercând diverse combinații după algoritmul lui Cezar pe textul scris de la coadă la cap. Cele trei nume sunt: URNES FLESBERG LOM.

Așadar, inscripția runică de pe clopot sună așa:

Clopotul bate
Urnes cincizeci de ani Flesberg cincizeci de ani Lom
cincizeci de ani

5

Înainte ca Øyvind și cu mine să pornim la drum spre Lom, o sun pe Ragnhild.

Pare un pic cam nervoasă. Nu are nimic nou să-mi spună. Nici eu nu-i spun unde mă duc. Mă întreabă unde am fost. Nu vreau să-i spun nici asta. Și eu pot să fiu dificil. Mi-am băgat în cap că, teoretic, cineva îmi poate asculta convorbirile prin lasere, implanturi sau sateliți geostaționari. Dar țin asta pentru mine – ca să nu fiu trimis la clinică.

— Cu cât știi mai puțin, cu atât e mai bine pentru amândoi, îi spun eu.

— Nu-ți înțeleg raționamentul.

— Cu cât înțelegi mai puțin, cu atât e mai ușor pentru tine să-ți închipui cum mă simt eu.

— Bjørn, ce spui tu n-are nicio noimă.

Iar îmi vorbește ca mama.

— Mai ești pe fir? întreabă ea după un timp.

— Da...

— Nu uita că treaba poliției e să te ajute. Treaba *mea* e să te ajut.

Sunt atâtea lucruri pe care aș vrea să i le spun – de exemplu, că sunt sceptic în privința autorităților, a organizațiilor, a doctorilor, a psihologilor, a oficialităților și a oricăror persoane care se cred mai presus decât noi, restul. Dar nu scot o vorbă. Cuvintele mi se blochează undeva pe traseu, între creier și limbă. N-ar înțelege. Ragnhild este un cetățean disciplinat și responsabil.

O întreb dacă ancheta n-a fost lăsată baltă. Ea mă asigură că acest caz este încă una dintre prioritățile lor, dar îmi dă asigurările cu jumătate de gură. Spune că nu au piste. Nu știu unde să caute, de unde să înceapă ancheta. Ca și mine, poliția nu mai știe nimic de Hassan și oamenii lui de zile bune. Majoritatea oamenilor s-ar simți ușurați. Dar pe mine mă enervează. Cel mai periculos animal de pradă e cel pe care nu-l vezi.

Știu că sunt acolo. Undeva.

Și mă caută.

6

Biserica de lemn din Lom se profilează ca o siluetă neagră pe lanțul muntos Lomseggen. Dragonii sculptați își îndreaptă colții spre cei câțiva nori care se adună deasupra munților Jotunheimen. Marea biserică de lemn – cea mai importantă din parohie – a fost construită către sfârșitul secolului al XII-lea, pe fundațiile unei biserici și mai vechi.

În următoarele patru zile, Øyvind și cu mine cercetăm fiecare ungher al bisericii, primind mult ajutor de la preot, paracliser și tot felul de oameni de la Societatea pentru Conservarea Vechilor Monumente Norvegiene.

Le spun ajutoarelor noastre de nădejde că, dacă se află ceva despre ce căutăm noi, Lom își va pierde puritatea. Prin zonă vor mișuna jurnaliști de la Oslo și chiar mai rău. Canalele TV vor face transmisiuni în direct, luminând biserica fără milă. Această amenințare i-a făcut să promită, cu credință și supunere, că nu vor scoate o vorbă.

În fiecare dimineață, plecăm de la hotel tremurând de nerăbdare și sperând că aceea va fi ziua în care vom găsi în

cele din urmă indiciul revelator. În fiecare seară ne întoarcem istoviți și dezamăgiți.

Biserica a trecut prin numeroase renovări și extinderi. Scândurile de lemn originale au fost înlocuite. În timpul Reformei, tot ce amintea de erezia catolică a fost înlăturat: tablouri cu sfinți, iconostasul, vitrine, tapiserii și vase sfinte, toate au fost luate de acolo, arse sau aruncate în râu.

Lăcașul este, totuși, ticsit cu inscripții runice. Dar nu în coduri ascunse. Sunt inscripții scrijelite de muncitori din construcții și declarații de dragoste, pline de simțire și dor. În biserică s-a păstrat chiar și o scrisoare în rune despre un triunghi amoros, în care Hårvard spera s-o convingă pe Gudny să îl părăsească pe Kolbein. Dar nu era nimic care să indice că Paznicii nordici ar fi lăsat un mesaj.

Spre sfârșitul celei de-a patra zile, preotul ne spune că vin colegii noștri, sunt pe drum.

Care colegi?

Mă uit la Øyvind. Niciunul dintre noi n-a rugat pe nimeni să vină aici.

Preotul își dă seama că ceva e în neregulă.

— Au spus că vă aduc echipamentele pe care le-ați cerut și au vrut să se asigure că n-ați plecat.

Hassan...

De unde a știut unde suntem? Bolla e într-o parcare supraetajată din Oslo, iar mobilul mi l-am lăsat acasă.

Îi amintesc preotului de soarta colegului său din Reykholt și îl sfătuiesc să sune la poliția din localitate. Cât mai curând. Îi mulțumim în grabă și plecăm. O sun pe Ragnhild de la o stație de benzină și o rog să alerteze poliția din Lom, în cazul în care preotul nu m-a luat în serios. Îl sun și pe el mai târziu să aflu ce s-a mai întâmplat. Îi tremură vocea. Poliția trecuse pe acolo și ceruse întăriri de la Ringebu.

— Ce ai făcut? mă întreabă el.

Nu răspund.

Øyvind și cu mine ne întoarcem cu mașina la Bergen, unde ne despărțim.

7

Uneori, răspunsul la o întrebare e atât de evident, încât e imposibil să nu îl vezi.

Dacă vrei să ascunzi o carte, e de ajuns să o pui în bibliotecă. Dacă vrei să scoți ilegal din țară un timbru rar, lipește-l pe un plic și trimite-l prin poștă.

— Bjørn? Eu sunt! Øyvind urlă la telefon, de parcă ar vrea să anuleze distanța dintre Bergen și Oslo.

Frigul iernii a învăluit insulele și fiordul Oslo într-o mantie gri-albăstruie. Sunt în toane proaste. Urăsc să dau greș. Mă simt inutil. De câte ori o dau în bară, lumea mea se umple cu nori de furtună.

Țin telefonul la ureche cu umărul. Prietenul meu de la celălalt capăt al firului e agitat și gâfâie.

— Ești acolo, Bjørn? Alo?

— Mă gândeam...

— Te gândeai? Ascultă, Bjørn! Am fost în biserica greșită!

Jos, un vas de pasageri trece prin ceață, arătând exact ca Las Vegas pe apă.

— Era altă biserică de lemn din Lom! Øyvind se oprește să-mi audă reacția.

Aerul rece este încărcat cu electricitate. Zgomotul constant al motorului navei face geamurile să vibreze și să zăngănească, tulburând un moment de armonie deplină. Apoi se oprește, iar uriașul feribot spre Danemarca îmi iese deopotrivă din raza vizuală și din minte.

— Altă biserică de lemn? Øyvind...

Uitându-mă la dâra de spumă albă din siajul feribotului, îmi dau deodată seama ce s-a întâmplat.

Legenda spune că, atunci când Olav Haraldsson trecea prin Gubrandsdal în 1021, în măreața sa misiune de a creștina întreaga țară, l-a convins la Lom pe Torgeir Gamle din Garmo să se boteze și să clădească o biserică întru slava lui Dumnezeu. Torgeir a făcut întocmai cum i-a poruncit regele. A ridicat un lăcaș sfânt care a dăinuit o sută optzeci de ani, fiind predecesorul bisericii de lemn din Garmo, care a fost dărâmată în 1880. Dărâmată... de aceea, nici Øyvind, nici eu nu ne-am gândit la ea.

— Colecția Sandvig! exclam eu.

— Exact!

La patruzeci de ani după ce fusese dărâmată de pe locul ales de Torgeir Gamle, biserica fusese reconstruită la Muzeul în Aer Liber din Lillehammer.

8

Foehnul adie vesel pe povârnișul muntos în timp ce admir arhitectura bisericii de lemn din Garmo, cu capetele ei de dragoni și turla elegantă.

Colecția Sandvig – sau Maihaugen, cum o știe lumea – s-a deschis în 1904. Anders Sandvig colecționase obiecte vechi, clădiri și ferme timp de peste douăzeci de ani, iar acestea fuseseră reconstituite și expuse pe terenul muzeului. Când a fost dărâmată biserica de lemn din Garmo, părți din clădire s-au vândut la licitație, așa că, împreună cu Trond Eklestuen,

Sandvig s-a apucat să adune tot ce a putut găsi. Biserica de lemn a fost reconstruită cu unele dintre părțile originale și altele provenind de la diferite clădiri și biserici.

Meșterii și custozii însărcinați cu reconstituirea bisericii în anii ’20 recunoșteau de la o poștă ce era original și ce nu. Așa că nu-mi ia mai mult de două ore să scotocesc biserica.

Într-o parte întunecoasă a bisericii, dau peste un panou de lemn cu o imagine ștearsă a Sfântului Olav. Regele creștin e în genunchi, înveșmântat în catifea roșie și ținând în sus o cruce.

Găsesc cele trei simboluri – *ankh*, *tiwaz* și crucea – pe rama lată, sculptată a tabloului, alături de mai multe rânduri de caractere latine și vechi rune scandinave.

Încă o enigmă.

9

Textul încifrat de pe panoul din biserica de lemn de la Garmo este lung și complicat. Stau două zile în vizuina din Nesodden, încercând diverse combinații de caractere, dar nu ajung la niciun rezultat.

Mai mult datorită reflexelor și unui fel de radar spiritual, știu că urmăritorii mei sunt aproape, că trebuie să fie pe undeva prin preajmă. În vasele care plutesc pe apele fiordului. În elicopterele care se învârt mereu deasupra casei. În mașinile de pe șoseaua din capătul aleii. Printre pescarii de jos, de pe docul unde acosta pe vremuri feribotul de Nesodden.

Dar ei nu știu unde mă ascund.

Credeam că începusem să mă pricep să sparg coduri, dar se vede că m-am înșelat. În a treia zi, îl sun pe Terje, care își ia de îndată câteva zile libere fără plată și vine să mă ajute. Încercăm diverse combinații ale cifrului Cezar, dar runele par să nu aibă niciun sistem. Terje e nedumerit. Spune că e ceva greșit, chiar dacă nu putem citi textul. Structura caracterelor nu e bună.

— Ăsta nu e decât un talmeș-balmeș de rune, afirmă Terje.

Apoi, în a patra zi, găsim soluția. Adică Terje o găsește. Eu sunt sătul până în gât să mai încerc să înțeleg ce vorbește el.

O mână de rune apare în text cu o mai mare frecvență decât e normal în orice limbă europeană. În textele moderne, de exemplu, E – sau oricare alt caracter care îl înlocuiește pe E într-un cod – va apărea mult mai des decât rarul M. Toate limbile au acest gen de regularitate matematică.

Problema cu textul din Garmo este că unele caractere se repetă cu o frecvență atât de absurdă, încât Terje începe să se întrebe dacă nu au fost incluse doar ca să-l zăpăcească pe

cititor. Asta nu numai că face textul mai greu de descifrat, dar ar explica și folosirea excesivă a anumitor rune.

Îi sugerez să încercăm eliminarea fiecărui al doilea și al treilea caracter.

Spre uimirea mea, Terje crede că e o idee bună.

Începem să facem întocmai, cu un entuziasm reînnoit.

Odată ce am identificat caracterele fictive, care sunt cinci rune repetate într-un fel de buclă, tot avem un text incomprehensibil, dar acum măcar putem încerca să spargem codul.

Cheia este aceeași cu a altor coduri anterioare, dar puțin mai complicată.

Autorul a folosit mai întâi cifrul Cezar – a înlocuit fiecare caracter cu altul de mai departe, după care a scris cuvintele de la coadă la cap. Și, pentru a anima puțin lucrurile, a atribuit fiecărui cuvânt un alt cifru Cezar.

Literă cu literă, reușim să găsim următoarele cuvinte din nordica veche: *dylja*, *páfi, líkami*, *texti*, *hir* și *heilagr*. Dar tot n-au sens. Glumețul care a alcătuit codul a scris cuvintele în ordinea greșită. Ulterior descoperim că există un model logic și aici: cuvântul numărul unu fusese înlocuit cu numărul zece, cuvântul numărul zece – cu numărul nouă etc.

Într-un final, am înțeles logica, iar acum e doar o chestiune de timp și răbdare. În cele din urmă, reușim să traducem textul:

Inge PAZNICUL a cioplit aceste rune
La două sute de veri după moartea Sfântului Olav.

Slujitorul papei de la Roma, Cavalerii Sfântului Ioan și Templierii din Ierusalim
Cavalerii s-au strâns pentru bătălie.

Mormântul sfânt este ascuns acolo unde a indicat Asim.
Buzele noastre sunt pecetluite.

Manuscrisele sacre și zeul adormit au fost aduse la loc sigur
Sunt cu Paznicii noștri în țara în care apune soarele.

Njål PAZNICUL a cioplit aceste rune
La două sute cincizeci de veri după moartea Sfântului Olav.

Magicul ankh și sfânta rună tiwaz și puterea crucii
Ocrotesc Peștera lui Olav și drumul până acolo.

Vezi în Biblia lui Lars unde răsare soarele.

Dacă Inge, cioplitorul de rune, nu a născocit totul, atunci trebuie să fi avut loc o operațiune militară masivă în Norvegia, în care s-au implicat oșteni de la Vatican, din Ordinul de Malta și Cavalerii Templieri, în jurul lui 1230 – la o sută de ani după construirea bisericii de lemn din Urnes și

la cincizeci după ridicarea celei din Flesberg. Dacă, așa cum indică textul, o armată atât de puternică a venit într-adevăr în Norvegia, căuta probabil ceva mai de preț decât Relicvariul lui Olav.

Ceva din Egipt?

Care e legătura? Anul 1230?

În 1230, papă era Grigorie al IX-lea. A fost un apărător înverșunat al credinței, care l-a excomunicat pe împăratul Frederic al II-lea și a luptat cu îndârjire pentru extinderea autorității papale atât în plan laic, cât și religios. Grigorie al IX-lea a trimis mulți eretici la rug. Într-una dintre bulele lui de excomunicare se spune: „Mânia lui Dumnezeu să se reverse asupra barbarilor din *Noruega*, care pângăresc tot ce e mai sfânt."

Mare Maestru al Cavalerilor Templieri până în 1230 a fost Pedro de Montaigu. A fost desemnat într-o ceremonie pe Nil, în toiul dezastruoasei cruciade a V-a. Cruciații sperau să recupereze Ierusalimul și Țara Sfântă cucerind Egiptul musulman. Unul dintre cruciații care s-au distins în războiul cu Egiptul a fost Marele Maestru al Ospitalierilor, Pierre Guérin de Montaigu. A murit în 1230.

Dar care era legătura?

„Manuscrisele sacre și zeul adormit au fost aduse la loc sigur. Sunt cu Paznicul nostru în țara în care apune soarele..."

Paznicul trebuie să fi fost Snorri din Islanda. Dar erau „manuscrisele sacre" Codex Snorri? Nu părea probabil. Era mai logic să fie Manuscrisele de la Thingvellir. Și ce stătea scris în manuscrise de le făcea sacre? Și cine naiba mai era și zeul adormit?

Inscripția năștea mai multe întrebări decât răspunsuri.

Cincizeci de ani mai târziu, un Paznic pe nume Njål a făcut o completare. Runele spun că Peștera lui Olav și indicațiile care conduc acolo sunt ocrotite de magia *ankh*-ului, a sfintei rune *tiwaz* și de puterea crucii. Cum trebuie interpretate toate astea? Cum să găsim țara „în care răsare soarele" și care, evident, este în est? Cine e Lars? Și cum să dau de Biblia lui?

Ambiguitatea textului mă derutează. Pare să conțină două serii de indicații care conduc în două locuri diferite. Pe când Relicvariul lui Olav – și poate chiar mai mult decât atât – se află încă în Norvegia. „Unde răsare soarele..."

Epuizați, Terje și cu mine ne uităm unul la altul cu ochi injectați.

— Unde e indiciul care ne arată drumul spre următoarea biserică de lemn?

— Paznicii cărora le sunt destinate mesajele astea probabil știau tot atât cât știm și noi. Așa că textul trebuie să conțină toate informațiile de care avem nevoie.

Continuăm să căutăm, dar, indiferent cât sucim și răsucim propozițiile, nu găsim cuvinte ascunse. Pe la miezul nopții, Terje adoarme pe canapea. Eu rămân treaz, rozând capătul creionului și făcând însemnări inutile într-un carnet. Ce putere are o cruce? O putere simbolică, evident. O putere religioasă. Există vreo legătură între *ankh*, *tiwaz*, cruce și locul în care răsare soarele?

1030... 1130... 1180... 1230... 1280...

Care e legătura dintre acești ani?

Și tot așa, gândurile nu-mi dau pace.

Câteva ore mai târziu, mă trezesc brusc, tresărind.

Bate un vânt puternic din nord, care face geamurile să zăngănească. Dacă am visat sau eram pe jumătate adormit, nu știu, dar mi-a venit o idee.

În șosetele groase de lână, mă duc la bibliotecă, unde e un atlas din 1952. Mă întorc cu el la masa din dreptul ferestrei și deschid la o hartă cu sudul Norvegiei. Un gând mă frământă. Terje sforăie pe canapea.

„Vezi unde răsare soarele.”

În est, bineînțeles.

„Puterea crucii.”

Urnes, Flesberg. Lom.

Însemnez fiecare punct cu un pix.

Al patrulea punct ar trebui să fie în est, unde răsare soarele. Mă uit la hartă și, fără să vreau, scot un strigăt de surpriză.

„Puterea crucii.”

„Vezi unde răsare soarele.”

Ringebu!

Rămân ca trăsnit, cu răsuflarea tăiată. În decursul unui secol, Paznicii au construit patru biserici de lemn.

Urnes. Flesberg. Lom (Garmo). Ringebu.

Dacă tragi două linii între cele patru puncte, obții o cruce.

Crucea creștină. *Crux ordinaria.*

„Puterea crucii.”

10

A doua zi dimineață iau feribotul spre Oslo.

Îl sunasem deja și îl trezisem pe preotul de la biserica de lemn din Ringebu. Odată ce s-a frecat la ochi ca să se dezmeticească, și-a dres glasul iritat și și-a dat seama că eu caut ceva senzațional din punct de vedere arheologic în biserica *lui*, mi-a devenit un susținător loial.

Merg cu un taxi de pe chei până la universitate să-mi iau ceva echipament. Prudența excesivă, care își are originea în paranoia, mă îndeamnă să-l rog pe șofer să facă toate ocolurile posibile și s-o ia pe toate străzile lăturalnice pe care le știu între universitate și parcarea supraetajată în care draga de Bolla mă așteaptă răbdătoare. Toate drumurile astea cu taxiul devin foarte costisitoare pe termen lung.

Verific toate intrările în parcare, una după alta. Nu mai e niciun fel de pază. Straniu.

Iau liftul până la nivelul P_2. Înainte de a îndrăzni să ies spre locurile de parcare, îmi pun geanta între uși ca să îmi asigur o retragere rapidă. Mă uit prin jur. Nu mă urmărește nimeni din spatele pilonilor. Nimeni nu mă așteaptă într-o mașină parcată, ascuns după un ziar.

Nu mai e nimeni la nivelul P_2.

Foarte ciudat.

Îmi iau geanta și merg tiptil de-a lungul peretelui, aplecându-mă cât mai mult. Mă simt ca un personaj din desene animate. Mă apropii cu prudență de Bolla.

Nu văd pe nimeni.

Am la mine o lanternă și mănuși de lucru. Verific cu atenție și meticulozitate spațiile din spatele barelor, din jurul apărătoarelor de noroi și de sub mașină.

Găsesc un transmițător GPS în spatele apărătoarei din față, din stânga. E cam cât o cutie de chibrituri, și atât de bine prins, încât trebuie să mă opintesc ca să îl scot. Au acoperit luminița roșie și pâlpâitoare cu bandă adezivă neagră.

Inteligent.

Dar nu mă las păcălit să încetez căutările.

Mai găsesc un transmițător GPS prins de o pompă în motor.

Mulțumit, prind un GPS de un Mercedes argintiu și pe celălalt de un Peugeot albastru, care sunt parcate de o parte și de alta a Bollei.

Apoi plătesc o mică avere să mi se deschidă bariera și o pornesc spre nord, către Ringebu, în Oppland.

11

Marea biserică de lemn cu turlă roșie domină povârnișul din spatele orășelului Ringebu, lângă un vechi sit religios păgân, unde în vremurile îndepărtate se țineau adunări.

Preotul coboară panta să mă întâmpine în timp ce o parchez pe Bolla. Probabil că a stat în picioare să mă aștepte. Ne strângem mâinile. Îmi cer scuze că l-am trezit așa de dimineață. El îmi spune că sunt zeci de ani de când nu l-a mai trezit nimeni cu vești atât de palpitante.

Sigmund Skarnes, preotul, e un bărbat rotofei și prietenos, de șaizeci și ceva de ani. Mă ia în biserică și mi-o arată foarte încântat. Biserica de lemn a fost construită în jurul anului 1220 și stă mărturie șovăielii cu care norvegienii au renunțat la vechii lor zei scandinavi pentru a îmbrățișa izbăvirea întru Hristos. La capătul de sus al pilonilor principali, chiar sub tavan, încă mai vezi ce a rămas din picturile cu zei nordici.

Unul dintre cele mai vechi artefacte din biserica inițială este statuia Sfântului Laurențiu, care a rezistat ca prin minune distrugerii tuturor imaginilor de sfinți din timpul Reformei. Frumoasa sculptură din lemn din stânga altarului, ținând în mâini o Biblie roșie, e atât de feminină, încât la început am crezut că reprezintă o femeie.

Cristelnița cenușie din steatit este, de asemenea, foarte veche. Buza ei circulară este făcută dintr-o piatră mai închisă la culoare.

După ce Sigmund Skarnes a terminat să-mi arate biserica, îl întreb dacă n-aș putea să arunc și eu o privire în jur, ca să-i studiez toate frumusețile. Îi dau de înțeles că sunt în căutarea unui mesaj ascuns, pe care se poate să-l fi lăsat constructorii bisericii. Skarnes se retrage în camera lui să-și scrie predica duminicală.

Îmi iau din mașină geanta cu echipament. Aparat foto digital, laptop, lupă și o lanternă puternică. Încet și metodic, cercetez biserica. Examinez cu multă atenție statuia Sfântului Laurențiu, căci ar fi normal ca o asemenea relicvă să fie folosită pentru a ascunde mesaje și simboluri tainice. Dar nu găsesc nimic. Cercetez statuia și soclul pe care stă. Mă uit la Biblia roșie, întrucât Biblia era de fapt pomenită în ultimul mesaj.

Sigmund Skarnes intră să vadă dacă totul e în regulă.

— A, văd că te interesează Sfântul Lars.

— E o statuie frumoasă, îi răspund înainte să-i înțeleg prea bine cuvintele. Cum i-ai spus?

— Păi de fapt i se spune Sfântul Laurențiu. A fost trezorier al bisericii și diacon la Roma în secolul al II-lea. Potrivit legendei, bietul om a fost martirizat pe un grătar de fier pentru că și-a împărțit averea bisericii săracilor. Așa merg lucrurile uneori! Craniul lui se pare că e păstrat la Vatican.

— Ai zis cumva Lars?

— Așa i se spunea pe aici. Sfântul Lars.

„Vezi în Biblia lui Lars unde răsare soarele...”

După ce preotul s-a retras din nou în sacristie cu predica lui, îl înconjor pe Sfântul Lars. Fotografiez statuia din fiecare unghi cu aparatul digital, cu și fără bliț și în lumini diferite. Iau prim-planuri cu fața, tunica, fâșia de material roșu ce-i atârnă din mâna stângă și Biblia.

„Vezi în Biblia lui Lars...”

Încarc pozele pe laptop, într-un colț întunecat al bisericii. Le descarc apoi pe PhotoManipulator Pro și încep să studiez motivele. Programul de computer poate să schimbe negativul în pozitiv, să simuleze lumina ultravioletă, să regleze contrastul, mărimea, numărul de pixeli, valorile culorii și să distorsioneze nuanțele, perspectiva și unghiurile luminii. Arheologii și restauratorii de artă folosesc acest software pentru a estompa culorile în așa fel încât să vadă tușele originale sub straturile de culoare mai recente.

Imaginile din Biblie sunt o adevărată comoară digitală.

Sub opt straturi de diverse tipuri de vopsea, zăresc conturul unor simboluri care sunt atât de șterse, încât trebuie să fi fost greu de văzut cu ochiul liber când au fost desenate. Nu am idee ce fel de cerneală s-a folosit – ar putea fi orice,

de la miere distilată la suc de ceapă amestecat cu oțet sau urină –, dar rezultatul a fost o scriere invizibilă, peste care se putea picta. Pentru a face literele din nou vizibile, erau nevoiți să încălzească textul sau vopseaua de deasupra lui cu un fel de agent de developare (de exemplu, apa în care a fiert varză roșie, amestecată cu anumite substanțe chimice, scoate la iveală scrisul invizibil cu oțet). Dar în zilele noastre se poate face acest lucru cu ajutorul unui software sofisticat.

— Ai găsit ceva? îmi strigă preotul din ușa sacristiei.

— O să-mi ia ceva timp.

Nu-mi place să mint un preot în casa Domnului, dar nu e nici complet neadevărat. Și nu văd de ce ar trebui să-i spun că tocmai am descoperit cele trei simboluri – *ankh*, *tiwaz* și o cruce –, urmate de un scurt text.

12

Pensiunea la care stau e chiar în centrul orășelului Ringebu. Camera e simplă, dar nu am prea multe pretenții. Cineva mi-a mutat câteva lucruri. Nu multe. Dar suficiente ca să observ. Mă întreb dacă Hassan știe că sunt aici, dar apoi îmi alung acest gând.

Îmi petrec restul serii descifrând textul codificat ascuns sub vopsea. Odată ce ai spart cifrul – care consta în deplasarea caracterelor după un anumit model și adăugarea altor semne la întâmplare pentru a crea confuzie –, e mai mult o chestiune de răbdare decât de inteligență.

La 11.27 fix am descâlcit textul:

Întocmai cum îl ține Fecioara Maria pe Isus în poală
Pântecele poartă racla
Slavă ție, Toma!

Rămân uluit.

Nu-mi pot stăpâni râsul.

Paznicii din vechime și-au ascuns mesajul într-o statuie care servește drept ghid.

13

Soarele răsare, strălucind pe cerul palid al dimineții. Sigmund Skarnes îmi zâmbește amabil în timp ce urcă poteca. Aplecându-se, îmi pune la picioare trusa de unelte și echipamentul, apoi se întoarce spre mine, părând exagerat de îngrijorat.

— Te gândești să-mi faci biserica bucățele?

— Am găsit locul în care e mesajul!

Se uită la mine cu multă emoție și curiozitate.

— În statuia Sfântului Laurențiu, îi spun.

— Ești sigur? *Înăuntrul* statuii? Din câte știu, nu e goală pe dinăuntru.

Intrăm în biserică și aprindem lumina. Aerul din interior e rece și umed. Razele soarelui pătrund pieziș prin ferestrele în formă de cruce, aflate sus de tot. Pe Skarnes îl trece un fior. În timp ce aprinde lumânările de la altar și din candelabrul cu sfeșnice de fier forjat, eu îmi car pe culoar trusa de scule și echipamentul și le las jos în fața statuii Sfântului Laurențiu. Dălți, șurubelnițe, ciocane, o sticlă de terebentină, o lanternă, un briceag și o lamă fină de ferăstrău.

Aprind lanterna și mă uit să văd cum e prinsă statuia de soclul din lemn. Lucrurile vechi sunt adesea șubrede, și nu vreau să fac mai multe stricăciuni decât este necesar.

Petrec cam oră examinând statuia. Folosind un bețișor cu vată înmuiată în terebentină, scot cu grijă vopseaua și lipiciul dintre statuie și soclu. Undeva în spatele meu, preotul vorbește cu un paracliser despre o nuntă – în șoaptă, ca să nu mă deranjeze.

Un curent de aer trece se strecoară pe la glezne când se deschide ușa și intră oamenii în biserică.

— Bună dimineața, spune Sigmund Skarnes și se duce să-i întâmpine. Mă tem că biserica nu e deschisă pentru public astăzi.

Îndrept lanterna spre spațiul gol pe care l-am făcut între statuia de lemn și soclu.

Unul dintre vizitatori spune ceva.

Skarnes îi întreabă de unde sunt.

O voce gravă îi răspunde:

— De foarte departe.

14

Hassan.

Aerul îmi iese din plămâni, sângele din inimă, forța din mușchi. Icnesc și mă prind de soclul din lemn.

Hassan stă în picioare între strane, cu patru oameni pe care nu i-am mai văzut.

— Bjørn? Preotul își încrețește fruntea. Ai pățit ceva? Își plimbă privirea de la Hassan la mine și înapoi. Cine sunt oamenii ăștia?

Mă împleticesc în drum spre altar.

— Bjørn! Mă imploră Skarnes cu glas de preot.

Vrea o explicație, chiar în clipa asta, și ar fi bine să fie convingătoare.

Unul dintre oamenii lui Hassan o trage pe femeia paracliser spre o strană. E se zbate să scape.

— Dați-mi voie! protestează ea indignată. Primește o palmă peste față. Un firicel de sânge îi curge din nas și i se adună pe buza de sus înainte să se scurgă pe bluza ei albă, chiar pe lângă ecusonul negru cu numele. O împing într-o strană.

Preotul se uită la Hassan, nedumerit și alarmat.

— Ce-aveți de gând să faceți? întreabă el, fără să se adreseze cuiva anume.

Unul dintre acoliții lui Hassan își aprinde o țigară. Sigmund Skarnes e pe cale să spună că fumatul este strict interzis în vechea biserică de lemn, Doamne Dumnezeule, cu siguranță știu și ei atâta lucru, dar, după expresia de pe chipul individului, îmi dau seama că nimic din ce i-ar putea spune un preot de țară nu-l va face să stingă țigara.

Pașii lui Hassan răsună pe culoar. Îl împinge pe preot în fața lui. Nu îl scap din ochi. Se oprește la vreo doi metri de mine.

— Unde sunt Manuscrisele de la Thingvellir?

Vocea îi este aspră, dar tonul nu e amenințător. Pune pur și simplu o întrebare și așteaptă un răspuns. E obișnuit ca oamenii să asculte de el.

— Nu le am.

— Dar poți să-mi spui unde sunt!

— Erau în Islanda. Dar nu știu unde sunt acum.

— Înțeleg. Ce-ți mai face degetul mic?

Vocea lui sună exact așa cum îmi închipui că ar suna cea a morților, bodogănind prin catacombe.

Încerc să-mi rețin un fior. Mi se pune un nod în gât. Unul dintre bandiți râde. Nu știu dacă râde de întrebarea lui Hassan sau de reacția mea.

Hassan îmi ia mâna stângă între ale sale. Cu blândețe, ca un tată. Mi s-a scos atela de la degetul mic acum o săptămână. Doctorul mi-a spus că fractura s-a vindecat frumos.

Hassan mă apucă de același deget încă o dată și îl strânge. Gem – pe de o parte, de durere și pe de alta, de frică. Pe neașteptate, îi dă drumul.

Doi dintre oamenii lui îmi leagă mâinile în jurul stâlpului rotund de lângă altar.

Mi se înmoaie genunchii.

— Bjørn? Ce-ți fac? exclamă preotul îngrozit.

Eu mi-am pierdut vocea.

Hassan se uită la statuia Sfântului Laurențiu cu vădită curiozitate.

— E o copie în ea?

O copie? Îmi dau deodată seama că el crede că statuia de lemn conține altă transcriere a Manuscriselor de la Thingvellir.

Mie nu-mi trecuse prin cap așa ceva.

— Nu cred.

— Unde sunt Manuscrisele de la Thingvellir?

Îmi vine greu să respir. Mirosul de aftershave al lui Hassan se îmbină cu cel de lemn și smoală. Dincolo de biserică, în altă lume, șuieră o locomotivă jos în vale.

— Ai zece degete, afirmă Hassan.

Mă uit imediat la mâinile mele albe. Unghiile îmi sunt într-o stare deplorabilă. Le rod de când eram mic. Îmi strâng instinctiv pumnii, să le apăr.

— Și eu am timp berechet, adaugă el. Deci unde sunt?

— Manuscrisele sunt la loc sigur. Îmi pare rău, dar n-o să poți să le furi de acolo.

Încerc să vorbesc de parcă aș da o informație seacă, o simplă declarație, dar cuvintele ies de fapt din gura unui smiorcăit fricos și laș.

— Nu asta te-am întrebat.

Face un semn cu capul spre doi dintre oamenii săi. „Până aici mi-a fost”, mă gândesc eu. Plămânii mei au încetat să funcționeze. Mai am puțin și leșin. Asta e. Stingeți lumina și scoateți-mă din priză.

Mi-i închipui rupându-mi degetele, unul câte unul. Mai întâi degetul mic, apoi inelarul, pe urmă degetul mijlociu, arătătorul și, în cele din urmă, degetul mare.

Și apoi vor trece la mâna dreaptă.

Sunt paralizat de frică. „Te implor, fă să leșin”, mă rog. Lasă-mă să-mi pierd cunoștința și trezește-mă când a trecut pericolul și Hassan și-a burdușit buzunarul cu biserica de lemn din Ringebu și a plecat departe.

Oamenii se opresc în fața Sfântului Laurențiu și examinează statuia, vorbindu-și cu glas scăzut.

Preotul nu știe ce să mai creadă. Se uită la mine. Eu clatin din cap.

Hassan încearcă să urnească statuia. Unul dintre oamenii lui ia o daltă din trusa de unelte.

— Așteptați o clipă! exclamă preotul.

Și-a dat seama, ca și mine, ce vor să facă.

Unul dintre arabi înfige dalta în spațiul dintre Sfântul Laurențiu și soclul de lemn și începe să desprindă statuia încetul cu încetul.

Sigmund Skarnes face câțiva pași spre omul care e pe cale să distrugă comoara veche de opt sute de ani.

Hassan îl lovește. Rapid și pe neașteptate. Îl nimerește pe preot în tâmplă. Lovitura e atât de puternică, încât preotul se învârtește și cade, dând cu capul de capătul stranei. Se aude un trosnet de os rupt. Se prăbușește jos și rămâne acolo, nemișcat.

Imperturbabili, ceilalți își concentrează eforturile să-l scoată pe Sfântul Laurențiu de pe soclul său. Lemnul se crapă. Simt țipătul mut al statuii în cavitatea abdominală. Cel mai pirpiriu dintre arabi îi dă statuia lui Hassan. El o ridică în fața lui ca pe un trofeu.

„Acum e rândul meu", mă gândesc. O să-mi rupă degetele, unul câte unul.

Dar ei sunt și mai brutali decât îmi închipui eu.

Unul dintre ei duce sticla cu terebentină la cristelnița veche de nouă sute de ani și o toarnă acolo. Alt om o târăște pe femeia în lacrimi până acolo.

— Ne forțezi s-o botezăm, spune Hassan.

S-o boteze?

Un bandit o înșfacă de păr pe femeia care se zbate și o bagă cu fața în jos în terebentină. Ea se chinuie să nu se înece, țipând și gâlgâind.

— Unde sunt Manuscrisele de la Thingvellir? întreabă Hassan.

Constat șocat că îi pregătesc aceeași soartă cu a lui Sira Magnus, înecat în izvorul termal al lui Snorri. Doar că mai rea. Măcar era apă de izvor aceea în care se înecase Sira Magnus. Dacă paracliserului îi intră terebentină în plămâni, va face o pneumonie chimică fatală. Asta dacă nu se îneacă mai întâi.

— Așteaptă! strig eu. Îți spun…

Cu picături de apă șiroindu-i din păr, paracliserul apucă ligheanul de metal din cristelniță și îl aruncă pe jos. Un jet de terebentină se împrăștie pe lumânări și îl stropește pe omul care fumează. Se aprinde ca o torță.

Inima bate să-mi sară din piept.

Scoțând un țipăt oribil, omul fuge pe culoar, unde cade chircit la pământ. Hassan și ceilalți trei își aruncă sacourile pe el, într-o încercare disperată de a stinge flăcările. El urlă de frică și durere.

Strig după ajutor. Limbile de foc se preling pe podea, prinzându-l din urmă pe alergător, apoi saltă pe stâlpi. Focul începe să mistuie lemnul uscat.

Mâinile îmi sunt încă legate.

Chiar în acel moment, o alarmă automată de incendiu declanșează aspersoarele.

Hassan se îndreaptă de spate. Se uită la mine. De parcă eu sunt de vină pentru toate astea. Îl ține pe Sfântul Laurențiu sub braț.

Trag disperat de frânghia care mă ține legat de stâlp. Apa din extinctor se scurge de pe statura uriașă a lui Hassan.

Pare că se gândește să-și scoată pistolul și să se răzbune chiar acum. Ori asta, ori mă vede lăsat pradă flăcărilor și murind în chinuri groaznice.

Alarma de incendiu e asurzitoare. Un arab îi strigă ceva lui Hassan. El îi răspunde. Se grăbesc spre ușă, târându-l după ei pe colegul lor ars.

Peste tot în jurul meu, focul și apa se luptă pentru supremație. Flăcările cuprind strana peste care căzuse cea mai mare parte din terebentină. Apa din extinctor face focul să pârâie. De fiecare dată când trag aer în piept, tușesc de la fum.

Încă plângând, tușind și sufocându-se, paracliserul îmi taie frânghia din jurul încheieturilor.

— Ce-au făcut? Ce-au făcut? suspină ea.

Îl apucăm de brațe pe preotul inconștient și îi târâm trupul greu afară din biserică și în jos pe treptele de piatră. Când ajungem suficient de departe ca să nu mai fim în pericol, ne așezăm pe iarba veștedă dintre pietrele de mormânt. Fumul iese în vălătuci prin intrarea principală.

Un Mercedes negru GL 4X4 iese din parcare. Îl zăresc pe geamul din spate pe Sfântul Laurențiu proptit între omul cu arsuri și Hassan.

Preotul nu mai respiră.

Ochii îi sunt pe jumătate deschiși, privind țintă veșnicia, în slujba căreia își pusese întreaga viață. Un firicel de sânge i se scurge din ochi și din nas.

Paracliserul și cu mine încercăm disperați să-i pompăm în plămâni aer dătător de viață și să-i facem inima să pornească.

Dar nu reușim.

Fața paracliserului se schimonosește de durere.

Îi închid pleoapele cu vârful degetelor.

Peste sunetul strident al alarmei auzim urlând sirenele mașinilor de pompieri care urcă din vale.

— Îmi pare atât de rău, spun eu în șoaptă și izbucnesc în lacrimi, după care mă cufund în tăcere.

Misiunea

ANGLIA

1

Uneori, oameni din trecutul tău te prind din urmă pe neașteptate, când nu ai niciun chef să-i primești.

Fantomele se deghizează în făpturi în carne și oase și își fac din nou apariția în chip de oameni pe care ai făcut mari eforturi să-i uiți.

Se spune că nu poți scăpa de trecut. Poți încerca să uiți. Poți încerca să te ascunzi. Dar te va găsi întotdeauna. Întotdeauna.

2

Fațada de marmură a sediului central al Societății Internaționale de Științe împodobește Whitehall, în inima Londrei, asemenea unui templu grec sau a unui palat imperial din Roma antică. Trepte largi de granit de culoarea chihlimbarului urcă până în fața ușilor duble din lemn de mesteacăn roșiatic, ascunse de șapte coloane masive.

Societatea a fost înființată în 1900 cu scopul de a coordona cercetarea printr-o bancă de cunoștințe – un fel de CIA pentru știință –, iar acum păstrează legătura cu universitățile și institutele de cercetare din lumea întreagă.

Pentru inițiați, zona de recepție a SIS e ca un muzeu. Toată lumea vorbește în șoaptă. Tablouri în ulei cu teme din Antichitate și Evul Mediu acoperă lambriurile de mahon perfect lustruite: druizi la Stonehenge; Moise despărțind apele Mării Roșii; asasinarea lui Cezar; Isus pe cruce; Maria Magdalena alăptând un prunc; Cavalerii Templieri la Templul lui Solomon; cavalerii Mesei Rotunde ai regelui Arthur înălțând Sfântul Graal spre luna plină.

Diane și profesorul Llyleworth mă așteaptă în spatele unui birou de recepție din lemn de meranti roșu-închis.

— Bjørn, spune Diana cu simplitate, îmbrățișându-mă în viteză. De când nu ne-am mai văzut!

Acum câțiva ani eram îndrăgostiți unul de altul. Sau poate ar trebui să spun că eram amanți. Timp de câteva săptămâni binecuvântate, am crezut că o găsisem în sfârșit pe femeia vieții mele. Îmi amintesc o noapte petrecută în apartamentul ei dintr-un zgârie-nori londonez și când am făcut dragoste cu tandrețe în casa bunicii mele de pe malul fiordului Oslo.

Apoi, deodată, m-a alungat din viața ei, ca pe o muscă enervantă. A trecut ceva timp de când am observat prima oară inelul rafinat de aur de pe inelarul ei de la mâna stângă. Niciunul dintre noi n-a spus o vorbă despre faptul că, într-o vreme, ea îmi șoptea la ureche „Bjorn" (nu mi-a pronunțat niciodată corect numele) în timp ce unghiile ei lungi, de un roșu aprins, îmi sfâșiau pielea și sufletul.

Profesorul Llyleworth îmi întinde mâna.

— Sunt încântat să te revăd, spune el protocolar strângându-mi ușor mâna.

Din nou… Am încercat să uit ultima noastră întrevedere. Găsisem o raclă de aur printre ruinele unei fortărețe octogonale de la mănăstirea Værne, care fusese cândva lăcașul Ospitalierilor. Racla Sfintelor Taine. Profesorul Llyleworth fusese trimis de SIS să facă săpături și să pună cufărul la loc sigur și, de câte ori putea, îmi făcea necazuri. Llyleworth râde chinuit când îi amintesc că am furat înapoi racla de la el în numele patrimoniului cultural norvegian. Pe atunci, Diane era o secretară inimoasă și serviabilă la SIS. Mai târziu s-a aflat că e fiica lui Michael MacMullin, Marele Maestru al ordinului care m-a urmărit pe când apăram conținutul valoros al raclei. Diane, profesorul și cu mine am devenit din ce în ce mai prinși în plasa lipsei reciproce de încredere. Când s-a terminat totul, a cam ieșit cu tam-tam. În raclă era o evanghelie necunoscută până acum. Dar au reușit să mușamalizeze până și asta.

Eu personal m-am cufundat adânc în mlaștina depresiei și a deziluziei. M-au trimis înapoi la clinica de boli nervoase, unde m-am închis în mine și am căzut pradă întunericului și autocompătimirii.

După câteva luni, mi-am dat jos noroiul de pe haine și suflet și m-am întors la realitate, nesigur pe mine.

3

Și totuși, la profesorul Llyleworth am apelat când Thrainn și cu mine a trebuit să ascundem Manuscrisele de la Thingvellir. SIS a trimis un avion în Islanda. Traducătorii și cercetătorii lui Thrainn lucrează acum cu specialiști de la SIS într-un loc secret, undeva în împrejurimile Londrei. Nu vreau să știu unde. E mai sigur așa.

Profesorul Llyleworth reușise să dea de mine la telefon la secția de poliție din Ringebu, mai devreme în acea după-amiază. Incendiul de la biserică fusese stins. Mulțumită aspersoarelor și echipei de pompieri, stricăciunile au putut fi reparate. Cum de știa SIS unde sunt? Profesorul mi-a spus că trebuie să vorbim și l-am întrebat de ce.

— Îți spun când ajungi aici, a venit răspunsul lui.

— Cum adică? am exclamat eu.

— Te așteaptă un avion la aeroportul Gardermoen, a zis profesorul.

Așa lucrează SIS.

Când am terminat de vorbit cu poliția din Ringebu, m-am întors cu mașina la Oslo. Poliția m-a însoțit până la apartamentul meu, unde am făcut un duș. Mi-am pus câteva haine și pașaportul într-o geantă de voiaj. Am pus și bețișorul runic de la Urnes într-o cutie de flaut, pentru că aveam nevoie de ajutor ca să-l datez.

Ragnhild m-a dus cu mașina la Gardermoen. Pe drum, i-am povestit tot ce se întâmplase. Și ea credea că e o idee bună să plec în străinătate pentru câteva zile.

Am zburat de la Gardermoen la Londra cu un avion Gulfstream pus la dispoziție de SIS. Când am aterizat se făcuse deja întuneric. La Heathrow mă aștepta o limuzină să mă ducă la Whitehall.

4

— Ce-au reușit să ia de la Ringebu? mă întreabă profesorul Llyleworth.

— O statuie de lemn a Sfântului Laurențiu.

Suntem într-o sală de ședințe din spatele recepției, în trei fotolii confortabile, în fața unui ecran care se aprinde de îndată ce atinge Diane telecomanda.

— Poți să-mi spui ce sunt Manuscrisele de la Thingvellir?

Profesorul Llyleworth își împreunează mâinile.

— O copie a unui manuscris biblic.

— Ce le face atât de ieșite din comun?

— Asta încercăm să stabilim.

— Cum s-a sfârșit cu Snorri în Islanda?

— Nu știm, răspunde Diana.

— Mi-e greu să cred.

— Avem câteva teorii, recunoaște profesorul Llyleworth.

— Să le auzim!

— Să începem cu începutul.

Întotdeauna există un loc bun de unde să începi.

Diane deschide proiectorul. Pe ecran apare un portret într-o revărsare de lumină.

— Stuart Dunhill, spune Diane. Un arheolog de frunte în anii ’70.

Profesorul Llyleworth intervine:

— În 1977 a găsit un mormânt nedescoperit până atunci în peretele stâncos din spatele templului lui Amon-Ra de lângă

Luxor, vechea Tebă din Egipt. Intrarea în mormânt fusese zidită, camuflată și ascunsă în spatele unui altar.

Portretul de pe ecran este înlocuit de o pictură murală egipteană, încadrată de hieroglife.

— Fotografia asta a fost făcută în mormântul găsit de Stuart Dunhill, spune Diana.

— Fresca datează din jurul anului 1015, explică profesorul Llyleworth.

— Dar egiptenii nu mai foloseau hieroglife pe atunci, obiectez eu. Scriau în coptă sau arabă. Sau greacă.

— Corect, zice profesorul Llyleworth. Dar asta era o scriere sfântă, nu pentru ochii muritorilor de rând. O rugăciune adresată zeilor. Se spune că hieroglifele sunt mult mai puternice în asemenea cazuri. Îi surprind un zâmbet. De aceea au folosit simboluri vechi.

— Mormântul, continuă Diane arătând o serie de fotografii din camera funerară, e vechi de mii de ani. Are de fapt trei camere. O cameră exterioară care nu face decât s-o ascundă pe cea interioară. Dar – de-abia ăsta-i lucrul cu adevărat uimitor – mai e un mormânt în camera ascunsă, care era chiar mai bine camuflată decât camera din mijloc și cea exterioară.

— Cine a fost înmormântat acolo?

—Nu știm, răspunde profesorul Llyleworth. Hieroglifele – și vorbim de texte vechi de mii de ani – spun despre decedat că era Apostatul, Condamnatul și Sfântul.

— Se pare, adaugă Diane, că e vorba de o persoană de viță regală care a fost condamnată la moarte, pentru ca mai târziu să ajungă să fie venerată. Dă clic pe niște poze cu tot felul de statui și basoreliefuri. Cele mai recente hieroglife sunt cu două mii cinci sute de ani mai noi decât cele mai vechi.

— Ce spune acolo?

Diana mărește hieroglifele.

— Ne-a luat foarte mult timp să le descifrăm. Problema e că nu prea au noimă.

Profesorul spune:

— Mormântul a fost găsit de Stuart Dunhill în 1977, dar, întrucât mumia și comoara – dacă o fi existat vreuna – fuseseră furate deja de jefuitorii de morminte, descoperirea nu a stârnit prea multă vâlvă pe plan mondial.

— Mormântul este mai în sus, în stâncile de lângă Nil, la nord de Valea Regilor.

Diane dă clic pe o imagine luată pe malul Nilului. Văd stâncile golașe înălțându-se spre cerul albastru. Pe podiș se află un templu.

— Cu o mie de ani în urmă, era un canal care trecea de la Nil pe lângă templu, explică ea.

— Ce e ciudat, zice profesorul, e că hieroglifele spun că templul și mormântul au fost prădate la un secol după nașterea lui Hristos, potrivit calendarului egiptean folosit pe atunci. Au fost atacate – și acum citez din inscripțiile de pe zid – de către „barbarii din ținuturile sălbatice ale nordului”.

— Asta te face să te gândești la ceva? întreabă Diane.

— Vikingi?

— Asta e concluzia la care a ajuns și Stuart Dunhill, confirmă profesorul Llyleworth. Din nefericire, nu numai că a întâmpinat o opoziție dură din partea colegilor săi, dar a și fost ridiculizat. Discreditat, cu reputația terfelită. Comunitatea arheologică a reușit să-l distrugă atât din punct de vedere profesional, cât și ca om.

— Știm, desigur, că nu există nicio dovadă că vikingii ar fi urcat pe Nil, continuă Diana. Nici chiar Snorri, care avea imaginație bogată când venea vorba să-și înfrumusețeze saga, nu pomenește de vreo expediție a vikingilor în Egipt. Ai crede că un arheolog care a descoperit un asemenea mormânt va fi admirat și respectat. Dar pentru Dunhill a fost începutul sfârșitului. În loc să scrie despre descoperire și să-și demonstreze cu argumente solide baza empirică a teoriilor în publicații științifice, și-a vândut povestea revistei *National Geographic*. A susținut în continuare cu tărie că vikingii norvegieni invadaseră Egiptul.

— Stuart a greșit în toate, îmi spune profesorul Llyleworth. A crezut că o să fie aclamat ca un nou Howard Carter, dar a tras multe concluzii pripite, bazate pe speculații, ca să nu spun mai mult. Colegii lui care au studiat hieroglifele au ajuns la concluzii total diferite. De exemplu, i-au considerat pe „barbarii din ținuturile sălbatice ale nordului” soldați ai Imperiului Bizantin.

— Ca urmare a eșecului, Stuart și-a căutat din ce în ce mai mult consolarea în alcool, spune Diane. Și asta l-a dus la pierzanie.

— A murit?

— Depinde cum o iei.

— Bea, zice profesorul Llyleworth. A supraviețuit dezastrului și, într-o oarecare măsură, lucrează la Institutul Schimmer din 1979.

— În mod paradoxal, în ultimii douăzeci și cinci de ani au apărut din ce în ce mai multe dovezi care vin în sprijinul teoriei lui Stuart că vikingii au navigat în sus pe Nil. Acum pare cu totul plauzibilă. Propria ta descoperire confirmă această teorie, spune Diane și dă clic pe o fotografie făcută la mănăstirea Lyse.

Pozele îmi fac pielea de găină. N-aveam idee că erau și reprezentanți ai SIS printre cercetătorii care preluaseră de la mine mormântul. Dar erau, cu siguranță. SIS este peste tot.

— Cine a pus la cale asasinarea lui Sira Magnus și a preotului din Ringebu? întreb eu.

— Nu știm. Dar avem bănuielile noastre, îmi spune profesorul Llyleworth.

— După descoperirea mormântului în 1977, au circulat o groază de zvonuri despre semnificația inscripțiilor de pe ziduri, spune Diane. O mulțime de colecționari din toată lumea s-au întrecut să obțină cât mai multe informații cu putință, cum ar fi transcrieri sau fotografii ale inscripțiilor de pe ziduri.

— Când zice „s-au întrecut", vrea să spună „au cumpărat", clarifică profesorul Llyleworth. Pe sume imense de bani.

— Unul dintre cei mai pasionați colecționari care s-au arătat interesați era un șeic de care nimeni nu mai auzise până atunci. Un multimiliardar misterios. Șeicul Ibrahim al-Jamil ibn Zakiyy ibn Abdulaziz al Filastini. Nu știu să-l fi întâlnit cineva vreodată. Nu avem nicio fotografie cu el. Are una dintre cele mai mari colecții de relicvarii antice din lume. Mulți cred că are o versiune completă a lui *Codex Sinaiticus*, o copie manuscrisă a Bibliei grecești, care e cunoscută în toată lumea. Există trei sute patruzeci și șapte de cărți la British Library, douăsprezece cărți și paisprezece fragmente la mănăstirea Sfânta Ecaterina, patruzeci și trei de exemplare la biblioteca Universității din Leipzig și trei la Biblioteca Națională a Rusiei din Sankt Petersburg.

— Și, probabil, un exemplar complet și în stare perfectă în mâinile șeicului Ibrahim, adaugă profesorul Llyleworth.

— Șeicul are colecționari, anticari, bibliotecari și cercetători care lucrează pentru el în întreaga lume și-l țin la curent cu orice descoperiri legate de incursiunile vikinge în Egipt, spune Diane. De ce? Nu știm. Sunt oare oamenii șeicului vinovați de crimele comise la Reykholt și Ringebu? Nici asta nu știm.

— Dar nu e exclus, concluzionează profesorul Llyleworth. Bănuim că organizația șeicului s-a făcut vinovată de două crime în anii '80. Așa a pus mâna pe o copie alexandrină a lui *Codex Vaticanus* din aceeași perioadă, care se crede că e unul dintre cele mai vechi manuscrise ale Bibliei.

— O copie? Nici nu știam că există o copie.

— Sunt o mulțime de lucruri de care noi, universitarii, nu știm.

— Dar cunoști teoria universurilor paralele? întreabă Diane.

Mă uit la Diane cu ochii mari.

Ea râde.

— Tot două lumi există și când vine vorba de artefacte istorice: una în care ne învârtim noi, universitarii, oamenii de știință și cercetătorii, și o alta comercială, plină de colecționari, hoți, tăinuitori de lucruri furate, intermediari și negustori. Ei ar da oricât pentru cele mai valoroase artefacte. Manuscrise, picturi și opere de artă, ediții princeps, descoperiri arheologice...

— Iar șeicul e și el un astfel de om?

— E cel mai rău.

— E un personaj misterios, care operează printr-o rețea de agenți și reprezentanți, explică profesorul Llyleworth. El personal e un pustnic, s-a retras într-un palat undeva prin deșert, unde își sporește colecțiile, averea și credința.

— Dar cum a știut de manuscrisul lui Sira Magnus? De descoperirile mele?

— Știe *totul*, spune Diane apăsat.

— Resursele de care dispune el ar putea face concurență serviciilor de spionaj, adaugă profesorul Llyleworth. Și e cu totul lipsit de scrupule.

— De ce e așa de înnebunit să pună mâna pe Manuscrisele de la Thingvellir?

— N-am ajuns încă așa departe cu traducerea, îmi spune Diane. Dar presupunem că Manuscrisele de la Thingvellir includ o copie ebraică și o traducere în coptă a unui foarte vechi manuscris original al Bibliei. Poate chiar mai vechi decât *Codex Vaticanus* și categoric mai vechi decât *Septuaginta*.

— Dar ce-ar face șeicul cu textul?

— Poate vrea doar *să-l aibă*, sugerează Diane.

— Să fie al lui, adaugă profesorul Llyleworth.

Sugestiile lor nu par deloc plauzibile.

— Poate conține informații noi, speculează profesorul Llyleworth.

— Chiar că nu știm, Bjorn, repetă Diane.

Pe vremuri mi se părea încântător faptul că nu putea să-mi pronunțe numele. *Bjorn...*

— Și atunci ce facem acum? De ce m-ați chemat aici?

Diane și profesorul Llyleworth își lasă ochii în pământ.

— SIS ar vrea să te angajeze, spune Diane. Avem nevoie de tine! Îmi întâlnește privirea. *Avem nevoie de tine!*

Pe vremea când SIS găsise Racla Sfintelor Taine, eu eram ultima persoană de care aveau nevoie. Eram portarul norvegian. O pacoste albinoasă și vicleană pe capul englezilor sofisticați. Voiau să ajungă la racla de aur care

conținea manuscrisul vechi de mii de ani, iar eu le stăteam în cale. Nu m-ar surprinde dacă încăpățânarea mea de catâr i-ar fi impresionat cu adevărat. Dacă ești îndeajuns de perseverent, găsești soluții la care nu s-ar gândi nimeni. Îmi făcusem un nume în cercurile științifice. La conferințe și seminare, universitarii străini îmi făceau semn din cap în chip de recunoaștere când mă întâlneau. Bjørn Beltø. Arheologul norvegian. Albinosul care îl îngenunchease pe marele MacMullin. Dar asta e altă poveste.

— Te cunoaștem, *Bjorn*, spune Diane. Ești un om perseverent. Hotărât. Curajos. De neoprit.

De asemenea, după cum știa foarte bine, ușor de păcălit, naiv și credul.

— Nu-ți face griji în privința banilor, mă asigură profesorul Llyleworth. O să ai un buget nelimitat. Vom transfera în contul tău oricât îți trebuie. Și o să primești un onorariu generos.

— Nu știu de unde să încep.

— Începe cu Stuart Dunhill, mă îndeamnă Diane. Du-te la Institutul Schimmer și vorbește cu el. Apoi pleacă în Egipt. Du-te oriunde vrei.

— Dar... ce vreți să fac?

— Află ce s-a întâmplat în Egipt, zice profesorul Llyleworth.

— Și află înaintea șeicului Ibrahim, adaugă Diana.

Steaua căzută

ORIENTUL MIJLOCIU

1

Stuart Dunhill era palid și avea ochii tulburi ai unuia care doarme prea mult și stă toată ziua înăuntru, bând și așteptând să vină noaptea.

Stă într-un fotoliu în cel mai îndepărtat colț al bibliotecii Institutului Schimmer, de parcă ar fi găsit un locșor în univers unde să fie cât mai departe posibil de torționari și neplăceri. În poala lui se află împăturit un exemplar din *The Times*.

Pe vremuri, trebuie să fi fost un bărbat chipeș și elegant. Are părul sur-argintiu, pieptănat pe spate. Trăsăturile lui sunt distinse și regulate, dându-i aspectul unui aristocrat decăzut care și-a pierdut averea la jocuri de noroc și trăiește acum din mila unui tovarăș de beție obosit. Își ridică privirea la mine. Ceva la el îmi e foarte cunoscut, de parcă ne-am fi băut mințile împreună la o petrecere și am fost atât de beți, încât nu ne-am mai amintit nimic după aceea.

Mă așez pe scaunul liber de lângă el. Nu scot o vorbă. Respiră cu greu. Prezența mea îl deranjează.

— Știu cine ești, spune el. Vocea îi e ușor nazală.

Sunt prea uimit ca să-i răspund.

— Și știu și de ce ai venit.

Fără să spun nimic, îi întind mâna, care e doar cu puțin mai albă decât a lui. Mi-o strânge surprinzător de ferm.

— Scuze că sunt așa amețit. Bjørn Beltø. Îmi pronunță numele aproape perfect. Marele Bjørn Beltø. Arheologul care a descoperit Racla Sfintelor Taine.

— SIS a găsit sicriul. Treaba mea a fost să am grijă de el.

— Și ți-ai făcut-o bine.

— Nu mi-am făcut decât meseria.

— Și acum, *Codex Snorri*. Manuscrisele de la Thingvellir. O cameră funerară sub mănăstirea Lyse. N-ai vrea să-ți încerci norocul și să vii la bar cu mine?

— Cu plăcere.

2

Institutul Schimmer stă cuibărit, de parcă ar fi cufundat în somn, în fundul unei văi dintr-un deșert ostil de piatră, înconjurat de pâlcuri de smochini și măslini. Drumul de la

civilizație la institut este o fâșie dreaptă de asfalt care scânteiază în căldură. Povârnișurile dealurilor din jurul institutului sunt acoperite de leandri, livani și arbori de santal. Acum șapte sute de ani, călugării au construit o mănăstire în această oază de liniște. La începutul anilor ’70, clădirea din piatră arsă de soare a fost extinsă cu mai multe mii de metri de aluminiu și geam reflectorizant: biblioteci, arhive, săli de conferințe și laboratoare de cercetare. O aripă pentru cazare. Iar acum teologi și filosofi, lingviști și paleografi, etnologi, istorici și arheologi lucrează împreună în această amestecătură cu adevărat monstruoasă de vechi și nou. Fiecare dintre ei este un expert de talie mondială în domeniul lui. În arhivele sale, institutul deține manuscrise pe papirus sau pergament și documente de dinainte de nașterea lui Hristos. Unii restaurează aceste texte străvechi, alții le traduc. Și încă alții le interpretează.

Unii doar stau la bar și beau.

— Ceea ce îl deosebește pe un arheolog remarcabil de unul mediocru, spune Stuart Dunhill privindu-mă strâmb printr-un pahar de gin tonic, este capacitatea lui de a vedea ceva logic acolo unde alții nu văd decât haos. Un bun arheolog este un detectiv. Reușește să intre în mintea oamenilor pe care îi studiază, să le înțeleagă modul de a gândi. Trebuie să înțelegem cum gândeau oamenii de urma cărora încercăm să dăm. Tu ai această abilitate. Se apleacă peste masă și își coboară tonul. De ce crezi că oamenii șeicului te lasă mereu să scapi? O să-ți spun eu de ce. Știu că *tu* ai mai mari șanse ca *ei* să descoperi ce le trebuie. Ești un arheolog de excepție. Ai curaj. Ești unic, Bjørn. Ai putere de concentrare, perseverență și talent. Iată de ce reușești să faci tot ce-ți propui.

— Cum de știi cine sunt ei?

— Că lucrează pentru șeic, vrei să spui? E evident. El e singurul om suficient de nebun și de bogat ca să sponsorizeze o astfel de operațiune.

3

Mai târziu în aceeași seară, când ne vedem din nou, Stuart Dunhill îmi povestește copilăria pe care și-a petrecut-o în eșaloanele superioare ale societății din Windsor. Îmi împărtășește profunda sa fascinație pentru istoria antică și felul în care, căutând informații despre epoca lui Moise, a ajuns la mormântul din Luxor în 1977. A fost desfințat de hohotele de râs ale colegilor săi când și-a publicat teoriile

despre incursiunile vikingilor în Egipt în revista *National Geographic*.

— Dar nu pot să dau vina decât pe mine, spune el, ajuns de acum la al optulea sau al nouălea pahar de gin tonic.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost un prost. Eram așa de entuziasmat de descoperirile mele, că voiam să le împărtășesc întregii lumi. Imediat. Am crezut că nu am timp de pierdut. Eram tânăr și nu-mi păsa că arheologia avea metodele și tradițiile ei bine stabilite. Așa și *trebuie* să fie. Acum înțeleg. Trebuia să-mi fi publicat rezultatele în reviste științifice recunoscute. Ar fi trebuit să-mi susțin materialul cu dovezi, să-l organizez și argumentez în așa fel încât colegii să-mi poată lua teoriile la puricat. La urma urmei, lansam o ipoteză nouă. Vikingi în Egipt... Aveam dovezi indirecte credibile, dar cereau o minte deschisă. Pentru a-i câștiga pe specialiști de partea ta, nu-i de-ajuns doar să aduci argumente convingătoare împotriva opiniile consacrate, ci trebuie să și dovedești validitatea ipotezei alternative. Greu, foarte greu... Să-l convingi pe fiecare expert din domeniu că teoria ta stă în picioare îți ia ani buni. Chiar dacă ai dreptate.

— Ce au spus specialiștii?

— Ei bine, când s-au oprit din râs, au adus argumente obiective și solide împotriva teoriilor mele. Au spus că interpretarea hieroglifelor pe care o propuneam eu era mult prea literală. Ei credeau că „ținuturile sălbatice ale nordului” erau Imperiul Bizantin, care înflorea din nou și era în permanent conflict cu Egiptul. Au susținut că „barbar” însemna pur și simplu „neegiptean”. Au zis că majoritatea europenilor aveau pielea mai albă decât egiptenii și că barba și părul lung până la umeri erau la modă în cea mai mare parte a Europei. Au respins chiar și descrierile și desenele corăbiilor lungi ale vikingilor. Profesori universitari de la Cairo și Londra au adus dovezi în sprijinul faptului că egiptenii construiseră corăbii stilizate după modelul vaselor feniciene de transport și de război. Ba au găsit soluții alternative până și pentru cele mai clare interpretări ale mele. Nimeni nu credea în teoriile pe care le propuneam.

— Cum ai ajuns aici până la urmă?

— La început am ținut-o numai într-o beție, dar, din fericire, SIS a reușit să dea de mine și m-a obligat s-o las mai moale. Îmi finanțează cercetările – își ridică paharul cu gin tonic – aici la institut.

— SIS? exclam eu. Nici profesorul Llyleworth, nici Diane nu-mi spuseseră că Stuart e pe statul lor de plată. Tipic. Nu-ți spun niciodată mai mult decât trebuie să știi.

— O cunoști pe Diane?

Îi spun că da.

— Grozavă fată! Ea a avut grijă de mine în ultimii ani.

— Înțeleg...

— Crezi probabil că doar am lenevit pe-aici și am băut.

— Nu, nu...

— Nu încerca să mi-o ascunzi, se vede pe fața ta. De fapt, am făcut și ceva cercetări. Și o parte considerabilă din ce știe SIS despre lucrurile astea, de la mine o știe.

— Cum ar fi?

— Am dat de urma unor documente și scrisori cunoscute și de mult uitate. Cercetez lucrurile astea de treizeci de ani.

— Care lucruri?

— Noi știm de peste zece ani de existența documentelor numite acum *Codex Snorri* și Manuscrisele de la Thingvellir. Doar că n-am știut unde sunt. Nu până când prietenul tău, Sira Magnus, a găsit codicele.

— Credeam că ambele documente sunt necunoscute istoricilor.

— Cei mai mulți istorici nu știu de ele, e adevărat. Noi am lucrat pe tăcute și am făcut progrese. În proiect sunt implicați arheologi, istorici, lingviști și egiptologi. Am studiat documentele desecretizate de Vatican în ultimele decenii și avem acces la texte din muzeele și arhivele egiptene. Ne-am uitat și prin arhivele în nordica veche din Islanda și Norvegia, dar n-am spus niciodată ce căutăm.

— Pot să văd și eu unele dintre rezultatele voastre?

— Desigur. Mâine. Pentru că acum, dragul meu Bjørn, sunt cam amețit.

Bețișorul runic de la Urnes se află în cutia pentru flaut din camera mea. Cele patru fire de păr pe care le-am pus pe margine când am închis cutia sunt încă acolo. O să dau mâine bețișorul departamentului tehnic.

Stau în camera mea și mă uit la televizor, încercând să-mi alung gândul că ei sunt fără îndoială aici. Urmăritorii mei. Hassan și oamenii lui. Mă supraveghează cu o cameră microscopică pe care nu pot s-o văd. O să îmi asculte răsuflarea când mă duc la culcare.

4

Arhivele sunt într-o pivniță de sub biblioteca Institutului Schimmer. Nu e nici întuneric, nici praf. De fapt, chiar dimpotrivă, e curat lună și luminos. Documentele sunt păstrate în rânduri nesfârșite de fișete care evocă marea bibliotecă antică din Alexandria.

În arhivele Institutului Schimmer se găsesc tăblițe de lut cu scriere cuneiformă, suluri de papirus, pergamente și manuscrise așternute pe hârtie îngălbenită. Sunt fragmente din texte biblice originale, edicte semnate de împărați romani ca Tiberiu, Vespasian, Hadrian și Cezar. Găsești texte pe papirus care au fost poate citite de Cleopatra, rapoarte militare și diplomatice din provincia romană Iudeea, privitoare la începutul unei răscoale a evreilor condusă de un agitator pe nume Isus. Sunt și documente scrise de mâna istoricului roman Titus Flavius Ioephus și manuscrisele originale ale epistolelor lui Pavel către corinteni.

De jur-împrejurul meu sunt cercetători care arată ca niște versiuni adulte ale elevilor care stăteau întotdeauna în prima bancă, lângă profesor, și care nu se dezlipeau de pereți la balurile organizate de școală. Bărbați firavi, cu părul rărit și ochelari cu lentile rotunde. Femei înalte, uscățive, cu părul strâns în coadă, al căror unic interes este cel mai subtil raționament al metafizicii. Într-un colț, un bătrân a adormit. Și-a petrecut probabil întreaga viață strângând materiale despre vreo sectă a evreilor de mult uitată, care avea legături cu un grup de gnostici despre care toată lumea credea că fusese măcelărit cu un secol mai devreme. Tinere talentate cu hijab, penar și burse de la prestigioase instituții de învățământ din țările lor caută ultimele informații despre persecuțiile catarilor. Locul e plin de teologi creștini, alături de evrei ortodocși și erudiți musulmani. Și oameni de știință ca Stuart Dunhill și eu însumi.

Alcoolicul și albinosul.

Stăm la una dintre mesele de lectură de lângă un acvariu cu pești colorați, care se holbează la noi cu gura pe jumătate căscată. Exact așa mă simt și eu câteodată.

Stuart Dunhill aduce la masă o grămadă de cutii din carton și un sul cu mânere la ambele capete. Îl desface pe masa cea lungă.

— Tora! Numele evreiesc pentru Pentateuh. Copia asta are patru sute de ani vechime. Nu-i așa veche, cu alte cuvinte. Textele au fost scrise la început pe suluri ca ăsta. Pot avea până la câțiva metri lungime. Doar mai târziu s-a descoperit că e mai ușor să faci și să citești cărți. *Vechiul Testament* a fost inițial o colecție de legi și texte ebraice cu caracter religios și istoric, adunate într-un canon acum două mii cinci sute de ani. Cea mai veche versiune păstrată a *Vechiului Testament* se numește *Septuaginta* și este o traducere greco-alexandrină a Bibliei de peste două mii de ani vechime, compilată de învățații evrei care știau grecește.

— Mai există originalul?

— *Septuaginta* e la Vatican. Dar multe texte originale din *Vechiul Testament* s-au pierdut. Și am pierdut, din păcate, orice posibilitate de a controla, verifica și respinge ce e scris în originalele care ni s-au transmis. Sau de a data evenimentele biblice importante.

Deschide cutia și scoate o copie și o traducere a unui pergament copt.

— Am dat peste scrisoarea asta când ni s-a permis accesul la câteva cutii prăfuite de la Vatican. Căutam de fapt o transcriere a Septuagintei din vremea papei Inocențiu al III-lea, a cărei existență doar o bănuiam. Institutul Schimmer fusese rugat să facă asta de către Comisia Cardinalilor. În schimb, am dat peste scrisoarea asta. A fost trimisă din Rouen în 1013 Califatului Fatimid al Egiptului. Fatimizii erau o dinastie musulmană care a guvernat Africa de Nord din secolul al X-lea până în 1171. Dar scrisoarea n-a ajuns niciodată la destinație. Serviciile secrete ale papei au interceptat-o. Uite, zice el și îmi dă o foaie de hârtie din cutie, asta e o traducere în engleză.

Înălțimii Sale califului Al-Hakim bi-Amr Allah, domnitor prin voia lui Dumnezeu, atotputernicul calif al Egiptului,

Cu tot respectul și umilința, eu, marele preot Asim, mare vizir al cultului lui Amon-Ra, vă trimit aceste cuvinte ca prizonier în țări străine. Prin credința mea în Allah și loialitatea față de misiunea vieții mele, sunt acum cu CEL SFÂNT, ca să am grijă de El și de comorile Lui după puterile mele, prin orice mijloace, oricât de umile. Nu știu unde mă vor purta pașii. Scriu aceste cuvinte în cancelaria ducelui Richard al II-lea, în orașul Rouen din ducatul francez al Normandiei. Ne odihnim aici înainte de a ne continua călătoria spre ținuturile barbare de dincolo de lumea civilizată.

Mă rog Domului ca vorbele mele să ajungă la Înălțimea Voastră, care domnește prin voia lui Dumnezeu, atotputernic calif al Egiptului, Al-Hakim bi-Amr Allah, ca să îl salveze cineva pe CEL SFÂNT.

Cu plecăciuni,
Asim
Mare vizir al cultului lui Amon-Ra

— Asim! exclam eu.

E numele din textul pe care l-am găsit în biserica de lemn din Garmo.

— Destinatarul, califul Al-Hakim bi-Amr Allah, domnea peste Egipt în vremea aceea, îmi spune Stuart. Ce personaj!

De teamă, Asim se referă numai la Allah, fără să-i pomenească și pe ceilalți zei pe care îi venerează. Califul trecea drept nebun – și pe bună dreptate. În timpul domniei sale, egiptenilor li s-a interzis să mănânce struguri și să joace șah. Califul se hotărâse să distrugă cât mai multe biserici din lume. Chiar el a fost cel care a dărâmat Biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim. Dar anul 1013 a fost nefast pentru el. Țara i-a fost invadată de vikingi, iar această insultă umilitoare a coincis cu apogeul persecuțiilor îndreptate împotriva creștinilor.

— Dar despre ce tot vorbește de fapt Asim ăsta în scrisoare?

— Asim fusese luat prizonier de vikingi. Dar, desigur, nu pot să spun că în vreo calitate oficială.

Îmi oferă traducerea altui manuscris:

> *...Mai departe, până la capătul lumii, spre împără-ția înghețată a morții. Am părăsit regatul soarelui și malurile roditoare ale Nilului și am pornit către țărmul sterp și stâncos al ținutului zăpezii. Am lăsat în urmă dărnicia lui Amon-Ra și suflarea caldă a lui Osiris și ne-am lăsat la mila zeilor barbari. O, zei ai străbunilor mei, dați-mi putere! Pe când eram copil și vedeam în coșmaruri porțile împărăției morții, mi se arăta întotdeauna un peisaj ca ăsta – rece, pustiu și sălbatic –, pe care credeam că îl zăresc prin ceață. Zile întregi am navigat...*

— Bănuim că manuscrisul ăsta a fost copiat după un fragment scris de mâna lui Asim. Copia a fost găsită într-o grămadă de scrisori și manuscrise lăsate în urmă de familia lui Cristofor Columb. Tocmai el, dintre toți oamenii, zice el deschizându-și brațele. Nu mă întreba ce căuta acolo, pentru că n-am *nici cea mai vagă* idee.

Pune pe masă în fața mea și alte pergamente și copii, inclusiv o transcriere a operei *Saga Sfintei Cruci* de Snorri. Citesc traducerile în engleză ale unor documente îngălbenite ce relatează goana Vaticanului, alături de Templieri și Ospitalieri, după o sfântă relicvă. Citesc despre expedițiile papale în Norvegia din secolele al XII-lea și al XIII-lea și îmi amintesc cuvintele de pe panoul din biserica de lemn din Garmo: „Slujitorul papei de la Roma, Cavalerii Sfântului Ioan și Templierii din Ierusalim s-au strâns pentru bătălie. Mormântul sfânt este ascuns acolo unde a indicat Asim.”

— Bun, și atunci ce concluzie să tragem din toate astea?

— Nu-i clar?

— Că vikingii au ajuns în Egipt?

— Mai mult decât atât: au făcut tot drumul până la Templul lui Amon-Ra, unde au jefuit mormântul și l-au răpit pe vizir. Apoi s-au întors cu prada în Norvegia.

— Fără să audă nimeni nicio vorbă despre asta?

— Pe parcursul istoriei, s-au întâmplat o groază de lucruri despre care nu știm nimic.

— O incursiune a vikingilor pe Nil? S-ar fi pomenit despre asta în textele lui Snorri și în analele egiptene.

Stuart Dunhill clatină din cap.

— Nu neapărat. Dacă regele Olav hotăra să țină secret drumul pe Nil, nici scalzii, nici Snorri n-ar fi avut vreo sursă la îndemână. Nu uita, Snorri a trăit la câteva sute de ani după evenimentele despre care a scris. Epoca vikingă a fost a scalzilor. Foarte puține lucruri erau așternute pe hârtie. Snorri s-a bizuit pe tradiția orală și pe unele surse scrise, mai mult sau mai puțin de încredere. Și și-a bazat atât cronicile, cât și povestirile inventate pe aceste temelii șubrede.

— Cum de au reușit să păstreze secretul? O flotă vikingă care navighează pe Nil?

— Vikingii n-au lăsat în urma lor prea multe documente. Nu scriau scrisori. Poate că unii și-au povestit aventurile prin hanuri și în jurul focului la sărbătorile cu jertfe, iar vreun scald din partea locului se poate să fi compus un poem captivant despre isprăvile lor. Dar e cu totul altceva decât o carte de istorie. Nu uita, vikingii nu aveau legături cu Egiptul. Pentru ei, Egiptul era doar o țară exotică îndepărtată, unde era foarte cald. Ca Țara Sfântă sau Bizanțul. Nilul era un fluviu ca toate celelalte, cum ar fi Sena sau Volga. Occidentul a început să fie fascinat de Egiptul antic abia în secolul al XIX-lea. Vikingii nu dădeau doi bani pe el.

— Și totuși s-au dus în Egipt?

— Unele expediții vikinge au urmat rutele comerciale din est, de-a lungul coastei nord-africane, de la Gibraltar până la Alexandria, în Egipt. Un alt drum comercial important o lua din Bizanț spre sud către Ierusalim, de unde se îndrepta spre sud-vest, mergând până în Africa. Gândește-te la atacurile lui Harald cel Blond asupra Africii de Nord. Mulți vikingi s-au dus în Egipt, cu siguranță, dar au fost luați drept soldați bizantini sau negustori din nord. Este binecunoscut faptul că vikingii făceau negoț cu arabii. Un număr considerabil de monede arabe s-au găsit în cunoscute centre comerciale norvegiene și în morminte vikinge. Iar șoimul alb, care poate fi prins în Islanda, era foarte prețuit de șeicii arabi.

— Și ce spun sursele egiptene? Pomenesc de vreo incursiune a vikingilor în Luxor?

— N-au atacat niciodată Luxorul. Templul lui Amon-Ra este în nordul orașului Luxor, pe malul vestic al Nilului, malul „morților”. Pentru localnici, templul era învăluit în mister și legendă. Un atac armat asupra templului ar fi avut mult mai puțină importanță decât înaintarea pe Nil spre sud, către templul din Karnak și templul funerar al lui Hatshepsut.

— O înfrângere ar fi fost umilitoare pentru orice armată.

— Umilința a fost desăvârșită. Vikingii au întâmpinat cea mai dârză rezistență în nord, din partea fortărețelor gemene Fustat și al-Qahira, astăzi Cairo. Califul nebun Al-Hakim bi-Amr Allah trebuie să fi fost atât de mâhnit din cauza eșecului, că a interzis să se vorbească despre înfrângere. Egiptenii au omis întotdeauna din istoria lor evenimentele neplăcute și conducătorii neiubiți de popor. Din timpuri imemoriale, cei aflați la putere au manipulat în avantajul lor felul în care se scria istoria. Numele indezirabile au fost șterse. Monumentele – distruse. Temple și statui au fost dărâmate sau dedicate altui potentat. Cel mai bun exemplu al acestei atitudini este marele profet din Biblie.

— Te referi la Moise?

— Dacă Biblia îl descrie corect, Moise trebuie să fi avut foarte multă influență în rândul oamenilor. Egiptenii n-aveau cum să nu-l ia în seamă, indiferent dacă-l vedeau ca pe un profet, un vrăjitor, un luptător pentru libertate, un agitator sau un trădător. Dar ce s-a spus în Egipt despre Moise când era în viață și după aceea?

— Nu mare lucru.

— Exact. Moise a fost, mai mult sau mai puțin, șters din istorie.

— Și care e concluzia ta?

— Fie n-a existat, fie a căzut în dizgrația semenilor săi.

— Și unde conduc toate premisele și ipotezele astea?

— Ce putea fi atât de important pentru ca marele preot Asim, care își dedicase viața păzirii sfintei relicve, să-i scrie califului țării sale?

— O așchie din Sfânta Cruce? glumesc eu.

— Sau ceva și mai sfânt?

— Mai sfânt? Apoi pricep. Te rog, Stuart, scutește-mă de încă un mit al Sfântului Graal!

Spre uimirea mea, pufnește în râs.

— Sfântul Graal? Bjørn, Bjørn, Bjørn... Sfântul Graal e un mit medieval. Nu, mai gândește-te. Secta lui Asim avea o misiune sfântă: de a păzi mormântul și conținutul lui. Comoara. Mumia. Scripturile. Tot ce era în mormânt. Potrivit surselor egiptene, Asim a fost mare preot din 999 și până a dispărut din istorie, cu paisprezece ani mai târziu. Era

respectat și învățat și cunoștea multe limbi și științe. Era astrolog și prezicător, magician și interpret al viselor. Pe atunci, cultul lui Amon-Ra avea deja peste două mii de ani vechime; mai târziu, a amestecat zeii egipteni cu iudaismul, creștinismul și islamismul. Secta avea mulți zei, dar chiar și în secolul I, tot îi considera pe zeii egipteni cei mai puternici. Iehova era doar un zeu printre alții. Preoții trăiau în templu și intrarea în mormânt era ascunsă. Pe vremea aceea, calif al Egiptului era Al-Hakim bi-Amr Allah. A dispărut misterios în 102, dar jumătate din secta druzilor încă îl venerează pe Al-Hakim bi-Amr Allah ca mahdi al lor, care se va întoarce din nou să izbăvească lumea și Islamul. Dunhill face o pauză scurtă, apoi continuă: Ce-ți spun toate astea?

— Nu prea mult.

— O să-ți dezvălui un secret. Știi ce căutam când am găsit mormântul, în 1977?

Clatin din cap.

— Căutam ceva de o imensă valoare pentru religie. Ceva care era ascuns cu o mumie și cele mai de preț comori. Închise ochii. Ceva ce vikingii au furat din întâmplare, pentru că era împreună cu tot aurul și pietrele prețioase.

— Și ce era asta?

— Ceva care ar putea să pună în altă lumină istoria Bibliei. Dacă e să dăm crezare unor scrieri ebraice cum e *Mișna*, o relicvă sfântă a fost ascunsă într-un mormânt „dintr-o vale pustie sub coama unui deal”, cum ar fi Valea Regilor...

— Nu poți să-mi spui ce căutai?

— Bjørn, nu râde și tu de mine!

— Nu râd.

— Am cochetat adesea cu ideea că vikingii au furat Chivotul Legământului. Toți cei care au visat vreodată să dea de Chivotul Legământului și-au băut de mult mințile până au înnebunit sau murit.

Chivotul Legământului era un relicvariu făcut în așa fel încât să poată fi transportat cu ușurință. Biblia îl descrie ca fiind o raclă de doi metri și jumătate lungime, poleită cu aur atât în interior, cât și în exterior și împodobită cu doi heruvimi. Slujitorii templului o purtau cu mare solemnitate pe două stinghii de lemn petrecute prin două inele de aur pe fiecare parte. Chivotul conținea, printre altele, tăblițele de piatră pe care fuseseră scrise Cele Zece Porunci și care au însoțit Tabernacului în timpul Exodului. Mai târziu a fost dus la Templul lui Solomon din Ierusalim, dar a dispărut din istorie când templul a fost distrus, cu 586 de ani înainte de nașterea lui Hristos. Unii cred că l-a furat Nabucodonosor al

II-lea. Alții cred că a fost ascuns sub Templul lui Solomon și că, de fapt, Cavalerii Templieri și-au dedicat toată viața apărării Chivotului Legământului, și nu a Sfântului Graal. Unii sunt convinși că racla a fost dusă în Etiopia și că și azi se mai găsește acolo.

Iar alții, ca Stuart, credeau că Tabernaculul fusese ascuns în Valea Regilor sau undeva prin împrejurimi.

Iar cei mai reticenți dintre noi credeau că nu existase niciodată.

5

Barul arată de parcă Institutul Schimmer l-ar fi furat de la Waldorf Astoria. Pianistul cântă un potpuriu format din hiturile lui Elton John. Stuart Dunhill a pocnit din degete după un chelner, care vine la noi cu două ginuri tonice. Ciocnim. Stăm acolo câteva ore, vorbind despre zeii din Egiptul antic și mitologia precreștină. La sfârșitul discuției suntem amândoi chercheliți și avem nevoie de aer curat.

În liniștea deșertului, îmi răsună în cap melodiile pianistului. *Goodbye Yellow Brick Road*... E rece și întuneric. Traversăm parcarea asfaltată și intrăm într-o dumbravă de smochini și măslini. Mă gândesc la ultima dată când am fost aici. Pe atunci luna lumina printre crengile copacilor ca printr-un lampion japonez de hârtie. De data asta, cerul și stelele sunt ascunse de o pătură subțire de nori. Față de copacii care au fost crestați atâtea secole de ghearele animalelor, vocea lui Stuart pare nesemnificativă.

— Ceea ce vedem deocamdată este conturul vag al unei enigme istorice. Mulți oameni au reușit, fiecare la rândul lui, să dezvăluie o părticică din mister. Cavalerii Templieri, Ospitalierii, cruciații. Vaticanul. Toate acele ordine, frății și organizații misterioase de care ne place atât de mult să auzim. Oare ce anume știau? Ce ascundeau? Ce încercau să găsească? Poate că toți au avut mica lor felie de adevăr. Și asta le era de ajuns.

— Au găsit vreodată ce căutau?

Stuart Dunhill închide ochii și apoi răspunde:

— Mă îndoiesc că știau ce caută. Fiecare dintre ei păzea cu strășnicie o mică porțiune de adevăr. Numai când toate piesele astea o să fie puse la locul lor vom putea să înțelegem întregul adevăr. Fiecare și-a păzit cu strășnicie feliuța lui. Nimeni nu și-a împărțit cunoștințele cu alții.

Ne uităm țintă în întuneric, gândindu-ne la același lucru.

— Dar ajunge cât am vorbit despre mine! exclamă Stuart. Tu ce-ai mai făcut? Vorbește-mi despre ce-ai găsit în Norvegia.

Îi spun întreaga poveste. Încep cu asasinarea lui Sira Magnus și furtul codicelui. Îi vorbesc despre Manuscrisele de la Thingvellir, pe care le găsisem într-o grotă din Islanda. Despre Hassan și oamenii care mă urmăresc și care lucrează probabil pentru șeicul Ibrahim. Despre codul runic al lui Sira Magnus, care mă condusese la o adresă de e-mail și la o copie a documentului furat. Îi zic de codurile ascunse în textul lui Snorri și cum am reușit să le sparg, cu ajutorul imaginației și al bunilor mei prieteni. Cum am izbutit Øyvind și cu mine să găsim mormântul de sub mănăstirea Lyse. Despre ascunzătoarea mea și codul de pe piatra runică, datorită căruia am ajuns la Urnes și apoi la Flesberg, Lom, Garmo și Ringebu. Am în buzunar copii ale textelor pe care am reușit să le descifrez până acum. I le arăt. Le citește în lumina slabă de la institut și îmi dau seama după respirația lui că este foarte tulburat. Îi spun de uciderea preotului de la biserica de lemn din Ringebu și de statuia pe care o furaseră, dar și de drumurile mele la SIS și la Institutul Schimmer.

— Grozavă poveste! spune el. Documentele pe care le-ai găsit în Islanda, Manuscrisele de la Thingvellir, sper că sunt la loc sigur.

— Bineînțeles.

— În Norvegia? Sau în Islanda?

— Încercăm să le traducem.

— Aveți oameni pricepuți care să vă ajute?

— Cei mai buni.

— Ca să fim corecți, cei mai buni specialiști sunt aici, la Schimmer.

— Bine, atunci aproape cei mai buni.

— Ar trebui să trimiți pergamentele aici, unde se păstrează în condițiile cele mai bune și se traduc cel mai bine.

— Sunt pe mâini bune. Și, pentru moment, nu știu dacă ar fi în siguranță aici. Nu m-ar surprinde deloc ca șeicul să *dețină* Institutul Schimmer. Aici a telefonat Sira Magnus când a găsit codicele.

Stuart rămâne tăcut o clipă, înainte să reia discuția.

— Tu și prietenii tăi ați ajuns mai departe decât toți ceilalți. Ați descoperit coduri acolo unde alții n-au văzut decât un text. Și nu numai asta, ați mai și reușit să spargeți codurile!

— Dar nu am găsit încă mormântul cel mai important. Și am pierdut ultimul indiciu. Era în statuia Sfântului Laurențiu.

În pofida întunericului, nu îmi scapă zâmbetul vag al lui Stuart.

— Ești în competiție cu cei mai remarcabili oameni de știință din lume și cu un miliardar misterios. Dar ai fler,

intuiție și o încăpățânare pe care nu o au mulți. Te admir, Bjørn. Pe bune. Te admir.

Simt că mă înroșesc.

Stuart continuă:

— Dacă se va găsi vreodată mormântul și enigma va fi dezlegată, tu vei fi cel care o s-o facă. Și nu sunt singurul care crede asta.

6

Îmi petrec a doua zi în arhivele Institutului Schimmer. Cer din depozit cutii pline cu documente, pergamente, suluri și fragmente de papirus. Arhivarul înregistrează conștiincios tot ce duc la masa mea de lectură.

Cu grija și precizia unui neurochirurg, studiez textele și răscolesc istoria. Găsesc o lucrare inteligentă din secolul al XIX-lea, care face o paralelă între misteriosul Manuscris al lui Voynich din secolul al XVI-lea (un document de 272 de pagini, redactat într-o scriere necunoscută și o limbă incomprehensibilă) și un manuscris la fel de criptic de-al lui Leonardo da Vinci, care se găsește la Biblioteca Ambroziană din Milano. Găsesc scrisori, bilete cu socoteli și scrisori de credit, mărturii și anexe, instrucțiuni, hrisoave, însemnări și acte de vânzare-cumpărare. Majoritatea documentelor sunt însoțite de o traducere în engleză. Port mănuși de mătase și, la intervale regulate, un custode vine la masa mea să vadă dacă nu fac copii după aceste comori de neînlocuit.

Și totuși, nu descopăr absolut nimic care să indice că altcineva – în afară de marele preot Asim – a scris ceva care ar putea să confirme faptul că vikingii au făcut incursiuni în Egipt în 1013. De altfel, dacă ar fi existat un asemenea document, Stuart l-ar fi descoperit cu mulți ani în urmă.

7

Stuart Dunhill și cu mine am convenit să luăm cina la ora șase. Așadar, cât aștept, mă duc pe la departamentul tehnic să văd dacă n-au descoperit ceva nou la bețișorul runic. De exemplu, cât de vechi este sau din ce fel de lemn e făcut. Sau dacă e ceva înăuntru.

Departamentul tehnic a fost construit în 1985 ca aripă separată de Institutul Schimmer și are tot felul de ateliere și dotări. Pot să facă totul aici, de la datare cu carbon-14 până la restaurare de artefacte și reconstituire de documente care vin în laboratoare în mii de bucățele. În halat și salopetă albă, specialiștii stau aplecați peste bancurile de lucru și aparate. Unii au măști chirurgicale și ochelari de protecție.

O femeie tehnician într-o salopetă de plastic verde mă conduce la Departamentul Tehnico-Istoric pentru Artefacte din Lemn, Hârtie și Papirus. Îmi bag capul pe ușa unui atelier unde doi evrei cu *kipa* lucrează la o Tora care fusese desfășurată pe o masă de aluminiu lungă de câțiva metri. În următorul atelier, un grup de experți restaurează un sicriu cu o structură foarte complicată. Deschid ușa unui dulap cu materiale de curățenie, apoi pe cea a unui birou în care o femeie indignată mă întreabă, din spatele unei mese pline cu dosare și formulare, dacă am obiceiul să nu bat la ușă.

Al treilea atelier e gol.

Doar Lars e acolo.

Sfântul Laurențiu.

Statuia de lemn furată de la biserica din Ringebu.

Sfântul Laurențiu este fixat cu chingi și cleme de un banc de lucru, de parcă ar vrea să îl împiedice să se ridice în picioare și să o șteargă în deșert.

Nu aerul condiționat e cel care mă face să îngheț până în măduva oaselor. Nu înțeleg ce caută statuia aici, la Institutul Schimmer. Probabil că institutul îi mănâncă din palmă șeicului Ibrahim. Ceea ce înseamnă că, în cel mai bun caz, sunt supravegheat, iar în cel mai rău, în pericol.

Stau în prag câteva secunde, uitându-mă lung la Sfântul Laurențiu. Apoi, într-o clipă de nebunie, pășesc în atelier. Statuia mi se pare aproape de nerecunoscut, așa cum zace pe bancul de lucru, înconjurată de ferăstraie și burghie electrice. În pofida arsenalului de instrumente îngrijorătoare, e clar că au tratat statuia cu multă grijă. Sub chingi și cleme sunt bucăți de fetru protector, iar lamele sunt dintre cele mai subțiri și mai fine. O radiografie este pusă pe un perete, într-o casetă luminoasă. Surprins, mă opresc în fața ei și studiez imaginea. Radiografia Sfântului Laurențiu arată că nu există cavități sau spații goale în care ar putea fi ascuns un mesaj. Era evident că tehnicienii lăsaseră treaba făcută pe jumătate și uneltele în plata Domnului când au văzut radiografia.

Sfântul Laurențiu e făcut din lemn masiv.

Nu există nimic înăuntru.

Mă uit perplex când la statuie, când la radiografie. Textul din Biblie era cât se poate de clar: „Întocmai cum îl ține Fecioara Maria pe Isus în poală, pântecele poartă racla. Slavă ție, Toma!”

Atunci de nu era nimic în statuie?

Văd pe tavan o cameră de supraveghere. Mă întreb dacă îl urmărește cineva pe Bjørn Albinosul cum stă aici cu gura căscată.

Ies din atelier, închizând ușa după mine, și îmi ia câteva clipe să îmi adun gândurile. Chiar atunci, doi tehnicieni, un bărbat și o femeie, vin de după colț.

Amândoi se opresc.

— Bună, spune femeia.

— Te putem ajuta cu ceva? mă întreabă bărbatul.

Tehnicienii preferă ca oamenii de știință să stea în bibliotecă.

Cu gura uscată, le explic că sunt în căutarea unui atelier în care se examinează un bețișor runic din Norvegia.

— Bețișorul runic? Atelierul 14.

Le mulțumesc și îmi continui drumul pe coridor.

Bețișorul runic se află într-o pungă transparentă de plastic, într-o casetă de sticlă din atelierul gol, care se numește Laboratorul Woodrock XIV. Caseta este încuiată. Sparg sticla cu cotul și îmi pun bețișorul în buzunar.

Lumina roșie a camerei de supraveghere clipește la mine din tavan.

Gâfâind, o iau repede înapoi pe unde am venit. Alarma se va declanșa în orice clipă. O sirenă va începe să sune și o voce va tuna din megafoane: „Opriți-l! Hoțul!”

Dar nu se întâmplă nimic.

De câte ori întâlnesc pe cineva, încetinesc pasul. Mă uit înapoi prin ușile batante pe când ies în viteză din departamentul tehnic. Trec în fugă prin sălile de conferințe și zona de recepție deschisă, spațioasă.

Mi-l închipui pe Hassan stând acolo, iar lângă el – un pluton în poziție de tragere, țintindu-mă cu puștile drept în inimă.

Dar nimeni nu-mi dă nicio atenție. Fata de la recepție își vede de treaba ei, netulburată. Unii se uită la televizor, alții stau de vorbă. Cineva vorbește la telefon. Alții citesc ziarele.

Nimeni nu-și ridică ochii.

Nimeni nu strigă: „El e!”

8

Stuart Dunhill stă într-un apartament din aripa de cazare. Bat ușor la ușa lui. Când deschide, ridică o sprânceană, mirat:

— Ce? Deja?

Tocmai se pregătea de cină. Are spumă de ras pe față și e descheiat la cămașă.

Fără să mai aștept să mă poftească înăuntru, trec pe lângă el și închid ușa.

— Sunt aici.

— Cine?

— Șeicul. Hassan. Nu știu. Tocmai l-am văzut pe Sfântul Laurențiu într-unul dintre ateliere.

— Sfântul care?

— Sfântul Laurențiu. Statuia de lemn!

— Aici?

— Vin direct de la atelier. Căutam bețișorul runic.

— Ai întrebat pe cineva de...

— Ești nebun? Institutul Schimmer e implicat până-n gât, asta e clar.

— Institutul? Mergi un pic cam departe. E un institut respectabil, profesionist. Cei de aici n-ar fura niciodată un artefact istoric, necum să omoare pe cineva.

— Atunci ce caută Sfântul Laurențiu aici?

— Sunt sigur că există o explicație logică. Să mergem și să-i spunem directorului ce s-a întâmplat. Imediat.

— Nu!

— Gândește-te mai bine. Poate că unul dintre angajați e necinstit. Poate au fost păcăliți. Poate că cineva a adus statuia aici fără să spună institutului de unde provine și cum a obținut-o.

— Nu pot risca să mă încred în ei.

— Aici lucrează sute de oameni de știință și cercetători. Institutul nu are legături cu o mână de bandiți. Ai luat cu tine bețișorul runic. Institutul nu poate fi făcut răspunzător dacă l-ai furat dintr-un muzeu.

— Trebuie să plec.

— Bjørn, ești în mijlocul unui deșert!

— Nu mai pot să stau. Îmi pare rău!

— Bjørn!

Tocmai atunci sună telefonul. Stuart răspunde. Ascultă. Apoi închide. Receptorul e plin de spumă de ras.

— Vin cu tine!

— Cu mine?

Își scoate repede din comodă un vraf de lenjerie, șosete și cămăși și le îndeasă într-o valiză.

— Cine te-a sunat? Ce-a spus?

Stuart se oprește.

— Era cineva de la SIS.

— Profesorul Llyleworth?

— M-a rugat să am grijă de tine.

— Să ai grijă de mine?

— Și o să fac tot ce-mi stă în putință.

— S-a întâmplat ceva? Știu cei de la SIS că am găsit statuia?

— Mă îndoiesc. Dar șeicul Ibrahim știe că ești aici. Cei de la SIS tocmai au aflat că oamenii șeicului sunt pe drum

încoace. Spre institut. Și ei nu sunt oameni de știință corupți. Se uită la mine. L-a trimis pe Hassan.

Înainte să plecăm, îmi pun mobilul într-un plic căptușit și îl expediez la biroul meu de la universitate. Nu știu cine îi anunță unde sunt tot timpul – o fi cartela mea GSM sau poate vreun angajat neloial al institutului.

Dar Hassan nu-i așa ușor de păcălit. Nu o să urmărească furgoneta poștei. Tot ce pot să fac ca să obțin un mic avans este să bulversez metodele de spionaj de înaltă tehnologie ale șeicului.

9

Mergem prin deșert cu un Mitsubishi Outlander; nu știu dacă este al lui Stuart sau l-a furat.

Cerul e întunecat, senin și plin de stele. Deșertul parcă nu se mai termină. Farurile din față luminează două șanțuri adânci care ar putea, cu puțină bunăvoință, să fie numite „urme de roți”. Vocea feminină a sistemului de navigație prin satelit de pe panoul de bord ne spune să virăm la dreapta după trei sute de metri. Pare să creadă că suntem pe o autostradă.

— Unde să mă duc?

— Departe!

— Unde departe?

— Dacă lucrurile tot au luat turnura asta, aș vrea să-ți arăt ceva.

— Ce anume?

— Că ar trebui să mergem în singurul loc în care avem ceva de făcut.

— Care este?

— Doamne sfinte! Pentru un om așa de inteligent, îți merge mintea cam încet!

— Unde?

— În Egipt!

10

Ore în șir străbatem întunericul dens al deșertului, până când noaptea începe să se destrame la orizont.

În timp ce șofează, Stuart turuie întruna, cu entuziasmul unui profesor care a găsit în sfârșit un student fără șanse de scăpare. Sau poate doar încearcă să rămână treaz. Cu o mână pe volan și cu cealaltă gesticulând amplu în spațiul dintre noi, îmi vorbește despre patriarhii *Vechiului Testament* și despre modul în care dezvoltarea statului egiptean a influențat cultura lor tribală.

— Patriarhii erau dintr-un neam nomad. Păstori de capre, spune el privind spre soarele care răsare. Evreii, creștinii și musulmanii venerau cu toții același patriarh: pe Avraam. Avraam a avut un fiu, Ismael, unul dintre marii profeți musulmani, pe care l-a făcut cu o slujnică, Agar. Cu soția lui, Sara, a avut alt fiu, Isaac, unul dintre străbunii lui Moise și ai evreilor. Când a murit Avraam, Sara și-a alungat fiul vitreg, împărțind astfel rasa semită în arabi și evrei, care de atunci încolo se ceartă întruna.

Pe când lumina puternică a soarelui inundă peisajul deșertic, Stuart îmi povestește cum s-au contopit culturile tribale, dând naștere mai multor civilizații. Cauciucurile mașinii de-abia fac față pe terenul accidentat.

Vechiul Testament își are originea într-o vreme în care străvechile triburi formau culturi naționale organizate. Autorii *Vechiului Testament* și-au cules materialul din culturile care funcționau bine, cum erau babilonienii și egiptenii. Texte egiptene de mare rafinament intelectual erau copiate direct în limba lui Solomon. E de-ajuns să te uiți la administrația regelui David, cu miniștri și titulaturi elaborate. Nimic mai mult decât o imitație a ierarhiei din statul egiptean.

Pornesc aerul condiționat. Căldura începe să încingă acoperișul mașinii. Pe bancheta din spate este o ladă frigorifică – tot caldă, firește – cu sticle de apă. Scot două sticle și îi dau una lui Stuart. Apa e călduță, dar beau toată sticla dintr-o înghițitură.

Stuart se chinuie să o desfacă pe a lui.

— În centrul tradiției culturale tribale a patriarhilor erau legendele, un fel de istorii transmise pe cale orală. În Egipt, pe de altă parte, era mai degrabă obiceiul ca poveștile cele mai bune să fie trecute în scris. Duce sticla la gură și bea cu poftă, apoi râgâie și murmură: Scuză-mă.

Tot ce văd pe geamul mașinii e deșertul nesfârșit.

— Ești obosit? îl întreb.

Dar nu este.

— Atunci când arheologul englez Layard a găsit în Irak ruinele palatului regelui asirian Așurnasirpal al II-lea, s-au descoperit și niște tăblițe cuneiforme din timpul ocupației asiriene a Babilonului. Erau despre Geneză. În versiunea asirienilor – scrisă cu mult înainte de Biblie – primul om, un bărbat, a fost creat în grădina raiului. O femeie a fost făcută apoi din coasta lui. Stuart tușește și mai bea niște apă. Bărbatul și femeia au fost mai târziu izgoniți din rai. Nu-l ascultaseră pe zeul lor. Bea și restul de apă. Chiar și potopul lui Noe își are originea în mitologia babiloniană. Epopeea lui

Ghilgameș, poem vechi de trei mii șase sute de ani, vorbește despre un zeu care îl anunță pe om să se pregătească de potop. Omul se salvează împreună cu familia lui și îmbarcă multe specii de animale pe o corabie care ajunge pe uscat la un munte uriaș.

Dau aerul condiționat la maximum.

— Turnul Babel, continuă Stuart. Regele asirian Așarhadon a construit în cinstea zeului Marduk un turn în Babilon, care urma să atingă cerul. Ce crezi că s-a întâmplat? Gravitatea a câștigat. Turnul s-a năruit.

— Dar, Stuart, nu confirmă toate astea poveștile din Biblie?

— Poți lua lucrurile și așa. Sau ai putea să fii cusurgiu și să spui că autorii *Vechiului Testament* n-au avut nici măcar imaginația necesară pentru a-și născoci propriile povești.

— Dar Tanah nu se reduce la asta.

Obiecțiile mele nu fac decât să-l întărâte și mai tare.

— În esență, părți importante din Sfintele Scripturi au fost însăilate din mituri și povești ale unor culturi mai vechi...

— OK, OK.

— ...Îmbinate inteligent cu crearea unei noi religii, axate pe un nou zeu suprem.

O vreme, niciunul dintre noi nu mai spune nimic.

— Chiar și viața lui Moise are un model mai vechi. În mitologia babiloniană, mama regelui Sargon din Akkad l-a trimis pe un râu în jos, într-un coș de papură, când a încercat să-l ascundă. Din fericire, a fost găsit și adoptat. Stuart bate darabana pe volan. Așa de originală este cea mai importantă poveste din *Vechiul Testament*.

Există forme de viață care se dezvoltă chiar și în căldura infernală a deșertului. Omizi păroase și colorate. Măgari. Și roza-Ierihonului; în sezonul ploios, e plată și verde, dar, de îndată ce pământul se usucă din nou, se face cât o minge, sfidând forțele naturii. Aș putea să mă raportez la plantă. Dacă seceta durează, își scoate rădăcinile și pornește prin deșert. O bate vântul până găsește un alt loc umed în care să se stabilească.

Foarte puțini oameni o socotesc o plantă atrăgătoare, dar mulți o găsesc amuzantă.

Un pic ca mine.

11

Ajungem în sfârșit la un oraș de graniță, unde ne cumpărăm vize pentru Egipt. Pe urmă trecem granița și o luăm spre sud, traversând Peninsula Sinai, de-a lungul

Golfului Akaba spre Sharm el-Sheikh. De aici luăm feribotul, traversăm Marea Roșie până la Hurghada, iar apoi ne îndreptăm din nou spre sud, către portul Safaga, unde ne alăturăm unui convoi de turiști care merge spre vest, prin deșert, către Luxor.

Stuart îmi mărturisește că speră ca investigațiile noastre să ducă la o descoperire care să-i încununeze propriile cercetări.

— Reabilitare! Spune-i cum vrei! Răzbunare! Credibilitate profesională! N-ai idee ce mult ar însemna pentru mine să fiu în stare să demonstrez, cu ajutorul tău, că teoriile mele sunt corecte. Că vikingii chiar *au fost* în Egipt.

Spre groaza mea, o lacrimă i se scurge pe obraz. Stânjenit, îmi feresc privirea și mă uit pe geam.

— Cred, spune Stuart, că Manuscrisele de la Thingvellir trebuie să aibă ceva care să arate că am dreptate. Că am avut dreptate în toți acești ani.

În vechea Tebă, Templul de la Karnak și cel de la Luxor erau legate printr-un drum pavat, pe care umblau faraonii în sandale prăfuite, gândind strategii militare înainte să se ducă acasă la palat să mănânce curmale și să-și pângărească surorile.

Și până în ziua de astăzi cele două temple, cu sanctuarele și obeliscurile lor, cu sfincșii și statuile lor gigantice, aruncă umbre lungi pe nisipurile Nilului.

Când ne cazăm la Winter Palace de pe strada principală, Corniche el Nile, soarele tocmai apune pe celălalt mal al Nilului. Stâncile strălucesc în lumina roșiatică a amurgului, făcând templele și mormintele demne de faraonii, reginele și prinții morți de mult.

Ce să zic? Un pic mai exotic decât sosirea la Brandbu într-o zi mohorâtă și umedă!

Orașul Uitat

EGIPT

1

Valea Regilor zace cufundată în somnul veșnic între stâncile de pe malul vestic al Nilului, unde se află necropola tebană.

Nemuritorul *genius loci* (sau „spirit al locului”) care domină valea aridă dă același sentiment de măreție și eternitate pe care ți-l induc și Forum Romanum din Roma sau Acropola din Atena – peste care istoria trece în valuri lente, cu o mișcare imperceptibilă. Mari regi zac în morminte ascunse în stânci. Ramses. Seti. Tutmes. Amenhotep. Tutankhamon. Peste șaizeci de camere funerare au fost săpate în piatră în decursul a cinci sute de ani.

Vântul șuieră în vale.

Împreună cu sute de turiști, Stuart și cu mine intrăm în vale cu un trenuleț de plăcere tras de o locomotivă care pufăie. Praful mi se lipește de piele. Stâncile se înalță până la cer.

Mormântul pe care vrea să mi-l arate Stuart este sus de tot, într-o crăpătură îngustă. Intrarea e în nord, iar camera interioară e orientată spre est, într-un tipar ce simbolizează lumea morților.

Urcăm gâfâind nesfârșitele trepte abrupte care duc spre intrarea modestă, atât de bine ascunsă pe vremuri. Un îngrijitor ne ia biletele și ne lasă în galeria subterană. Aerul este atât de umed și de cald, încât încep să trag de gulerul tricoului.

— Unul dintre primele lucruri pe care le făcea un rege era să înceapă lucrările la mormântul său, spune Stuart. Sute de lucrători munceau zeci de ani să construiască mormintele astea. Întâi veneau tăietorii în piatră, care făceau treaba cea mai grea. Apoi decoratorii cu pensulele și, la sfârșit, preoții cu binecuvântările.

Ne strecurăm pe trepte pe lângă turiștii care urcă. Mă lupt din răsputeri să îmi stăpânesc claustrofobia. Aerul este teribil de îmbâcsit. De fapt, atunci când jefuitorii de morminte și arheologii au deschis criptele, e posibil ca aerul închis acolo de secole să fi fost chiar periculos. Arthur Conan Doyle, autorul lui Sherlock Holmes, a sugerat chiar că sporii unor

mucegaiuri mortale fuseseră lăsați în morminte pentru a-i pedepsi pe intruși.

Nu știu dacă o fac intenționat sau nu, dar respir doar pe nas.

Cu fiecare pas, ne întoarcem în timp cu sute – nu, mii – de ani. Pentru a împiedica uzura pe care ar putea să o producă milioanele de pantofi ai turiștilor, autoritățile au instalat pasarele de lemn. Coloana de vizitatori pătrunde din ce în ce mai adânc în munte. Simt că mă sufoc. Aerul nu pare să-mi ajungă în plămâni. Dar nu-i spun nimic lui Stuart – nimeni nu vrea să fie „mămăligă".

Cerul e albastru și pictat cu stele galbene. Vestibulul e dominat de două coloane masive și decorat cu imaginile a 741 de zeități. O scară te duce mai multe niveluri în jos, spre camera funerară ovală, cu două coloane și patru încăperi laterale.

Aud șoaptele entuziasmate ale turiștilor. Dacă suntem așa mulți aici jos, nu vom consuma oare tot oxigenul? Cineva se ciocnește de mine. Mă împiedic și ajung în raza vizuală a unui turist care tocmai fotografiază o pictură murală. Zâmbesc în chip de scuză și trag de gâtul tricoului.

— Ai pățit ceva, Bjørn? întreabă Stuart.

— Nu, bolborosesc eu.

Pereții camerei funerare sunt decorați ca un enorm sul de papirus, care conține întregul text al Cărții Amduat, despre viața de apoi. Sunt pasaje din imnurile închinate lui Ra și un motiv care îl înfățișează pe decedat însoțit de o zeiță. Mumia faraonului Tutmes al III-lea a fost depusă aici acum aproape 3 500 de ani. Era al șaptelea faraon din a optsprezecea dinastie egipteană și este recunoscut ca unul dintre marii regi ai Egiptului. A domnit jumătate de secol, până la moartea survenită în jurul anului 1425 d.H. Mormântul i-a fost descoperit de egiptologul francez Victor Loret în 1898. Mumia lui Tutmes al III-lea a fost găsită cu șaptesprezece ani mai târziu, împreună cu alte cincizeci de mumii, în peștera Deir el-Bahri din stâncile de lângă Templul lui Hatshepsut.

Îi dau un ghiont lui Stuart.

— Aerul de aici nu e prea bun, îi zic. N-am văzut destul?

2

Părăsim Valea Regilor și o luăm cu mașina spre nord, de-a lungul stâncilor care mărginesc Nilul. Cobor geamul și îmi umplu plămânii cu înghițituri lacome de aer. Stuart mă întreabă dacă încerc să prind muște. Îi amintesc că sunt vegetarian.

În curând se oprește lângă un zid cu sârmă ghimpată, în spatele căruia se află un impresionant complex de clădiri, săpat chiar în stâncă.

— Ăsta-i Templul lui Amon-Ra, spune Stuart. Aici au venit vikingii.

Deschide o poartă neîncuiată și parchează la umbra unui copac.

— Pe vremuri era un canal acolo, zice el și îmi indică o câmpie între stânci și Nil. Fermierii l-au umplut cu pământ. Se întoarce din nou cu fața spre templu. Iar ăsta e locul unde oficia marele preot Asim.

Două statui enorme ale lui Amon-Ra și Osiris străjuiesc treptele largi care duc la scuarul din fața templului. Pășim pe cărarea cu nisip care duce într-acolo.

— Membrii sectei își spuneau Umilii Slujitori ai Sfinției Sale, Regele-Soare Amon-Ra, și Paznicii Sfântului Legământ, dar noi îi știm drept „cultul lui Amon-Ra”. Cultul a existat până în secolul al XIII-lea. Când s-a desființat cultul, relicvariul pe care secta trebuia să-l păzească – și pe care l-au furat vikingii – dispăruse deja de două sute de ani. Chiar și cei mai devotați preoți trebuie să-și fi spus că e o pierdere de vreme să aibă grijă de ceva care fusese pierdut cu mult timp în urmă.

— Chivotul Legământului?

— Cu siguranță ar fi interesant să fie așa, spune el cu o voce surprinzător de slabă. Dar poate că era cu totul altceva.

Ne uităm la statuile din piatră și la templu. Încerc să îmi imaginez cum era viața aici cu o mie sau două mii de ani în urmă. Sau chiar trei mii.

Apoi mă întorc cu fața la Nil și îmi imaginez flota de corăbii vikinge.

— Exact, zice Stuart, ghicitorul de gânduri.

Nici templul, nici mormântul nu sunt deschise pentru public, dar Stuart are un permis de la autoritățile egiptene, iar îngrijitorul care stă moțăind pe un scaun la poartă se lasă ușor convins cu o bancnotă de cinzeci de lire egiptene. Intrăm în templu. Stuart deschide drumul spre sala principală. În spatele a ceea ce a fost cândva altarul, văd prăbușită intrarea în camerele funerare.

Trag aer adânc în piept înainte să intrăm.

E întuneric, așa că Stuart și cu mine ne aprindem lanternele. Trebuie să coborâm o mulțime de trepte și apoi să trecem printr-un tunel înainte să ajungem la prima cameră. Fasciculele lanternelor noastre scot la iveală picturi murale și inscripții.

— Aici am găsit cele mai recente picturi și hieroglife – cele care zugrăvesc atacul de acum o mie de ani, spune Stuart.

Îmi arată picturile.

Corăbii lungi, ca ale vikingilor.

Barbari bărboși, cu plete și ochi albaștri.

Săbii, securi și scuturi.

Capete de dragoni.

— Vikingi... murmur eu.

— Și eu am crezut la fel. Vikingi! Nu soldați și corăbii din afurisitul de Bizanț! Vikingi! Și ticăloșii ăia au râs cu toții de mine.

Mai coborâm un rând de trepte până în a doua cameră funerară. Și, cum în afară de noi nu mai e nimeni în tunel, știu că pot oricând să dau o fugă până sus ca să iau o gură de aer, lucru care mă face să-mi controlez mai ușor claustrofobia. Deocamdată.

În spatele celei de-a doua camere vedem resturile a ceea ce fusese cândva ultimul perete. Pășim prin gaura din zid și coborâm treptele înguste și abrupte, apoi ne continuăm drumul prin tunel.

La capăt lui se deschide ultima cameră mortuară.

Cea mai sfântă dintre toate.

Camere goale, sicrie goale.

Un sarcofag gol...

Aici, în cea mai tainică dintre camere, își doarme somnul veșnic un demnitar căzut în dizgrație, căruia mai târziu i s-a spus CEL SFÂNT.

Cine era? De ce au avut atâta grijă să-l ascundă?

Ce comori au lăsat în camera lui funerară?

Ce inscripții?

Ce relicvarii?

Și de ce l-au păzit două mii cinci sute de ani?

— Noi credem, îmi întrerupe Stuart șirul gândurilor, că manuscrisele pe care le-ai găsit în grota de la Thingvellir sunt copia și traducerea manuscrisului original care era păstrat aici.

Stuart îmi arată frescele, inscripțiile și cartușele din mormântul gol, pe care le pricep doar după ce mi le explică răbdător. Lanternele noastre încep până la urmă să pâlpâie, așa că ne întoarcem la intrare.

Aerul proaspăt e ca o mângâiere pe obrajii mei.

Trecem de îngrijitor, care a adormit la loc, și mergem la mașină în tăcere, fiecare cufundat în gândurile lui.

Înainte să pornească motorul, Stuart spune că vrea să mă ducă într-un oraș care nu există, să vorbesc cu un om care nu există.

3

Mănăstirea coptă Sfântul Marcu e construită din gresie în jurul unei grădini luxuriante, cu un pârâu și vegetație abundentă. Probabil că arată exact ca acum o mie nouă sute de ani, când călugării au așezat ultima piatră și și-au scuturat nisipul de pe mâini.

Un *ankh* aurit domină acoperișul.

Stuart oprește mașina într-un nor de praf, care formează apoi un vârtej prin parcare, ca o furtună de nisip în miniatură, țâfnoasă și răzvrătită.

Mănăstirea este în Orașul Uitat, care se află într-o vale din deșert, nu departe de Luxor. Nu vei găsi Orașul Uitat pe nicio hartă și, în rarele ocazii când este menționat în ghidurile turistice, descrierea se face adesea cu expresii pitorești, cum ar fi „ruinele unui oraș din deșert care nu vrea să moară”. Oficial, orașul nu există. Din secolul al XV-lea, autoritățile egiptene refuză să-i recunoască existența, ca urmare a unei dispute între călugări, un trib de beduini și autoritățile centrale privind dreptul de proprietate asupra unui izvor vital pentru supraviețuirea orașului. În 1481, când autoritățile au renunțat la lupta cu îndărătnicii locuitori ai deșertului – la urma urmei, mănăstirea și ruinele orașului pustiu erau departe, la mama naibii, într-o gaură bătută de vânturi și arșiță, cu nisip și cămile bășinoase –, au scos orașul din documentele și registrele oficiale. Și, până în ziua de astăzi, nimeni nu s-a gândit să readucă orașul în lumea reală. În Egipt, autoritățile pot purta dușmănie mult timp. Orașul, care avusese inițial un nume, între timp dat uitării, nu avea nici școli, nici primărie, nici poliție, nici spital. Copiii sunt trimiși cu autobuzul la Qena, unde școlile îi înregistrează ca vagabonzi. Cea mai bună descriere a doctorului din localitate ar fi cea de vraci. În rarele ocazii când nu știe ce să facă, își duce pacienții la spital cu singurul camion din oraș, pentru că doctorii cu școală, cum îi numește el cu dispreț la o narghilea în cafenea, au dotări mai bune ca el pentru operații pe creier și transplanturi de cornee. Și pentru că mâinile lui au nefericita tendință de a tremura foarte tare.

Mănăstirea Sfântul Marcu este situată la marginea acestei oaze – o adunătură inexistentă de case de piatră și lut, uitată și ignorată de autoritățile locale și centrale, precum și de restul lumii.

4

Porțile mănăstirii se deschid.

Dinăuntru iese un om care arată de parcă ar trăi și ar munci la Schitul Sfântul Marcu încă de la începuturile mănăstirii. Chipul lui scofâlcit îmi amintește de o stafidă zbârcită și uscată la soare. Iar în jurul capului are înfășurat nici mai mult, nici mai puțin decât un turban. Vine spre noi, târșâindu-și picioarele în sandale de rafie, cu un zâmbet știrb pe față, și ne strânge mâna. Are o mică cruce tatuată pe antebraț. Spune în arabă un nume care sună ca o învălmășeală de consoane arbitrare, și, chiar dacă Stuart mi-l tot repetă în mașină, tot nu reușesc să îl țin minte. Așa că îi zic doar „călugărul".

Ne invită în mănăstirea pustie și ne arată dormitoarele comune, refectoriile, biroul, biserica și grădina bine întreținută a mănăstirii. Spre surprinderea mea, vorbește engleza la perfecție. A studiat la Cambridge, unde apoi a fost profesor timp de mai mulți ani.

— Chiar dacă suntem foarte diferiți, spune călugărul cu o undă de afecțiune în glas, Stuart și cu mine avem un trecut comun. Am fost îndrumătorul lui în egiptologie la Universitatea Cambridge.

Mă uit mirat la fața lui arsă de soare și bătută de vânt și nisip, și mi-e greu să mi-l închipui profesor la Cambridge. Pe de altă parte, sunt o mulțime de oameni cărora le vine greu să își imagineze că *eu* sunt lector la Universitatea din Oslo.

Îmi spune că evanghelistul Marcu a fost cel care a pus bazele Bisericii Ortodoxe copte în Egipt, la câțiva ani după răstignirea lui Hristos. Creștinii copți au format prima comunitate religioasă organizată. Călugării de la Schitul Sfântul Marcu erau ferm convinși că Marcu însuși ajutase la construirea mănăstirii. Conducătorul Bisericii copte încă este numit „Papa din Alexandria" și „Patriarh al întregii Africi în scaunul apostolic al Sfântului Marcu", iar vechea Biserică egipteană folosea simbolul *ankh*-ului, *ansata*, pe post de cruce.

În secolul al III-lea, când au fost izgoniți din orașe, egiptenii creștini au fugit în deșert, unde și-au construit mănăstiri. Sute de mănăstiri au fost întemeiate în deșertul muntos al Egiptului, în clădiri șubrede și peșteri adăpostite. De aici, mișcarea monastică s-a răspândit în restul lumii creștine.

Călugărul îmi spune că cea mai sfântă relicvă din biserică este un ghimpe din coroana lui Hristos, păstrat într-o raclă, pe o bucată de mătase roșie. Iar într-o casetă gravată se găsesc opt pagini din ceea ce se crede că e o parte din textul original

al Evangheliei după Marcu, precum și un fragment în coptă din *Evanghelia după Ioan*.

5

— Dumnezeu e mort.

Stăm pe o bancă de lemn la umbra arcadei care înconjoară grădina, bând apă rece din sticle de plastic.

Călugărul lovește cu sandala în pământ. O umbră de tristețe îi trece peste chip.

— Mort?

— Osiris, spune el și își ridică un deget. Odin. Mai ridică un deget. Zeus. Ptah. Bacchus. Thor. Pan. Poseidon. Cupidon. Aștarot. Și-a terminat degetele acum, dar continuă enumerația. Bellona. Isis. Jupiter. Anubis. Balder. Nebo. Loki. Amon-Ra. Afrodita. Baal. Ahia. Freya. Hades. Mulu-hursang. Njord. Llaw Gyffes. Mu-ul-lil. Frigg. Venus. Set, cel mai mare conducător din Valea Nilului. Aș putea să continui zece minute și mai mult. Ce au toți zeii ăștia în comun? Au guvernat viața a milioane de credincioși cu frică de Dumnezeu. Numele lor i-au făcut pe bărbați să tremure de frică și pe femei să-și plece capul în rugăciune. Masele i-au venerat. Am înălțat temple în cinstea lor. Sclavii au trudit să ridice lăcașe de cult ca să avem noi unde să-i slăvim. Civilizații au înflorit și au decăzut în numele lor. S-au dat bătălii. Generații de preoți și călugări și-au dedicat viața să-i înțeleagă, să le interpreteze vrerea, să le aducă jertfe, să-i venereze.

O pală de vânt suflă un ghem de paie pe poteca din grădină.

— Și acum? întreabă el. Nu mai credem în ei. Acum sunt toți morți. Nu toți au fost uitați, firește. Dar nimeni nu mai crede în ei. Nimeni nu-i mai venerează. Și, dacă au existat vreodată, își petrec acum sacrele vieți în uitare și plictis. Ca zei, sunt morți.

Briza care trece pe sub arcadă sună ca un suspin.

— Cred, continuă călugărul, că și Dumnezeu a murit. Dumnezeul pe care îl știm ca Iahve, Iehova sau Elohim. Domnul nostru. Are multe nume. Și semnele morții lui sunt multe. Profețiile din Biblie s-au împlinit. Dumnezeu e mort. Nietzsche a avut dreptate.

— De unde știi asta?

Zâmbește trist cu gura fără dinți.

— Priviți în jurul vostru! Poartă lumea semnele unui Dumnezeu în viață, activ? E ceva în existența noastră care să indice faptul că un Dumnezeu iubitor veghează asupra noastră?

— Eu nu sunt credincios.

— Cum poți trăi în lumea asta fără să ai credință?

— De ce să cred în Dumnezeu?

— Isus este calea, adevărul vieții.

— Asta nu-i decât o platitudine. De ce să fie credința ta mai adevărată decât budismul sau hinduismul? Ce-l face pe Dumnezeul tău mai puternic decât Brahma? Evrei și creștini, musulmani și sikh-i – toți cred la fel de sincer în zeul *lor*, în interpretarea *lor*, în adevărul *lor*. Oare au cu toții dreptate? Sau dimpotrivă, se-nșală cu toții? Dumnezeul tău îi condamnă pe toți ceilalți. Atunci spune-mi, cine are dreptate? Care dintre religiile lumii e mai adevărată decât celelalte? Și care credință creștină e privilegiată de Dumnezeul tău și Isus? A catolicilor? A mormonilor? A Martorilor lui Iehova? A protestanților? A baptiștilor? Penticostalilor? A adventiștilor?

— Bjørn...

— De ce să cred *eu* într-un zeu care stăpânește întreaga lume, dar care, fără să se știe de ce, alege un trib nomad din Orientul Mijlociu să fie poporul Lui, mai presus de oricare altul? Dar indigenii din Hawaii? Eschimoșii? Băștinașii? De ce stă Dumnezeul tău în ceruri, strângându-Și micul trib la piept în dreptul inimii, pe când alții nici n-au auzit de El?

— Căile Domnului sunt de nepătruns.

— Căile Domnului vostru sunt cu totul iraționale. Pot înțelege de ce au crezut israeliții în El acum două sau trei mii de ani, dar faptul că încă mai sunt oameni care ar băga mâna-n foc pentru aiureala asta de superstiții mă depășește.

— Vorbe de nebun.

— Chiar tu ai spus că inima Dumnezeului tău a încetat să bată.

— Un zeu moare încet, Bjørn. Nu moare peste noapte. Bazându-ne pe diverse semne și interpretări ale Bibliei și pe modul în care înțelegem profețiile și rugăciunile, concluzia noastră – și te încredințez că e doar o supoziție – este că Dumnezeu a început să moară la un moment dat în secolul al XII-lea, dar trecerea Lui în neființă a avut loc spre sfârșitul secolului al XIX-lea. Dumnezeu e mort de peste o sută de ani, dar încă n-am reușit să ne împăcăm cu asta.

— Ești călugăr. Pe cine mai venerezi dacă zeul tău a murit?

— Încetezi să-ți iubești mama și tatăl doar pentru c-au murit? Venerăm amintirea lui Dumnezeu. A lui Isus. Valorile pe care le reprezentau Ei și tot ce ne-au învățat.

— Și asta ce-nseamnă? Dacă ai dreptate, atunci cine le-a luat locul? Așteaptă alți zei să preia lucrarea lui Dumnezeu

de unde a lăsat-o El?

— Nu știm. Nu încă. Gnosticii, o sectă creștină declarată eretică de către Bisericile Catolică și Ortodoxă, care au învins în lupta dintre doctrine, n-au acceptat niciodată faptul că Dumnezeul nostru este atotputernic și absolut. Au fost și mulți alții care au crezut că Iehova este un zeu inferior și însetat de putere, ale cărui creații – lumea și oamenii – sunt dovada incontestabilă a incompetenței Sale. Un zeu mai puternic – adevăratul zeu – domnea peste Iehova și ceilalți zeișori rivali. Acest zeu adevărat era deasupra fleacurilor de aici, de pe pământ. Ei bine, nici rabinii evrei, nici patriarhii creștini n-au acceptat o învățătură atât de strâmbă. Dumnezeul din *Vechiul Testament* ne poruncise, la urma urmei, să-L venerăm numai pe El. Hm... Dar dacă gnosticii aveau dreptate? Dacă acel Iehova din *Vechiul Testament* este un zeu însetat de putere – un eon – și obsedat de fleacurile legate de felul în care ar trebui să-l venerăm? Și dacă Iehova e doar unul dintre zeii cei mulți? Să presupunem că există un creator, un Dumnezeu adevărat, pe care nicio religie n-a reușit să-L prindă în divina ei amăgire. Pot trece sute de ani înainte ca acest nou zeu să devină suficient de puternic ca să apară în fața noastră, a oamenilor, și să găsească profeți de care omenirea să asculte și pe care să-i venereze. Ești un copil făr' de Dumnezeu, un produs al secularizării, al indiferenței față de veșnicie și față de tot ce e sfânt. Și atitudinea ta ateistă este urmarea absenței lui Dumnezeu din lume.

Rămânem tăcuți un timp, la umbră, feriți de dogoarea deșertului. Când ne-am terminat apa și am râgâit discret cu mâna la gură, călugărul ne duce într-o pivniță de lut, sub mănăstire. Trecem prin mai multe încăperi și ajungem într-un sfârșit la o ușă de fier care dă într-o cameră luminată de un tub de neon care pâlpâie.

Călugărul deschide un fișet metalic și trage un sertar plin cu monede. Îmi dă un pumn de bani. Mă uit la monede. Spre surprinderea mea, văd că bănuții de argint au pe ei o pecete regală norvegiană necunoscută.

— Cum au ajuns aici? întreb.

— Aici au fost făcuți.

— Am citit destul de mult despre numismatică la facultate. Din câte îmi amintesc, Olav Tryggvason a bătut primele monede norvegiene cam prin 995. Pe monede scria *ONLAFREXNORmannorum*, care înseamnă „Olav, regele norvegienilor". Era și o imagine a regelui cu un sceptru pe avers, iar pe revers, o cruce cu literele CRVX. S-a presupus că meșterul care le făcuse venea din Anglia.

— Negustorii scandinavi din vechime foloseau și monede făcute aici în Egipt sau, ca să fiu mai exact, în satul Misr, la sud de Alexandria, pe malul Nilului.

— Arheologii au presupus că monedele arabe găsite în Norvegia fuseseră aduse în nord de negustorii care făceau comerț cu Imperiul Bizantin. De altfel, banii arabi erau folosiți pe scară largă ca valută internațională. N-am știut că vikingii au bătut monedă aici.

— Pentru scurt timp.

— Mai e ceva, spune Stuart arătându-i călugărului un fișet care părea încă și mai încărcat decât primul. Și, în schimb, sper c-o să-mi arăți Manuscrisele de la Thingvellir.

— În curând...

Călugărul deschide fișetul și scoate o casetă de lemn. Înăuntru este o bijuterie de aur. Îmi pune în mână lanțul, care atârnă greu. Pe pandantiv e gravată runa *tiwaz*.

— O bijuterie de-a vikingilor, spune Stuart. Ia să vedem, ghicești unde a fost găsită?

Nu reușesc să ghicesc.

— Lanțul a fost găsit în sarcofagul gol din camera funerară de sub Templul lui Amon-Ra, spune călugărul.

6

În aceeași seară, imediat după cină, îl sun pe profesorul Llyleworth la SIS de la o cabină telefonică aflată la câteva străzi de hotel.

Legătura e groaznică și zgomotul de pe stradă e atât de puternic, încât de-abia ne auzim. Reușesc totuși să îi explic că am scăpat de la Institutul Schimmer și că totul e bine. Întrebările lui se pierd în cacofonia creată de motorete, autobuze, vânzători care încearcă să își vândă pepenii zemoși și strigătele stridente ale muezinilor care cheamă la rugăciune.

Pe drumul de întoarcere, sunt atras fără să vreau într-o serie de bazaruri și prăvălii unde, ca rezultat al unei grave și nefericite neînțelegeri culturale și lingvistice, mă pricopsesc cu o colecție considerabilă de scarabei din piatră, statuete de pisici, măști mortuare, ghipsuri ale lui Anubis, sarcofage și mumii în miniatură, precum și un poster cu aspect de papirus, care înfățișează Sfinxul la asfințit, și o sticlă cu esență de parfum Nubian Nights, pe care femeile frumoase îl vor găsi irezistibil.

Lângă hotel îl zăresc pe turistul care făcea fotografii la mormântul lui Tutmes. Se uită după cineva – poate după încântătoarea lui soție, care are la ea cardul de credit și nu se teme să îl folosească. Când mă vede, îmi zâmbește neliniștit.

Fie pentru că mă recunoaște, dar nu știe de unde să mă ia, fie pentru că nu trebuia să îl văd.

7

A doua zi dimineață, în zori, Stuart și cu mine mergem pe jos la Muzeul Luxor, care se află la câteva străzi de hotel.

Stuart telefonase la muzeu cu o seară înainte și stabilise o întrevedere cu directorul – un fost coleg, cu care menținuse legătura de-a lungul anilor.

Pe drum, Stuart încearcă din nou să mă convingă să îi arăt Manuscrisele de la Thingvellir. Îi spun că trebuie să înțeleagă că nu le am cu mine.

— Dar știi unde sunt, insistă el. Am putea să mergem acolo.

Chiar dacă înțeleg că e greu pentru el să își înfrâneze curiozitatea profesională, pisălogeala asta continuă începe să mă calce pe nervi.

Directorul muzeului arată ca o gorilă binevoitoare. Are barbă mare și sprâncene stufoase; îi ies smocuri de păr până și prin gulerul deschis al cămășii.

— Stuart! mârâie el dându-i vechiului său coleg o îmbrățișare de urs.

Se uită unul la altul, râzând neîncrezători, ca doi vechi tovarăși de arme care au supraviețuit tranșeelor.

— Mi-a fost asistent când am excavat camera funerară a lui Amon-Ra, explică Stuart.

— Asistent? Directorul râde în hohote. Eram sclavul tău!

Muzeul e deja arhiplin. Mă uit în jur după turistul care făcea poze la mormânt, dar nu e acolo. Bineînțeles că l-au înlocuit cu altcineva.

— Doar puțini oameni știu de colecția de scrieri pe papirus, pergament și hârtie pe care o avem în arhiva de la subsol, și încă și mai puțini își dau osteneala să se uite la ea, îmi spune directorul, după care i se adresează lui Stuart: Acolo păstrez documentele.

Stuart îmi face cu ochiul.

— Documente? întreb.

Tocmai atunci trecem pe lângă o statuie într-o vitrină, care îmi reține atenția.

Sculptura din lemn are cam patruzeci de centimetri înălțime și reprezintă un om sau zeu care își ține barba lungă cu ambele mâini. Conform plăcuței de pe vitrină, statuia e veche de 3 200 de ani, acoperită cu smoală neagră – culoarea zeului Osiris –, și a fost găsită în Valea Regilor. Seamănă îngrijorător de mult cu statuia a cărei poză o ține Thrainn în

biroul său din Reykjavík – statuia de bronz de o mie de ani vechime care a fost găsită în 1815 de către Eyjafjördur în nordul Islandei. De unde provenea statuia lui Eyjafjördur? Era originară din Egipt? Și dacă un viking islandez era cel care făcuse statuia lui Eyjafjödur în secolul al X-lea, de unde se inspirase? Fusese oare la bordul uneia dintre corăbiile lungi ale lui Olav?

Mă grăbesc să cobor scările până în pivniță, după Stuart și directorul muzeului.

— Potrivit legendei, marele preot al cultului lui Amon-Ra, Asim, a fost luat într-o dimineață de zeii din ceruri, în anul 1013. Directorul râde și dă din cap aprobator spre Stuart. De ce a renăscut interesul pentru Asim? După treizeci de ani?

— Lucrăm la o teorie. Am dat de niște fragmente de manuscrise care s-ar putea să fi fost scrise de el.

— Fragmente de manuscrise? Scrise de Asim? Ce captivant! M-ar interesa să le văd.

— O să-ți trimit copii.

— Mulțumesc, prietene. Mulțumesc.

Directorul descuie ușa arhivei și oprește alarma. Scoate două foi laminate A4 dintr-un fișet de oțel. Una este o traducere în egipteană și în engleză a unui text scris inițial pe papirus. Cealaltă reprezintă o fotografie a documentului original, care e acum într-un muzeu din Cairo.

— Textul ăsta a fost scris de prietenul nostru, domnul Asim. E o secțiune dintr-o descriere a înmormântării unui faraon. Seamănă mai curând cu un reportaj jurnalistic decât cu un text religios. A avut ca surse un papirus din Noul Regat[10], hieroglife și fresce. Din păcate, începutul și sfârșitul lipsesc.

> *...Încă din zori oamenii se strânseseră pe malul fluviului, în întâmpinarea cortegiului funerar. Mulțimile îl proslăveau pe Amon-Ra. Mormântul său de pe celălalt mal al Nilului, partea morților, era gata de aproape zece ani. Numai cei care îl construiseră știau unde este. Iar acum faraonul era mort de șaptezeci de zile. Osiris îl aștepta. Bocitoarele de profesie se tânguiau și aruncau cu țărână pe ele și în privitori, fluturându-și brațele prin aer. Dansatoarele Muu, cu mijlocul încins și cu pletele împodobite cu pene, se mișcau în ritmul tobelor. Barca funerară aștepta lângă mal, la palat, cu mumia într-un sarcofag de aur. Mulțimea murmura când barca pe care erau rudele îndurerate a tras de la mal. O urma barca funerară. Sarcofagul de aur era pus sub un baldachin împodobit, susținut de patru stâlpi sculptați.*

Vâslașii stăteau în picioare, perfect drepți. Pe urmă au pornit și celelalte bărci din procesiune, cu preoți, ostași, curteni, reprezentanți oficiali, dansatoare și slujitori, care duceau cu ei bogățiile. Acestea aveau să fie depuse în mormânt și aveau să îl însoțească pe decedat în călătoria spre viața de dincolo, unde avea să trăiască în continuare ca zeu. Urmărind bărcile care brăzdau fluviul, mulțimea s-a revărsat pe malurile Nilului și s-a adunat în spatele șirurilor de gărzi. Cei care nu aveau permisiune nu puteau să urmeze procesiunea pe malul morților. Locul de odihnă veșnică al regelui era secret. Pe malul vestic, sarcofagul a fost ridicat pe un catafalc, tot în formă de luntre, care apoi a fost pus pe o sanie. Dregătorii de la palat aveau onoarea să tragă sania. În spatele lor venea altă sanie, care ducea canopele cu viscerele regelui. Cele mai apropiate rude ale decedatului mergeau pe lângă sarcofag. Iar în urma celei de-a doua sănii veneau slujitorii care duceau bogățiile pe care urma să le aibă faraonul în noua lui viață, precum și Cartea egipteană a morților cu formulele magice și indicațiile necesare pentru a-l îndruma pe răposat în călătoria prin lumea de dincolo. Săniile încărcate înaintau încet în dogoarea zilei, dinspre fluviu peste câmpie și în sus pe deal, până la mormânt. Răpăitul monoton al tobelor răsuna prelung printre stânci...

— Asta-i tot, spune directorul muzeului când vede că am terminat de citit, apoi se întoarce spre Stuart: Celălalt document e o scrisoare din 1300, de la un prefect al Arhivelor Vaticanului către vizirul egiptean.

Întinde în fața noastră un document laminat.

— Reiese clar că vizirul trimisese Vaticanului o cerere privitoare la existența unor scrisori și documente de la Asim. Vizirul trebuie să fi avut legături cu oameni sus-puși, pentru că prefectul, care putea să treacă ușor cu vederea orice solicitare de acces la ceea ce erau, la urma urmei, arhivele papale – mai ales una care venea de la vizirul unei țări musulmane –, i-a trimis, conștiincios, un răspuns.

Încerc să descifrez textul în latină.

— În esență, prefectul recunoaște existența a trei documente scrise de Asim, ne spune directorul. Cel mai vechi e o scrisoare de la marele preot către Înălțimea Sa al-Hakim bi-amr Allah, reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ, calif atotputernic al Egiptului.

— Avem o copie a acestei scrisori la institut, îl întrerupe Stuart.

— Al doilea document este o copie a unui original necunoscut, care descrie atacul condus de barbarii păgâni asupra templului și a mormântului, iar al treilea e o copie a unui fragment dintr-un jurnal de călătorie – posibil din același text – care descrie drumul pe care l-a făcut, citez, „până la avanposturile civilizației”.

Stuart se întoarce spre mine cu un zâmbet ușor.

— Avanposturile civilizației...

— Trebuie să se refere la Norvegia.

— Barbari păgâni... Vocea lui Stuart e înecată de emoție. Nu i-ar fi descris așa pe soldații bizantini. Vorbea de vikingi!

— Asta înseamnă că sunt trei documente scrise de Asim în Arhivele Vaticanului.

— Atunci, spune Stuart, ar trebui să ne ducem acolo și să vedem dacă putem să le găsim!

10 Denumire sub care este cunoscută epoca de maximă înfl orire a Egiptului (1550-1070 î.H.).

Anticarul

ITALIA

1

La o aruncătură de băț de mulțimile de turiști din Piazza Navona, într-un pasaj îngust și pietruit, care leagă o pașnică străduță lăturalnică de o arteră aglomerată, între un încadrator de tablouri și o modistă, se află un anticariat care, potrivit firmei de deasupra ferestrei, se numește pur și simplu „Anticariat". Hărțile Romei arată în mod greșit că pasajul, atât de întortocheat, încât nu-l vezi de la un capăt la altul, este o fundătură. Localnicii folosesc pasajul drept scurtătură spre Via del Governo Vecchio, în timp ce turiștii care se nimeresc pe acolo își închipuie că au ajuns în trecut. Magazinele de pe străduța ferită arată de parcă nu prea a mai dat nimeni pe acolo de pe vremea împăratului Nero, ca și cum timpul ar fi rămas în loc. Cărțile prăfuite expuse în vitrinele anticariatului sunt bestselleruri din trecut, de mult uitate. Noaptea, paginile aparent lipsite de viață ale cărților pe jumătate deschise fâlfâie ca niște fantome în uscăciunea aerului condiționat. În fața intrării, unde orarul stă scris caligrafic pe o bucată de hârtie galbenă (cerneala literelor răsucite pare să pălească pe măsură ce te uiți la ea), se află ce a mai rămas dintr-o antică bicicletă neagră, legată cu lanț și lacăt de o țeavă.

Stuart Dunhill își îndreaptă sacoul.

— Intrăm?

Pe drumul dinspre hotel, mi-a spus câte ceva despre omul pe care suntem pe cale să îl întâlnim. Luigi Fiacchini este o adevărată legendă în cercurile clandestine de anticari. Îi cunoaște pe toți cei care au importanță pentru afacere: anticari, bibliotecari, editori, erudiți, negustori de cărți și șarlatani dubioși: femei și bărbați bibliofili de la Milano și Florența, Viena și Paris, Hamburg și Londra, Sankt Petersburg și Moscova, Oslo și Stockholm, Copenhaga, Helsinki și Reykjavík, New York și San Francisco, Hong Kong și Singapore, Buenos Aires, Santiago și Rio de Janeiro, Sidney și Cape Town. De la baza lui din Roma, Luigi Fiacchini a negociat vânzarea unui număr de cărți și colecții aflate printre cele mai scumpe din lume. El a fost mijlocitorul când Opus Dei a cumpărat o copie din secolul al III-lea a Evangheliei după Luca, și se zvonește că tot Luigi a fost și

cel care a reușit să găsească manuscrisul piesei pierdute a lui Shakespeare, *Love's Labour Won*, pe care un colecționar din Emirate se pare că a dat cincizeci de milioane de dolari. El a pus la cale vânzarea uneia dintre cele patruzeci de ediții in-folio existente ale operelor complete ale lui Shakespeare, tipărite la șapte ani după moartea marelui dramaturg, pentru 2,8 milioane de lire. Stuart a auzit că Luigi fusese implicat și atunci când Casa Sotheby's din Londra a scos la licitație unul dintre primele atlase tipărite din lume, din 1477, care se baza pe scrierile geografului Klaudios Ptolemaios, din secolul al III-lea, vândut pentru aproape 2,5 milioane de coroane norvegiene.

Când intrăm, un om trece pe lângă noi. Privirile ni se încrucișează o fracțiune de secundă și am senzația că l-am mai văzut. Dar el nu îmi arată prin nimic că m-ar recunoaște și, până să sune isteric clopoțelul care ne anunță sosirea, l-am și uitat.

Fațada modestă – o fereastră și o ușă – mă făcuse să presupun că magazinul este micuț. De fapt, e enorm. Intri întâi într-un hol îngust, cu pereții acoperiți de cărți și o tejghea acoperită cu plăci de ceramică demodate. După aceea, magazinul se lărgește și amintește mai mult de o bibliotecă. Mii de cărți umplu labirintul de tejghele, cufere și rafturi. Aerul e îmbâcsit de mirosul pregnant al cărților: hârtie și praf, coperte, lipici și un iz de sudoare de la protagoniștii care se războiesc între coperți.

Stuart îmi dă un ghiont în spate.

Mi-l închipuisem pe Luigi Fiacchini ca pe un conte italian înalt, distins, cu părul încărunțit și privire inteligentă. Dar bărbatul care stă cu spatele la noi, mormăind *momento, momento* în timp ce mută niște cărți și care înclină apoi din cap când se întoarce să vadă cine îl deranjează e scund și gârbovit, cu părul rar, subțire și ochi încețoșați, care privesc în direcții opuse. Singurele lucruri care îi lipsesc sunt o cocoașă, solzi și o limbă de reptilă.

— Stuart! exclamă el.

— Luigi! îi răspunde Stuart.

Își strâng mâinile cu o căldură care arată că amândoi încearcă din răsputeri să își reprime impulsul de a se îmbrățișa.

Stuart mă prezintă. Luigi se uită la mine cu o curiozitate nemascată, care e permisă între ciudați.

— Domnul Beltø! Ai făcut ceva valuri în lumea mea când ai găsit Racla Sfintelor Taine. Păcat că nu ai pus-o pe piață! Ai fi ajuns milionar!

Râsul lui sună ca foșnetul unor pagini, parcă ar fi un efect sonor, nu o expresie a veseliei.

E mult mai scund ca mine. Un ochi îi e acoperit de o peliculă cenușie.

— Chior de ochiul stâng. Dar, la fel ca la troli, asta înseamnă că văd mult mai bine cu celălalt.

Luigi încercase prima oară să fumeze un trabuc când era tânăr, iar acum nu mai putea să se lase. Pretinde că se înrudește de departe cu Leonardo da Vinci. Eu unul cred că arată ca amărâtul urmaș al unui maur spaniol care a și-a găsit plăcerea cu un măgar.

Apoi spune:

— *Momento, momento*, domnilor, zice el și aleargă la ușă, o încuie și trage în jos jaluzelele.

Ne arată anticariatul cu pasiunea și mândria unui îndrăgostit. Magazinul e organizat după un criteriu tematic pe care nu prea îl înțeleg. Scoate ediții rare – un exemplar din *Le Avventure di Pinocchio* semnat de autor, Carlo Collodi, o ediție ilustrată din secolul al XVIII-lea a capodoperei lui Dante, *La Divina Commedia*, o primă ediție a lui *Il Principe*, de Machiavelli, și un șpalt din 1979 al romanului lui Umberto Eco, *Il nome della rosa*, cu însemnările și corecturile autorului.

Luigi își ridică brațele și trage fericit din trabuc.

— Am aici mii dintre cele mai bune cărți din lume, și fiecare dintre ele te imploră s-o citești din nou.

Luigi locuiește într-un apartament de deasupra magazinului. Ca să ajungi acolo, trebuie să urci o scară în spirală și treci de un lanț subțire care îți blochează drumul și de care atârnă o plăcuță pe care scrie *Riservato*.

Apartamentul nu e foarte diferit de magazin. Sunt cărți peste tot. Luigi a făcut loc în mijloc pentru un șezlong de piele și o măsuță joasă, pe care zac îngrămădite ziare și reviste italienești.

Aduce din bucătărie un ibric de cafea.

— Cum ți-am spus și la telefon, îi zice lui Stuart pe când toarnă cafeaua, copiile fragmentelor din descrierea făcută de Asim călătoriilor lui în țara din nord au fost obiecte râvnite pe piața colecționarilor începând din secolul al XIX-lea. Nu știm de unde provin copiile, dar unele dintre ele au ajuns în Arhivele Vaticanului. Copiile sunt fragmente incomplete, dar se pare că toate provin din același manuscris original, care probabil s-a pierdut.

— Așadar, vrei să spui, îndrăznesc eu, că tot ce se află la Vatican este deja în circulație?

— Câtuși de puțin. Arhivele Vaticanului sunt inepuizabile. Totul depinde de felul în care cauți și de referințele care te ajută să te uiți mai departe. Deși oamenii de știință și colecționarii au scotocit deja prin arhive, nimeni n-a știut cu adevărat ce încerca să găsească. Dacă studiezi fie și un singur document luat la întâmplare, se poate să fi trecut cu vederea o unică referință și să pierzi pista care te-ar ajuta să-ți atingi scopul. De altfel, de-abia acum – se uită din nou la mine – toate informațiile încep să însemne ceva.

— Ce putem spera?

— Unul dintre fragmente este despre un atac asupra templului lui Asim. Altul pare a fi un fel de jurnal care descrie o călătorie la hotarele lumii civilizate.

— Avanposturile, îl corectează Stuart.

— Avanposturi, desigur. Vaticanul stabilise deja în secolul al XII-lea că acest avanpost e Norvegia. Problema era că nimeni nu știa exact *unde* anume în Norvegia. Se uită întrebător la mine, iar eu ridic din umeri. O altă problemă a fost să se identifice care documente sunt strâns legate de cazul ăsta.

— Cele mai multe par însemnate.

— Însemnate? Cu ce?

— Cu cele trei simboluri: un *ankh* egiptean, runa *tiwaz* și o cruce.

Luigi se uită în gol.

— *O, cazzo...!*[11] exclamă el și își adună gândurile, foarte concentrat. Cred că jurnalul de călătorie al lui Asim ar fi fost descoperit cu mult timp în urmă dacă s-ar fi aflat pe undeva la Vatican.

— Nu avem neapărat nevoie de o versiune completă, spune Stuart. Orice pistă, mai lungă sau mai scurtă, ne-ar fi de ajutor.

— Și speri s-o găsești în Archivum Secretum Apostolicum Vaticum, Arhiva Secretă a Vaticanului?

— Dacă ne lasă acolo.

— Arhivele nu sunt așa de secrete cum indică numele lor. Unii oameni cred că *secretum* se referă mai degrabă la conceptul de „separat”. Arhivele au fost deschise cu acces limitat în 1881. Trebuie să ceri o autorizație ca să le vizitezi, dar, în zilele noastre, în jur de 1 500 de cercetători primesc această autorizație în fiecare an.

— Asta-i misiune imposibilă. Atât să ți se aprobe accesul, cât și să cercetezi pe urmă.

— Ei, nu spune asta. Sunt câțiva arhivari care fac parte din – hmm, cum să-i zic? – breasla mea de bibliofili. Îmi

datorează niște servicii. Vă scot autorizații și vă dau un arhivar dedicat, care știe unde să caute.

Îi strâng mâna, plin de recunoștință.

— Interesul față de manuscrisele și hărțile lui Asim a crescut din 1977, când a făcut Stuart descoperirea aia de senzație, continuă Luigi. Dar cercurile științifice au respins-o cu obișnuita lor aroganță și au lăsat-o mai mult în seama particularilor.

— Adică în seama colecționarilor clandestini, mă informează Stuart.

— Ai spus cumva „hărți”?

— O, da, n-ai știut? Există cel puțin o hartă, pe care Asim a trimis-o în Egipt. Se pare că indică locul în care sunt ascunse mumia și comoara. E posibil să existe o copie în Arhivele Vaticanului, nu știu, dar nu pare să-i fi ajutat prea mult pe vânătorii de comori.

— Deci te ocupi și de hărți?

— Bineînțeles! Așteaptă, așteaptă o clipă!

Deodată cuprins de entuziasm, coboară repede scara în spirală și urcă înapoi cu brațul încărcat de suluri de hârtie și suporturi pentru documente, pe care le întinde cu grijă pe masă, în fața noastră.

— Hărțile sunt adesea la fel de valoroase ca documentele scrise de mână. Și unele, și celelalte ne arată cum înțelegeau ei lumea. Ne ajută să cunoaștem mândria marilor exploratori. Marco Polo. Cristofor Columb. Vasco da Gama. Hudson. Nansen. Amundsen. Heyerdahl.

Despăturește o foaie.

— Asta e un facsimil după harta lumii a lui Mercator, din 1569. Puteți recunoaște Scandinavia, nordul Scoției, Islanda și zone din Groenlanda, dar în mare parte e desenată din imaginație. Mercator s-a bazat pe documentația medievală lăsată de un călugăr din secolul al XV-lea, care a călătorit mult și a scris o carte numită *Inventio Fortunata* – azi pierdută, din păcate. Prima descriere cunoscută a ținutului Vinland aparține geografului și istoricului Adam din Bremen și e inclusă în cartea lui de prin 1075, intitulată *Descriptio insularum Aquilonis*, la o generație întreagă după ce Leif Eiriksson fusese primul pe acolo. Harta papei Urban din 1367 indică existența unor insule mari – coasta Americii – la vest de Atlantic. Controversata hartă a regiunii Vinland, *mappa mundi*, este probabil o hartă a Americii. Se pare că pergamentul datează din secolul al XV-lea, dar oamenii de știință nu se pot pune de acord în privința cernelii. O hartă din colecția lui Sir Thomas Philip, din 1424, arată în detaliu

coasta de est a Americii, până spre sud, spre Georgia și Florida.

— Numai asta mai lipsea, zic eu bombănind. America! N-am putea să ne limităm la continentul nostru?

— Cum dorești.

Iau o gură de cafea cu gust de smoală și îl întreb pe Luigi dacă nu îi e teamă de hoți.

— La urma urmei, zic eu, un oportunist ar putea fura ușor de aici lucruri mai valoroase decât ce-ar obține dacă ar jefui o bancă.

— Adevărat, foarte adevărat.

Luigi se duce la balustrada scării. În ornamentația stâlpului a fost încastrat un buton.

— Am cam cincisprezece din astea puse prin magazin. Alarma e conectată direct la poliție, așa că forțele de ordine ar ajunge aici în câteva minute. Iar în cele mai valoroase cărți am ascuns senzori electronici care declanșează alarma dacă hoțul se apropie prea mult de ușă. Bate în fereastra care dă spre pasaj! Sticlă antiglonț. Nu poți s-o spargi nici cu ciocanul. Numai cu explozibili ai putea să treci prin geamul ăsta.

— Înțeleg că ai avut de-a face cu șeicul Ibrahim? se aventurează Stuart, totuși, cu precauție.

Luigi își ridică privirea, ca un animal care adulmecă primejdia.

— Toți oamenii influenți din lumea internațională a cărților și a manuscriselor vechi au avut de-a face cu șeicul Ibrahim.

— Cât de bine îl cunoști?

— Nimeni care spune că-l cunoaște bine pe șeic nu-l cunoaște cu adevărat.

— I-ai vândut vreun obiect sau ai cumpărat ceva de la el?

Luigi se uită la mine cu ochiul sănătos.

— În meseria mea, discreția e cheia succesului. Să lași să-ți scape ceva despre un client, indiferent dacă-ți vinde ceva sau cumpără de la tine, ar fi o indiscreție.

— Ne întrebam doar, explică Stuart, de ce l-ar interesa pe șeic marele preot Asim și comoara pe care au furat-o vikingii. Comoara o caută? Sau mumia? Sau manuscrisul și documentele din vase?

— Pe șeic l-au interesat întotdeauna antichitățile și manuscrisele.

— Cum a aflat de povestea Sfântului Olav și a lui Snorri?

— Poate c-a citit *National Geographic* în 1977.

— Poți să ne ajuți? întreabă Stuart.

— O să verific câteva lucruri.

Stuart îmi face cu ochiul. Pricep că, atunci când Luigi spune „O să verific câteva lucruri”, asta înseamnă că le va afla.

— Dar să nu crezi că vă fac vreo favoare, adaugă el, cu oarecare avânt, văzându-ne zâmbetele satisfăcute și vrând să ne aducă la realitate.

— Sigur că nu, spune Stuart. Nu mi-ar trece niciodată prin minte că nu vrei nimic în schimb.

Luigi chicotește pe înfundate.

— *Amico*, mă cunoști bine. Ca să fiu sincer, motivul meu e total egoist, de ce să nu recunosc? Nu cred că vânătoarea de comori a șeicului Ibrahim are drept scop scrierile unui amărât de călugăr din secolul al XV-lea. Șeicul Ibrahim își dă seama imediat când sunt mulți bani la mijloc. Și, dacă e vorba de mulți bani, n-am nimic împotrivă să intru în dansul din jurul vițelului de aur.

2

Sala de lectură din Archivum Secretum Apostolicum Vaticanum e lungă și îngustă, cu un tavan boltit decorat cu fresce, ca o biserică. În mijloc sunt puse mese de două sau trei persoane; sunt atât de mlte, încât renunț să le mai număr. Peretele e înalt cât două etaje și acoperit de cărți.

Funcționarul de la recepție ne conduce prin mai multe coridoare și încăperi cu pereți lambrisați, tavane pictate și biblioteci din lemn închis la culoare. De jur-împrejurul nostru cercetătorii stau cufundați în lectură, fiecare în norul său de praf.

Tomaso Rossellini e un bărbat scund și rotofei, cu ochi căprui de culoarea alunei, care ne iscodesc scânteietori din spatele unor ochelari pătrați, cu rame de aur. Ne așteaptă la intrarea în biroul său.

— Așa deci, sunteți prieteni cu Luigi, spune el pe un ton conspiraționist, strângându-ne mâna și zâmbindu-ne slab.

— Cine nu e? parează Stuart, făcându-l pe Tomaso să pufnească într-un râs silențios.

Trebuie să lucrezi ani de zile ca arhivar sau bibliotecar ca să-ți perfecționezi un râs pe care să nu-l audă nimeni. Facem câteva remarci politicoase despre sediu și despre cât de recunoscători îi suntem că și-a făcut timp să ne ajute, la care el protestează printr-un semn grăbit.

— Luigi mi-a spus că vreți să vedeți niște documente și scrisori care ar putea fi legate de un mare preot – Asim din cultul lui Amon-Ra – și de Sfântul Olav, regele norvegian. Aș putea oare, din pură curiozitate, să vă întreb de ce?

— Încercăm să demonstrăm că a existat o legătură mai strânsă deât se crede între cultura nordică veche și cea egipteană, explică Stuart repede și vag. Credem că vechea religie nordică a fost influențată de zeii egipteni, precum și de mitologia germanică și celtică.

Tomaso se uită la noi în timp ce hard-disk-ului îi ia o nanosecundă sau două să proceseze, să clasifice și să salveze această informație. N-om fi chiar primii care vin aici cu speranța de a demonstra o ipoteză cu totul improbabilă.

— Am adunat niște referințe din arhivă despre persoanele care vă interesează, despre subiectul în cauză și despre subiecte conexe. Dar, din diverse motive – timp! – nu am reușit să parcurg personal materialul. Ne înmânează trei foi de referințe, cu o combinație de litere și numere. Cele mai vechi informații sunt de acum nouă sute cincizeci de ani, zice el, dar există trimiteri la referințe din secolul al XII-lea până în secolul al XVI-lea.

Ne explică ce vom fi în stare să găsim singuri și pentru ce vom avea nevoie de un arhivar – asta este de fapt partea leului.

— Arhivele noastre includ și colecțiile a două sute șaizeci și patru de papi, începând din secolul al V-lea. Și nu avem doar scrieri religioase – puteți găsi orice, de la un memento de-al lui Michelangelo până la scrisorile de dragoste ale lui Henric al VIII-lea. Dar trebuie să știți ce căutați. Arhivele sunt enorme! Rafturile ticsite cu cărți se întind pe optzeci și cinci de kilometri! Și trebuie să vă avertizez, doar o mică parte din texte sunt traduse, în cel mai bun caz în latină.

— Citesc în latină, greacă, coptă, ebraică, aramaică și italiana veche, spune Stuart și adaugă când ne vede mutrele uluite: O parte din educația mea de bază.

3

Tomaso ne duce în sala de lectură și apoi jos la arhive. Majoritatea referințelor sunt la subsol, unde rândurile de rafturi se întind la infinit. Unul dintre custozi ne ascultă cu atenție solicitările și ne încarcă brațele cu două cutii pline de dosare, procese-verbale și suporturi pentru documente.

Ne întoarcem în sala de lectură, ne așezăm confortabil și începem să căutăm.

Stăm ore întregi aplecați peste cărți cu legături fragile și documente pline de praf, examinând materialul. Multe dintre hârtiile pe care le studiem sunt doar tangențial legate de misterul nostru.

Într-un document dau peste o trimitere la o scrisoare adresată Marelui Maestru Stephanus Scannabecchi, având drept cuvinte-cheie *Noruega* și Dollstein. Stuart parcurge o bulă papală emisă de Anastasie IV cu puțin timp înainte să moară în 1154, prin care declara Nidaros scaun al arhidiecezei ce cuprindea Oslo, Hamar, Bergen, Stavanger, insulele Orkney, Hebride, Feroe și Groenlanda.

Sunt multe referințe la Diplomatarium Norvegicum, o colecție de douăzeci și două de volume care conține peste 20 000 de scrisori din Norvegia din timpul Evului Mediu, unele datând chiar din secolul al XI-lea.

Străduindu-mă să mă orientez în toată această încâlceală de informații, citesc o scrisoare din noiembrie 1354, în care regele Magnus îl numește pe Pål Knutsson în fruntea unei expediții speciale în Groenlanda, pentru a întări poziția creștinismului acolo. Apoi, într-un document din 1450, e menționat „atacul barbarilor asupra Groenlandei"; evident că „unii dintre barbari au scăpat cu viață".

În mormanul de scrieri despre Sfântul Magnus, descopăr bula papală dată de Celestin al III-lea în 1197, prin care l-a canonizat pe Rangvald, conte de Orkney.

Mai surprinzătoare este o trimitere la un pergament din 1131, în care cavalerul Clemens de'Fieschi, într-o scrisoare către cardinalul-episcop Benedict al II-lea – citând rapoarte mai vechi – susține că același Ragnvald trebuie să fi ajuns acolo înaintea lui și să fi golit peștera de bogății.

Peșteră? Bogății?

De'Fieschi sugerează în scrisoare că Vaticanul ar trebui să încheie o alianță cu acea ramură a familiei lui Ragnvald care nu îi este loială contelui și care i se împotrivește.

Informația mă interesează din mai multe motive.

Ragnvald, conte de Orkney, este același cruciat care, potrivit lui Adelheid, s-a dus să caute comoara în peștera Dollstein.

Oare chiar găsise comoara?

Ce rol avusese de jucat în toată povestea asta?

Era oare paznicul care salvase mumia, sulurile și comoara din ghearele Vaticanului sau era doar un vânător de comori?

În 1137, la câțiva ani după ce fusese la Dollstein, Ragnvald se apucase să înalțe catedrala Sfântul Magnus în Kirkwall, pe Insulele Orkney, în cinstea unchiului său, Magnus, care murise ca un martir. La începutul secolului XX, când catedrala a fost restaurată, muncitorii au găsit scheletele lui Ragnvald și al unchiului său, Magnus, zidite în coloanele din capelă.

Conform cronicii, Ragnvald, conte de Orkney, a fost omorât de niște rubedenii la Caithness în Scoția, în 1158, în urma unei lupte pentru putere. Scrisoarea lui de'Fieschi sugerează că s-ar putea să-l fi ucis niște trădători, în numele unei *congregatio* de la Vatican.

Asasinarea lui Ragnvald în 1158 îmi aduce aminte de soarta prietenului meu, Sira Magnus.

4

O jumătate de oră mai târziu, Stuart găsește un document care ne lasă pe amândoi cu gura căscată.

Sigiliul de pe document este al Comisiei Cardinalilor și a fost rupt, iar în jurul lui se află o panglică de mătase roasă. În document se spune că Vaticanul a fost informat că „barbarii din țara zăpezii" au făcut o incursiune în Egipt și au furat „o mumie sacră, mari bogății și suluri de papirus de neînlocuit".

— Mai clar de-atât nici că se poate! Ochii lui Stuart strălucesc. În momentul de față cred că gândul răzbunării e mai important pentru el decât mormântul sfânt sau incursiunea vikingilor.

Conform documentului, solii egipteni – califul al-Mustarshid și un mare preot care nu e numit – au fost la Vatican să își pledeze cauza. Vizita a coincis cu traducerea unei scrisori scrise în coptă de către egipteanul Asim, care stătea și aduna praf în Arhivele Vaticanului.

Mesajul egiptenilor și scrisoarea în coptă trebuie să fi făcut impresie asupra papei Inocențiu al II-lea, întrucât mai târziu în același an, acesta a trimis o primă delegație în Norvegia, condusă de cavalerul Clemens de'Fieschi.

Alături de documentul Comisiei Cardinalilor este o scrisoare care fusese trimisă prin curier Marelui Maestru Scannabecchi la Vatican – trebuie să fie aceeași scrisoare la care s-a făcut referire mai devreme – din partea lui Clemens de'Fieschi, care și-a semnat raportul cu îndrăzneală „Ostașul Domnului".

Preacinstitului și dreptului
Mare Maestru Stephanus Scannabecchi
Sancta Sedes, Curia Romana
Vatican

Stăpâne,

Mi-a fost poruncit de către cardinalul-episcop Benedict al II-lea să conduc în numele Pontifului un grup de soldați învățați spre Norvegia, la hotarul de nord al lumii civilizate, pentru a găsi, dacă e posibil, un sfânt sul de papirus. Printre oamenii mei erau

reprezentanți ai Vaticanului, ai ordinului Cavalerilor Templieri, ai ordinului Cavalerilor Ospitalieri, precum și oameni de încredere aleși de califul Egiptului. Califul le-a dat instrucțiuni trimișilor săi să aducă înapoi o mumie (îmbălsămată conform tradițiilor păgâne ale egiptenilor) și tot ce mai este în mormântul mumiei, mai ales aur, bijuterii și opere de artă.

Vai nouă, multe lucruri ne-au indicat că norvegienii știau că suntem pe drum, cu toate că nu reușesc să înțeleg cum au ajuns în posesia informației. Poate i-au avertizat, în mod indirect, mesagerii Ospitalierilor sau iscoadele care fuseseră trimise înainte de cardinalul Benedict pentru a ne ajuta să găsim indicii, sau indivizii cu gura slobodă pe care i-am întâlnit pe drum prin mănăstiri sau prin hanuri și care poate au transmis mai departe câte ceva despre natura cercetărilor și discuțiilor noastre.

La sfatul mai multor negustori și vânători care străbătuseră Norvegia în lung și-n lat și pe care i-am întâlnit într-un sat din Danemarca numit Domus Mercatorum sau Kaupmannahafn, am navigat spre Ásló, un sat în câmpiile zeilor de sub dealuri, de unde puteam merge călare spre nord-vest, mai întâi prin văi înverzite și apoi peste lanțuri de munți înalți. Asta am fost sfătuiți să facem, în loc să navigăm spre nord, de-a lungul stâncilor sălbatice și primejdioase de la țărm, unde valuri înalte se ridicau pe neașteptate și unde se spunea că trăiește un monstru marin pe nume Kraken, care era în stare să scufunde corăbii mari.

La sosirea în Norvegia, am fost surprinși de frigul cumplit din timpul iernii, care aducea multă zăpadă și vânturi înghețate, și am fost nevoiți să rămânem șase luni la o mănăstire norvegiană, cât am așteptat să se topească zăpada. Doi dintre oamenii noștri au murit de boli aduse de frigul iernii.

Am citit și studiat hărți și descrieri vechi ale egipteanului Asim, mare preot al cultului lui Amon-Ra, și ni s-a părut că am găsit coordonatele unei peșteri numite Dollstein, aflată pe o insulă de lângă coasta de nord-vest. Se potrivea bine cu descrierea lui Asim.

Din considerație pentru timpul prețios al cititorului meu, nu voi descrie în amănunt ce am întâlnit în pădurile adânci și întunecate prin care am trecut sau pe culmile înalte pe care a trebuit să le traversăm ca să ajungem la destinație. E de ajuns să spun că am dat

peste mai multe triburi barbare ostile, troli și căpcăuni, iar în lupte am pierdut cinci soldați curajoși.

Am ajuns într-o seară pe insula Sandsøy și ne-am ridicat tabăra pe un teren deschis și neted, unde am făcut un foc și am fript câteva păsări. Aveam cu noi un om de-al locului care făgăduise să ne ajute în schimbul unei monede și a unei binecuvântări în numele Sfântului Părinte. Din tabără, vedeam Dollstein în depărtare, la capătul promontoriului din partea vestică a insulei, lângă fiord.

A doua zi dimineață, la revărsatul zorilor, am pornit călare de-a lungul țărmului spre munte. Aici ne-am priponit caii și am lăsat niște oameni să îi păzească.

Muntele e râpos, colțuros și alunecos. Peștera se află la câteva sute de pași în sus pe povârniș, cu fața spre mare, și seamănă mai mult cu un hău care duce direct în iad. Un tunel îngust, abrupt și alunecos duce într-un întuneric de nepătruns.

A trebuit să ne aprindem torțele și să călcăm cu grijă peste bolovani. Aerul era rece ca gheața. Am ajuns în sfârșit la o încăpere mare. De aici, ne-am aventurat mai departe prin treceri înguste, pe deasupra unor mari abisuri de piatră. Erau cinci asemenea peșteri, una după alta. Cu totul, grota era adâncă de multe sute de metri, dar localnicii cred că peșterile se întind la nesfârșit sub mare, până în Scoția. În multe saga se pomenește de o comoară care s-ar găsi în această peșteră. De-a lungul coastei se spune că sunt doi ani de când Ragnvald, conte de Orkney, a venit pe insulă în căutarea comorii.

Ne-am aventurat în peșteră cât a fost cu putință. Preacinstite Mare Maestru Scannabecchi, cu durere vă spun că, în ciuda marilor eforturi pe care le-am depus ca să căutăm comoara, n-am găsit nimic în peșteră.

Cu mult respect și umilință,
CLEMENS DE'FIESCHI
Ostașul Domnului nostru

5

La douăzeci și cinci de ani după prima expediție nereușită, papa Adrian al IV-lea – care mai înainte, pe vremea când se numea Nicholas Breakspear, vizitase Norvegia și Hamar în 1153-1154 – a înființat o comisie să cerceteze misterul. Documentul indică destul de clar că misiunea precedentă al lui Breakspear în Norvegia fusese legată tot de comoară.

Papa Alexandru al III-lea a mai trimis un grup de soldați spre nord în 1180, cam pe vremea în care s-a construit biserica din Flesberg. Cincizeci de ani mai târziu, o altă misiune a fost trimisă de papa Grigorie al IX-lea.

1230... Îmi amintește de textul din biserica de la Garmo: „Slujitorul papei de la Roma, Cavalerii Sfântului Ioan și Templierii din Ierusalim s-au strâns pentru bătălie. Mormântul sfânt este ascuns acolo unde a indicat Asim."

Într-un etui din plastic însemnat cu numărul roman LXVII se află scrisoarea a cărei copie mi-a arătat-o Stuart la Institutul Schimmer, cea pe care o trimisese Asim de la Rouen califului egiptean, dar care nu ajunsese niciodată mai departe de Vatican.

Cu degetele tremurând de emoție, cercetăm în continuare grămezile de hârtii și pergamente pe care călugării sârguincioși din trecut și arhivarii meticuloși de acum le-au acoperit cu o pânză fină de ipoteze și de indicații tainice.

6

Spre sfârșitul celei de-a doua zile, când razele aurii ale soarelui după-amiezii pătrund pe ferestrele înalte, găsesc un document într-un etui din piele. Chiar dacă nu înțeleg un cuvânt din el când îl despăturesc, știu intuitiv că am dat peste cele două fragmente scurte din povestea lui Asim, la care se făcea referire în scrisoarea pe care o găsisem în Egipt.

— Coptă, îmi confirmă Stuart. Avea atașată o traducere în latină și, folosind ambele documente, citește textul cu voce tare:

> *Sfinte Osiris, cum mai duhnesc! Ca niște animale murdare – da, ca niște porci cu mațele putrezite –, otrăvesc aerul din jurul lor cu mirosul care îi înconjoară, cu putoarea sudorii lor stătute, cu râgâielile scârboase, gazele fermentate, picioarele lor murdare și mădularele nespălate. Hainele lor put a urină și excremente, a sudoare, a sânge și...*
>
> *...Neînfricați, cruzi și brutali. Luptă fără milă împotriva oricărui dușman. Chiar și cei răniți de moarte și cu membre tăiate continuă să lupte. Bărbații curajoși care mor în luptă sunt duși de walkirii într-un rai pe care ei îl numesc Walhalla, unde războinicii căzuți pot să se bată, să mănânce și să bea întru eternitate...*

7

Entuziasmat și nedumerit de găsirea acestor texte străvechi, o iau la întâmplare pe străzile Romei. Stuart a

rămas la Vatican să copieze documentele.

Soarele e blând. Motoretele fac slalom printre mașinile nerăbdătoare, prinse în ambuteiajul de după-amiază. Undeva, ceasul unei biserici bate ora exactă, răsunând până departe, tare și limpede. În cafenelele de pe trotuare, turiștii și romanii stau la niște mese minuscule, bând cafea din cești minuscule. La Piazza Venezia trec printr-un stol de porumbei care se deschide și se închide ca un fermoar.

Inima îmi bate cu putere. Oare comoara lui Asim e încă în peștera Dollstein, cum a spus Adelheid? Sau a luat-o Ragnvald, conte de Orkney, și a ascuns-o undeva în catedrala din Kirkwall?

Pe o stradă paralelă din cealaltă parte a pieței, o mașină de poliție își croiește drum cu forța și cu ajutorul unei sirene, iar altundeva un șofer îi claxonează exasperat pe turiștii care coboară prea încet din autocar.

Îmi amintesc prima dată când am fost la Roma. Mi-a luat mai bine de o oră să găsesc Stânca Tarpeiană. Am petrecut ore întregi la Colosseum, unde mi-am închipuit că aud murmurul mulțimilor din Roma antică; am îndurat soarele care îmi bătea în cap cât timp am explorat ruinele din Forum Romanum. Apoi, în căldura catifelată a serii, am rătăcit pe trotuare – singur – printre cuplurile fericite care luau cina în cartierul Trastevere.

Sunt oprit brusc de un scuter care iese în viteză dintr-un gang și e imediat înghițit de trafic. Un porumbel indignat care găsise câteva firimituri de pâine refuză să se dea din drum. Îl ocolesc și pășesc distrat pe carosabil. Cineva mă apucă de sacou și mă trage înapoi în timp ce o Alfa Romeo frânează brusc și claxonează. Mă întorc să-i mulțumesc străinului care m-a tras din fața mașinii, dar el a plecat deja grăbit în direcția opusă.

O sun pe Ragnhild de la un telefon public, să văd dacă mai sunt noutăți.

— Deci *acolo* erai, spune ea de parcă aș fi evadat la închisoare.

Îmi zice că au găsit ascunzătoarea lui Hassan din Oslo: un apartament din Frogner, pe care îl cumpărase de la un agent imobiliar. Cu bani gheață. Banii fuseseră scoși dintr-un cont făcut la o bancă din Londra. Când a intrat în apartament, poliția a găsit arme și echipament de supraveghere, dar înăuntru nu era nimeni.

Îmi vâjâie capul. Mă întorc la hotelul de pe colina Quirinal.

8

La recepție mă așteaptă o invitație – scrisă caligrafic, cu înfloriturи, pe hârtie făcută manual – prin care sunt rugat să mă prezint la o întrunire ce va avea loc la clubul bibliofililor al lui Luigi, în acea seară la ora opt.

Iau liftul șubred până la etajul 4.

Cineva mi-a umblat prin cameră. E exact cum am lăsat-o eu și camerista. Patul e făcut. Coșul de gunoi e gol. Dar firele subțiri de ață pe care le pusesem în fermoarul trusei mele de voiaj și între cărți și hârtiile de pe birou nu mai sunt acolo.

Cineva căutase ceva ce nu găsise.

Hassan? Știe oare că sunt la Roma? Atunci de ce n-a pus încă mâna pe mine?

Stau la fereastră, uitându-mă la mozaicul de acoperișuri al orașului, la turlele și cupolele bisericilor. Prin smog, de cealaltă parte a Tibrului, abia zăresc Bazilica Sfântul Petru. Jos în stradă, ascuns după un exemplar din *Corriere della Sera*, un bărbat stă sprijinit de un stâlp de felinar. Nu are nimic care să îl scoată în evidență. Poate că tocmai asta îmi trezește bănuielile.

11 „Fir-ar să fi e“ (it. în original).

Biblia Satanei

1

Membrii clubului pentru domni al lui Luigi se întrunesc în spatele unei uși de mahon, la al doilea etaj al unei clădiri maiestuoase de pe Via Condotti, aproape de Scalinata di Spagna, într-o zonă care arată de parcă a rămas în trecut și nu se poate hotărî cărei epoci să-i aparțină. Un membru al frăției sau un lacheu – nu-mi dau seama de diferență – ne poftește înăuntru și apoi se face nevăzut. Douăzeci și trei de bărbați în costum închis la culoare sunt adunați în salon. Cei mai mulți beau coniac. Fumul de trabuc e așa de gros, încât mă ustură la ochi.

— Bjørn! Stuart!

Luigi apare din cercul de domni, își pune coniacul pe o policioară din fața unei oglinzi și trabucul într-o scrumieră, apoi bate din palme.

— Domnilor! Domnilor! strigă el. Permiteți-mi să vi-i prezint pe domnul Bjørn Beltø. Știți cu toții ce eforturi a făcut să salveze Racla Sfintelor Taine.

Se aud câteva aplauze.

— Și pe domnul Stuart Dunhill, arheologul care a dovedit că vikingii chiar au ajuns la Teba!

Stuart înclină ușor din cap.

Luigi ne prezintă pe rând membrilor frăției sale. Strângem mâna fiecăruia dintre ei. Unul dintre bibliofili este Tomaso, de la Arhivele Secrete ale Vaticanului. Altul deține unul dintre cele mai mari lanțuri de librării din Italia. Câțiva sunt bibliotecari și scriitori. E și un editor acolo, de la Bompiani. Profesiile câtorva sunt murmurate cu discreție, și numele șoptite dispar imediat din memoria mea jalnică.

Unul dintre domni îmi reține mâna mult timp.

— Bjørn Beltø, deci dumneata ești!

I-aș da în jur de șaizeci sau șaptezeci de ani. Este încă un bărbat arătos, zvelt, cu trăsături plăcute, cu părul cărunt și lung pieptănat pe spate.

Când îmi dă drumul, îi ia locul un bărbat gras și chel ca-n palmă, care îmi bâiguie că e un *ammiratore*, iar Luigi îmi spune că asta înseamnă „admirator”.

— Mi-am luat libertatea de a le zice fraților mei că sunteți aici, spune Luigi. Și sunt mândru să spun că umila noastră

rețea a dat peste ceva care vă poate ajuta în căutarea voastră. Și sperăm, adaugă el, că ne veți ajuta și voi în schimb.

Folosește un ton ceremonios. Asociația de domni cărunți și spilcuiți își ridică paharele.

— Să vă prezint clubul. Voi și ceilalți care ați auzit de frăția noastră exclusivistă ne știți ca pe un club pentru domni bibliofili. Ceea ce și suntem, bineînțeles. Dar clubul a fost înființat în 1922 cu un scop bine definit și ocult.

— Ocult?

— Așa l-ar considera cei mai mulți.

— Pentru că?

Luigi își ridică paharul de coniac.

— O s-o spun fără ocolișuri: căutăm Biblia pierdută a Satanei.

În cameră s-a lăsat o tăcere desăvârșită; se aud zgomotele orașului pătrunzând prin geam. Simt că inima îmi tresare în piept de frică.

— Sunteți sataniști?

Toată lumea izbucnește în râs.

Luigi mă bate pe umăr.

— Nu, nu, prietene. Nu suntem sataniști. Nu-l venerăm pe Satana. Interesul nostru e pur științific. Ne interesează rolul și funcția diavolului în Biblie și în mitologia evreiască.

— Rolul... Satanei?

— Știm că există o Biblie pierdută, sau ar fi poate mai corect s-o descriem ca pe o colecție de scrieri din epoca pre-creștină. Aceste manuscrise au fost scrise de discipolii diavolului și sunt despre trecutul și viziunea sa, exact în același fel în care Biblia este despre viața și preceptele profeților lui Isus.

— Uau!

— Motivul pentru care vă dezvăluim secretul nostru este că sperăm și credem că sunteți în posesia unui manuscris al așa-zisei Biblii a Satanei.

Mă gândesc la nume. „Biblia Satanei” sună ca un blestem păgân.

— Ce naiba vă face să credeți asta?

— Deducții, supoziții, presupuneri. O versiune a Bibliei a fost luată din Mesopotamia și dusă în Egipt cu cinci sute de ani înainte de Hristos, unde a fost ulterior depusă în mormântul unui om sfânt. Poate că e chiar manuscrisul pe care strămoșii tăi vikingi l-au luat cu ei.

— Iar mumia e atunci diavolul în persoană?

Din nou se aud în cameră hohote vesele.

— Ce vă face să presupuneți că acest manuscris satanic era în mormântul din templul sectei lui Amon-Ra? întreb eu.

— Când ai pomenit de cele trei simboluri, *ankh*, *tiwaz* și crucea, m-ai pus pe gânduri. Mi-am amintit că mai dădusem cândva peste aceeași combinație de simboluri. Așa că mi-am întrebat frații.

Unul dintre cei mai în vârstă de acolo, Marcello Castiglione, face un pas în față și scoate o bucată de hârtie din buzunarul interior al hainei.

— Asta e o fotocopie a unui paragraf din jurnalul ținut de Bartolomeo Columb, fratele lui Cristofor, într-una dintre călătoriile lor pe mare în Caraibe, se bâlbâie el într-o engleză de altfel perfectă.

Îmi dă o foaie acoperită de un scris elegant, plin de bucle și înfloriturii.

— Nu cred c-o să înțelegi prea mult, dar ți-aș atrage atenția asupra acestor rânduri... zice el și îmi arată în mijlocul paginii:

— Ei aș! exclam eu.

Nu știu dacă „ei aș” înseamnă același lucru în italiană, dar văd după zâmbetele lor că se amuză de uimirea mea profundă.

— Și zici că asta-i scrisă de fratele lui Cristofor Columb?

Marcello Castiglione dă din cap cu solemnitate.

— De ce a desenat Columb aceste simboluri?

— Nimeni nu știe, răspunde Luigi. A făcut aceeași combinație de simboluri ca aceea de pe pecetea Paznicilor.

— În jurnalul lui, Bartolomeo Columb se referă la o scrisoare sigilată pe care fusese rugat s-o ducă înapoi în Europa, continuă Marcello Castiglione. Nu spune cine anume de pe insula recent descoperită în Caraibe trimitea scrisoarea, dar zice cui îi era adresată. Face o pauză teatrală. „Arhiepiscopul Erik Valkendorf din Nidaros, Regatul Norvegiei.”

Îmi stăpânesc un icnet de surpriză.

— Știm din alte surse, începe Luigi să povestească la rândul său, că Bartolomeo Columb a dus conștiincios scrisoarea în Europa, mai întâi la Lisabona și Vale de Paraiso în Portugalia, apoi mai departe în Spania. I-a dat-o unui episcop spaniol care nu avea, evident, chef să facă pe

poștașul, nici măcar pentru un coleg norvegian. Episcopul, bănuitor, a rupt probabil sigiliul și apoi, citind conținutul, a fost atât de alarmat, încât a predat scrisoarea reprezentantului Inchiziției spaniole, care depindea de regele Spaniei, nu de Vatican. Totuși, scrisoarea e menționată în registrul arhivelor Vaticanului în 1503, adică sub papa Iuliu al II-lea. Cincizeci de ani mai târziu, inchiziției papale i s-a dat titlul de Suprema Congregație Sfântă a Inchiziției Romane și Universale, iar această congregație de preoți învățați a clasificat documentul drept scrisoarea unui vrăjitor, o scrisoare magică secretă și, prin urmare, eretică.

— Inchiziția mai există și astăzi, deși într-o formă mai blândă și mai indulgentă, adaugă Tomaso. Astăzi se numește Congregația pentru Doctrina Credinței și face parte din administrația centrală a Bisericii Romano-Catolice.

— Așa că ne întrebăm, continuă Marcello Castiglione, ce era în scrisoarea aia care nu numai că l-a speriat pe episcop atât de mult, încât nu i-a dat-o destinatarului de drept, dar a și făcut Inchiziția s-o ia în serios.

— Scrisoarea mai există?

— Da. De fapt, nu. Adică poate. Dar nu știm unde, recunoaște Luigi.

— S-ar părea că a fost furată din Arhivele Vaticanului undeva între 1820 și 1825, explică Marcello Castiglione.

— Suspectul e un teolog evreu bogat care trăia la Praga, spune Luigi. Își dedicase întreaga viață colecționării de scrieri religioase și era fascinat de materialul despre Satana. Bănuim că i-a mituit pe cei care lucrau la arhivă să fure documentul. Cu toate astea, e greu de înțeles de ce o scrisoare evident incomprehensibilă de la un locuitor al Caraibelor, adresată unui episcop norvegian, l-ar interesa pe un colecționar specializat în manuscrise și documente din Orientul Mijlociu.

— Ce s-a întâmplat cu scrierile pe care le-a colecționat?

— Înainte să moară în 1842, a pus totul – patru mii șase sute de scrisori, documente și manuscrise – într-un fond fiduciar pe care îl administra fiul lui, Jacob. În 1934, totul a fost confiscat de către cunoscutul industriaș nazist Maximilian von Lewinski. Iar după aceea, nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu colecția lui. Mulți se tem că s-a pierdut când a fost bombardată și distrusă reședința lui Lewinski din Dresda, în februarie 1945.

— Biblia Satanei, mormăi eu mai mult pentru mine, încă neînțelegând.

Marcello Castiglione adoptă postura unui preot care vorbește unui grup de necredincioși.

— Religiile au reprezentări foarte diferite ale Satanei. Numele vine de la cuvântul ebraic care înseamnă „adversar” sau „acuzator”. Satana era prețuitul arhanghel Lucifer, care a căzut în dizgrație și a fost alungat din rai de către Dumnezeu.

— Este agentul lui Dumnezeu, adaugă Luigi. Exact așa cum Iuda a fost agentul lui Isus. Unii îl văd pe diavol ca pe un reprezentant simbolic al răului. Pentru alții, este o ființă asemănătoare unui animal cu copite și coarne.

— Unii, ca evreii, cred că se înconjoară cu o sumedenie de diavoli, spune Marcello Castiglione. Glasul lui și tonul ușor autoritar îmi amintesc de un predicator într-o capelă de la țară. Evreii au două tipuri de diavoli – cei păroși ca satirii, *se'irim*, și alții ca niște șerpi, *shedim*. În tradiția creștină, demonii nu au un caracter atât de corporal. Sunt cel mai adesea văzuți ca niște spirite rele. În secolul al XVI-lea, Johann Weyer – autorul catalogului demonilor, *Pseudomonarhia Daemonum* – a calculat că există 7 405 926 de diavoli, împărțiți în 1 111 legiuni de 6 666 de membri fiecare.

— Șeful acestui pandemoniu, Satana, a fost o figură controversată de-a lungul secolelor, îl întrerupe Luigi. Cine este el cu adevărat? Satana nu joacă un rol-cheie în Biblie, pe când textul mormon *Perlă de mare preț* descrie o întâlnire între Moise, Dumnezeu și Satana. Potrivit mormonilor, acest capitol a făcut inițial parte din Biblie.

— Atât în *Vechiul Testament*, cât și în *Noul Testament*, Dumnezeu l-a folosit pe Satana ca pe o unealtă pentru a-l ispiti pe om, spune Marcello Castiglione.

— Când au fost descoperite versiunile necunoscute ale Genezei și Exodului în Manuscrisele de la Marea Moartă în 1947, teologii au aflat că „În ziua în care Dumnezeu a făcut lumina, i-a creat și pe Îngerii Luminii și ai Întunericului”, citează Luigi.

— Vezi? spune Marcello Castiglione. Dumnezeu i-a creat pe îngerii răului. Ai de ce să te miri, nu glumă.

— Așa cum s-a schimbat imaginea noastră despre Dumnezeu, la fel s-a schimbat și conceptul de diavol. În *Vechiul Testament* evreiesc, Dumnezeu e sever și dojenitor, explică Luigi. Apoi, în timpul de până la nașterea lui Isus, imaginea asa se schimbă. Dumnezeu devine milos. Mulți cred că Dumnezeul din *Noul Testament* este mult mai blând și iertător, mai tolerant.

— În același timp, s-a schimbat și felul în care îl înțeleg oamenii pe Satana, reînnoadă Marcello Castiglione firul povestirii. A devenit un anti-Dumnezeu. Polul opus lui Dumnezeu.

— Dar Satana nu este încă stăpân pe împărăția lui, continuă Luigi. Iadul nu-i aparține Satanei. În Biblie se spune că Satana și îngerii lui au fost *trimiși* într-o mare de flăcări când i-a aruncat Dumnezeu din rai. Așadar, iadul exista înainte de Satana. Doar mai târziu au început oamenii să creadă că Satana e stăpânul iadului.

— Imaginea noastră despre Satana – diavolul, jumătate om, jumătate animal, cu copite și coarne – nu își are originea în Biblie, concluzionează Marcello Castiglione. A fost inventată în Evul Mediu.

— De ce?

— Nimănui nu-i era frică de el! izbucnește Marcello Castiglione, râzând. Satana nu speria pe nimeni. Iar Biserica avea nevoie de un diavol înfricoșător pentru a-i amenința pe oameni cu pedeapsa. Îi trebuia un trol înspăimântător.

— Unul dintre cei care au contribuit la schimbarea asta de imagine a fost un călugăr de la mănăstirea Saint-Germain d'Auxerre din Franța, spune Luigi. În secolul al XI-lea, Rodulfus Glaber l-a zugrăvit pe Satana în chip de om scund cu fața pocită, cu o gură ca un bot, cu bărbuță de țap și urechi păroase și ascuțite. Dinții îi erau ca niște colți de câine, capul îl avea țuguiat și era cocoșat.

— Din ce în ce mai mulți martori și-au oferit serviciile, ne spune Marcello Castiglione. Înfățișarea lui Satana a devenit din ce în ce mai animalică și mai puțin umană. L-au înzestrat cu coarne, copite și aripi. Apropo, știți de ce au îngerii aripi? Artiștii plastici le-au pus aripi pentru a le explica oamenilor de rând cum au coborât din rai pe pământ.

— Numai închipuie-ți, meditează Luigi cu o expresie visătoare pe chip, ce-ar fi dacă am găsi Biblia Satanei! Numai închipuie-ți că povestea lui Lucifer ar dezvălui adevărata natură a diavolului. Arhanghelul care a îndrăznit să pună sub semnul întrebării felul în care se juca Dumnezeu cu oamenii. Arhanghelul care l-a înfruntat pe Dumnezeu.

— De ce crezi că documentul pe care l-am găsit în Islanda este chiar „Biblia" asta?

— Deducție, spune Marcello Castiglione.

— Și matematică, adaugă Luigi.

— Matematică?

— Felul în care a combinat Columb cele trei simboluri, *ankh*, *tiwaz* și crucea, ca să facă un tabel de nouă simboluri numai cu greu ar putea fi considerat o coincidență.

Marcello scrie pe o bucată de hârtie:

Ankh. Tiwaz. Cruce.
Tiwaz. Cruce. Ankh.

Cruce. Ankh. Tiwaz.

— Dacă înlocuim fiecare simbol cu o valoare numerică, explică Marcello Castiglione, numărul unu reprezintă unitatea divină. Numărul doi reprezintă dualitatea existenței, cu două aspecte. Bărbat și Femeie. Yin și Yang. Viață și Moarte. Cât despre numărul trei, are multe conotații religioase, de la Sfânta Treime la cei trei magi care au venit să-i aducă daruri lui Isus – sunt prea multe ca să le pomenesc pe toate. Bun, atunci unu, doi și trei sunt numerele noastre fundamentale. Să înlocuim acum combinația de simboluri a lui Bartolomeo cu numere. *Ankh* cu unu, *tiwaz* cu doi și crucea cu trei. Așadar, folosind numere în loc de cuvinte, obținem:

1 2 3
2 3 1
3 1 2

— Și ar trebui să văd vreo legătură între numerele astea și Satana? întreb eu.

— Încearcă! exclamă Marcello Castiglione. Găsim conexiunea în Biblie, în manuscrisul grec original al *Apocalipsei după Ioan*. În formă numerică este χξς , iar în litere grecești, *εξακόσιοι εξηκονταεξ*. Și în litere latine, *hexakosioi hexékonta hex*.

— Aha. Și în numerele noastre occidentale?

— Vrei să spui cifre arabe? zâmbește Luigi. Simplu. Adună-le.

Marcello scrie din nou tabelul.

1 2 3 = 6
2 3 1 = 6
3 1 2 = 6
= 6 6 6

— Șase șase șase! strig eu. Numărul fiarei!

— Și pe orizontală, și pe verticală, spune Marcello Castiglione.

— Șase șase șase e un număr magic chiar și în numere romane, spune Luigi și scrie în palmă DCLXVI. Dacă scrii fiecare simbol folosit pentru numere romane între unu și cinci sute, obții IVXLCD. Care, dacă te uiți cu atenție, e DCLXVI scris de la coadă la cap.

— Șase șase șase. Numărul fiarei din *Apocalipsă*, repetă Marcello Castiglione.

— Numărul Antihristului, spune Luigi.

Și unul dintre indiciile ascunse în *Codex Snorri*, cred eu. Dar nu spun nimic.

E deja târziu când părăsesc clubul bibliofililor și mă întorc tăcut la hotel.

Când reușesc în cele din urmă să adorm, mă chinuie un vis înspăimântător, din care nu mai țin minte nimic a doua zi dimineață.

Dar așternutul mi-e ud de transpirație.

2

După ce fac duș și mă bărbieresc, îl sun pe Thrainn și îl întreb dacă e ceva în text care să indice că documentul pe care tocmai îl traduc colegii lui ar putea fi – aici ezit și tușesc – Biblia Satanei.

— Biblia Satanei, repetă el râzând. Apoi, după o pauză lungă, de parcă ar vrea să îmi dea ocazia să îi spun că glumesc, îmi răspunde: Ca să fiu absolut sincer, habar n-aveam că Biblia Satanei există.

— E o teorie...

— Oricum, n-am descoperit nimic care să indice că manuscrisul conține vreo chestie drăcească. Râde scurt. Dar mai e o groază de lucru la el. Nu putem stabili nimic până nu îl traducem în întregime.

Pe urmă pornesc la plimbare în dimineața romană, fluierând o melodie din *Les Misérables*. Trotuarele strălucesc ca argintul în burnița ușoară. Orașul tocmai s-a trezit, încălzit de somn și încă amorțit.

Ieri seară, înainte să plecăm de la club, Luigi m-a rugat să trec pe la magazinul lui în drum spre Vatican. Avea ceva să îmi arate. Între patru ochi.

Stuart plecase deja la Arhivele nu-prea-Secrete ale Vaticanului. Manierelor sale de gentleman englez calm și ușor cherchelit le-a luat locul o stare de agitație entuziastă și plină de speranță. Știa că în curând vom reuși să dovedim că vikingii au ajuns până departe în Egipt și că va putea să scrie un articol detaliat, empiric, pe care să îl publice într-o revistă științifică recunoscută. „Răzbunarea e a mea", spune Domnul. *Mihi vindictam, ego retribuam, dicit Dominus.*[12] Îl văd în stare să își distrugă adversarii în numele lui și al Domnului.

3

Clopoțelul sună vesel când intru în anticariat.

— *Momento, momento!*

Luigi apare de după colț târșâindu-și picioarele, cu ochii cârpiți de somn și un șervețel care indică negreșit că nu și-a terminat încă micul dejun.

Mă primește cu o strângere de mână fermă.

— Hai, prietene, intră! Încuie ușa și mă invită la etaj. Mulțumesc pentru seara minunată de ieri. Sper că nu te-am speriat.

Frumosul duet *Je crois entendre encore*, din opera lui Bizet *Les pêcheurs de perles*, se revarsă din boxe. Luigi se așază pe canapea. Cu un oftat mulțumit, se reazemă de spetează.

— Frumos, nu? Îmi ia o clipă sau două până îmi dau seama că se referă la duet. Lacrimi îi izvorăsc din ochiul sănătos.

— Numai muzica și femeile te fac să te simți atât de bine.

Îmi închipui genul de femei pe care le-ar putea atrage Luigi.

— Ai vrut să-mi arăți ceva, îl îmboldesc.

Se întoarce spre mine și mă simt de parcă m-ar fixa cu ochiul nevăzător.

— Ultima dată când ai fost aici, m-ai întrebat de ce îl interesa Asim pe șeicul Ibrahim, începe el. Se pare că, în timpul războiului, unul dintre angajații de încredere ai Vaticanului vindea copii și originale din arhive. Funcționarul necinstit spera fără îndoială să câștige o mică avere, dar a fost prins, bineînțeles, iar mare parte din documente au fost găsite și recuperate. Totuși, copii neautorizate ale materialelor au continuat să circule printre colecționari și oameni de știință, iar documentele astea – sau mai degrabă copiile lor – au fost strânse în cele din urmă într-o colecție numită *Documentele Vaticanului*. Colecția cuprinde copii de fragmente din evanghelii, câteva texte gnostice controversate, niște bule papale despre ortodoxie și o colecție de texte egiptene, cele mai multe în coptă, printre care poate și unele dintre scrierile lui Asim. Documentele Vaticanului au căpătat repede un aer misterios în cercurile de anticari. Colecția a dispărut în anii ’50, dar apoi a apărut din nou la o licitație ilegală din Buenos Aires în 1974 – cu trei ani înainte ca prietenul tău, Stuart, să facă senzaționala lui descoperire în Egipt. Întreaga colecție a fost vândută pentru un milion și jumătate de dolari. Cine crezi că a cumpărat-o?

— Șeicul?

— Corect. Șeicul Ibrahim.

— Mulțumesc, Luigi!

Mă ridic să plec. Abia aștept să ne continuăm cercetările în Arhivele Vaticanului. Și, să spun drept, informația asta despre șeic nu m-a surprins prea mult.

— Dar mai e ceva... Luigi își coboară glasul. După întrunirea de la club de ieri seară, unul dintre colegi m-a reținut. Mi-a destăinuit că e în posesia unui fragment de

document destul de deteriorat, dar două dintre simboluri, *ankh* și *tiwaz*, sunt vizibile chiar lângă marginea ruptă. Nu știe despre ce e documentul. A cumpărat fragmentul la o licitație ilegală în Santiago, în 1987. Face parte dintr-o colecție pe care reprezentanții Vaticanului au pus mâna în Groenlanda în jurul lui 1450.

— Groenlanda?

— Groenlanda.

Luigi se duce la bibliotecă, scoate o ediție din 1532 a *De Principatibus* a lui Niccolò di Bernardo dei Machiavelli. Ascunsese fragmentul printre paginile cărții.

— Persoana mea de contact se întreabă dacă te-ar interesa să o cumperi.

Avusese dreptate când a spus că fragmentul e foarte deteriorat, dar tot văd clar simbolurile *ankh* și *tiwaz*. Hârtia era ruptă unde trebuia să fi fost crucea.

— Se numește fragmentul Skáholt, îmi spune Luigi.

Textul e în nordica veche și perfect lizibil. Este o listă de la episcopul Skáholt cu darurile pe care le-a făcut episcopul islandez Bisericii norvegiene în 1250.

— Cum de-a ajuns în Islanda?

— Nu se știe.

Potrivit fragmentului, unul dintre darurile trimise de episcop a constat în două statui de lemn. Sculptorului islandez îi fuseseră comandate de Thordur Bâlbâitul, nepotul lui Snorri.

În listă, una figurează ca Sfântul Laurențiu Toma, iar cealaltă ca Sfântul Laurențiu Didymus.

Mă trece un fior prin tot corpul.

Toma a fost unul dintre cei doisprezece discipoli ai lui Isus. Numele lui întreg era Iuda Toma Didymus.

Toma înseamnă „gemeni” în aramaică, iar Didymus înseamnă același lucru în greacă.

Sunt mut de uimire.

Așadar, au fost făcute două statui ale Sfântului Laurențiu! Undeva în lume există o statuie exact la fel ca Sfântul Laurențiu din biserica de lemn de la Ringebu. Toată chestia asta a fost camuflată în anale, dându-i-se Sfântului Laurențiu dublul nume de Toma – *geamăn*! Textul ascuns sub vopseaua de pe Biblie zice:

Întocmai cum îl ține Fecioara Maria pe Isus în poală,
pântecele poartă racla.
Slavă ție, Toma!

Ultima propoziție era un mesaj ingenios pentru Paznici, dându-le de înțeles că racla se află în pântecele geamănului

statuii.

— Persoana mea de contact propune un preț de 25.000 de euro, spune Luigi.

Gândurile îmi sunt deja în altă parte. Luigi îmi interpretează greșit tăcerea.

— Îmi cer scuze. Pretențiile vânzătorului. În meseria noastră nu sunt savanți sau idealiști care să se ajute unul pe altul. Suntem negustori. Colegul meu crede că tu sau persoana pentru care lucrezi ați fi dispuși să plătiți atâta. Ezită. Dacă nu te interesează, o să ofere fragmentul șeicului Ibrahim. Când îmi întâlnește privirea, adaugă: Afacerile sunt afaceri.

Nu îi spun că am citit și interpretat deja textul. Îi zic, în schimb, cu sinceritate, că 25.000 de euro sunt foarte mulți bani, așa că aș vrea să mă duc să vorbesc cu persoana care m-a angajat.

Luigi își aprinde un trabuc, de parcă ar sărbători deja încheierea târgului.

4

Deschid ușa magazinului și aud în urma mea clinchetul clopoțelului. Intru în pasajul îngust care duce spre Via del Governo Vecchio, unde găsesc un telefon public. Mai întâi îl sun pe Øyvind. Îi spun repede noutățile și îl rog să caute perechea Sfântului Laurențiu.

— Caută peste tot! În biserici, muzee, castele, case memoriale!

Apoi formez numărul de mobil al profesorului Llyleworth. Răspunde după ce sun de trei ori. Îl aud scuzându-se și plecând de la o întrunire.

— Bjørn! Ce s-a întâmplat? De ce ai dispărut de la Institutul Schimmer? Și ce naiba faci în Egipt? Abia am înțeles un cuvânt din ce mi-ai spus ultima oară când ai sunat.

— Sunt la Roma.

Repet tot ce încercasem să îi spun în gălăgia aceea din Luxor – că am fugit amândoi de la Institutul Schimmer după ce SIS îl anunțase pe Stuart că oamenii șeicului Ibrahim sunt în drum spre noi, după care îi povestesc călătoria prin deșertul egiptean și spre Roma.

Tăcere.

— Domnule profesor?

— E Stuart cu tine acum?

Era ceva ciudat în vocea lui.

— E la Vatican, cercetează arhivele. Eu sunt la un anticar care vrea 25.000 de euro pe un fragment de text în care se spune că Sfântul Laurențiu are o dublură, un geamăn. Crezi...

— Bjørn, ascultă-mă bine.

— Da.

— Nu SIS l-a sunat pe Stuart Dunhill.

Un autobuz trece pe lângă mine huruind într-un nor de fum negru.

— Nu noi l-am atenționat pe Stuart că șeicul Ibrahim și-a trimis oamenii la Institutul Schimmer.

— Dar...

— Tot ce-mi spui e nou pentru mine. Nu știm nimic din ce fac șeicul și oamenii lui.

— Poate altcineva...

— Diane și cu mine suntem singurii care păstrăm legătura cu Stuart. Nimeni altcineva. Aș fi știut dacă îl suna Diane.

Simt un fior pe șira spinării. Un pieton se ciocnește de mine și mormăie enervat.

— Bjørn, mai ești pe fir?

— Da?

— Ai auzit ce-am spus?

— Dar...

— Nici eu, nici Diane nu i-am telefonat lui Stuart Dunhill!

— Dar de ce m-ar minți?

— Ar fi trebuit să te prevenim, oftează profesorul Llyleworth. Unii dintre colegii de la Institutul Schimmer bănuiau că Stuart Dunhill lucrează pentru șeicul Ibrahim.

— Isuse!

— SIS n-a dat niciodată crezare zvonului. N-a fost niciodată ceva concret care să-l confirme. Nu aveau nicio dovadă. Nimic! De fapt, era doar o impresie vagă că ceva nu e în ordine. SIS a hotărât să-l sprijine. Să-l susțină. Am considerat zvonul o răutate pe care a atras-o reputația lui din anii ’70...

— ...Și m-ai trimis drept în brațele lui!

— Bjørn, dacă știam... Se oprește. Trebuie să pleci din Roma. Cât mai repede. Dacă Stuart lucrează pentru șeic, poți să fii sigur că Hassan și ceilalți sunt acolo la pândă. Undeva în umbră. Chiar dacă nu-i vezi.

— Sunt aici. Știu că sunt aici.

— Trebuie să pleci!

— De ce mă lasă să-mi continui cercetările? De ce pretinde Stuart că suntem parteneri?

— Pentru că se folosesc de tine. Stuart s-a dat bine pe lângă tine pentru că voia să-i spui tot ce știi și să-i împărtășești toate descoperirile pe care le faci. Se folosesc de tine, atâta tot. Pleacă, Bjørn! Ia rapidul de Milano și urcă-te în avion! Sunt sigur că țin sub supraveghere aeroporturile din Roma.

— Fragmentul de text. 25.000 de euro. Ce să fac?

— Cumpără-l! Și apoi cară-te naibii din Roma! S-a înțeles?

12 „«Răzbunarea este a mea; Eu voi răsplăti», zice Domnul” (lat. în original); *Romani*, 12:19.

Pacientul (I)

1

Magazinul e gol.

— Luigi?

Nu răspunde.

Mai strig o dată, pierzându-mi răbdarea:

— Luigi?

Privirea mi se plimbă lacomă pe cotoarele elegante ale cărților, ca și cum m-aș uita la femei.

Un zgomot.

— Luigi? Ești sus?

2

Luigi e în apartament, tot pe canapea. La prima vedere, pare că moțăie cu capul pe spate. Trabucul îi e în poală și s-a stins.

— Luigi?

Apoi îmi dau seama că partea din spate a capului îi lipsește.

Podeaua din spatele canapelei e mânjită cu ceva care cândva fusese Luigi.

Icnesc și mă dau înapoi, clătinându-mă.

Corpul uman își pierde mult din misterul divin când, indiferent de motiv, apare o gaură în el. Atunci când îl nimerește un glonț în cap și îi ies creierii, e greu să-ți imaginezi că substanța gri-gălbuie a conținut odată gânduri despre univers, iubire pentru vreo femeie și încântare la auzul duetului *Je crois entendre encore*.

Pe farfurioara din fața lui, lângă capodopera lui Machiavelli făcută ferfeniță, fragmentul de document se făcuse scrum.

Îmi tremură genunchii.

Hassan.

Hassan a fost aici.

Deodată, înțeleg ce s-a întâmplat. Bandiții trebuie să fi intrat în magazin, *clopoțelul a zornăit* chiar după ce am plecat eu să dau telefoane. Probabil că Luigi a strigat *momento*, apoi a coborât să își întâmpine clienții. *Si, signori?* Pe urmă a văzut că au pistoale și că au încuiat ușa după ei. L-au forțat să urce scara în spirală și să se așeze din nou pe canapea, amenințându-l. „Stai jos, nenorocitule de

Quasimodo!” Hassan probabil l-a întrebat ce a vrut de la el „Bjorn Belto”. Sau poate dacă afurisitul ăla de „Belto” încercase să îi vândă Manuscrisele de la Thingvellir. Luigi clătinase din cap. Trebuie să-și fi dat seama cum se va termina totul. Calm și detașat, trăsese un ultim fum din trabuc, înainte să pună chiștocul aprins pe fragilul document, care luase foc ca foița uscată de țigară.

Luigi știa probabil ce important era fragmentul Skáholt, așa că ultimul lucru pe care l-a făcut pe lumea asta a fost să se asigure că nu cade în mâinile șeicului.

— Domnule Belto!

Încremenesc. Devin atât de țeapăn, încât un doctor m-ar diagnostica probabil cu paralizie. Picioarele parcă îmi stau, fiecare, într-o găleată cu plumb. Ar trebui să mă întorc. Dar nu pot. Îmi simt corpul de parcă ar fi fost turnat în beton armat cu uscare rapidă.

În cele din urmă, îmi trece paralizia. Mă întorc scâncind în direcția de unde vine vocea.

Sunt doi. Stau pe un divan pe jumătate ascuns de masa din sufragerie, plină cu teancuri de cărți care stau să se prăbușească.

M-au așteptat.

Nu i-am mai văzut. Arabi. Amândoi îmbrăcați în costume elegante. Amândoi stau rezemați comod.

Muschetarii șeicului.

— Șefu’ începe să-și piardă răbdarea, zice unul dintre ei într-o engleză stricată. Chiar așa, „șefu’”.

— Vrea manuscrisu’, spune celălalt.

— Acum!

Sunt atât de înspăimântat, încât fac pe prostul cât se poate de natural.

— Manuscrisul?

— Manuscrisele de la Thingvellir, spune primul.

— Cât ți-a oferit Luigi Fiacchini?

— Trebuie să fie o neînțelegere...

— Unde sunt?

În acel moment îmi dau seama că stau încă lângă balustrada în stâlpul căreia e instalat butonul de alarmă.

— *Unde?*

Mâna mi se plimbă pe ornamentațiile stâlpului până dau de buton.

— Nu le am aici, spun eu și apăs pe alarmă.

Am crezut că va fi o alarmă silențioasă. Una care să alerteze poliția cu discreție. Dar nu. Acum îmi dau seama de ce nu îndrăznise Luigi să apese pe buton.

O sirenă începe să urle. Jos, la parter, zgomotul e asurzitor.

Cei doi arabi sar în picioare. Din fericire, niciunul nu își dă seama că eu am declanșat alarma.

— Să ne grăbim, zbiară unul dintre ei și mă împinge în jos pe scara în spirală. Mă înghiontesc în fața lor, mă împleticesc pe trepte; scara e un monstru care mă înghite, ceva e pe cale să se întâmple. În momentul în care văd că un grilaj a coborât în fața ușii, îmi pierd echilibrul.

Încerc să mă țin pe picioare, dar cad grămadă. Ating podeaua cu piciorul într-o poziție nefirească și mă trece un junghi.

Osul se rupe.

Țip de durere și groază.

Arabii mă ridică repede, ținându-mă de haină, și mă trag după ei pe podea, ca pe un sac de cartofi. Încerc să mă ridic folosindu-mi celălalt picior.

Se face întuneric în jurul meu.

Îmi recapăt cunoștința aproape imediat. Arabii trag de grilajul din fața ușii, vorbind tare.

Deodată, apar la ușă doi polițiști. Trebuie să fi parcat mai încolo pe stradă, căci pasajul e prea îngust pentru mașini. Niciunul dintre noi nu auzise sirena din cauza urletului scos de alarmă.

Se uită la noi uimiți. La mine, întins pe podea. La cei doi arabi care își scoseseră pistoalele.

Și apoi se fac nevăzuți.

După o clipă, alarma infernală se oprește. Dar în toată Roma se aud sirenele poliției.

Scâncesc. Nu mă pot abține.

3

Pentru pictori și tipografi, negrul este o culoare. Pentru fizicieni, este *absența* culorii. Se spune că ființele umane simt durerea în mod diferit și că bărbații n-ar putea să îndure niciodată chinurile facerii. Ar trebui să fiu de acord. Noi abia dacă suportăm o răceală.

Mă doare piciorul. Mă simt de parcă cineva mi-ar fi trecut un țurțure prin picior, până sus la șold. Plâng ca un copil. Îmi pierd cunoștința pentru perioade scurte, binecuvântate, dar mă trezesc la realitate durerea și valurile de greață.

Afară, văd polițiști în uniforme de camuflaj. Unii dintre ei ne supraveghează cu oglinzi aflate pe brațe lungi de metal. Arabii au o discuție aprinsă. Mă apucă de braț și de cracii pantalonilor și mă ridică. Durerea e insuportabilă.

4

Când îmi vin în fire, sunt întins pe canapeaua de piele a lui Luigi, sus în apartament. Un șacal înfometat mușcă din piciorul meu.

Luigi a dispărut. Probabil că i-au dus trupul în dormitor.

Au pus, grijulii, o grămadă de pernițe sub piciorul meu rupt. Deci au măcar un strop de milă în inima lor lipsită de scrupule.

Sună telefonul. Ei îl lasă să sune. Mult timp.

Într-un final, unul dintre ei răspunde.

— *Na'am!* zbiară el în receptor, după care ascultă. Avem un ostatic, strigă el, și cerem trecere liberă până la aeroportul Leonardo da Vinci.

Ascultă din nou. Se întunecă la față. Invocă în arabă o întreagă oaste de diavoli furioși, după care trântește receptorul.

Eu mă pierd în ceața alinătoare a inconștienței.

5

Deschid ochii. Gura mi-e uscată ca un deșert.

Cât timp a trecut? Minute? Ore? Un junghi dureros mă trece prin piciorul rupt.

— Apă, bâigui. Apă, vă rog.

Arabii rămân impasibili. Niciunul nu ridică un deget să-mi aducă apă.

Tușesc. Limba mi se lipește de cerul gurii.

— Vă rog, mi-e sete!

— Gura!

— Apă, vă rog!

— Ține-ți fleanca!

6

Scot un geamăt.

Sunt la bordul unui vapor ce străbate valurile. Sus, jos, sus, jos... Marea e un val nesfârșit, care se rostogolește. Sunt învelit cu o pătură lipicioasă și umedă, care pute a lână udă. În gură simt un gust de grăsime râncedă. Sus, jos, sus, jos... Durerea și greața se îmbină. Fiecare junghi în osul rupt îmi aduce în gură un alt val de greață dulce. Capetele osului se freacă unul de altul. Nava se clatină. Cineva îmi înfige diverse lucruri în picior; tăind, înțepând, sfredelind, arzând cu atâta putere, chinul pe care mi-l provoacă e întrecut doar de durerea intensă care îmi învăluie întregul corp. Piciorul îmi pulsează puternic, ca și cum ar sta să explodeze. Terminațiile nervoase din mușchi, până la coapsă, parcă au luat foc. Sus, jos, sus, jos...

Unul dintre arabi vorbește la mobil. Îmi închipui că discută cu Hassan. Mă bucur că nu e aici. El nu mi-ar fi pus piciorul pe pernițe moi. Ba dimpotrivă, și-ar fi pus mâinile în jurul osului rupt și ar fi strâns.

Vomit.

Arabul închide mobilul. Îi spune ceva celuilalt bărbat. Se uită amândoi la mine. Apoi, imediat, sună din nou mobilul. De data asta, răspunde celălalt bărbat. E agitat. Izbucniri scurte și furioase iau locul întrebărilor și obiecțiilor. Cel puțin așa cred. Nu înțeleg nicio vorbă.

Apoi sună telefonul. Cred că e poliția. Acum nu răspunde niciunul din ei.

7

Piciorul mi s-a umflat și cracul pantalonilor mă strânge. Fiecare celulă, fiecare fibră musculară, fiecare os îmi pulsează. Mi-e sete. Transpir și tremur.

„Dumnezeu să mă ajute”, îmi spun în gând, „ce chin insuportabil, ce durere incredibilă, ce durere afurisită!”

Întuneric.

Lumină.

Întuneric.

Alunec într-o stare de semitrezie în care singurul lucru care mai înseamnă ceva este durerea.

Cât timp a trecut? N-am idee, am pierdut noțiunea timpului: secunde, minute și ore se țes împreună într-o împletitură fără sens.

În timp ce moțăi, oxigenul e aspirat din cameră. Sunt un astronaut care plutește prin spațiu cu rezervoarele de oxigen goale. Mă lupt din răsputeri cu cablul care îmi alunecă din mână pe când plutesc tot mai departe de nava spațială.

Apoi, nimic.

8

Îmi revin iar, cu senzația că o greutate mare mă țintuiește de canapea. Deschid ochii, scot un horcăit și icnesc după aer. Nasul și gura îmi sunt pline de nisip fin și de mortar. Plămânii îmi sunt strânși împreună de două chingi metalice. Limba mi s-a lipit de cerul gurii.

Vomit. Nu iese nimic. Nimic în afară de niște sunete seci, ca acelea scoase de un soldat muribund.

— Apă, horcăi eu, apă, apă, apă.

Dar fie nu înțeleg, fie nu le pasă.

Gura mi-e larg deschisă. E mai ușor să respir.

Întuneric. Lumină. Întuneric...

9

Întunericul e străpuns de sunete.

Voci.

Deschid ochii.

Arabul vorbește la mobil. Țipă.

Furios.

Încolțit.

10

Mi-au înfășurat piciorul rupt într-un prosop alb.

Și l-au strâns bine cu un cârlig de rufe.

Sunt amețit. Preț de o clipă, văd îngrozit că prosopul e îmbibat cu sânge. „O fractură deschisă”, mă gândesc. Mă uit pe furiș, stânjenit, la prosop. E alb din nou. Nicio pată de sânge.

„Deci a fost probabil o închipuire”, mă gândesc, ușurat, și îmi pierd din nou cunoștința.

11

— E pe moarte, strigă arabul.

Deschid ochii.

Arabul e din nou la telefon. Se uită la mine în timp ce vorbește.

„E pe moarte?”

Vorbele lui – în arabă – mi se învârt în cap. Nu înțeleg ce spune. Nu vorbesc araba. „E pe moarte?” Probabil că am visat.

Nu poți să mori de la un picior rupt, nu?

„Apă.”

„Apă, vă rog.”

„Vă rog.”

„Apă.”

Dar nu îmi dau nimic.

12

De afară se aud sunete, ca dintr-o altă realitate.

Cizme alergând pe pavaj.

Sisteme electronice de apelare.

Mârâituri de câini polițiști.

Comenzi scurte, lătrate.

„Apă. Vă rog.”

„Taci din gură! Taci odată!”

INTERLUDIU

Povestea lui Bård (II)

„Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer
pentru un singur păcătos care se pocăiește decât
pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți cari
n-au nevoie de pocăință.”
Luca, 15:7

„Dar, cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască,
îți aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei
și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu.”
Romani, 2:5

Când vântul dinspre apus bătea cu furie, putea să stingă lumânarea de pe masa şubredă pe care i-o dăduseră călugării. Unul dintre picioarele mesei era un pic mai scurt decât celelalte. Sau celelalte erau prea lungi, nu ştia prea bine. În urmă cu nişte săptămâni, pusese o bucată de lemn sub piciorul scurt, dar călugării o scoseseră când măturaseră pe jos. Bătrânul stătea cu un cot sprijinit pe masă şi cu bărbia în palmă. Ochii îi erau pe jumătate închişi. De unde se afla, auzea slujba de la catedrala din Rouen, limpede ca cristalul. Vocea preotului se înălţa şi cobora...

Pasaj din *Povestea lui Bård*

...Legănându-se încet în unde ca oceanul cel mare sau ca un lan de grâu din Norvegia în briza târzie a verii. Ecoul zăbovea sub tavanul boltit. Soarele strălucea, trimițând pe fereastră raze piezișe, scânteietoare. Preotul a tăcut. Cineva a tușit. Apoi de mai departe, din capătul bisericii, corul s-a pornit să cânte. Cântul era de o frumusețe blândă, senzuală. Niciunul dintre noi nu deslușea vorbele, și totuși înțelegeam. Nu pot să explic cum. Am tras adânc în piept mireasma necunoscută de tămâie, dulce și înțepătoare totodată. Vocea subțire a unui băiat a umplut biserica. Glasul lui m-a mișcat profund. Mi-am adus aminte de băiatul căruia îi tăiasem capul dintr-o singură lovitură, de sângele care țâșnise. Oamenii din jurul meu se înveseliseră și râdeau. Dar aici, în biserica din Rouen, era greu să mai simți mândrie.

Regele Olav ședea tăcut pe banca tare de lemn. Stătea cu capul în mâini de mult timp. Ieri seară, îmi destăinuise că îi este dor de maică-sa, Åsta. Trecuseră mulți ani de când o văzuse ultima dată. Era oare încă în viață? Mai zămislise și alți prunci? Olav nu era decât un flăcăiandru când își îmbrățișase mama la despărțire și plecase în prima sa expediție. Acum era bărbat în toată firea. Rege. Când ne-am întors de la biserică, Olav era distant și cufundat în gânduri. De mai multe ori am încercat să încheg o conversație, dar el îmi dădea doar răspunsuri scurte și nu părea să mă ia în seamă. Fără o vorbă, s-a retras în odaia lui. Să mediteze, spunea el. Eu am rămas în hol și m-am uitat la el cum pleacă, după care am pornit spre biblioteca ducelui. Tata mă învățase să citesc și să scriu runele, iar multe pergamente din colecția

ducelui erau în limba nordică. Cântul și textul scris mi-au adus întotdeauna multă desfătare.

Ca de obicei, egipteanul Asim era în bibliotecă. Îi spuneam Înțeleptul. Asim mă făcea să mă simt foarte stânjenit. Deși mă bătusem de multe ori cu oameni mai zdraveni și mai puternici ca el, înțelegeam că micul egiptean este de zece ori mai periculos. Era dăruit cu înțelepciunea multor zei și magia unui vrăjitor. Atâta învățasem și eu în timp ce ajunsesem să îl cunosc mai bine la bordul *Vulturului-de-mare*, în călătoria noastră din Egipt la Rouen.

Asim și-a ridicat privirea. Stătea aplecat deasupra unei mese de scris, cu o pană în mână. La stânga lui era un sul făcut din tulpina căreia îi ziceau „papirus”, iar la dreapta, pergamentul pe care scria.

— Ai fost la biserică? m-a întrebat. Mirosul de tămâie mi se impregnase în haine. În puținul timp de când era prizonierul nostru, ne învățase limba. Pe corabie stătuse multă vreme alături de cârmaci și învățase tainele navigației. Cunoștea stelele și cerul până în cele mai mici amănunte și arătase spre *leiðarstjarna*, Steaua Nordului, care se numea altfel în limba lui.

— Biserica e un templu foarte frumos, a spus Asim.

— Ce scrii? l-am întrebat și am făcut un semn din cap spre pergament.

Asim mi-a făcut semn să stau jos. M-am așezat șovăielnic pe taburetul de lângă el.

— Regele tău mi-a dat voie să copiez textul pe care CEL SFÂNT l-a luat cu el în mormânt.

— Chiar înțelegi simbolurile astea vechi și ciudate? am întrebat.

Asim a râs.

— Vorbesc multe limbi, a spus el. Când aveam cinci ani, nu-mi vorbeam doar limba maternă, ci și ebraica și aramaica. Mai târziu am învățat greaca și latina și multe alte limbi. Și acum învăț limba voastră! Tinere – Asim și-a pus mâna pe umărul meu –, dacă nu știi să vorbești în graiuri, nu ești nimic. Dacă le înveți, întreaga lume îți stă la picioare.

Mumia și sarcofagul erau puse într-o capelă de lângă Rouen. Zece dintre slujitorii lui Olav stăteau de pază zi și noapte. Mulți vikingi se întorseseră acasă pe corăbii încărcate cu bogății. Alții rămăseseră în Rouen cu regele lor. În fiecare dimineață, Asim făcea lunga plimbare de la palatul ducelui până la capelă, să vadă dacă e totul în regulă. Comorile și bogățiile din mormânt erau încă depozitate în calele corăbiilor noastre din port, bine împachetate și păzite. Dar

nici cel mai lacom și mai prost tâlhar din Normandia n-ar îndrăzni să fure de la noi – nici să fi știut că bogățiile erau ascunse pe corăbii. Regele păstra secretul. Așa de sfântă era relicva, încât nimeni nu trebuia să știe de incursiunea noastră sau că luasem ceva cu noi. Nu aveau să se compună niciun fel de versuri. I-am amintit că oamenii noștri sunt slobozi la gură când beau prin hanuri și umblă după femei, dar Olav nu era îngrijorat.

— Bărbații se laudă întotdeauna, spunea regele. Nimeni nu-i crede pe cei care vântură mările. Dar versurile și saga au puteri mai mari. Înfruntă timpul. Nimeni nu trebuie să știe unde am fost și ce am furat.

Și așa s-a făcut.

Săptămânile treceau una după alta. Regele petrecea ore întregi în compania ducelui Richard. Ducele fusese botezat și se închina lui Hristos cel Alb. Și Olav începuse să se îndrepte spre noul zeu. Pentru aceia dintre noi care îi eram apropiați, a fost o perioadă grea. Mândrul viking din el era forțat să se retragă. Acel Olav pe care îl cunoșteam de pe câmpul de luptă în zadar se chinuia să răzbată la suprafață. Regele avea lungi discuții cu ducele, arhiepiscopul și călugării din mănăstiri și seminare. Vorbeau de Atotputernicul Dumnezeu și de fiul Său, Isus Hristos, despre dreptatea creștină și sfânta carte pe care o numeau „Biblia”. În acele zile s-a trezit interesul meu pentru versuri și cântec. În timp ce Olav era mântuit de duce, eu eram inspirat de Asim și de arta povestirii. Atât de tare se îngrijea Olav de noua lui credință, încât Hristos cel Alb îi adumbrea devotamentul față de scutierul și prietenul său. Regele Olav a fost botezat în numele lui Hristos cel Alb. Episcopul Robert, fratele lui Richard, i-a dat regelui sfânta împărtășanie. Asim și cu mine am urmărit ceremonia din primul rând. Olav și-a dorit să fiu și eu botezat, dar am ezitat și am spus că nu sunt încă pregătit.

În ziua în care am plecat din Rouen, regele Olav și ducele Richard au stat multă vreme pe chei, ținându-se de mână în timp ce vorbeau. Când s-au despărțit, regele s-a pus într-un genunchi și i-a sărutat mâna ducelui. Mii de normanzi se strânseseră pe malurile Senei să vadă flota vikingă trecând, iar noi am profitat de vântul prielnic și ne-am îndreptat spre mare. Marea... Nu am putut să-mi stăpânesc râsul când am văzut mutra lungă a lui Asim, care avea rău de mare.

— Asta nu e vreme rea, i-am spus eu, doar o briză tocmai bună să ne umfle pânzele nefolosite de atâta timp.

Dacă îi era greu să îndure atâta lucru, atunci ar fi trebuit să fie cu noi pe marea norvegiană în lunile furtunoase de toamnă.

Corabia cobora în hăurile care se căscau între valuri cu o bufnitură care făcea lemnul să scârțâie. Spuma se ridica în aer și apoi cădea peste noi, rece ca gheața. Apa sărată se scurgea peste capul de dragon de la proră. Oamenii se veseleau. A trebuit din nou să zâmbesc. Erau așa de bucuroși că se aflau în sfârșit pe mare din nou! Lungile, sumbrele zile petrecute în Rouen începuseră să le macine răbdarea tuturor în afară de mine, iar aici, printre valuri și în bătaia vântului, simțeam în sfârșit că revenim la viață.

În Anglia, am intrat în slujba regelui Ethelred și ne-am unit încă o dată forțele cu Thorkell cel Înalt. Regele Sweyn Barbă-Despicată și armata lui daneză cucerise teritorii de la regele Ethelred, care îi masacrase pe danezii stabiliți acolo. Am petrecut două veri bătându-ne în Anglia, înainte ca Olav să vândă o mică parte din bogățiile sale pentru a-și răsplăti cu generozitate oamenii care îi rămăseseră, lăsându-i apoi la vatră. Unii s-au stabilit în Anglia ca oameni bogați. Alții au plecat acasă pe mare în corăbiile lor vikinge. Două până la trei sute dintre cei mai credincioși oșteni au rămas cu regele ca slujitori ai săi. Olav a vândut *Vulturul-de-mare* pentru a cumpăra două vase pentru negoț, iar în toamnă am pornit spre nord. Cele două vase le-am încărcat cu aur, argint, pietre prețioase și comori din Egipt. După o furtună îngrozitoare care a durat o zi și o noapte, Olav și cu mine stăteam din nou la prora corabiei noastre, însă de această dată ne uitam spre nord. Vasele se legănau pe marea agitată. Erau mai scurte și mai late decât corăbiile noastre lungi și duceau o greutate mai mare. În zare avea să ne apară în curând Norvegia. Era greu de crezut. Fuseserăm plecați atâția ani!

Olav reușise să convingă patru episcopi – Grimkell, Sigurd, Rudolf și Bernhard – să îl însoțească în Norvegia ca să-l ajute în misiunea de a creștina țara. Se adunaseră cu toții să discute cu regele.

— Regele și stăpânul meu, a spus episcopul Grimkell, făcând o plecăciune adâncă și aruncându-mi o privire.

Au trecut câteva clipe până i-a înțeles Olav intenția. Apoi a grăit:

— Bunul meu Grimkell, Bård e confidentul meu. Tot ce aud eu poate să audă și el.

— Cum dorești, stăpâne, i-a răspuns episcopul, apoi i-a povestit că vorbiseră cu Asim într-o limbă numită „latină”. Omul, a zis episcopul mai departe, este mare preot în patria lui.

Olav i-a răspuns că știe și el. Apoi episcopul i-a povestit că Asim susține că mumia este un zeu adormit.

— Un idol? a vrut să știe regele, plin de teamă, fiindcă era hotărât să urmeze cele zece porunci învățate de la ducele Richard.

Episcopul Grimkell a ridicat o mână să îl oprească.

— Dimpotrivă, Înălțimea Voastră, a spus el. Asim ne-a povestit de secta care a păzit mumia timp de două secole și jumătate, iar noi nu credem că egipteanul știe a cui este mumia cu adevărat.

— Și voi știți? a întrebat regele.

— Stăpâne, credem că da.

Vântul se juca, răvășind pletele blonde ale regelui.

— Atunci cine e? a întrebat regele Olav...

Era prietenul umbrelor. În umbra răcoroasă a verii târzii, se înfășura în mantia lui de lână, devenind aproape invizibil pentru călugării care treceau grăbiți pe lângă el, ocupați cu multele lor îndatoriri. Stătea nemișcat multă, multă vreme, ascuns în umbră, pe când se întorcea cu gândul la anii tinereții, atât de îndepărtați; acei ani lipsiți de griji, petrecuți alături de rege, când moartea era departe, și nu o amenințare mereu prezentă. Când drumul soarelui pe cer îl alunga din sanctuarul umbrelor și lumina astrului îi intra în ochi ca o ploaie de nisip, își căuta un loc la umbră sau se întorcea în chilia lui, unde se apleca peste manuscrisul de pe masa de scris și asculta valurile izbindu-se de stânci și spărgându-se jos de țărmul stâncos.

Partea a III-a

Drumul spre Vinland

„Prea aproape de nas, spuse țăranul când i s-a scos ochiul.”
Snorri

„Când voi muri, să mă îngropați în mormântul
în care este îngropat omul lui Dumnezeu;
să-mi puneți oasele lângă oasele lui.”
1 Regi, 13:31

„Pentru el un altar aurit se ridică,
Pentru el, a cărui inimă n-a știut de frică.”
Poezie scaldă

Pacientul (II)

1

S-au ivit zorile.

O dâră de lumină pătrunde prin perdele în apartamentul lui Luigi.

Durerea e surdă și fără de sfârșit.

Cu ochii pe jumătate deschiși, îmi privesc mâna, care freamătă și tremură.

Arabii moțăie. Unul stă pe un scaun lângă mine, iar celălalt e lungit pe canapea.

Au vorbit la telefon toată noaptea. În arabă la mobil și în engleză la telefonul fix.

Arabul de pe divan începe să sforăie.

Eu adorm sau leșin. E greu de spus.

Afară, în Roma începe o nouă zi.

2

Explozia e așa de puternică, încât răstoarnă canapeaua.

Suflul ei împrăștie o ploaie de cioburi prin apartament. Canapeaua mă protejează. Îmi simt piciorul de parcă l-ar fi răsucit cineva de câteva ori, ca pe o rufă.

Poliția intră în apartament prin geamul spart. Trebuie să fi folosit scări sau frânghii. Nu-i văd pe polițiști din spatele canapelei, unde zac semiconștient. Dar aud voci groase strigând *Polizia*. Se aud niște împușcături.

Nu mă clintesc.

Unul dintre arabi strigă ceva, nu știu ce, dar din vocea lui îmi dau seama că se predă. Polițiștii se aruncă asupra lui. Pistolul și capul i se izbesc de podea. Polițiștii răcnesc niște ordine în italiană.

În clipa aceea, trei polițiști echipați ca trupele de comando se uită peste marginea canapelei răsturnate. Poartă căști, măști, veste antiglonț și în mâini au mitraliere.

— *Ostaggio!*[13] strigă unul dintre ei.

— *Via libera!*[14] țipă altul.

Un polițist îngenunchează lângă mine.

— *Dottore!* răcnește el. *Immediatamente!*[15]

Intrarea principală de la parter este aruncată în aer de altă explozie. Grilajul e smuls. Aud pași grei urcând pe scara în spirală. Apartamentul lui Luigi e plin de oameni. Vin încă și

mai mulți polițiști. Personal de pe ambulanță cu veste roșii, țipătoare. Doi doctori.

Doctorii îmi vorbesc în engleză. Unde doare? Ce mi-au făcut? Cum mă cheamă? Când m-am născut? După ce obțin răspunsurile, îmi fac o injecție cu un analgezic și îmi pun o perfuzie.

Ghearele durerii își slăbesc strânsoarea. Medicamentul îmi dă o senzație euforică de bine. În minte aud *Je crois entendre*, de Bizet.

După ce mi-au bandajat piciorul și m-au pus pe o targă, îi zăresc pe cei doi arabi.

Unul stă în picioare cu spatele la mine, încătușat.

Celălalt zace pe jos mort, într-o baltă de sânge.

Le e cam greu să coboare targa pe scara în spirală. Reușesc să o ridice peste balustradă și să își continue coborârea. Ajunși cu bine la parter, desfac cadrul cu rotile, mă scot din anticariat și din pasaj și mă duc spre locul unde așteaptă ambulanțele. Un stol de porumbei își ia zborul. O rafală de vânt mătură aleea îngustă. Undeva prin apropiere bate clopotul unei biserici.

3

Îmi petrec următoarele douăzeci și patru de ore recuperându-mă la spital, într-o ceață plăcută, indusă de medicamente. Doctorii mi-au pus piciorul în ghips. Din fericire, fractura nu e așa de gravă cum m-a făcut să cred durerea.

Sunt doi polițiști pe coridorul pe care se află salonul meu.

O sumedenie de tinerei infatuați de la *Polizia*, identici și lipsiți de umor, vin să-mi pună întrebări. Arată cu toții exact la fel. Îi cheamă pe toți la fel. Îmi pun aceleași întrebări. Se pare că fiecare departament al poliției și al serviciilor secrete trebuie să își trimită propriul detectiv, care vine dotat cu un translator, un aparat de înregistrare video și o uimitoare incapacitate de a înțelege faptul că niște lucruri atât de plicticoase ca pergamentele vechi și documentele foșnitoare sunt îndeajuns de valoroase ca să omori pe cineva.

Le spun ce știu.

4

Profesorul Llyleworth vine în vizită la mine a doua zi. Arată ca un unchi bogat care a bătut tot drumul de la moșia lui din Anglia în pardesiu și cu pălăria pe cap.

Îmi trebuie câteva ore să-i povestesc tot ce s-a întâmplat de când SIS m-a trimis la Institutul Schimmer. Când pomenesc de colecția Lewinski, se luminează la față. Îmi spune că

tocmai a angajat o doamnă care poate să mă ajute. Laura Kocherhans este istoric și profesor universitar cu un doctorat la Yale. Înainte să fie recrutată de cei de la SIS pentru sediul central din Londra, unde acum deține funcția de cercetător-șef la secția manuscrise, era considerată cel mai bun detectiv de manuscrise de la Library of Congress din Washington, D.C.

După plecarea profesorului Llyleworth, dorm câteva ore. Sunt trezit de mobilul pe care mi l-a lăsat profesorul.

Vocea Laurei Kocherhans pare ușor nazală la telefon, ca a unei americance, însă are un timbru încântător de blând, care o face să pară vulnerabilă.

— Sigur că putem găsi colecția Lewinski, spune ea după ce vorbim un timp.

— Cum de ești așa sigură?

— Problema cu oamenii care nu găsesc niciodată ce caută e că nu caută niciodată destul de temeinic!

O femeie după sufletul meu.

Laura îmi spune că oamenii de știință nu au o evidență completă a tuturor colecțiilor particulare din lume, care conțin fără îndoială manuscrise necunoscute de mare valoare culturală și istorică.

— Cum cauți o colecție care a dispărut?

— La fel cum faci și tu, presupun. Cu inteligență și imaginație. Și cu mită, dacă e necesar, adaugă ea râzând încântător.

— Unde ai de gând să începi?

— La Dresda. Apoi o să mă duc la arhivele statului din Berlin.

În următoarele zile stau la pat, menajându-mi piciorul.

Când mă trimit acasă, îmi dau două cârje pentru care trebuie să plătesc. Încă am piciorul în ghips.

13 „Ostatic!” (it. în original).

14 „Drum liber!” (it. în original).

15 „Un doctor, acum!” (it. în original).

Insula călugărilor

NORVEGIA

1

Vântul aduce dinspre mare fuioare de ceață, care se rostogolesc pe terenul accidentat. E greu de crezut că soarele strălucește totuși undeva sus, deasupra noastră. Prin vălul de ceață zăresc un turn pătrat din piatră înălțându-se sfidător deasupra ruinelor mănăstirii.

Sprijinindu-mă în cârje, stau lângă barăcile care au fost amplasate între mănăstire și chei. Au trecut deja câteva săptămâni de când am coborât șchiopătând din avionul cu care am venit din Italia. Piciorul rupt e aproape vindecat și nu mai trebuie să îl țin în sus. Comisia de anchetă a hotărât – cu multe rezerve și sub o presiune politică destul de mare – că infracțiunile comise la excavarea mormântului de la mănăstirea Lyse nu mă vor face să îmi pierd serviciul.

De două săptămâni muncim din greu la pregătirea săpăturilor, zi și noapte. Locuitorii din Selje și muncitorii care și-au instalat barăcile cred că restaurăm ruinele bisericii Sfântul Alban.

Arheologi, istorici și geologi norvegieni, suedezi, danezi, englezi, francezi, italieni și germani scormonesc pământul dintre corturi și barăci. Proiectul este finanțat atât de Ministerul Culturii și Cultelor, cât și de SIS. Sunt implicați aproape o sută de specialiști.

N-am văzut nici urmă de Hassan sau de oamenii șeicului. Dar, bineînțeles, asta nu înseamnă că nu ne pândesc. Se spune că și cea mai slabă mișcare a aripilor unui fluture poate provoca un uragan. Și, conform acestui încântător postulat din teoria haosului, odată ce aflasem că există două statui din lemn, mulțumită unui amănunt din fragmentul Skáholt, pe care Luigi l-a ars înainte să fie ucis, totul începea să se lege.

Øyvind a reușit să-l găsească pe Didymus, geamănul identic al Sfântului Laurențiu Toma, după ce a căutat cu atenție prin mai multe arhive, registre și albume. De 725 de ani statuia aștepta cu răbdare în biserica de lemn din Borgund, în Lærdal. Enoriașii din Borgund primiseră statuia lui Didymus de la congregația creștină din Ringebu în 1280.

Partea din față a statuii era prinsă de cea din spate cu opt cuie de lemn fixate sub tunica sfântului și pe sub mâneci. În cavitatea pântecelui am găsit o raclă acoperită de rune:

Eirik PAZNICUL a ascuns astă raclă în biserica din Urnes
la o sută de veri de la moartea Sfântului Olav.

Bård PAZNICUL a dus racla la Flesberg
la o sută cincizeci de veri de la moartea Sfântului Olav.

Vegard PAZNICUL a mutat racla în Lom
la două sute de veri de la moartea Sfântului Olav.

Sigurd PAZNICUL a ascuns racla în pântecele Sfântului Laurențiu Didymus
Și a dus statuia de la biserica din Ringebu la biserica din Borgund
la două sute cincizeci de veri de la moartea Sfântului Olav.

În raclă era un document codificat, pe care Øyvind și Terje l-au descifrat cu ajutorul unei copii a roții runelor.

Rangvald PAZNICUL a scris aste cuvinte tainice
așa cum i-a poruncit Asim
la cinci veri după întoarcerea regelui Olav

Caută mormântul în adâncurile grotei
unde Sfânta Fecioară și martirii
au ajuns la țărm și au primit binecuvântarea Domnului

Aici zac rămășițele CELUI SFÂNT
din veșnicie în veșnicie

Trym PAZNICUL a scris aste cuvinte
la douăzeci și cinci de veri de la moartea Sfântului Olav

Asim Înțeleptul
zace în pace cu Sfântul Olav
alături de CEL SFÂNT
și îl păzește în veșnicie.

Peștera Sfintei Sunniva.

Nu peștera Dollstein, așa cum crezuseră toți.

Camera funerară se află în fundul peșterii muceniței Sunniva de pe insula Selja din Nordfjord, în districtul Sogn og Fjordane – scaunul episcopal pentru adunarea Gulating până în 1170.

Aud păsări țipând în ceață. Adică sper din tot sufletul că sunt păsări. În jurul meu e multă agitație. Semnale electronice bipăie și piuie în aparatele de emisie-recepție. Polițiștii au împânzit insula. Prezența lor îmi oferă o anumită siguranță în caz că Hassan se ascunde după vreun bolovan. După asasinarea preotului de la Ringebu și cele întâmplate la Roma, poliția a acordat cazului prioritate extremă. Poliția din Norvegia, Islanda și Italia lucrează acum împreună prin Interpol. Ragnhild conduce ancheta în Norvegia.

Mănăstirea benedictină este situată pe un platou de la poalele unui munte abrupt, și este foarte expusă intemperiilor. Pe vremuri semăna cu un castel medieval, cu ziduri groase și turn. Mănăstirea a fost întemeiată în secolul al XII-lea, dar și înainte exista acolo un mic schit din lemn. Ruinele bisericii Sfânta Sunniva sunt cocoțate pe povârnișul muntos, ca un cuib de vultur, la cincizeci de metri altitudine, și chiar deasupra lor este intrarea în grotă, unde era pe vremuri o capelă modestă, închinată Sfântului Mihail.

Peștera Sfintei Sunniva...

Sfânta Sunniva era o prințesă irlandeză care a trebuit să fugă de un pețitor păgân care voia să pună stăpânire pe țara și pe viața ei spre sfârșitul secolului al X-lea. Împreună cu o mână de creștini – bărbați, femei și copii –, Sunniva a plecat pe mare cu trei bărci fără cârmă, pânze sau vâsle. Au fost purtați de vânturi și de curenți maritimi până la Selja, unde și-au găsit refugiul în peșteri. Păgânii adoratori de idoli de pe continent îi priveau pe străini cu suspiciune. Håkon Jarl a trimis pe insulă oameni înarmați să se lupte cu cei pe care îi luase drept războinici. Sunniva și însoțitorii ei au fugit și s-au ascuns în peșteră, unde s-au rugat lui Dumnezeu să-i salveze. Și, potrivit legendei, în loc să-i oprească pe atacatori, Dumnezeu a îngropat-o pe Sunniva sub o grămadă de bolovani. Așa se spune. În anii care au urmat, țăranii și navigatorii au zărit o lumină ciudată strălucind din peșteră. Când regele Olav Trygvasson și episcopul Sigurd s-au dus pe insula miracolelor, au găsit trupul Sunnivei intact în peșteră, împreună cu multe oase, cranii și schelete frumos mirositoare. Tot insula Selja a fost și locul unde a acostat regele Olav Haraldsson pentru prima oară câțiva ani mai târziu, când s-a întors să creștineze Norvegia, patria lui.

Peștera Sfintei Sunniva...

Oare a fost povestea Sfintei Sunniva născocită ca să ascundă faptul că există un mormânt în fundul grotei?

2

Ceața se risipește pe la prânz.

Stau într-una dintre barăcile destinate celor care conduc săpăturile și studiez cele mai recente fotografii ale sitului arheologic. Peștera a fost parțial distrusă de căderi de pietre și alunecări de teren. Am scos cu toții mai multe tone de pietre din spatele altarului din piatră pentru a da la iveală un zid vertical făcut din blocuri nefasonate și mortar. În mijlocul zidului, o intrare boltită fusese umplută cu pietre mai mici.

Avem de gând să pătrundem prin această intrare astupată mâine, la ora 11.00.

Aud pași apropiindu-se și las pozele deoparte. Intră învăluită într-un halo strălucitor, exact ca o zeiță care s-a pogorât la noi, muritorii de rând, făgăduindu-ne viață veșnică în Paradis. Dar e doar Astrid, care îmi aduce un sandviș cu roșii și castraveți.

— Ai emoții? mă întreabă.

E profesor universitar și lucrează la Colecția de Antichități. Este, de asemenea, unul dintre experții de frunte în cercetarea ruinelor mănăstirilor norvegiene.

Simt niște gâdilături în stomac.

3

Alarma începe să sune strident.

Deodată, sunt treaz de-a binelea și mă ridic repede în capul oaselor pe patul meu de campanie. Fragmente dintr-un vis ciudat, pe care nu mi-l amintesc prea bine, îmi vin încă în minte. E două și jumătate dimineața.

De afară se aud strigăte și lătrături.

Mă îmbrac în grabă, îmi înșfac cârjele și pornesc șchiopătând prin întuneric. Toate luminile de afară s-au aprins automat când s-a declanșat alarma. Locul e învăluit în ceață și într-o lumină difuză. Aerul este rece și jilav. Valurile se sparg de mal.

Merg încovoiat până la baraca administrației, cât de repede pot în cârje. S-au strâns deja mai mulți oameni care vorbesc însuflețiți cu cei doi din personalul de la pază și le spun că al treilea gardian zace inconștient pe treptele înguste și înclinate ce duc spre peșteră.

Cineva reușește în sfârșit să oprească alarma.

În aceeași clipă, o barcă cu motor pleacă de la mal în trombă.

În următoarea oră, reușim să punem cap la cap cele întâmplate, dar asta nu clarifică prea mult lucrurile.

Cineva a pătruns în peșteră. Din câte credem noi, baroasele pe care le-au lăsat în urmă indică faptul că aveau intenția să spargă intrarea astupată și să ajungă în camera mortuară de dincolo de ea.

Omul de la pază care a dat fuga sus să verifice a fost doborât la pământ.

Își revine, încă ametit, când îl cărăm la barăci, unde îi curățăm și bandajăm tăietura de pe frunte. Își amintește vag că a fost lovit. Dar nu știe cine a făcut-o.

A doua zi dimineață, trei dintre colegii noștri se fac nevăzuți.

Michael Rennes-Leigh de la Facultatea de Arheologie din cadrul Universității Oxford, Paul-Henri de Chenonceau de la Institutul de Papirologie din Sorbona și Paolo Baigenti de la Universitatea din Roma au dispărut.

Nu-i cunosc prea bine. Sunt oameni retrași. Niciuna dintre responsabilitățile lor nu le-ar impune prezența în peșteră. Și, bineînțeles, nu în toiul nopții. Cu baroase. Toți trei au reușit cumva să se infiltreze printre cei implicați în excavație. Și probabil că toți lucrează pentru șeic.

Potrivit poliției locale, ambarcațiunea cu care au fugit este ancorată acum în Selje. Iar mașina închiriată a dispărut.

Când verificăm la universitățile la care lucrează, aflăm că toți au fost angajați de curând. Și posturile lor de cercetători sunt finanțate de aceeași fundație din Abu Dhabi, Emiratele Arabe Unite.

4

La ora 11.00, începem să batem în zid.

Peștera e umedă și rece. Încremeniți într-o așteptare plină de speranță, formăm un semicerc în jurul muncitorilor musculoși care vor dărâma zidul. O grămadă de jurnaliști și o echipă de televiziune așteaptă afară în burniță.

Zidul e gros și rezistent, așa că nu se lasă dărâmat cu una cu două. Dar, în cele din urmă, se desprinde o piatră, apoi încă una. Ridicăm pietrele mai mici cu o rangă, ca să lărgim suficient deschizătura. Cineva strecoară prin ea o lanternă.

Când eram mic, obișnuiam să rup ambalajele de la cadourile de Crăciun cu degetele mele mici și albe, înfiorat de speranța că *acel* cadou va fi mai frumos și mai surprinzător decât oricare alt dar pe care îl primisem vreodată.

Când mă târăsc prin deschizătură și îndrept lanterna în sus ca să risipesc întunericul, sunt în sfârșit răsplătit.

Astrid îmi împinge cârjele prin gaură. Totul e cufundat în liniște. Mă ridic în picioare și îmi dau jos țărâna de pe genunchi. Mă trezesc, cu respirația tăiată, în capul unei scări.

Nimic, absolut nimic nu ne-a pregătit pentru ce ne așteaptă dincolo de zid.

Peștera

1

În lumina slabă, îmi fac o idee despre mărimea peșterii. Două rânduri de coloane de granit aruncă umbre pe pereți. Dintr-o crăpătură în stâncă iese un mănunchi de mușchi și rădăcini. Un curent slab de aer îmi atinge ușor pielea.

Veacuri de întuneric sunt străpunse de lumina lanternelor din mâinile celor care vin după mine.

Camera este plină de comori egiptene.

Sub straturile de mizerie, praf și pânze de păianjen se află antichități superbe. Casete, urne, racle. Aur, argint și pietre prețioase. Sfețnice. Vase. Opaițe. Panouri de perete frumos decorate. Ornamente. Sceptre. Bijuterii scânteietoare. Diamante. Rubine. Safire. Smaralde.

Statui de zei stau înșiruite într-o cameră alăturată, de parcă ar aștepta cu răbdare. Îi recunosc pe câțiva dintre ei. Anubis. Tutmes. Amenhotep. Ramses. Horus. Akhenaton. Toth.

Sunt copleșit. Ochii mi se umplu de lacrimi.

Cineva mă bate pe umăr. Îmi mușc buza de jos și pun mâna pe coloana de lângă trepte. Suprafața netedă e rece ca gheața. Sunt atât de impresionat, încât rămân pe loc, sprijinindu-mă în cârje și privind îndelung prin încăpere. Astrid se târăște prin deschizătură după mine.

— O, Doamne sfinte!

Ca și mine, rămâne pe loc cu gura căscată, uitându-se prin camera slab luminată.

Vreme de o mie de ani, această cameră funerară a rămas ascunsă după tone de granit, în spatele unui zid atât de gros, încât aproape că făcea parte din munte.

2

Cu cea mai mare atenție, îmi pun cârjele în față și cobor treptele una câte una. Ceilalți mă urmează cu lămpile, lanternele și exclamațiile lor.

În mijlocul încăperii cu cinci unghiuri sunt două plinte.

Una dintre ele e goală.

Pe cealaltă se află Relicvariul lui Olav – sicriul Sfântului Olav.

Fără o vorbă, mă întorc și schimb o privire cu Astrid. Îi tremură buzele.

Mă apropii de relicvariu cu multă reverență. Datorită numeroaselor tactici diversioniste, sicriul fusese lăsat în pace timp de aproape o mie de ani. Mă opresc. Ținându-mi ambele cârje într-o mână, îndepărtez cu grijă o parte din stratul gros de praf.

Câțiva dintre noi scot coșciugul exterior, care nu are fund și protejează sicriul de argint.

Lucrătura în argint de pe coșciugul de lemn e înnegrită de vreme sub straturile de praf. Dacă dau praful deoparte, văd că argintul este împodobit cu aur și nestemate.

Sicriul arată exact așa cum mi-l amintesc din cărțile de istorie. Are doi metri lungime și cam un metru lățime și înălțime. Capacul are forma unui acoperiș; frontoanele se prelungesc cu câte un cap de dragon la fiecare capăt.

Așa că rămân pur și simplu acolo și admir Relicvariul lui Olav.

Sicriul, odată curățat și restaurat, va fi renumit în toată lumea. Imaginile lui vor pâlpâi pe ecranele televizoarelor din Statele Unite și Australia, Japonia și Burkina Faso. Vor împodobi primele pagini ale publicațiilor *Newsweek* și *El País*. Relicvariul lui Olav, care conține rămășițele pământești ale regelui viking sanctificat, este o descoperire arheologică de senzație.

Din ce în ce mai mulți colegi vin după noi. Toți vorbesc în șoaptă, ca într-o biserică.

— Chivotul Legământului! bolborosește cineva.

— Lasă asta acum! răcnesc eu. E Relicvariul lui Olav.

Cineva izbucnește într-un râs emoționat.

Ochii mi se mută de la Relicvariul lui Olav la plinta goală din piatră de lângă acesta.

O fi plinta mumiei? Unde e sarcofagul?

Șchiopătez până într-una dintre încăperile laterale. Aici sunt două sicrie mai mici, puse pe un singur postament.

Numele „Barðr” a fost dăltuit în rune pe capacul unuia dintre sicrie. Pe celălalt e numele lui Asim.

Asim...

Fac un pas înapoi, copleșit.

Asim egipteanul, marele preot al cultului lui Amon-Ra... Deci totul e adevărat. Trimiterile lui Snorri. Teoriile lui Stuart. Presupunerile noastre nebunești. Tot ce am bănuit, dar nu am știut cu siguranță.

Totul e adevărat.

Un pic mai târziu, dăm jos capacele de pe sicrie. În fiecare este câte un schelet învelit în fâșii putrezite de pânză. Cineva a încercat să îmbălsămeze și să mumifice cele două corpuri.

Înșiruite lângă pereții camerei laterale sunt și mai multe urne și vase cu bijuterii din aur, pietre prețioase și artefacte decorative.

3

Reflectoarele scaldă camera funerară într-o lumină albă, puternică.

Abia acum văd că pereții și tavanul sunt decorate. Prin straturile de praf, zăresc inscripții cu hieroglife, rune și litere latine. Văd fresce șterse cu zei egipteni, creștini și scandinavi, cifre și simboluri – un amestec sfânt de mitologie, astrologie și religie. Isus pe o cruce în formă de *ankh*, ridicându-și privirea spre atotputernicul Odin. Șarpele Midgard răsucindu-se în jurul Pământului, pe care e desenată o pentagramă. Amon-Ra pe tron la porțile lumii de dincolo, unde Satana domină în toată majestatea sa. Yggdrasil, arborele lumii, își aruncă umbra peste Piramida lui Khufu. Moise despărțind apele unei mări furtunoase cu ajutorul sabiei Mimung. Decorațiile fantastice îmbină sistemul religios scandinav cu creștinismul, iudaismul, mitologia egipteană și un pic de astrologie.

Unele texte se pot citi. Vorbesc de un zeu adormit, de Moise și de Sfântul Olav, de limbajul stelelor și de o călătorie până la capătul lumii.

4

Mai bine de o săptămână, lucrez în camera funerară din zori și până noaptea târziu.

Facem fotografii, filme și copii ale frescelor. Măsurăm peștera. O desenăm din diverse unghiuri. Înregistrăm și marcăm fiecare artefact, fiecare vas, fiecare piatră.

Mă dedic încântat aceste munci de arheolog și încerc să uit că există pe lume oameni ca Hassan și șeicul Ibrahim al-Jamil ibn Zakiyy ibn Abdulaziz al Filastini. Insula și peștera sunt păzite douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru de către poliția locală și o firmă privată de pază.

Oameni de știință, jurnaliști și echipe de televiziune din toată lumea vin să vadă mormântul. Îi conducem acolo, în grupuri, în fiecare după-amiază. Deoarece îmi lipsesc duminicile ploioase petrecute în compania postului National Geographic, sunt foarte îndatoritor când vine o echipă de la acest canal american. Vor face un documentar de o oră. CNN transmite în direct de la intrarea în peșteră. Canalul italian Rai are în plan un program cu titlul provizoriu *Mormântul din grotă*, iar canalul de televiziune arab al-Jazeera vine mâine.

Într-o seară târziu primesc un telefon de la Ragnhild. Tocmai a fost înștiințată că unul dintre oamenii lui Hassan a fost arestat pe când făcea încă o spargere la Thrainn acasă. Banditul închiriase o casă lângă lacul Raudavatn din Reykjavík printr-o agenție imobiliară saudită din Paris. Trei avocați din Londra au fost trimiși să sprijine cea mai prestigioasă firmă de avocatură islandeză.

Îl sun pe Thrainn, dar nu-mi răspunde.

5

Transportăm Relicvariul lui Olav din Selja la Bergen cu elicopterul. Furgoneta care îl ia de la Aerportul Flesland și îl duce la un atelier de la Universitatea din Bergen este escortată de poliție.

Durează două zile să se demonteze coșciugul.

Sub sicriul exterior se află cel de argint, împodobit cu pietre prețioase, făcut de fiul lui Olav, Magnus Olavsson, pentru tatăl său. Capacul și părțile laterale sunt încrustate cu aur. În unele locuri sunt basoreliefuri cu motive religioase. Întregul obiect e decorat cu nestemate și cristale șlefuite.

Cu cea mai mare grijă, slăbim balamalele și clemele care țin legat capacul de sicriul din argint. Cei patru oameni ridică încet capacul. Cele patru laturi sunt prinse în balamale.

Înăuntru se află sicriul inițial, făcut din lemn.

Lemnul este acoperit cu o pânză care a putrezit de mult, dar e solid și tare. Capacul era prins de sicriu cu șaizeci și șase de cuie de aramă.

Le scoatem unul câte unul, astfel încât capacul să poată fi desprins ușor.

Trupul Sfântului Olav a fost mumificat.

Mumia este parțial acoperită cu o țesătură brodată. Se odihnește cu mâinile încrucișate pe piept. Regele ține în mâini un sceptru de aur. Are forma unui *ankh* la un capăt, iar la celălalt – a unei rune *tiwaz*. Sceptrul se întâlnește pe la mijloc cu brațele unei cruci.

Ankh, *tiwaz* ?i crucea.

și crucea.

Preț de câteva minute, rămânem cu toții tăcuți, uitându-ne la rămășițele regelui sfânt. Afară, vântul s-a întețit și frunzele copacilor foșnesc la fiecare rafală.

Colecția Lewinski

1

Cineva bate la ușa biroului.

Sunt înapoi la Oslo. Mi-am petrecut mai multe zile studiind rapoartele diverșilor specialiști care au lucrat la excavarea peșterii și a mormântului.

Arunc o privire iritată spre ușă și am grijă să nu fac niciun zgomot, sperând că musafirul nepoftit va pleca.

Paznicii au mutat mumia egipteană din peștera de pe insula Selja, fiindcă se temeau să nu o găsească trimișii Vaticanului, și au dus-o probabil într-o ascunzătoare temporară dintr-o biserică de lemn, iar apoi în Islanda. Acolo, mumia a fost păzită de Snorri și pe urmă de Thordur Bâlbâitul. Însă nu știm cine a preluat sarcina când Thordur a fost chemat de rege în Norvegia. De ce a fost mutat sicriul? Și unde? Și de ce au lăsat în peșteră comoara și Relicvariul lui Olav?

Se mai aude o bătaie la ușă. De data asta, mai tare.

Mi-am ascuns mania persecuției sub o indiferență sfidătoare. Șeicul a pierdut. Legiunile de ucigași, spioni și urmăritori ascunși prin tot locul s-au întors acasă cu Hassan, dezamăgiți și cu coada între picioare. Făcuți de rușine de către un lector în arheologie. De zile întregi îmi tot alimentez satisfacția reușitei cu o înfumurare neobrăzată.

— Bjørn? Ușa se deschide. Eu sunt!

Thrainn.

Îl îmbrățișez cu un pic mai mult entuziasm decât s-ar aștepta un doctor în filosofie de la un umil lector.

— Am încercat să dau de tine, spune el.

— Îmi pare rău. Mi-am închis mobilul. Suna tot timpul. Ce faci aici?

— Am ceva la mine care cred c-ar putea fi folositor. Apoi mă duc pe Selja să arunc și eu o privire la peștera aia. N-ai parte de așa ceva decât o dată în viață, sau nici atât.

Sub braț are o mapă mare.

— O traducere a manuscrisului din Biblie?

Clatină din cap.

— Mai e de lucru la ăla. Foarte derutant. Unele părți din text corespund altor versiuni vechi ale Bibliei, iar altele nu se potrivesc câtuși de puțin. Nu s-a exclus posibilitatea să fie o versiune „piratată”, în care un amărât de călugăr a mai băgat de la el niște lucruri într-o copie a unui text biblic existent.

Deschide mapa și scoate câteva fotografii mărite ale manuscrisului.

— Am dat la mărit paginile interesante. Grozavă calitate! Vezi până și faptul că densitatea cernelii diferă pe parcursul textului.

— Ce e?

— *Flateyjarbók*, cunoscută de altfel sub numele de *Codex Flatöiensis*. Cel mai extins, cel mai frumos și poate cel mai important manuscris medieval din Islanda. Două sute cincizeci de pagini, iluminate și ilustrate, pe cel mai bun pergament. Textul a început să fie scris în 1387 de către...

— Thrainn, de ce ai adus cu tine un exemplar?

— *Codex Flatöiensis* conține mai mult decât celelalte manuscrise. O să găsești aici majoritatea povestirilor despre regi, cum ar fi saga lui Olav Tryggvason și a Sfântului Olav, dar și alte informații istorice. De exemplu, în *Codex Flatöiensis* sunt mai multe versiuni ale povestirii despre Sfântul Olav. Pe vremuri, istoricii credeau că versiunea lui Snorri e mai apropiată de adevăr, dar acum se încred mai mult în *Codex Flatöiensis*. Ce am vrut să-ți arăt e că... Thrainn răsfoiește cartea. Se oprește. Aici. *Grœnlendinga saga*. Saga groenlandezilor.

Îmi arată manuscrisul. Pe margine sunt trei simboluri frumos iluminate: *ankh*, *tiwaz* și crucea.

— Textul de pe margine n-a fost niciodată inclus în vreo copie sau traducere de mai târziu. Asta e soarta celor mai multe manuscrise. Dacă te duci înapoi în timp la original, o să găsești întotdeauna porțiuni de text care au fost omise.

— Ce zice acolo?

— Nu prea mult. Este evident că nu au vrut să înțeleagă oricine. Pe scurt, în textul de pe margine scrie că Paznicii au mutat comoara la loc sigur în Groenlanda în 1350.

Nu spun nimic. Comoara trebuie să fie mumia și manuscrisele.

Există oare o altă cameră funerară în Groenlanda?

— La sfârșitul secolului al X-lea, Groenlanda a fost colonizată de Erik cel Roșu, care căuta să scape undeva, fiind proscris atât în Norvegia, cât și în Islanda. Colonia nordică a prosperat mai multe sute de ani, într-o armonie fragilă cu băștinașii eschimoși, dar situația s-a deteriorat treptat. Ultimul vas comercial norvegian a plecat din Groenlanda în 1368, iar ultimul episcop creștin de acolo a murit cu zece ani mai târziu. Potrivit acestei saga, colonia nordică a dispărut în prima jumătate a secolului al XV-lea. Unii cred că aceia care au rămas acolo au fost luați prizonieri de pirați și vânduți ca sclavi. Alții cred că au navigat spre sud, până în Canare, unde

au întemeiat un trib de guanși înalți, blonzi, cu ochi albaștri. Unii cred că s-au întors treptat în Islanda și Novegia. Alții cred că s-au stins pur și simplu. Iar alții cred că au navigat mai departe, spre Vinland, către vest...

— Asta ar explica toate celelalte referiri la Groenlanda peste care am dat, zic eu.

— Aici e o trimitere la Moartea Neagră. În 1350, islandezii erau îngroziți de ciuma care devastase Norvegia și Europa. De fapt, Moartea Neagră n-a ajuns niciodată în Islanda, dar nu e greu să-ți imaginezi panica locuitorilor.

— Așadar, frica de ciumă i-a făcut pe Paznici să fugă în Groenlanda.

— Așa s-ar părea.

— Și restul comorii e încă acolo?

— O, nu!

Thrainn scoate alte fotografii.

— Pe margine a fost adăugat ceva în graiul islandez *skáholtsbók* din secolul al XV-lea. Textul pare să indice că această comoară a fost apărată de o așezare scandinavă din Groenlanda timp de o sută de ani, până în 1450, când unii dintre coloniști au fost măcelăriți. Descoperirile arheologice de schelete, arme și diverse unelte în locul ăla ar sugera că atacatorii veneau din sudul Europei. Poate de la Vatican. Dar uite aici... Îmi indică un paragraf. Spune aici că un grup a scăpat și a navigat spre ținutul de dincolo de orizont, ceea ce e o formulare interesantă. Apare și în alte câteva texte din perioada aia. După aia textul se referă la Vinland, noua țară ciudată din vest.

— În 1450?

— Cu cincizeci de ani înainte să ajungă Columb în Caraibe.

— Am găsit la Vatican o mențiune a unor lupte care ar fi avut loc în Groenlanda în 1450. Din câte îmi amintesc, se spunea și că unii dintre barbari – poate Paznicii norvegieni și islandezi – au izbutit să scape. Și, cu cincizeci de ani mai târziu, niște necunoscuți de pe insula Hispaniola i-au dat fratelui lui Cristofor Columb o scrisoare pe care s-o ducă în Europa. Paznicii.

— Ai scrisoarea?

— O căutăm.

— În perioada asta Norvegia, Scoția, Islanda și Groenlanda și-au văzut apele brăzdate de mai multe expediții venite din sudul Europei. Oamenii papei cunoșteau bine regiunea în urma expedițiilor din anii 1360. Și Cristofor Columb a fost până aici în nord, însă doar ca simplu marinar,

abia o sută de ani mai târziu. Poate că de aici a preluat ideea a naviga spre ținutul din vest.

— Prin urmare, mumia a fost dusă din Islanda în Groenlanda, iar după o sută de ani, au transportat-o din Groenlanda într-o colonie scandinavă din Vinland.

— Așa s-ar părea.

2

La ora două, trebuie să mă duc la doctor să îmi scoată ghipsul. Fără el îmi simt piciorul ușor ca un fulg. Mi-e teamă să nu mi-l lovească cineva. Mă sperie foarte mult durerea. Doctorița spune că sunt un fricos. Nu știu dacă mă tachinează sau vorbește serios.

Laura – cercetătoarea de la SIS care caută colecția pierdută a lui Maximilian von Lewinski – îmi dă un telefon după-amiază. Îmi dau seama după vocea ei că este entuziasmată.

— Sun din Berlin. De la arhivele naționale!

— Ce ai găsit?

— Cred c-am reușit să dau de urma colecției!

— Uau! În Berlin?

— Nu, nu. Dar aici am găsit pista. Am fost la Bonn, Stuttgart, Paris, Varșovia...

— Spune-mi totul!

— Respectul lui Maximilian von Lewinski față de colecție trebuie să fi fost atât de mare, încât n-a îndrăznit să-și asume niciun fel de riscuri. Era ofițer de rang înalt în Wehrmacht. Trebuie să-și fi dat seama c-o să înceapă războiul. Așa că m-am întrebat ce-aș fi făcut dacă aș fi fost în locul lui Maximilian von Lewinski. Tu ce-ai fi făcut, Bjørn?

— Mi-aș fi mutat colecția într-un loc sigur.

— Și unde crezi că era cel mai sigur loc în anii ’30?

— Păi într-o țară care nu era afectată de război, nu?

— Și asta înseamnă...

— Destul de multe țări...

— Dar la una ar fi mai normal să te gândești în contextul ăsta.

— Statele Unite?

— Neamul von Lewinski avea deja un picior în Statele Unite, adică pe fratele lui Maximilian, Uwe, care emigrase acolo în 1924. Se stabilise în Chicago, unde era în fruntea imperiului industrial american creat de familia Lewinski, Lewinski Steel Corporation.

— Ai reușit să faci niște conexiuni?

— Normal. Germania nazistă era o societate cu reguli foarte stricte. Chiar și oameni ca Lewinski, care se aflau în

vârful piramidei sociale, erau nevoiți să treacă prin toate formalitățile birocratice dacă voiau să scoată ceva de valoare din Germania. Mi-am petrecut ultimele patru zile în Das Bundesarchiv, arhivele naționale germane. În registrele vamale din 1935, care, în mod ironic, au supraviețuit războiului, pentru că au fost mutate într-o galerie subterană blindată cu mult înainte de izbucnirea conflagrației, am găsit referiri la documentele de export pentru colecția de cărți a lui Maximilian von Lewinski, care a fost scoasă din țară în 1935, împreună cu toată colecția lui de opere de artă și alte obiecte moștenite de familie! Și trimisă la Chicago!

— Fratelui său?

— Corect. Și-a trimis colecțiile de artă și cărți la fratele lui, Uwe. Chiar dacă nu se știe nimic precis despre scrisorile și manuscrisele lui vechi, eu cred că Maximilian von Lewinski și-a ascuns colecția în imensa lui bibliotecă.

— Și nimeni n-a găsit-o?

— Nu-i de mirare. Câteva mii de documente nu ocupă așa mult spațiu. Mai ales dacă sunt puse în zeci de mii de cărți frumoase, împachetate în lăzi solide, cu rumeguș și ziare.

— Dar colecția mai există?

— Nu numai că există, dar am descoperit și unde este. N-o să-ți vină să crezi!

— Unde?

— Chiar sub nasul nostru.

— Unde?

— Maximilian a murit în război. Fratele său Uwe nu i-a împărtășit niciodată pasiunea pentru artă și cărți. Peste șaizeci de ani a stat colecția unică a lui Maximilian von Lewinski în cutii, în casa lui Uwe Lewinski. Nedeschise! Nici după moartea lui Maximilian, Uwe nu s-a ostenit să deschidă cutiile. Doar le-a mutat sus în pod. Uwe von Lewinski a murit în 1962, iar fiul său, Albert, și-a pierdut viața într-un accident de avion un an mai târziu. Nu avea copii. Așa că moștenitorii lui – o groază de nepoți, nepoate și veri – au aruncat o privire rapidă în cutiile cu cărți vechi și au donat întreaga colecție – stai jos? – binecunoscutei Library of Congress!

Când terminăm convorbirea, aud două pocnituri în receptor.

Înainte să vină tonul, aud vocea Laurei: „...Cu cărți vechi și au donat...”

Urmărirea

SUA

1

E noapte când aterizez în America.

Washington, DC e o mare nesfârșită de lumini. Străzi și clădiri pâlpâie și scapără. Pe geamul avionului văd dârele albe și roșii ale milioanelor de faruri de mașini care se sting ca niște stele căzătoare.

Laura Kocherhans mă așteaptă la Sosiri. Habar n-aveam că e așa de drăguță. Iar ea se vede că nu a fost prevenită că sunt albinos. Pentru majoritatea femeilor, arăt ca un lucru care a fost lăsat prea mult în cadă. Așa că prima noastră întâlnire constă într-un amestec confuz, stângaci și stânjenitor de îmbrățișări și cârje.

În fața aeroportului, aerul umed al nopții miroase a gaze de eșapament și aduce o adiere ușoară de parfum dinspre Laura. Stăm la coada pentru taxiuri vreo zece minute și apoi suntem duși la hotel pe o autostradă cu opt benzi, pe sub rânduri și rânduri de semafoare verzi.

Hotelul este o oază în noapte.

Un valet îmi duce valiza de la recepție până sus, în camera 3534. Laura s-a cazat deja în camera de alături.

Convenim să bem repede ceva în barul hotelului după ce fac un duș și îmi desfac valiza. Când deschid ușa liftului, o zăresc pe Laura așteptându-mă la bar. Ce priveliște! Într-un ungher îndepărtat și confuz al minții mele, îmi spun că o femeie cu greu ar putea să fie mai perfectă din punct de vedere genetic. Îmi sprijin cârjele de bar și mă salt pe scaunul înalt de lângă ea. Mai mulți oameni se uită la noi neîncrezători. Frumoasa și Bestia. Comand un gin tonic. E singura băutură al cărei nume mi-l amintesc; Laura bea ceva roșu cu o umbreluță în pahar. Îmi spune că avem o întâlnire la Library of Congress mâine dimineață, la prima oră.

Unul dintre clienții de la bar se tot holbează la mine. Fără îndoială că se întreabă de ce umblă Laura cu o față palidă nasoală ca mine. Sau e unul dintre agenții șeicului, trimis să stea cu ochii pe mine.

Îmi dreg glasul și o întreb pe Laura dacă a simțit... ei bine... că este urmărită în timp ce căuta colecția Lewinski.

Ea râde.

— Mă tem că viața mea nu-i așa de palpitantă.

Râsul ei mă provoacă.

— Nu ți s-a întâmplat să vezi aceeași persoană în mai multe locuri? Nu te-a urmărit nimeni cu privirea? Mai mult decât ar fi normal? adaug eu îndrăzneț.

— Nu, din păcate. Chicotește. Păi, de fapt, tipul de la IT din arhivele naționale din Berlin. Nu prea era genul meu.

Omul care se uită insistent la noi pare arab. Are mare nevoie de un bărbierit. Când îmi întâlnește privirea pentru a patra oară, își termină băutura și pleacă.

În curând, Laura și cu mine nu mai avem ce să ne spunem. Ne întoarcem cu liftul la etajul 3. În timp ce mergem pe coridor, cochetez cu gândul că suntem amanți și ne ducem să facem amor.

La jumătatea drumului dintre camerele 3532 și 3534, Laura îmi spune noapte bună și mă îmbrățișează.

Stau în picioare câteva minute și mă uit pe fereastră. Apoi mă lungesc în așternutul bine întins. Mă simt ca o scrisoare care a fost îndesată într-un plic prea mic.

Îmi ia câteva ore să adorm.

2

Când lucra la Library of Congress, Laura avea o poziție solidă în departamentul de cărți rare și colecții speciale. Una dintre sarcinile ei era să sprijine proiectul de completare și catalogare a colecției Kislak, o colecție istorico-culturală care cuprinde peste patru mii de cărți rare, hărți, documente, scrisori, poze și artefacte din trecutul Americii.

În unele țări, publicul nu are acces la colecțiile istorice. În America e exact invers. Library of Congress se laudă cu nu mai puțin de douăzeci și două de săli de lectură pentru cercetători, studenți și oricine ar putea fi interesat.

Laura mă ajută să trec de punctul de control – la care cârjele mele sunt considerate arme letale, preț câteva minute enervante – din aripa James Madison.

De acolo, mă conduce printr-o galerie subterană la sala de lectură din clădirea Thomas Jefferson – o imitație a celebrului Independence Hall din Philadelphia, unde a fost semnată Declarația de Independență a americanilor.

Pe drum, salută și este salutată de foști colegi. Încântați, se tachinează, se îmbrățișează și se măsoară cu privirea. Unii îmi aruncă priviri curioase, de parcă s-ar întreba pe cine naiba a adus ea acolo. Laura mă prezintă drept unul dintre cei mai renumiți arheologi din Europa. Personal, mă simt ca un exponat care a fugit dintr-o vitrină.

Sunt obișnuit să se uite oamenii la mine. Pielea, părul, totul este alb la mine. Când eram mic, copiii îmi ziceau Ursul

Polar[16]. Adulții sunt mai politicoși. Dar văd tot ce nu spun în ochii lor, în felul în care mă privesc.

În mod normal, ar trebui să completăm un formular de comandă pentru cărțile și manuscrisele pe care vrem să le consultăm. Dar colecția Lewinski e atât de recent sosită, încât nu a fost încă înregistrată. Așa că Laura a aranjat o întâlnire cu Miranda Cartwright, custodele.

Miranda e înaltă și durdulie, cu plete de un roșu intens. E una dintre femeile acelea care întotdeauna se poartă cu blândețe, râd mult și sunt mereu pregătite cu o vorbă de duh.

Ca și mine, e obișnuită să se zgâiască oamenii la ea.

E obișnuită cu tăcerile și promisiunile neținute. E obișnuită să fie trecută cu vederea și uitată, să fie lăsată pe dinafară în timp ce alți copii cântă fericiți și se joacă. Se spune că reușim să trecem peste asta. Dar firește că nu. Miranda nu a spus niciodată nimănui că plânge până adoarme. Nu a spus niciodată că a stat în cadă, goală, cu apa curgând și o lamă în mână, gata să facă acea tăietură rapidă care să o elibereze. Mă recunosc în ea. E întocmai ca mine – o rămășiță dintr-o epavă umană care plutește printre algele de sub dig. Își ascunde scârba de sine sub o veselie forțată. Are, desigur, foarte mult simț de observație. Noi, ființele sensibile, știm să citim gândurile altora. Așa că, atunci când îmi strânge mâna, zâmbetul ei e altfel, plin de căldură și simpatie autentică. Cu o înclinare a capului aproape imperceptibilă, recunoaște că știe ce copilărie nefericită am avut și că mă lupt cu mine la fel de mult ca ea.

— Așadar, bun venit în Washington, spune ea cu un zâmbet căruia numai eu îi pot înțelege profunzimea.

Miranda ne spune că biblioteca a primit colecția Lewinski la începutul verii trecute, dar catalogarea și înregistrarea au început abia de Paște. Cea mai mare parte din colecție constă în lucrări originale din secolele XV-XVIII, dar conține și manuscrise, scrisori și cărți din Evul Mediu.

Am întrebat-o pe Miranda dacă știe de o scrisoare de la începutul secolului al XVI-lea pe care Bartolomeo Columb a dus-o din Caraibe în Europa.

— Sunt probabil trei simboluri undeva pe pagină: *ankh*, *tiwaz* și o cruce. Textul nu se poate citi, pentru că e scris într-un cod.

— Fascinant! zice Miranda. Dar, din păcate, nu. Mă tem că e genul de lucru la care doar visăm cei mai mulți dintre noi.

3

Deschidem lăzile de lemn care conțin colecția furată a lui Maximilian von Lewinski; cărțile au fost împachetate cu grijă și acoperite cu rumeguș și ziare mototolite în care se anunță că Germania se pregătește pentru un viitor glorios.

Ne uităm prin cărțile groase și grele, care miros a colb și gânduri uitate.

Răsfoim lucrările in-folio și legate în piele, cu locuri și date exotice în colofon.

Examinăm acorduri fragile și manuscrise vechi – din perioada timpurie a tiparului – cărți de predici, broșuri, hărți, scrisori și enciclopedii.

Dar nu găsim scrisoarea de la Paznici.

Când ne terminăm treaba la Library of Congress, Laura ia un taxi înapoi la hotel și Miranda se duce acasă, unde o așteaptă singurătatea.

Eu, pe de altă parte, am fost chemat la FBI.

E ceva aranjat de Ragnhild. Când am sunat-o de pe aeroportul Gardermoen să-i spun că plec în SUA, a insistat să obțin protecția poliției americane.

În copilărie obișnuiam să stau acasă și să joc șah cu mine însumi pe când ceilalți copii se jucau pe stradă. Câteodată reușeam să mai conving un pustnic de pe terenul de joacă să stea cu mine; erau băieți singuratici ca mine, respinși de ceilalți. Îi băteam întotdeauna la șah, așa că nu le-am mai cerut să vină la mine. Sau ei nu au mai venit, nu știu. Șahul necesită capacitatea de a gândi mai multe mișcări în avans, chiar dacă nu știi cum va reacționa adversarul. După cum bine știe orice jucător de șah, un adversar nesigur începe să fie neglijent.

Agentul FBI care îmi pune întrebări e sceptic și stresat. Are la el o grămadă de faxuri de la Interpol. Citește despre cele trei crime. Drama ostaticului din Roma. Se tot uită la mine, iritat, pentru că nu înțelege de ce trebuie să se ocupe de un albinos miop din Norvegia.

Îl studiez când nu mă privește. Mărul lui Adam îi saltă de la clavicule până la bărbie de fiecare dată când înghite.

Într-un final, rostesc formula magică:

— Sunt probabil teroriști musulmani.

Mișcarea bruscă pe care o face mărul lui Adam îmi spune că am nimerit drept la țintă. Tastează informația la computer. Cuvintele vor rămâne în baza de date, ticăind ca o bombă cu ceas.

Cam șovăielnic, mă dotează cu o alarmă personală, care constă dintr-un transmițător GPS și un buton de panică. Agentul îmi explică modul de funcționare, dar vorbește așa

de repede, încât nu prea înțeleg dacă alarma e conectată la FBI, la Agenția Federală din cadrul Departamentului de Justiție sau la Poliția Metropolitană din Washington. Însă sunt încredințat că dacă apăs pe buton va veni cineva foarte repede.

Laura și cu mine ieșim la cină în oraș, la unul dintre minunatele restaurante vegetariene din Washington, DC. Chelnerul pare să repete pentru un rol de statuie de granit. Pe Laura o fascinează ideea de legume care se dau drept carne. Spune că au un gust nostim. Aleg un preparat din sparanghel care nu pretinde a fi nimic altceva decât sparanghel puțin fiert. Bem vin de California și o sticlă ciudată de apă minerală.

Pe fereastră văd o mașină neagră cu geamuri fumurii, parcată pe partea cealaltă a străzii. Îmi bag în cap că înăuntru stă cineva care se uită la noi cu binoclul sau telescopul. Poate ne face și poze. Așa că zâmbesc și fac semn cu mâna. Laura mă întreabă cu cine flirtez.

— Cu propria mea reflexie în geam, îi răspund.

O oră mai târziu, când ieșim din restaurant, mașina e tot acolo.

Mergem prin forfota de pe stradă. Laura mă ia de braț. Am băut amândoi așa de mult vin, încât începe să îmi povestească despre ultimul ei iubit. Îl chema Robbie. Și nu era pregătit pentru o relație serioasă. Despărțirea lor a fost unul dintre motivele pentru care a acceptat să lucreze la SIS și să se mute la Londra.

La intervale regulate, mă uit peste umăr să văd dacă mașina ne urmărește.

Nu o face.

O astfel de manevră nu e de nasul lor.

4

A doua zi continuăm să căutăm scrisoarea.

Într-o colecție de texte aranjate în ordine alfabetică despre arestarea lui Cristofor Columb, dau peste o serie de documente despre așezările vikinge din America de Nord. Cea mai importantă lucrare este despre felul în care Helge și Anne Stine Ingstad au descoperit așezări de-ale vikingilor la L'Anse aux Meadows din Newfoundland. Citesc, de asemenea, despre pietre runice care au stârnit controverse, despre turnuri de piatră asemănătoare vechilor biserici nordice rotunde, despre descoperirea unei monede din vremea lui Olav Kyrre lângă o locuință băștinașă indiană în Norumbega sau Norvegia. În secolul al XVI-lea, cartografii

Abraham Ortelius și Gerardus Mercator au arătat că Norumbega și-a luat numele de la coloniile vikinge de acolo. Când Giovanni da Verrazano a explorat și a cartografiat coasta estică din Florida până la Newfoundland, a scris despre Normanvilla sau ținutul norvegian, aflat cam în zona New Yorkului din zilele noastre.

Cu mult timp înainte să navigheze Columb spre Caraibe, norvegii se stabiliseră deja de-a lungul părții sudice a coastei americane de est.

Laura și Miranda lucrează mai încet ca mine. În timp ce eu răsfoiesc cărțile, ele înregistrează și cataloghează fiecare material. Introduc orice informație disponibilă despre cărți și manuscrise într-un program special din rețeaua de computere de la Library of Congress.

La sfârșitul zilei, Laura și cu mine luăm taxiul înapoi la hotel. În gură am un gust neplăcut, de parcă aș fi mâncat ziare. Sunt așa de obosit și capul mi-e atât de gol, încât nici nu mă ostenesc să-i spun Laurei că am impresia că suntem urmăriți. N-ar face decât să râdă de mine. Nu văd niciodată pe nimeni când întorc capul. Sunt prea profesioniști ca să se deconspire. Dar știu că sunt acolo.

5

În a treia zi de căutări găsim scrisoarea.

Pergamentul stă presat între paginile 343 și 344 ale unei cărți spaniole din secolul al XVII-lea despre descoperirea Americii, împreună cu un plic adresat arhiepiscopului Eirik Valkendorf din Nidaros, din Regatul Norvegiei.

Sub cele trei smboluri – *ankh*, *tiwaz* și crucea – se află o combinație cunoscută de rune și litere. N-am nicio îndoială că a fost scrisă de același ordin al Paznicilor care încifrase și inscripțiile din bisericile de lemn cu vreo trei sute de ani mai devreme.

Fluier după Laura. Ea rămâne cu gura căscată.

O clipă, mă gândesc să îl fur. La urma urmei, este legat de toate lucrurile pe care le-am aflat. Dar alung imediat acest gând. Până și eu am limitele mele. De *conținut* am nevoie, nu de pergamentul în sine.

Fac mai multe prim-planuri cu pergamentul și runele folosind aparatul meu digital, după care îi fac semn Mirandei să vină la mine.

— L-am găsit.

— O, Doamne! Pergamentul?

— E încifrat. Documentul dovedește o dată pentru totdeauna că descendenții vikingilor trăiau deja pe

continentul american când Columb a fost purtat de vânt într-acolo.

— Înțelegi ceva din text? mă întreabă Laura.

— Nicio boabă.

Miranda pleacă agale cu pergamentul într-o cutie de carton și cu obrajii îmbujorați.

6

Teama izvorăște din iubire, a spus călugărul dominican Toma d'Aquino. Eu personal aș spune că frica de durere și de moarte e mai sus pe listă.

Când ieșim din Library of Congress, Laura și cu mine suntem întâmpinați de o rafală de vânt rece. Îi zăresc pe urmăritori prin norul de praf.

În savanele arse de soare ale Africii, gazelele își dezvoltă vederea tunelară când sunt atacate de leu. Știu cum se simt. Reușesc să disting patru personaje. Patru bărbați. Patru bărbați care își părăsesc posturile cu o dezinvoltură exersată. Ca rachetele care se ghidează după sursa de căldură, își încercuiesc ținta. Din toate părțile.

— Mergi mai repede! îi spun Laurei, cu toate că mă chinuiesc deja să țin pasul cu ea.

Strâng bine cârjele în mâini. Măcar am ceva cu care îi pot lovi.

Sunt la zece-cincisprezece metri distanță. Hassan nu e printre ei. Dar sunt voinici. Sunt arabi. Și îmbrăcați în costume.

— Laura...

Ea încetinește.

— Fugi, Laura, fugi!

Laura dă ochii peste cap.

— Bjørn! Pentru numele lui Dumnezeu!

Trebuie să mă opresc ca să îmi bag mâna în buzunarul de la geacă. Degetele mi se strâng în jurul butonului de panică.

Laura se uită în jur ostentativ, să se convingă atât pe ea, cât și pe mine că am vedenii. Îmi spune că am văzut prea multe filme de acțiune.

Nici măcar nu îi observă.

Vin spre noi ca niște cameleoni invizibili, în costumul lor elegant, cămașa albă și cravata înnodată la gât.

Apăs pe butonul de panică.

— Fugi! îi șoptesc din nou.

— Nu fi prost!

Sunt la cinci metri de noi. Strâng și mai tare cârjele, deși îmi dau seama că o cârjă metalică ușoară și goală pe dinăuntru e o armă jalnică.

— Brrr, e frig, spune Laura, strângându-și mai bine haina pe lângă corp.

Doar când unul dintre oameni ajunge lângă noi și ne atinge ușor cu arma ascunsă în haină, își dă seama că până și un paranoic poate să aibă dreptate.

Chipul îi împietrește.

— Veniți cu noi, vă rog, spune unul dintre bărbați cu un accent care îl face să pară o caricatură după un bandit.

Inima îmi bate așa de tare, încât o aud pulsându-mi în urechi.

Ce-ar face oare dacă aș striga după ajutor? M-ar împușca?

Doi dintre ei mă înșfacă de brațe. Ceilalți doi o țin pe Laura cu mai mult respect.

Un ochi neexersat nu ar observa că suntem răpiți.

Oamenii ne duc spre Independence Avenue. Sunt atât de rafinați și de bine antrenați, încât un martor ocular ar putea crede că este doar o arestare sub acoperire. Asta dacă ar observa ceva.

O dubă neagră cu geamuri fumurii frânează în fața noastră. Laura și cu mine suntem împinși pe bancheta din spate. Doi dintre răpitori se așază în față lângă șofer, iar doi intră în spate, cu mine și Laura.

Duba pornește în trombă.

Cât timp străbatem orașul răpitorii nu scot o vorbă.

Încerc să îi întreb cine sunt. Și cu ce se ocupă. De parcă aș avea vreo îndoială. Dar nu obțin niciun răspuns. Nici măcar nu îmi spun să tac din gură.

Toți încremenesc când o mașină de poliție cu sirena pornită ajunge lângă noi la o intersecție. Dar apoi ne depășește și se îndepărtează pe bulevard.

Tremur din toate balamalele. Respirația Laurei de-abia se mai aude.

Șoferul se strecoară prin traficul congestionat. După un timp, duba virează brusc la dreapta și intră în parcarea subterană a unui hotel.

Laura și cu mine suntem duși la un lift care ne urcă la etajul 2. Șoferul introduce un card în fanta ușii. Se aprinde o lumină verde. Intrăm în cameră.

7

Hassan stă într-un fotoliu, așteptând.

Chiar și așezat, este enorm. Și amenințător.

Îmi tremură genunchii. Cine știe ce poate să facă Hassan când e obosit și și-a pierdut răbdarea?

Se uită la mine de parcă ar fi psihanalistul meu și aș fi nimerit într-un moment nepotrivit.

Doi dintre oamenii lui ne percheziționează. Când găsesc butonul de panică, îl aruncă pe jos fără să se uite la el. Îl iau drept telefon mobil.

Alți doi o duc apoi pe Laura la canapea. Eu încerc să șchiopătez după ei într-o slabă tentativă de a o apăra, dar unul dintre bandiți mă trage înapoi.

Laura e cât pe ce să țipe. Îmi aruncă o privire înspăimântată.

— Domnișoară Kocherhans, spune Hassan, sunt încântat că ți-ai găsit timp să ne faci o vizită.

Laura izbucnește în lacrimi.

8

Camera face parte din cel mai mare apartament în care am fost vreodată. Număr trei uși prin care se intră din sufragerie în camerele alăturate.

Doi indivizi mătăhăloși mă înșfacă de brațe, în timp ce un al treilea îmi ia cârjele.

Pe jumătate mă cară, pe jumătate mă târăsc în altă cameră.

La Stuart Dunhill.

Doar cu o privire, Stuart le ordonă gorilelor să iasă din cameră.

— Încântat să te revăd, Bjørn.

Mă conduce lângă fereastră, unde sunt o canapea și niște fotolii. Îmi sprijin cârjele de un fotoliu tapițat cu catifea și mă așez pe canapea.

— Îmi cer scuze că am plecat din Roma fără să-ți spun la revedere. Încerc să vorbesc pe un ton calm, dar vocea îmi sună de parcă mai am puțin și izbucnesc în plâns. Nu puteam fi sigur că nu sunt pe aceeași listă cu Luigi.

— Trebuie să mă crezi când îți spun că-mi plăcea Luigi.

— Nu într-atât încât să nu-l omori.

— Nu eu, Bjørn, nu eu. Nu sunt decât un pește mic care înoată cu rechinii. Luigi... începuse să-și ia unele libertăți. Devenise lacom. Știi cum e. Juca pe două fronturi. Luigi știa ce risc își asumă sfidându-l așa pe șeic. A fost îndrăzneț și a pierdut. Îi promisese deja șeicului fragmentul de manuscris pe care a încercat să ți-l vândă ție. Mai erau și alte chestii. Îl trăsese pe sfoară pe șeic de câteva ori. Șeicul și-a pierdut răbdarea cu el. Și apoi i-a venit ideea că tu și Luigi negociați un preț pentru Manuscrisele de la Thingvellir.

— Asta-i o nebunie.

— Tu știi asta. Și eu. Dar șeicul e suspicios din fire.

— Deci recunoști că lucrezi pentru el?

— Șeicul Ibrahim...

Răspunsul rămâne suspendat în aer.

— La sfârșitul anilor ’70, șeicul și SIS au fost singurii care m-au sprijinit. Cum toți ceilalți râdeau de mine și nimeni nu voia să lucreze cu mine sau să-mi publice lucrările, mă scufundam repede, iar șeicul Ibrahim m-a salvat. Împreună cu SIS, m-a ajutat să obțin postul de cercetător la Institutul Schimmer.

Prin perdeaua subțire văd oameni lucrând într-un birou fără jaluzele de pe cealaltă parte a străzii.

Unde ajunsese oare poliția?

— Mi s-a dat un fel de azil profesional, continuă Stuart. Un arheolog bețiv și ridicol, care a dat din întâmplare peste una dintre cele mai mari taine ale istoriei și a devenit obiectul batjocurii generale.

— N-a fost doar o întâmplare. Știai ce căutai.

— Cea mai mare parte din ce ți-am spus e adevărat. Crede-mă. Dacă e să spun adevărul, de fapt, te-am apărat de... ei.

— Vorbește-mi despre el. Cine e omul ăsta care mă urmărește?

— Șeicul Ibrahim... De unde să încep? Unii îl privesc ca pe un lider spiritual, alții – ca pe un filosof. Nimeni nu-l cunoaște. Este din Emirate, unde e posesorul unor câmpuri petrolifere foarte valoroase. E incredibil de bogat și de complicat. Interesul lui pentru manuscrise vechi nu se mărginește la a colecționa și a investi. E încredințat că evreii și creștinii trebuie să-l recunoască pe Mohamed nu ca profet, ci ca unicul profet adevărat. Șeicul trăiește un paradox. Profund credincios, dar și monoman când e vorba de putere și bogăție. Are cea mai mare colecție de artă veche din lume. Biblioteca lui e imensă. E calculat și cinic, dar și donează milioane de dolari pentru diferite cauze, de la clinici veterinare din Canada la școli din Somalia. E inteligent, cultivat și prevenitor. Dar și conducătorul nemilos al unor organizații financiare care dețin o serie de companii multinaționale. Șeicul nu are scrupule. Nimic nu-l poate opri să obțină ce își dorește. Și angajează oameni despre care știe că au curaj.

— Ucigași.

Stuart încuviințează din cap gânditor.

— Și pe tine.

— Și oameni ca mine...

— Ce are în bibliotecă?

— Biblioteca șeicului conține o colecție unică de manuscrise. Vechi exemplare din Biblie și Coran. Deține unul dintre originalele *Cântării cântărilor*. Solomon este și el considerat un profet în Islam.

— Cum a aflat de Snorri? De Sira Magnus? De mine?

— De la începutul anilor ’70 șeicul a cumpărat, legal sau ilegal, toate manuscrisele, scrisorile, pergamentele, hărțile și documentele de pe piața colecționarilor. Și așa a dat peste o copie tradusă în coptă a unui fragment din așa-zisele Documente ale Vaticanului, pe care Asim a încercat s-o trimită califului Egiptului pe când era în Normandia cu ducele Richard, dar pe care Vaticanul a pus mâna, lăsând-o apoi să zacă într-o arhivă, fără să aibă nici cea mai vagă idee despre conținut.

— Un alt manuscris decât cel pe care l-am găsit la Thingvellir?

— O altă versiune, da. Șeicul a dat textul la tradus și a ajuns obsedat să găsească originalul. Când a auzit de descoperirea mea din Egipt, a făcut imediat legătura.

— Ce e manuscrisul original despre care vorbești?

— N-ai înțeles încă? Asim a copiat papirusurile pe care le-au furat vikingii din mormântul din Egipt.

— Și Manuscrisele de la Thingvellir...

— ...Sunt versiunea ebraică a acelorași texte, împreună cu o nouă traducere în coptă.

— Sira Magnus nu știa nimic de toate astea.

— Asta-i adevărat. Dar pusese din întâmplare mâna pe un document străvechi, *Codex Snorri*, în care se găseau indiciile pe care le căutase șeicul timp de douăzeci și cinci de ani. Codicele conține hărți și cifruri care conduc la mormintele norvegiene și la grota din Thingvellir, unde Snorri ascunsese copia făcută de Asim.

— Sira Magnus habar n-avea ce găsise.

— Nu-i chiar așa, nu. Nu știa cum să interpreteze textul, desenele și hărțile. Dar știa destul ca să-și dea seama că acel codice valorează milioane de dolari pe piața neagră. De aceea ne-a contactat Sira Magnus.

— Nu te cred.

— Sira Magnus avea nevoie de bani. Bine, poate nu el personal, ci biserica lui. O orgă nouă. Mai multe opere de artă pe pereți. Sira Magnus a vrut să ne vândă codicele.

— Tot nu te cred.

— De-a lungul anilor, Sira Magnus a reușit să pună mâna pe un număr considerabil de manuscrise și documente islandeze, pe care le-a vândut ulterior șeicului. Niciunul nu era de mare valoare istorică sau financiară. Dar cum altfel crezi că și-ar permite un preot să conducă un BMW de teren? Nu cred c-a vândut ceva în avantajul său personal, continuă Stuart. Chiar dacă și-a făcut cadou o mașină frumoasă. Cred că voia în primul rând să facă rost de bani pentru biserică, cercetare, congregație și asociația Prietenii din Snorrastofa.

Și poate pentru că era mai interesant decât să predea artefactele institutului responsabil de manuscrise.

Rămân tăcut.

— Am ajuns să-l cunosc pe Sira Magnus la sfârșitul anilor ’90, spune Stuart. Ne-am întâlnit la o conferință din Barcelona despre răspândirea și importanța minusculei carolingiene în manuscrisele medievale. Mi-a plăcut de el...

— L-ai omorât!

— A luat legătura cu mine câteva luni mai târziu. Avea niște manuscrise pe care voia să mi le arate. Trebuie să fi știut că eram în relații cu șeicul. Așa a început totul. Își lasă privirea în jos. Ce s-a întâmplat de data asta și a încurcat lucrurile a fost că el s-a căit. Și-a dat seama că întrece orice limită vânzând așa o raritate cum e *Codex Snorri*. Așa că s-a răzgândit. Atunci te-a sunat pe tine. Avea nevoie de ajutor. Era disperat. Când ai venit la el la Reykholt, se retrăsese din afacere. Anulase totul.

— Dar tot îi era groază de tine.

— Sira Magnus știa că suntem în drum spre el. Tot așa cum știa și ce dorim. A pretins că nu mai are codicele. Că l-ai luat cu tine să-l duci la institutul de manuscrise.

— Așa că l-ai omorât, nu?

— A murit de infarct. Citește raportul medicului legist.

— Cum să nu, dacă i-ați ținut capul sub apă?

— Hassan a fost cam violent, ce-i drept. Așa e firea lui. Avea încuviințarea șeicului să-i ofere lui Sira Magnus o sumă imensă de bani. Dar el a refuzat. Hassan a trebuit să-l convingă, ca să zic așa. Hassan își ia treaba în serios. Dar nimeni nu l-a omorât pe Sira Magnus. Hassan l-a forțat să spună unde ascunsese codicele, asta da, dar nu l-a ucis. Nu cu mâna lui. Deși Magnus a murit când era cu ei.

Îl las să își termine explicația jalnică. Stuart e stânjenit. Îl las să sufere. Apoi, în cele din urmă, îl întreb:

— Cum ai aflat că Thrainn și cu mine eram la Thingvellir?

— Cât timp ai stat la Snorrastofa, Hassan îți știa toate mișcările. Dar când te-ai mutat la hotel în Reykjavík, ți-a pierdut urma pentru un timp. Au început investigațiile. Știam că ții legătura cu profesorul Thrainn Sigurdsson, așa că am sunat la institut și ne-am dat drept colegi de-ai tăi. Una dintre secretare ne-a spus unde ești.

— Și în Norvegia? V-ați ținut după mine și acolo.

— Asta nu-i greu dacă ai destui oameni. Câțiva dintre oamenii șeicului au lucrat în serviciile de spionaj. Au folosit tot felul de echipamente de urmărire. Camere de supraveghere cu infraroșu, transmițătoare GPS, depistare cu ajutorul telefonului mobil. Problema era că tu îți tot schimbai

mobilul și făceai lucruri neașteptate. Nu ești ușor de urmărit, Bjørn.

— M-ați găsit în Lom. Și acolo nu aveam la mine mobilul.

— Dar colegul tău, Øyvind, îl avea.

— Atunci de ce nu m-ați găsit la Nesodden?

— Știam că ești acolo. Dar n-am reușit să găsim casa. Echipamentul nostru nu e așa de performant.

— Deci chiar tu ai fost cel pe care l-am văzut...

— Ți-am urmărit mașina, folosind transmițătoare GPS.

— Am găsit transmițătoarele.

— Ne-am gândit c-o să le cauți. Așa că am pus transmițătoarele la Citroën. Ne-am închipuit că o să găsești vreo două și că pe celelalte n-o să le găsești niciodată. Așa am reușit să dăm de tine la Ringebu.

— Unde l-ați omorât pe preot și ați dat foc bisericii.

Stuart oftează.

— Alt accident.

— Accident! Eram acolo! Am văzut ce s-a întâmplat, Stuart!

— Oamenii șeicului sunt uneori cam duri. Lucruri din astea se întâmplă. Din păcate. Șeicul s-a înfuriat când a auzit.

— Scutește-mă! Un ucigaș e tot un ucigaș.

— Suntem plătiți foarte bine să facem treburile murdare ale șeicului.

— Și totuși, nimeni n-a găsit ce-am găsit eu?

— Ai un talent unic, Bjørn. Șeicul e impresionat. Chiar dacă are un batalion de oameni la dispoziție, niciunul n-a reușit să vadă modelele din desene. Poate tu le-ai observat pentru că ești norvegian. Poate pentru că ai un creier făcut să vadă tipare acolo unde alții nu reușesc. Dar mai ales pentru că ai un talent excepțional.

Nu răspund încercării lui stângace de a mă flata.

— Am ales o nouă tactică atunci când ai venit la Institutul Schimmer. Pe mine. Știam că mă vei căuta acolo. La urma urmei, sunt cel mai renumit expert în incursiunile vikingilor pe Nil. Așa că, în loc să-și trimită brutele la Institutul Schimmer, șeicul m-a lăsat pe mine să am grijă de tine. Dezvăluindu-ți toate secretele pe care le știam, ți-am câștigat încrederea. Cel puțin pentru un timp.

— Vrei să spui că șeicul nu avea pe nimeni la institut?

— Mă avea pe mine. Și pe un tip care te ținea sub supraveghere. Am montat amândoi o cameră și un microfon în lampa din camera ta. El avea să te urmărească, să vadă ce știi. Șeicul a plătit și câțiva cercetători să examineze artefacte precum statuia Sfântului Laurențiu.

— În ultima seară ai spus că șeicul trimisese niște oameni la institut, nu-i așa?

— A fost o cacealma. Îmi pare rău. Când am pretins c-am primit un telefon de la SIS care mă anunța că oamenii șeicului sunt în drum spre noi, mă sunase de fapt recepția să-mi spună că îmi sosiseră hainele de la curățătorie. Faptul că ai dat din întâmplare peste statuia Sfântului Laurențiu și ai hotărât să mi te destăinui mi-a dat posibilitatea să mă apropii mai mult de țintă.

Trag adânc aer în piept și îl rețin în plămâni. Cât de naiv pot să fiu? Ar fi trebuit să-mi dau seama ce hram poartă Stuart încă din clipa în care ne-am văzut.

— M-ai luat cu tine în Egipt. La mormânt. La Orașul Uitat. La Roma. La Luigi. De ce?

Stuart se ridică, apoi se așază din nou. Dacă nu l-aș ști mai bine, poate aș crede că dă o luptă cu propria conștiință.

— Pentru că speram c-o să reușești să găsești toate lucrurile pe care eu nu le-am găsit niciodată. Aveam poala plină cu cioburi de ceramică, dar nu puteam să reconstitui vasul. Numai tu puteai să faci asta, să pui toate piesele la locul lor. Speram că, dându-ți informații, o să ne ajuți să facem progrese.

— Dar ai vrut tot timpul Manuscrisele de la Thingvellir, nu?

— Sigur că da.

— Ce e în manuscrisul ăsta de îl face atât de valoros pentru șeic?

— Asta nu pot să-ți spun.

— Șeicul a mai trimis câțiva oameni în ajutor. Dar tu ai fost tot timpul sub protecția mea, Bjørn. Și crede-mă, nu ți-aș face niciodată vreun rău. Voiam doar să mă folosesc de talentul tău. Faptul că gorilele șeicului l-au omorât pe Luigi a fost o greșeală.

— O greșeală...

— Aveau instrucțiuni să aștepte până plecăm noi din Roma înainte să se ocupe de Luigi. Asta ne-a băgat în bucluc. Ne-am dat seama că pierdem controlul. Erai înconjurat de un număr din ce în ce mai mare de oameni de pază și polițiști. Așa că am avut grijă să fim discreți. Dar când SIS și Oficiul Patrimoniului Cultural au adunat cei mai buni experți din toată lumea să excaveze Peștera Sfintei Sunniva, am ratat șansa de a ne infiltra în proiect. Am reușit să băgăm trei oameni de-ai noștri, aleși pe sprânceană, în echipa care lucra la proiect. Dar, din păcate, nu erau prea buni jefuitori de morminte.

— Și aici, în SUA?

— Bjørn, trebuie să înțelegi... De-a lungul timpului ai fost supravegheat chiar mai îndeaproape decât un agent CIA suspectat de spionaj! Șeicul are oameni peste tot. La Institutul Schimmer, în SIS, la Oficiul Patrimoniului Cultural. Am știut foarte bine că Laura lucrează pentru tine. Le fel de bine știm și că Paznicii au dus mumia și textele din Islanda în Groenlanda și apoi aici, în Vinland.

— Și acum? Ce-o să se întâmple acum?

— Manuscrisele de la Thingvellir ți-ar aduce o avere.

— O avere...

Repet cuvintele cu o doză de ironie. Pentru mine, banii sunt ca femeile. Râvnesc la ei mai mult în fanteziile mele.

— Gândește-te numai! O viață de lux. O vilă cu piscină. Vacanțe pe Riviera Franceză și în Caraibe. Vinuri scumpe. Fripturi. Femei atrăgătoare.

Un om normal ar cocheta cu ideea, pe când eu doar mă încăpățânez și mai tare. Stuart crede că tăcerea mea se datorează faptului că mă gândesc la propunerea lui.

— Șeicul e dispus să-ți dea zece milioane de dolari pentru Manuscrisele de la Thingvellir.

— Zece milioane de dolari. Mă gândesc la sumă. De ce-ar fi textul ăsta așa de valoros?

— Zece milioane de dolari!

— Nu știu unde sunt.

Și nu e o minciună, ci doar o ușoară deformare a adevărului.

— Cincisprezece milioane?

Clatin din cap.

— Să fiu sincer...

FBI-ul nu bate la ușă. Intră cu tot cu ea.

Cu un zgomot asurzitor, ușa de la camera alăturată sare în aer. A explodat o grenadă. Se aud pași grăbiți. Răcnete.

— FBI! La pământ! La pământ! La pământ! FBI!

Am aflat la Roma cum intră forțele speciale într-o cameră. Tactica e aceeași în toată lumea. Vin când te aștepți mai puțin. Dau buzna într-o clipă și n-au nicio milă. Și fac un zgomot infernal.

— La pământ! La pământ! La pământ!

Nici Stuart, nici eu nu ne mișcăm.

Cineva deschide ușa de la camera noastră cu o lovitură de picior. Trei polițiști înarmați dau buzna înăuntru.

— FBI! La pământ! La pământ! La pământ!

Nu e un ordin. Este o amenințare cu o moarte rapidă dacă nu ne conformăm.

Alunec de pe canapea pe podea, de parcă aș fi o bucată de unt care se topește.

— FBI! răcnesc ei din nou. În caz că suntem surzi sau foarte proști.

Stuart își pune mâinile pe cap.

— Cred că e o neînțelegere...

— La pământ! La pământ! La pământ!

Stuart se întinde șovăielnic pe jos. De parcă *asta* ar fi cu mult mai prejos de demnitatea lui. Se uită la mine. Apoi își depărtează brațele și picioarele.

— Liber! strigă unul dintre cei de la FBI.

Polițiștii se năpustesc în cameră. Unii arată ca niște soldați din linia întâi de pe o navă intergalactică. Alții poartă hanorac cu inscripția FBI pe spate, cu litere mari și galbene. Unii au mitraliere, unii – pușți cu aer comprimat și alții – revolvere. De-abia după ei vin oamenii în costume.

— Domnul Beltø? întreabă un agent.

— Da, domnule!

Mă ajută să mă ridic și îmi dă cârjele.

— Am vrea să vorbim puțin cu dumneavoastră.

9

Eu și Laura ne petrecem restul zilei și seara la FBI.

Să-i aducă pe Hassan, pe Stuart și restul bandei în fața unui tribunal care să-i condamne pentru crimă și tentativă de crimă în trei țări europene nu-i treabă ușoară. Dar, cu excepția lui Stuart, toți sunt arabi. Musulmani. Și toți au arme pentru care nu au autorizație.

— Teroriști islamiști, repet eu la nesfârșit.

Nu știu ce se va întâmpla cu Stuart și amicii săi, dar se pare că nu vor fi eliberați prea curând.

Când terminăm cu poliția, Laura și cu mine ieșim în noaptea din Washington. Mâncăm la un restaurant și pe urmă luăm un taxi înapoi la hotel.

10

A doua zi, îmi cumpăr un mobil nou-nouț, care e înregistrat pe numele unui prieten de-al Laurei. Îmi trimit numărul doar câtorva oameni în care am încredere. Terje Lønn Erichsen e unul dintre ei.

Ne petrecem următoarele douăzeci și patru de ore încercând să spargem codul.

I-am trimis lui Terje fotografii ale manuscrisului și amândoi avem câte o copie. Așa că, dându-ne mesaje telefonice, încercăm diverse coduri și combinații. Deși scrisoarea din Caraibe a fost scrisă cu o sută de ani mai târziu

decât textele codificate din bisericile de lemn, este încifrată exact în același fel.

Fiecare al doilea cuvânt e codat folosind o combinație de Cezar 7 și Cezar 8, iar fiecare al treilea cuvânt e scris de la coadă al cap.

Este un document remarcabil.

Într-o scrisoare către arhiepiscopul Valkendorf, Paznicii îi mulțumesc pentru corespondența anterioară, pentru că, după cum era și firesc, nu erau siguri cine e episcop în Trondheim sau dacă Frăția Paznicilor mai există în Norvegia. Confirmă faptul că episcopul a răspuns cu simbolurile corecte – *ankh*, *tiwaz* și crucea – și se scuză că nu au trimis vești de atâta timp, însă doar de curând au găsit un refugiu sigur în satul numit Santo Domingo de pe insula Hispaniola (care este astăzi insula împărțită între Haiti și Republica Dominicană). Aici s-au întâlnit cu un european căruia i se spune Bartolomé Colón, fratele lui Cristóbal Colón, cunoscut și sub numele de Cristofor Columb.

Scriu că, după masacrul din Groenlanda, grupul a fugit spre un ținut la vest de orizont. Timp de cincizeci de ani tot călătoriseră spre sud cu Cel Sfânt. Știau că, potrivit tradiției nordice, vor da de un vânt din est care îi va purta înapoi în Europa.

Au petrecut mulți ani în diverse așezări scandinave de pe coasta estică și au întreținut relații cu băștinașii *skrælingjar*. Cu toate că se născuseră copii, grupul Paznicilor se împuținase acum la nouăsprezece bărbați, nouă femei și opt copii.

Îl anunțau pe episcop că au hotărât să ducă mumia înapoi în Egipt, așa cum le spusese Asim să facă.

Am citit traducerea scrisorii de mai multe ori cu Laura. Unde să ne continuăm căutările?

Santo Domingo e cel mai vechi oraș european din Caraibe, acum o metropolă cu peste două milioane de locuitori. Acolo s-a sfârșit oare călătoria Paznicilor? Sau poate s-au întors pe mare în Europa? Oare drumul mumiei s-a încheiat la Vatican, până la urmă?

11

Luăm de la bibliotecă un teanc de cărți despre istoria orașului Santo Domingo. Și începem să căutăm.

Mai târziu, îl sun pe profesorul Llyleworth la SIS să aflu dacă ne poate ajuta. Îmi dau seama după vocea lui că legătura cu Santo Domingo îi dă o idee.

— Ai căutat la Palatul Miércoles?

În sfârșit, un licăr de speranță. Am auzit de legendarul palat din Santo Domingo.

— Din câte știu, Esteban Rodriquez e un tip cam excentric. Ia verifică! spune profesorul Llyleworth.

Într-o carte de referință din 1954, numită *Cele mai mari și mai frumoase zece palate din lume*, Laura caută capitolul despre Palatul Miércoles. Mărețul palat este o clădire veche de cinci sute de ani, în stil renascentist, cu mult teren în jur, aflată la marginea centrului vechi al orașului Santo Domingo. Potrivit legendelor locului, palatul a fost ridicat de Cristofor Columb, ceea ce nu poate fi adevărat, pentru că navigatorul murise deja când a început construirea palatului. În schimb, fratele lui, Bartolomeo, a fost implicat în procurarea unui teren pentru palat, care era atunci în centrul orașului. Palatul Miércoles este astăzi ca o oază în mijlocul unei metropole agitate.

Articolul cuprinde și un paragraf scurt despre familia lui Rodriquez, care deține Palatul Miércoles și își apără cu îndârjire trecutul. Potrivit articolului, Rodriquez era un aristocrat european care l-a însoțit pe fratele lui Cristofor Columb, Bartolomeo, într-una dintre expedițiile în ținuturile recent descoperite. În text sunt și speculații potrivit cărora averea familiei Rodriquez ar proveni din ce mai rămăsese din comoara pierdută a Cavalerilor Templieri; că membrii familiei fuseseră mituiți de regina Isabella să nu dezvăluie secretul originii sale; Că Henric al VIII-lea a finanțat construcția Palatului Miércoles pentru a ține familia Rodriquez departe de Europa după un scandal; și că Leonardo da Vinci a convins dinastia Sforza din Milano să construiască palatul pentru a extinde influența aristocrației europene în Lumea Nouă. Dar adevărul e că nimeni nu știe prea mult despre trecutul familiei Rodriquez înainte să ajungă la Santo Domingo în secolul al XVI-lea, să construiască Palatul Miércoles și să se mute acolo, iar apoi să trântească ușile cu un zgomot care încă mai răsună de-a lungul secolelor.

Miércoles.

Miércoles înseamnă „miercuri” în spaniolă. Cuvântul derivă de la zeul roman Mercur, care e echivalentul zeului germanic Wotan (Woden, Wōdinaz) și al zeului nordic Odin. Cuvântul englez *Wednesday* vine de la *Wēdnes dæg*, exact așa cum numele lui Odin apare în termenul norvegian *onsdag*.

Palatul Miércoles.

Palatul Miercuri.

Palatul lui Odin...

Laura îmi arată fotografia alb-negru a blazonului familiei aristocrate Rodriquez, cea atât de retrasă.

Văd, înconjurate de dragoni, lei și îngeri cu săbii, trei simboluri.

Ankh, *tiwaz* și crucea.

16 Joc de cuvinte între prenumele personajului și cuvântul *isbjørn*, care în norvegiană înseamnă „urs polar“.

INTERLUDIU

Povestea lui Bård (III)

„Regele Olav s-a luptat cu multă înverșunare. L-a lovit pe cămătarul pomenit mai înainte (Thorgeir de Kviststad) peste față, a retezat apărătoarea pentru nas a coifului și i-a despicat capul sub ochi în așa fel încât aproape că i-au ieșit din orbite.”
Snorri

„Ești din nemuritorul ținut Barbelo.”
Evanghelia după Iuda

Tremura în chilia umedă de călugăr şi se înfăşură mai bine în veşmânt. Înmuie în cerneală pana proaspăt tăiată. Seara, după apusul soarelui, continuă să scrie la lumina slabă a celor două lumânări pe care călugării i le aduceau în fiecare dimineaţă în locul celor consumate. Putoarea de seu topit se îmbina cu mirosul pătrunzător al cernelii şi cu izul de peşte, varză şi carne de oaie care venea de la bucătărie. Uneori îi auzea pe călugări râzând, ceea ce îl făcea întotdeauna să zâmbească, iar mai târziu închidea ochii şi asculta armoniile atunci când călugării se strângeau la slujba de seară. Afară, ceaţa de pe mare ascunsese linia orizontului şi contururile insulelor şi ale munţilor. Când se înseră, îşi aducea adesea aminte de sentimentul care îl încercase pe corabie când văzuseră în sfârşit pământul după atâta vreme...

Pasaj din *Povestea lui Bård*

...După mulți ani de incursiuni vikinge. Am văzut coasta țării noastre prin ceața deasă. Ajunseserăm acasă! Chiar și regele Olav era emoționat și fericit. Singurul care nu se bucura să vadă munții și fiordurile era Asim. Stătea tăcut și solemn lângă relicvariu și se uita țintă la țărm, cu o expresie sumbră pe chip.

Odată ce am zărit pământul, regele Olav a cârmit spre sud și apoi către vest de-a lungul țărmului pentru a acosta la Viken, împreună cu o sută de oameni credincioși. De aici, regele mărilor s-a dus înapoi la ferma pe care crescuse, la mama lui, Åsta, și la tatăl vitreg.

Multe s-au spus despre strădaniile regelui de a răspândi creștinismul. Eu, care i-am fost alături în toți acei ani, nu recunosc decât puțin din tot ce se zice. Adevărul e că teritoriul pe care încerca regele să îl unifice aparținea mai multor clanuri și familii, care nu aveau sentimentul unei patrii. Era parcelat în regiuni independente, stăpânite de căpetenii dârze și regi mărunți. Înainte să creștineze țara, Olav trebuia să pună mâna pe putere. Nu a fost ajutat de îngeri, așa cum s-a spus în sud-vest, iar porțile raiului nu i s-au deschis niciodată, cum se crede în vest. Hristos cel Alb nu i-a stat niciodată alături. O, nu, răspândirea creștinismului s-a făcut cu multă trudă. Și disciplină! Olav le-a vorbit frumos regilor mărunți, căpeteniilor și fermierilor importanți din

regiunile din interiorul țării. L-au acceptat ca rege al lor. Încetul cu încetul, a dobândit putere și de-a lungul țărmului, în sudul și mijlocul Norvegiei și apoi până în vest, la Trøndelag. Ca stăpânitor al sudului și al inimii Norvegiei, a făcut pace cu regele suedez și s-a căsătorit cu una dintre fiicele acestuia. Ce nuntă minunată a fost! Stăpânul meu Olav era acum cel mai puternic rege din Norvegia. Dar în țara pe care voia s-o creștineze, mulți oameni îi venerau încă pe zeii strămoșilor.

Regele Olav era un misionar nerăbdător. Asta i-a făcut pe oameni să se întoarcă împotriva lui, scoțând la iveală vikingul din el când nu voiau să asculte cuvântul Domnului. Le-a șters de pe fața pământului lăcașurile sfinte și fermele. Și-a schilodit și ucis dușmanii. Și totul în numele lui Hristos. Dacă Norvegia urma să fie convertită la creștinism, regele trebuia să îi izgonească mai întâi pe vechii zei, cu forța și prin amenințări. Mesajul lui Isus de milă și iertare nu a fost îmbrățișat cu entuziasm. Iar eu simpatizam cu aceia care se împotriveau.

Asim a întemeiat o mănăstire pe Selja, unde a strâns în jurul lui un grup de Paznici ca să apere mumia și comoara pe care le aduseserăm cu noi din deșert. Mă duceam pe la el o dată la trei ani.

Toți îl venerau pe Asim. Era mai mult decât un preot și un călugăr. Asim era vrăjitor și astrolog, un profet care putea să-i audă pe zei. La mănăstire, îi învăța pe oamenii regelui astronomia și astrologia, geografia și istoria. Făcând măsurători și observații astronomice, strângea învățături despre pământ și mare, râuri și munți, până când a reușit chiar să deseneze o hartă a Norvegiei. Această hartă le-a dat posibilitatea regelui și oamenilor săi să străbată regatul mai repede și în mai mare siguranță.

Asim era un tipicar. În fiecare dimineață, la răsăritul soarelui, se urca până la un prag din fața peșterii și se uita la mare. Călugării spuneau că așteaptă pe cineva să vină de dincolo de ocean.

Mulți dintre dușmanii lui Olav și-au unit forțele cu Knut cel Mare, regele Danemarcei și al Angliei, care a venit cu armata sa pe mare în Norvegia. Flota era înspăimântătoare la vedere, cu pânzele umflate de vânt și capete de dragoni. Nimeni nu a pus mâna pe arme împotriva lui regelui danez. Dimpotrivă. Oamenii erau sătui de atacurile și amenințările lui Olav. Regele creștin jignise mulți oameni mândri. Pe de altă parte, Knut le făgăduise căpeteniilor putere, bogății și

libertate. A burdușit buzunarele celor mai importanți aliați. Chiar și propriii soldați îl părăseau pe Olav.

Văzând toate acestea, tare s-a mai mâhnit regele. Din munca lui de o viață nu se alesese nimic. Creștinarea Norvegiei nu era un triumf al religiei. Regele Olav s-a simțit ca un câine când, cu coada între picioare, a fost silit să fugă în est. Regele Norvegiei! Vikingul! Marele războinic care privise întotdeauna moartea în ochi! Apărătorul lui Dumnezeu! Trebuia să fugă de regele Knut și de fermierii furioși!

M-am numărat printre cei care l-au urmat pe rege în est, prin desișul pădurilor. Și-a lăsat soția și fiica la regele Anund al Suediei și a călătorit mai departe pe uscat și mare, până am ajuns la marele cneaz Iaroslav de Novgorod, în Gardarike.

La Adunarea Øreting, căpeteniile l-au proclamat pe Knut noul rege al Norvegiei și pe Håkon Eiriksson regent al său. Olav era de neconsolat. Marele cneaz Iaroslav i-a oferit lui coroana Bulgariei, dar Olav a refuzat-o. Singura sa dorință era să-și redobândească țara, moștenirea sa de drept, Norvegia.

În vara lui 1030, Olav a primit vestea bună că Håkon s-a scufundat după ce corabia sa a fost distrusă. Norvegia nu avea conducător! Cu forțe proaspete, Olav s-a întors.

Mândru și încrezător în victorie, regele Olav a trecut prin valea Verdal în Trøndelag. Avea o mie cinci sute de oameni cu el. Bătălia s-a dat pe câmpia de la Stiklestad. Olav și-a dus armata sus, pe culmea în formă de potcoavă, de unde vedeam bine rândurile dușmanului înaintând în formație. La nord erau niște mlaștini, iar la sud, un râu. Râpa din dreapta noastră îl împiedica pe inamic să ne atace. Dacă voiau să se confrunte cu noi, aveau de urcat panta până la culmea pe care își adunase Olav trupele.

M-am dus călare până la Olav și i-am spus abătut:

— Inamicul pare să aibă de trei ori mai mulți oameni ca noi!

Prietenul regelui, Dag Ringsson, încă nu sosise cu cei o mie de oameni de care aveam mare nevoie. Olav a zâmbit curajos.

— De partea noastră sunt Dumnezeu și pronia cerească! a spus el.

Eu n-am răspuns nimic. Jos, pe câmpul de luptă, mii de războinici se strânseseră în formație. Iscoadele lui Olav au anunțat că sunt cel puțin cinci mii: fermieri, căpetenii și conducători care se întorseseră împotriva lui Olav. Am înșfăcat mânerul sabiei. Eu nu aveam înflăcărarea regelui și

nici încrederea sa, nu vedeam decât că forțele inamicului ne sunt superioare numeric.

— Ai fost un scutier bun și un prieten credincios, Bård, a spus regele.

Parcă îl văd și acum, cu armura și coiful, înarmat cu o spadă și o secure, având pe braț scutul alb cu crucea lui Hristos în aur. I-am zis:

— Mulțumesc, stăpâne.

Regele a vorbit din nou.

— Îți amintești că la Karlsrå ți-am povestit că am visat un om cu foc în priviri, care mi-a spus că o să mă întorc acasă și o să devin regele Norvegiei?

I-am spus regelui meu că îmi amintesc. Apoi Olav s-a încruntat și a zis:

— Când dormeam cu capul în poala lui Finn Arnesson, am visat o scară ce urca drept în rai. La poarta raiului, aștepta același om cu foc în priviri. Regele m-a privit pieziș. Am crezut că un asemenea vis poate fi luat drept semn rău. Apoi Olav a râs. Dar dimpotrivă, Bård, a zis el. Este o făgăduială!

Olav își strânsese cei mai puternici și mai neînfricați oameni – împreună cu unii dintre cei mai zeloși scalzi – în spatele unui zid de scuturi. În prima linie a pus câțiva războinici și tâlhari violenți care nu erau antrenați să lupte, dar erau nestăpâniți și însetați de sânge. În jurul lui, Olav îi avea pe soldații suedezi de la regele Anund, pe luptătorii de la marele cneaz Iaroslav și oastea care îl însoțise din Oppland pe fratele său vitreg în vârstă de 15 ani.

Ne-am năpustit de pe culme înspre armata de fermieri care aștepta, scoțând strigăte de luptă. Mie mi se părea că ne îndreptăm direct spre Ragnarok[17]. Nu mi-era frică să lupt alături de regele meu, dar mi-am dat repede seama că, fiind depășiți numeric, tot ce putem face este să întârziem inevitabilul: moartea regelui nostru.

Bătălia a fost crâncenă și sângeroasă. Coborând de pe culme, aveam viteză, și am spart rândurile inamicului. Unii au fugit în fața atacului nostru, alții s-au năpustit fără milă asupra noastră. Unii luptau cu sulițe, alții mânuiau securi și săbii. O ploaie de săgeți ascuțite a căzut peste noi. Unii aruncau sulițe și pietre. Oamenii țipau și răcneau, unii de furie, alții de durere și frică. Pământul era îmbibat cu sânge. Mirosul urât al mațelor plutea ca o ceață invizibilă peste câmpul de luptă. Tore Hund, vechiul dușman al regelui, a ieșit în față.

— Olav! a spus el cu o voce tunătoare și l-a țintit cu lancea.

Fără milă, l-a străpuns pe rege pe sub zale și adânc în burtă.

— Regele meu, am șoptit, dar glasul mi-a fost acoperit de zgomotul a sute, ba nu, a mii de oameni în iureșul bătăliei.

Olav și-a dat ultima suflare. Și așa a murit la Stiklestad stăpânul meu, regele viking Olav Haraldsson, cel pe care îl știm ca *Ólafr hinn helgi*.

Își ridică pana, puse la loc capacul sticlei de cerneală și făcu pergamentele sul. Cu un oftat adânc, se rezemă de speteaza scaunului.

Patruzeci de ani trecuseră de la acea zi însorită din Stiklestad în care murise regele. Dar își amintea încă fiecare clipă cu o limpezime care altfel lipsea bătrâneții. Soarele de iulie strălucea pe cer, mirosul sângelui și al morții plutea peste tot, amestecându-se cu cel al țărânei, al pajiștilor și al pădurilor; țipetele muribunzilor se împleteau cu strigătele amenințătoare ale celor care luptau cu vitejie și îndârjire.

Afară, un pescăruș plana purtat de vânt. Valurile se spărgeau de stânci.

„Veșnica răsuflare a mării”, se gândi el. Răsuflarea sărată a mării.

Călugării l-au găsit la puțin timp după vecernie. Era lungit în pat, cu mâinile încrucișate pe piept. Și-au dat seama imediat că bătrânul viking murise.

Starețul, care îi jurase și el credință lui Asim, a trimis degrabă vestea morții la Marele Maestru al frăției din Nidaros.

17 În mitologia scandinavă, sfârșitul omenirii și al zeilor în urma unor cataclisme.

Partea a IV-a

Ultimul Paznic

„Aaron a ridicat toiagul și a lovit apele
râului, subt ochii lui Faraon
și subt ochii slujitorilor lui; și
toate apele râului s-au prefăcut în sânge.”
Exodul, 7:20

Sufficientia Scripturae Sacrae
(„Suficiența Sfintei Scripturi”)

Palatul Miércoles

REPUBLICA DOMINICANĂ

1

Lumea e plină de zgomote.

Aud traficul de jos din stradă – un bubuit mereu estompat de fereastra închisă. Aerul condiționat bâzâie vesel. O ușă se închide undeva. Ușa unui lift piuie deschizându-se.

Stau pe marginea patului în camera mea de hotel, înconjurat de hărți și ghiduri de călătorie. Hotelul nu e unul dintre cele mai ieftine, dar nu sunt eu cel care plătește.

I-am trimis Laurei un mesaj să îi spun că am ajuns cu bine. Nu mai e nevoie de ea. M-aș fi bucurat să vină la Santo Domingo cu mine, dar SIS a considerat că e mai sigur pentru ea să se întoarcă la Londra.

E clar că eu sunt unul care poate fi sacrificat.

Stuart, Hassan și pistolarii șeicului sunt la închisoare, îmi spune Laura. FBI-ul îi va acuza de răpire și terorism.

Îl rog pe un taximetrist să mă ducă la Palatul Miércoles, care se află la marginea centrului vechi, nu departe de Catedral Primada de América, prima catedrală catolică de pe continentul american.

Palatul e situat în mijlocul unui parc atât de întins, încât e imposibil să îl vezi complet printre copacii bătrâni. Ici și colo, iazuri puțin adânci scânteiază sub poduri arcuite. Parcul e înconjurat de un gard din fier forjat de aproape patru metri înălțime. La intervale regulate sunt stâlpi de cărămidă lucrați cu grijă, care au încastrate panouri cu motive biblice.

Lucrările la palat au fost demarate la începutul secolului al XVI-lea, dar nu s-au încheiat decât un secol mai târziu. Potrivit ghidului cumpărat la aeroport, Palatul Miércoles și parcul au fost folosite ca model pentru Versailles.

Astăzi, Esteban Rodriquez e cel care domnește peste Palatul Miércoles. Un filantrop retras, care își face rar apariția la evenimentele lumii monarhice din Europa – întotdeauna ca prieten al unui prinț sau rege –, dar care evită să fie în atenția publicului. Familia a finanțat spitale, biserici și școli din lumea a treia prin mai mult sau mai puțin cunoscuta Fundație Miércoles, cu sediul central la Washington, DC. Esteban Rodriquez este căsătorit cu Sophia Goldsmith, care era pe cale să facă senzație ca actriță în SUA

când l-a întâlnit în 1958 pe cel care avea să îi fie soț. Au doi copii: Javier, născut în 1964, și Graciela, născută în 1968.

Merg anevoie în cârje pe pavajul mărginit de un gard peste măsură de înalt, până ajung la poarta principală, care e încuiată și păzită de oameni în uniforme îngrijite. Mă uit după sonerie sau interfon, dar se pare că pe locatarii Palatului Miércoles nu-i interesează comis-voiajorii, turiștii sau misionarii. Încerc să mă adresez unuia dintre oamenii de pază, dar e bine antrenat să îi ignore pe trecătorii curioși.

În cele din urmă, renunț și mă întorc la hotel.

Seara, scriu o scrisoare adresată lui „Señor Esteban Rodriquez, Palatul Miércoles" pe hârtia de scris groasă pe care mi-o pune hotelul la dispoziție, cu antet și filigran. Îi spun câte ceva despre mine și proiectul meu. Întreb dacă ar fi posibil să ne vedem. Ar fi trebuit probabil să îi cer o audiență.

Las scrisoarea la recepție și rog să îi fie trimisă prin curier la Palatul Miércoles. Recepționerul, în alte privințe foarte corect, ridică o sprânceană și spune:

— Desigur, domnule, imediat.

2

Sunt trezit devreme de dimineață de o bătaie în ușă.

Bâjbâi după ochelari. E ora opt. Trag pe mine niște pantaloni și deschid ușa.

În prag sunt trei oameni: recepționerul, pe care îl recunosc, și, în spatele lui, doi bărbați în jur de treizeci de ani, îmbrăcați impecabil.

— Domnule Beltø, spune recepționerul cu oarecare emoție, domnii ăștia sunt de la Palatul Miércoles.

Cei doi se înclină în fața mea. Unul dintre ei îmi întinde o foaie cu blazonul casei Rodriquez tipărit sus, în litere aurii. Mesajul e scris de mână.

Dragă domnule Beltø,

Cu riscul de a părea îndrăzneț, aș vrea să vă invit să serviți micul dejun la palat. În acest scop, am trimis doi dintre oamenii mei de încredere să vă însoțească. Compania lor vă va scuti de neplăcerea de a vă croi drum până aici în traficul de dimineață.

Cu respect,
Esteban Rodriquez

Limuzina neagră și lucioasă care așteaptă în fața hotelului seamănă cu un panteon de trei sute de metri lungime. Are geamuri fumurii și banchete capitonate cu piele albă.

Limuzina demarează lin și înaintează încălcând orice regulă de circulație din Republica Dominicană. Așa că nu ne ia mai mult de cincisprezece minute să ajungem la Palatul Miércoles. Poarta se deschide și trecem pe lângă paznici. Porțile din fier forjat se închid apoi în urma noastră și ne despart de restul lumii.

Traversăm parcul pe o alee lată cu pietriș. Zăresc patru lebede pe un iaz, printre copaci și, în depărtare, văd oameni călărind pe cai de rasă.

Apoi ieșim din umbra copacilor și capăt în sfârșit o vedere de ansamblu asupra Palatului Miércoles.

Sunt unii care cred că, dacă ai văzut un palat, le-ai văzut pe toate. Dar Palatul Miércoles tot îmi taie respirația. Mărimea lui și grija pentru detalii mă face să mă întreb cine naiba era acea familie Rodriquez care construise palatul cu cinci sute de ani în urmă.

Servitorii în livrea ne așteaptă când limuzina se oprește în fața treptelor impunătoare de granit care duc spre intrarea principală. Sunt întâmpinat cu o plecăciune și condus în palat.

Sala de la intrare trebuie să fie înaltă cât trei etaje, iar scara este atât de mare, încât mă întreb de unde au luat atâta marmură. Sunt condus la primul etaj, pe lângă tablouri imense, printre coloane și pe coridoare nesfârșite. Ne oprim în fața unor uși duble care au probabil cel puțin patru metri înălțime. Servitorii se înclină în timp ce eu intru în cameră.

Închid ușile după mine.

În mijlocul încăperii este o masă pregătită pentru micul dejun. Pare ușor nelalocul ei în această cameră enormă.

Tavanul este decorat cu motive religioase încadrate de ornamentații din aur. Oglinzi uriașe cu ramă aurită atârnă pe pereți. În celălalt capăt al camerei sunt bovindouri cu acces la terasă.

Intru încet în cameră. Se deschide o ușă. Nu o aud, dar simt pe obraz curentul de aer.

3

Gazda mea se oprește pe traversa roșie și se uită la mine, zâmbind. Rămân cu gura căscată. Stăm acolo holbându-ne unul la altul.

L-am mai întâlnit.

La clubul lui Luigi din Roma.

Esteban Rodriquez este gentlemanul distins, cu păr lung, care mi-a reținut mâna într-a sa.

— Dumneavoastră? spun eu pur și simplu.

Zâmbetul îi brăzdează chipul ca o cicatrice.

— Ne-am întâlnit la Roma, adaug eu ca să umplu tăcerea în timp ce el vine spre mine.

Ne strângem din nou mâinile. Mă privește în ochi.

Esteban Rodriquez are părul pieptănat pe spate. Chipul îi e prelung, cu trăsături pronunțate. Îmi amintește de un actor de cinema din anii ’40, al cărui nume l-am uitat, și e îmbrăcat de parcă așteaptă o invitație la supeu de la marele Gatsby.

— Am urmărit ce progrese ați făcut, îmi spune el cu o voce plăcută de bariton. Vorbește engleza cu cel mai vag posibil accent spaniol. Sunteți un tânăr foarte hotărât. Cam ca un terier sau un pitbull. Când apucați ceva, nu mai lăsați.

Pocnește din degete. Apare de nicăieri o servitoare cu două pahare de coniac pe o tavă.

— Un mod plăcut de a începe ziua, sugerează el.

Ridicăm paharul. Coniacul îmi arde gâtlejul și îmi răspândește căldură în stomac.

Gazda mea învârte paharul în mână și îi miroase buchetul. Nările subțiri îi freamătă.

— Și dumneavoastră? Cine sunteți? zic eu.

— Cine sunt? răspunde el cu o privire poznașă, întrebătoare. Majoritatea oamenilor își cunosc patru-cinci generații din arborele lor genealogic. Dar câți știu ceva despre stră-stră-străbunicii lor? Cel mai vechi registru parohial păstrat în Norvegia e din 1623. Dar eu am în bibliotecă un arbore genealogic al familiei mele începând cu anul 930.

— În Norvegia?

— Desigur.

Mă uit la el mult timp. Sunt din ce în ce mai sigur.

Afară, briza mângâie copacii și leagănă frunzele.

— M-am născut aici, la etajul al patrulea al palatului. Mama era aristocrată cubaneză, renumită pentru frumusețea și vocea ei de cântăreață. Tata a văzut-o prima oară la un bal și i-a trimis imediat prin curier o invitație la prânz. Ea a venit, bineînțeles. Nimeni nu refuză o invitație la Palatul Miércoles. Tata era blond, cu pielea albă și ochi albaștri. Mama avea ochii de culoarea alunei, păr negru și piele aurie. M-a uimit întotdeauna faptul că genele tatălui meu au fost mai puternice decât ale mamei. Dar așa a fost mereu în familia mea, pe partea masculină. Avem ceva sfidător în noi.

— Sunteți unul dintre Paznici!

Își bea restul de coniac dintr-o înghițitură și închide ochii, inspirând adânc.

— Sunteți ultimul Paznic! exclam eu.

— Mi-am luat libertatea să achit nota dumneavoastră la hotel și să vă aduc lucrurile aici, la palat. Am poruncit să vi

se pregătească o cameră în aripa vestică. Sper că o să acceptați invitația mea, nu?

— Nimeni nu refuză o invitație la Palatul Miércoles.

Stăm la masa din mijlocul încăperii. Servitorii roiesc în jurul nostru cu chifle calde, gem, jumări și brânză, precum și suc proaspăt de portocale. Când terminăm de mâncat și de băut, mă conduce prin coridoare nesfârșite la o cameră de oaspeți mai mare decât întregul meu apartament. Valiza mea e în mijlocul încăperii. Între ferestre e un pat cu baldachin suficient de mare pentru cele mai grozave orgii pe care mi le pot imagina. În cameră sunt două garnituri în stil Empire. De asemenea, am o toaletă separată, o baie și o garderobă. Draperii grele acoperă ferestrele care dau spre parc. De-a lungul unui perete se află o colecție impresionantă de cărți aranjate pe rafturi cu geamuri de sticlă.

Îi trimit profesorului Llyleworth un mesaj telefonic ca să îl anunț unde sunt. Nu știu de ce, dar primesc un răspuns de pe mobilul Dianei.

Palatul Miércoles? Norocosule! Ce n-aș da să fiu și eu acolo!

După câteva minute, îmi răspunde profesorul:

Ești privilegiat. Nu mulți au acces în Palatul Miércoles.

Salutări lui Esteban. Este unul dintre sponsorii cei mai loiali ai SIS.

4

După ce despachetez și fac un duș, Esteban Rodriquez mă ia să îmi arate palatul.

— Graham Llyleworth vă transmite salutări, îi spun.

— A, profesorul! Am sprijinit financiar SIS din când în când. Un domn foarte simpatic, într-adevăr.

Ne ia mai bine de o oră să trecem prin toate camerele: saloane mari și mici, dormitoare și budoare frumos decorate, toate legate printr-un împăienjeniș de coridoare. La anumite intervale, trebuia să ne așezăm să ne odihnim puțin. Fac băsici în palme de la cârje.

Aud ultimele note scoase de un clarinet pe undeva prin palat. Esteban se întoarce spre mine.

— Îmi cer scuze. Fiul cameristei soției mele tocmai a intrat într-o orchestră de suflători.

Trecem prin două săli de bal comunicante, luxoase, fiecare de dimensiunile unei săli de concert. Apoi ne continuăm drumul prin salonul de muzică, unde sunt piane Steinway, pianine, spinete, o orgă Hammond B_3 și o harfă aurită. Un

motan care dormea pe taburetul unui pian ridică o privire atât de posesivă, încât ai crede că e împăratul întregii lumi.

Dar Esteban Rodriquez lasă la urmă încăperea cea mai uimitoare: biblioteca.

Biblioteca din Palatul Miércoles ocupă o aripă întreagă în partea de vest a clădirii. Nu numai că adăpostește zeci de mii de lucrări din Renaștere, Baroc și Romantism, ci și mii de manuscrise originale despre descoperirea și colonizarea Americii de către europeni din secolul al XVI-lea încolo. Esteban Rodriquez îmi arată scrisori de la Cristofor Columb către regina Isabella și către alți clerici și nobili de seamă.

— Vino, spune el și mă duce la un exponat într-o casetă de sticlă. Sub sticla groasă văd un document scris pe un pergament înnegrit de vreme. O scrisoare de la un om care a supraviețuit masacrului din Groenlanda. Niște vânători din Newfoundland fuseseră însărcinați să ducă scrisoarea înapoi în Islanda, dar mesagerul a fost omorât de băștinașii indieni, iar scrisoarea a ajuns la familia unui colonist. Povestește cum au scăpat din Groenlanda când Frăția Paznicilor și-a dat seama că Vaticanul i-a dat de urmă și armata papei vine după ei.

Citesc cu atenție textul scris în nordica veche: „Ne-am căutat refugiul cu sfânta comoară în ținutul de la vest de orizont.”

Esteban repetă aproape în șoaptă:

— Ținutul de la vest de orizont.

— Statele Unite ale Americii...

— Hmm... Nu uita că asta a fost la mijlocul secolului al XV-lea. Pe vremea aia nu putem vorbi nici de SUA, nici de Canada. Fugarii de pe coasta estică a Groenlandei au urmat drumul lui Leif Eriksson și al vikingilor; au înconjurat vârful cel mai sudic al Groenlandei și au navigat în sus de-a lungul coastei vestice, trecând prin strâmtoarea Davis spre insula Baffin. Pe urmă s-au îndreptat spre sud, către ținuturi care sunt cunoscute astăzi sub numele de Labrador, Newfoundland, Noua Scoție, Maine și New Hampshire. Vinland...

Ne uităm la document în tăcere, imaginându-ne călătoria dificilă prin apele reci ca gheața.

Clarinetul continuă să se tânguie undeva, atât de departe, că abia se aude.

— Bjørn, ai găsit ceva în Islanda.

Mă pun imediat în gardă.

El își pune mâna pe umărul meu.

— Un manuscris... L-ai citit?

— Nu.

— Lasă-mă să ghicesc: era un text ebraic cu o traducere în coptă, nu?

— Ați ghicit bine.

— Nici n-ai idee cât valorează manuscrisul.

— Trei crime. Un picior și un deget de la mână rupte. Și s-a menționat o sumă de cincisprezece milioane de dolari. Așa că da, am o idee destul de clară.

— Unde e?

— Suntem pe cale să-l traducem.

— Dar *unde*?

Felul în care a pus întrebarea m-a convins că nu știe răspunsul.

— Într-un loc sigur, răspund eu.

5

— Bartolomeo Columb a pus piatra de temelie a Palatului Miércoles.

Se înserează. Esteban Rodriquez stă rezemat într-un fotoliu de răchită pe una dintre terasele cu vedere spre parc. Își aprinde un trabuc. O pală de vânt poartă niște scrum din vârful aprins. În aer se simte parfum de mimoze. O rândunică de mare zboară vesel în briza mării. Un grădinar a pornit aspersorul, umezind atmosfera.

— Dominația colonială spaniolă s-a instaurat aici, în Santo Domingo, încă din timpul primei călătorii a lui Cristofor Columb în America.

— Se zvonește că familia dumneavoastră a venit aici cu el.

— Ai făcut imediat conexiunea.

— Sunteți ultimul Paznic.

Trage un fum din trabuc.

— Santo Domingo a fost prima așezare europeană din Lumea Nouă – asta dacă nu luăm în seamă așezările întemeiate de scandinavi în America de Nord. Există încă dispute în privința primei insule unde a acostat Columb când a venit întâia oară aici în 1492. Ce refuză să recunoască mulți istorici este faptul că navigatorul știa de drumurile vikingilor spre Vinland.

— Vă referiți la vizitele lui în Islanda și Groenlanda din 1477?

— Columb și ceilalți marinari au vorbit cu pescarii și vânătorii, care le-au spus de un ținut aflat la vest de orizont. Columb a crezut că vorbesc de Asia.

— O mică neînțelegere.

— Problema e că a calculat greșit circumferința globului. Columb știa, ca și marinarii, că pământul e rotund. Și-a bazat calculele pe acelea ale geografului Marinus din Tir, dar a

crezut că gradele reprezintă o distanță mai scurtă pe suprafața pământului decât în realitate. Pe deasupra, a lucrat cu măsura liniară italiană, de 1.238 de metri, și nu cu cea arabă, care era de 1.830 de metri. Cum greșise încă de la început, Columb a calculat că circumferința globului ar fi de aproximativ 25.000 de kilometri și că distanța dintre Canare și Japonia ar fi de 3.700 de kilometri. Criticii lui nu se temeau că vasele exploratorului ar putea cădea la marginea lumii, ci mai degrabă că marinarii vor muri de foame și de sete cu mult înainte să ajungă în Asia.

— Așa că, de fapt, apărându-le în cale, America i-a salvat de la moarte sigură.

— Și Columb s-a putut întoarce în Europa triumfător, convins că fusese în Asia. De-abia în a treia lui expediție, din 1498, a pus piciorul pe continentul sud-american. În realitate, nu a fost niciodată în America de Nord. S-a întors în Europa în 1504, unde a și murit doi ani mai târziu, la Valladolid în Spania.

— Am citit de curând că s-a descoperit locul în care a fost îngropat.

— Columb a fost înmormântat prima dată la Valladolid, dar osemintele lui au fost duse înapoi la Sevilia și mai târziu peste ocean, în catedrala de aici, din Santo Domingo. În 1795, francezii i-au dus rămășițele pământești la Havana, iar în 1898, osemintele au fost înapoiate catedralei din Sevilia. În 1877, o cutie cu oase purtând inscripția „Don Christopher Columbus” a fost găsită aici, în Santo Domingo. Mulți au crezut că a fost mutat cadavrul care nu trebuia.

— Până la urmă, unde e înmormântat?

— Cu toții se înșală. E înmormântat chiar aici, în Palatul Miércoles.

Mi se taie respirația.

— Așa a dorit familia lui. A ajuns la o înțelegere cu autoritățile. Rămășițele lui Columb au fost îngropate aici, în parcul Palatului Miércoles, în 1569. Osemintele pe care toată lumea le-a crezut ale lui Columb erau de fapt ale fiului său, Diego.

— Nu înțeleg ce legătură este între Columb și Paznici.

Își scutură ușor trabucul, iar scrumul cade pe terasă ca un praf fin. O adiere îi trece prin părul alb, pe care și-l dă după urechi.

— E o poveste lungă, zice el și aruncă mucul trabucului. O poveste ce se întinde pe sute de ani.

Și apoi mi-o spune.

Povestea Paznicilor

1

Esteban Rodriquez își împreunează mâinile ca într-un gest de rugăciune.

— Ca să înțelegi povestea Paznicilor, mai întâi trebuie să-l înțelegi pe marele preot egiptean Asim. Era un om foarte învățat și știa multe lucruri despre toate disciplinele și credințele. Pe apropiații lui din Egipt și, mai târziu, din Norvegia, i-a învățat religie, mitologie și magie. Le-a spus cum să ghicească în stele. Să vadă în viitor. Să comunice cu morții. Să scrie mesaje codificate și texte tainice. Să deseneze hărți. Să tălmăcească vise. Să găsească în natură modele geometrice sfinte. Asim era un mistic cu experiență.

Esteban își dă capul pe spate și închide ochii. Apoi se apleacă în față și mă fixează cu privirea atât de neașteptat, încât tresar.

— Asim avea niște credințe și idei pe care noi, occidentalii, le-am considera contradictorii. Ca mare preot, îi venera pe zeii egipteni. Dar Amon-Ra trebuie să fi fost un zeu tolerant, pentru că Asim îi venera și pe Avraam și pe Moise, pe Isus și pe Mohamed. Era astrolog și practica magia ocultă. Dar era și foarte cultivat, priceput la limbi străine și stăpânea multe discipline din vremea lui. Un învățat și un înțelept. Și își dedicase viața unui singur lucru: să apere mormântul, mumia sfântă, comoara și textele care fuseseră lăsate în cripta decedatului. Mumia avea deja 2 500 de ani când a ajuns Asim mare preot, ceea ce înseamnă că era mai veche decât ar fi rămășițele pământești ale lui Isus dacă ar exista astăzi. Așa că, atunci când vikingii au atacat templul și au prădat mormântul, nu numai că i-au profanat credința, dar l-au și văduvit de misiunea lui. Asim și-ar fi dat și viața pentru mumie. Dar, când și-a dat seama că sunt mult mai puternici decât el, a hotărât să-i însoțească. Dacă se ducea cu inamicul, putea cel puțin să-l păzească pe Cel Sfânt și, cu timpul, să aibă grijă ca totul să fie adus înapoi la locul de odihnă al mumiei, în Egipt.

— Un ideal ambițios.

— Un om ambițios.

— Cum a aflat Olav de mormânt dacă era așa un secret?

— Pe vremea Cleopatrei, un preot trădător și discreditat al cultului lui Amon-Ra a desenat o hartă care arăta nu numai

unde este situat mormântul în raport cu Nilul, ci și unde sunt intrarea în templu și cele două camere exterioare care camuflează camera funerară interioară. Probabil că încerca să câștige favorurile romanilor. Dar romanii n-au avut încredere în trădător. Tot ce știm e că harta a ajuns în cele din urmă la Roma prin soțul Cleopatrei, Marc Antoniu. Mai târziu a fost trimisă, probabil din întâmplare, regelui Athelstan al Angliei, împreună cu alte daruri. Acesta a lăsat-o apoi fiului său adoptiv, Håkon cel Bun. Și așa, harta a ajuns pe mâinile tânărului Olav Haraldsson.

Esteban se masează între ochi, de parcă ar avea o migrenă. Își ferește privirea și parcă nu mai e același. Îmi aduce aminte de nenorociții de la clinica de boli nervoase, pierduți în labirintul nebuniei.

— Asim a trimis un apel de ajutor către califul Egiptului pe când era cu ducele Richard la Rouen. A atașat prima traducere în coptă a papirusului din mormânt. Câțiva ani mai târziu, din Norvegia, a mai trimis califului o rugăminte ascunsă într-o statuie de lut, împreună cu o hartă. Dar nu puteai să ai încredere în poșta din vremea aia. Rugămințile, harta și traducerea au fost toate furate de serviciile secrete ale papei, care interceptau orice corespondență care le trezea bănuieli.

Esteban mai scoate un trabuc dintr-o superbă casetă de lemn și îl aprinde foarte ceremonios. Cu ochii pe jumătate închiși, savurează tutunul înainte să își continue povestea.

— Asim aștepta să fie salvat de pe Selja, în timp ce regele Olav creștina Norvegia prin amenințări și violență. Asim trebuie să-și fi dat seama la un moment dat că niciunul dintre compatrioții lui nu va găsi drumul pe întinderile pustii și înghețate. Așa că a născocit un plan care nu numai că apăra mumia, dar îi și asigura întoarcerea cu bine în Egipt.

— Ce plan?

— A înființat o frăție, un ordin de paznici. Primii Paznici au fost călugării pe care îi cunoștea de la mănăstire și oamenii care luptaseră alături de rege. Așa că în ordin au intrat oameni de tot felul: călugări, scalzi, tălmăcitori de rune și vikingi care mai credeau încă în zeii nordici. La amestecătura asta amețitoare, Asim a adăugat mitologia coptă și egipteană. Credea că mumia va învia în forma unui zeu cu înfățișare omenească. Creștinii îl așteptau pe Hristos înviat din morți și apoi, mai târziu, pe Olav, regele lor căzut în luptă. Sfântul Olav. Într-o confuzie generală de religie, numerologie, astrologie și geometrie sacră, mitologia înțeleptului egiptean Asim s-a amestecat cu credințele norvegilor și creștinismul. De aici vin cele trei simboluri:

ankh, *tiwaz* și crucea. Această combinație de simboluri sfinte reprezenta Frăția Paznicilor, dar și alcătuia un fel de protecție ocultă care unea trei religii. Asim i-a învățat pe Paznici astrologia și artele ezoterice. Aceștia s-au supus de bunăvoie maestrului lor, fiindu-i foarte loiali, și au jurat să-și dedice viața sfintei misiuni.

Esteban pufăie din trabuc și îmi suflă fumul drept în față. Dau din mână ca să îl alung.

— Asim folosea și puteri supranaturale. În mitologia și tradiția egipteană, e important să cinstești zeii ridicându-le monumente. Așa cum știi, lumea e plină de locuri sacre, stabilite după niște tipare misterioase care scapă majorității. Asim a cercetat stelele și a făcut un horoscop în care a aliniat geometria sacră a Pământului cu o anumită constelație. Amplasând cinci camere funerare în așa fel încât să formeze o pentagramă care să corespundă constelației Gemenilor, mormintele aveau să fie apărate de o putere supranaturală. Și, după cum știi, locurile erau alese pe baza hărții sale destul de reduse: Peștera Sfintei Sunniva, Nidaros, Hamar, Tunsberg și Bjørgvin. Celor care au venit după el, proaspăt creștinații constructori ai națiunii, le-a luat peste o sută de ani ca să-i ducă mărețul plan la bun sfârșit. Când au fost terminate aceste „monumente", toate ascundeau câte un mormânt secret: catedrala Nidaros, catedrala Hamar, fortul Tunsberg și mănăstirea Lyse.

— Dar bisericile de lemn? Cum se încadrează în toate astea?

— Asta-i altă chestie. Ajung și acolo.

Esteban se duce la un sertar și scoate un document îngălbenit, scris pe hârtie perforată.

— Povestea lui Asim, într-o traducere cam stângace.

Inima și mâna îmi tremură când îmi dă hârtia.

Povestea lui Asim

Slavă ție, Amon-Ra, zeule atotputernic, deținător al adevărului; slavă ție, Osiris, rege al veșniciei; slăvit să fii, Isus, mântuitor milostiv și fiu al lui Dumnezeu; slavă ție, Mohamed, lăudat să fii, profet al lui Allah! Eu sunt Asim, mare preot al templului Umililor Slujitori ai Divinului Zeu al Soarelui Amon-Ra, și al Paznicilor Legământului, din apropierea zidurilor Tebei și a mormintelor regale. Scriu aceste cuvinte ca prizonier în ținutul suferinței. Cu mult adevăr vă grăiesc: am fost dus la capătul lumii, într-un regat al frigului și gheții veșnice, unde văd numai zăpadă, stânci și munți care se înalță până la cer. Oameni brutali și sălbatici precum

cei mai înspăimântători diavoli din Iad dezlănțuie haosul în fiordurile adânci și în pădurile întunecoase. Sper că îi voi mulțumi pe zei spunând că am găsit un alt mormânt pentru CEL SFÂNT.

Iată, zei ai zeilor, povestea mea:

Barbarii au venit când se crăpa de ziuă, când suflarea lui Amon-Ra colora cerul în roșu. Stăteam desculț pe lespezile încă reci de la frigul nopții și mă uitam țintă la corăbiile nemaivăzute care veneau pe fluviu; corăbii lungi și zvelte, cu pânze mari și guri de dragoni căscate la prova. Umpleau fluviul până la promontoriul din nord. Încă și mai multe corăbii înconjurau promontoriul.

Mă trezisem cu mult înaintea celorlalți. Mă spălasem de sudoarea din timpul nopții cu apa pe care o țineam în vase de ceramică în cel mai răcoros colț al odăii noastre de dormit, apoi culesesem și mâncasem niște fructe. Cu forțe proaspete, am părăsit templul și mi-am făcut plimbarea de dimineață. Când am văzut corăbiile m-am oprit lângă un bolovan. M-am uitat la cer și m-am întrebat de ce stelele nu mă avertizaseră. De ce zeii nu mă pregătiseră? Ce zei ciudați vegheaseră asupra acestor sălbatici și îi ajutaseră? Nu puteau fi mai puternici decât zeii mei. Atunci de ce zeii mei au închis ochii și și-au întors spatele de la mine?

Barbarii erau tăcuți ca niște cobre. Cele mai viclene și mai periculoase animale sunt și cele mai tăcute. Nu auzi niciodată un crocodil până nu te înhață și te sfâșie cu colții, nu auzi un șarpe înainte să te paralizeze cu veninul lui. Urmăream corăbiile cu privirea, cuprins de neliniște. Erau mult mai rapide decât bărcile noastre de pe fluviu. Cum reușiseră să treacă de fortărețele și de porturile care străjuiau fluviul? Nu puteau fi decât invincibili. Am sperat că vor înainta spre Karnak sau Waset sau Valea regilor, sau chiar mai departe spre sud, către Swenet sau Abu Simbel. Dar speranța mi s-a spulberat când vasele și-au coborât pânzele și s-au îndreptat spre mal. Rânduri lungi de vâsle au apărut din coastele corăbiilor și au început să lovească apa cu bătăi ritmice. Fără niciun sunet. Fără să se audă un glas. Nici măcar un strigăt de luptă. Se apropiau într-o tăcere desăvârșită. Capetele diavolești de dragoni mă priveau amenințător. Am dat fuga înapoi în templu și l-am trimis pe preotul Fenuku să avertizeze gărzile templului și oamenii din sat. Apoi am alergat din nou la

stâncă. Jos, barbarii începeau să tragă la mal. Atotputernicule Anubis, mulți mai erau! veneau cu miile și erau războinici uriași, bărbați înalți și vânjoși, cu părul răvășit și barbă aspră. Fiecare era înarmat cu sabie, secure, lance și purta pe braț un scut împodobit.

Au sărit din corăbii în număr atât de mare, încât s-a cutremurat pământul. S-au năpustit spre templu. Erau conduși de un tânăr înalt, voinic și puternic. Eu nici nu m-am clintit din loc. Am ridicat mândru capul și mi-am pus mâinile în sân. Din clipă în clipă, mă așteptam ca zeii mei să îmi vină în ajutor, ca stăpânii veșnici ai Egiptului să îl apere pe CEL SFÂNT. Tânărul s-a oprit la câțiva pași de mine. Avea fața lătăreață, palidă și pistruiată, părul castaniu-deschis și încurcat. Ochii lui albaștri străluceau ca safirele la răsăritul soarelui. Acum înțelegeam cine sunt. În notele diplomatului Ibn Fadlan dintr-o călătorie pe fluviul Volga de acum aproape o sută de ani, citisem despre neînfricații barbari ruși. În opera sa geografică, al-Yacquabis vorbește despre niște barbari care navigaseră pe marele râu Guadalquivir până la Sevilia. Al-Magus. Adoratori ai focului.

— Pleacă! am spus cu o voce tunătoare și mi-am înălțat brațele spre cer. Du-te de aici! Templul este apărat de cei mai puternici zei!

În Cartea egipteană a morților se vorbește de ceasul mâniei. Ceasul mâniei sosise pentru noi. Tânărul mă privea țintă. Când a făcut un pas în față să mă pălească, eram pregătit să-mi întâlnesc strămoșii. Proprii zei mă trădaseră. În acel moment de mânie, zeii îmi șopteau la ureche. Să mori nu e o dovadă de eroism. Să mor ar fi însemnat pur și simplu să abdic de la misiunea mea sfântă. Murind, nu puteam să-l slujesc pe CEL SFÂNT. Trebuia să mă supun barbarilor. Misiunea mea era să îl apăr pe CEL SFÂNT și să îi păzesc comoara. Așa că, atotputernicule Amon-Ra, mi-am pus fruntea și palmele în țărână, dându-le de înțeles că mă predau. A fost un umil sacrificiu, o, sfântă leoaică Sekhmet, că m-am predat păgânilor necivilizați de la capătul lumii. Nu am făcut-o nicio clipă din frică.

Tânărul conducător m-a cruțat. Doi dintre ostașii săi m-au târât după ei pe cea mai mare corabie, unde m-au legat de catarg.

Barbarii nu știau ce-i mila. Au strâns mulți preoți, împreună cu o trupă de gărzi înarmate de la templu și cu un mare grup de meșteșugari cu lopeți, cazmale și

topoare. Unii se retrăseseră în templu pentru a apăra cu mult curaj intrarea secretă în mormântul din spatele altarului. Alții s-au înarmat și au mărșăluit spre flota de pe fluviu. Legat strâns de catarg, mă uitam neputincios cum îi ucid barbarii pe toți cei care le opuneau rezistență. Unul câte unul, bravii noștri cădeau și erau sfârtecați de săbiile și securile barbarilor. Niciuna dintre tacticile în care ne antrenaserăm la templu nu ne ajuta împotriva năvalei oamenilor fără frică de Dumnezeu; formațiile de apărare și manevrele pe care le perfecționaserăm ca să înfigem cu putere sabia nu mai valorau nimic în confruntarea cu acești sălbatici, care se năpusteau înainte fără a le da adversarilor nicio șansă. Lupta nu a durat mult. Sângele oamenilor mei se vărsa în nisip și țărână. Roiuri de muște zumzăiau în jurul băltoacelor de sânge care se uscau și în jurul rănilor deschise ale morților. Soarele ardea. Mânia lui Amon-Ra nu avea margini.

Când barbarii s-au întors la corăbii ducând cu ei sarcofagul CELUI SFÂNT, am plâns în tăcere. Nici măcar eu, cu ochii mei nevrednici, nu văzusem sicriul din lemn de chiparos aflat în camera cea mai tainică. Cu lacrimi în ochi, i-am implorat să se oprească. Dar fie nu m-au auzit, fie n-au dat nicio atenție vorbelor mele. Patru barbari au cărat sicriul pe corabie, unde l-au acoperit cu pânză de sac, paie și cânepă, iar apoi l-au înfășurat în țesătura pe care o foloseau ca să repare velele. În cele din urmă, l-au legat cu o frânghie și au băgat sicriul astfel învelit într-un loc de sub punte. Sacrilegiul mi-a umplut ochii de lacrimi și sufletul de mâhnire. Barbarii au lăsat în urma lor canopele cu viscerele CELUI SFÂNT, dar au luat cu ei tot ce puteau căra din aur și bijuterii, precum și daruri minunate, cum ar fi statuia lui Anubis, raclele și statuile din aur, amuletele, scarabeii, figurinele magice, două machete de corăbii și câțiva ushabtiu[18] care erau acolo să îl slujească pe CEL SFÂNT pe lumea cealaltă. Spre groaza mea, am văzut și racla pecetluită care conținea SFINTELE SCRIPTURI. Nu au lăsat nimic neatins.

Ca prizonier pe corabia cea mare a tânărului conducător cu ochi albaștri, am stat legat de catarg până s-a vărsat Nilul în mare. Din umbra Farului din Alexandria, ne-am îndreptat spre apus, către leagănul soarelui.

Ce grozăvie! Sfinte Osiris, cum mai duhnesc! Ca niște animale murdare – da, ca niște porci cu mațele putrezite –, otrăvesc aerul din jurul lor cu mirosul care îi înconjoară, cu putoarea sudorii lor stătute, cu râgâielile scârboase, gazele fermentate, picioarele lor murdare și mădularele nespălate. Hainele lor put a urină și excremente, a sudoare, a sânge și a putreziciune, de la măruntaiele victimelor. Exact cum i-a descris Ibn Fadlan, sunt murdari și nu le pasă că miros urât. Dar au și calități umane: sunt mândri și înflăcărați și au grijă de familiile și de bunurile lor. Au navigat pe mări și fluvii, jefuind și devastând, timp de două sute de ani. Înțeleg prea bine de ce locuitorii de pe țărmuri se tem de ei. Sunt iuți și nu știu ce-i mila. Cu mult înainte ca dușmanii lor să apuce să își adune oastea, acostează la țărm și pleacă imediat cu bogății, femei și sclavi. Corăbiile lor rapide au fundul plat și sunt atât de puțin adânci, că pot ușor să tragă pe malul unui râu. Curajul lor în luptă nu are limite. Sunt niște lei însetați de sânge. Sunt șireți și vicleni. În luptă sunt neînfricați, cruzi și brutali. Luptă fără milă împotriva oricărui dușman. Chiar și cei răniți de moarte și cu membre tăiate continuă să lupte. Bărbații curajoși care mor în luptă sunt duși de walkirii într-un rai pe care ei îl numesc Walhalla, unde războinicii căzuți pot să se bată, să mănânce și să bea întru eternitate. Capătul lumii se cheamă Ragnarok.

Am învățat multe cuvinte de la sclavii care îmi aduceau de mâncare și am prins altele ascultându-i pe oameni vorbind. Am ureche bună. Până la opt ani, stăpâneam limbile a șase țări din jurul Egiptului. La douăzeci de ani, vorbeam douăsprezece limbi. Unii se nasc cu glas plăcut; eu m-am născut cu îndemânarea de a învăța graiurile altora.

Zile și săptămâni la rând am navigat spre vest și apoi către nord. Aerul devenea mai rece. În scurt timp m-au lăsat să umblu liber pe punte.

Barbarii au atacat orașele și satele de pe coastă. Au siluit, jefuit, omorât și pârjolit. Tocmai când credeam că am ajuns la sfârșitul călătoriei, am intrat într-un oraș, adânc în uscat, pe un fluviu care se răsucea și cotea ca un șarpe în nisip, întocmai ca Nilul. Aici nimeni nu a scos armele. Erau printre prieteni. Orașul se numea Rouen. Gazda lor era un conducător căruia îi spuneau „duce”. Din palatul ducelui i-am trimis califului o scrisoare și o transcriere a SFINTELOR SCRIPTURI.

Apoi, mai târziu, am navigat din nou pe mare spre o insulă din vest, unde am stat un timp.

Era toamnă când am pornit mai departe către capătul lumii și frigul înghețat al împărăției morților. Am lăsat regatul soarelui și malurile rodnice ale Nilului pentru coasta aridă și stâncoasă a ținutului zăpezii. Am lăsat în urmă dărnicia lui Amon-Ra, suflarea caldă a lui Osiris și ne-am închinat la zeii barbarilor. O, zei ai străbunilor mei, dați-mi putere! Pe când eram copil și vedeam în coșmaruri porțile împărăției morții, mi se arăta întotdeauna un peisaj ca ăsta – rece, pustiu și sălbatic –, pe care credeam că îl zăresc prin ceață. Zile întregi am navigat de-a lungul coastei unui ținut căruia îi spuneau Norðrvegr. Munții se înălțau până la ceruri și dispăreau în nori. Insule cu țărmuri abrupte, mărginite de stânci și pietre ascuțite, stăteau de strajă, tăindu-ne calea.

Într-o după-amiază, corabia a ajuns la o insulă îndepărtată. Stăteam cu ambele mâini pe balustrada punții și mă uitam la piscul rotunjit de pe mica insulă. Am prins mirosul a ceea ce învățasem că trebuie să fie pământ și mlaștină, pădure și munte, iarbă și mușchi. Am tras adânc în piept mirosurile neașteptate; îmi aminteau vag de patria mea pierdută, atunci când se retrage Nilul după inundații.

Am amarat corăbiile de doi țăruși de lemn aflați printre bolovani. O micuță capelă de lemn fusese ridicată la poalele muntelui abrupt. În timp ce regele și episcopii s-au dus să se roage zeului lor, eu și un viking pe nume Bård ne-am cățărat pe munte. Sus, pe un perete stâncos dinspre mare, era intrarea într-o mare peșteră.

Îți mulțumesc, atotputernicule Amon-Ra, că ne-ai condus pașii spre acest loc.

Nu am părăsit niciodată mănăstirea pe care am construit-o cu toții pe acea insulă din ținutul luminat de secera lunii.

Într-o scrisoare trimisă în Egipt, am descris lunga călătorie spre nord. Am spus unde îl voi ascunde pe CEL SFÂNT. Scrisoarea am așternut-o pe pergament, am făcut-o apoi sul, am pus-o într-o sticlă și am ascuns-o în statuia de ceramică a lui Anubis, stăpânul lumii de dincolo și zeul mumificării. Am încărcat doi călugări războinici cu aur din comoara CELUI SFÂNT și i-am trimis la cel mai apropiat târg să găsească o corabie care pleacă spre sud. Aveau să îl ducă pe Anubis, în

care era scrisoarea, tot drumul spre Egipt. Nu știu dacă au izbutit, fiindcă nu am mai auzit niciodată de ei. Dar mă îndoiesc că au ajuns la destinație.

Duceau cu ei versurile pe care compatrioții mei ar fi trebuit să le arate când îl găseau pe CEL SFÂNT și pe care PAZNICII aveau să le recunoască. Doar învățații din Egipt cunoșteau și foloseau cuvintele din Cartea egipteană a morților. PAZNICII aveau să îi ia cu ei pe oamenii care le aduceau cheia mormântului CELUI SFÂNT.

~ Cheia ~
Nobili de la curte îl însoțesc
Pe regele Osiris Tut-ankh-Amon spre apus
Și strigă: „O, Rege! Vino în pace!
O, Zeu! Apărător al ăstui ținut!”

Am pus oamenii să facă o cameră funerară în peșteră. Piatra era chiar mai tare decât în Egipt, dar am avut noroc că grota forma o încăpere naturală. Munca a durat mulți ani. La fel ca în Egipt, am poruncit să se construiască o cameră tainică, iar în mijlocul mormântului să se pregătească o plintă pentru sarcofagul CELUI SFÂNT. Am pus toate bogățiile pe care Olav mi le lăsase în grijă într-o cameră laterală. Am pregătit și o plintă pentru propriul meu sicriu lângă peretele din spate al camerei, ca nu cumva să fiu chemat în lumea subpământeană înainte să vină oamenii mei. Împreună cu cinci dintre cei mai buni lucrători ai mei, am decorat pereții cu picturi și hieroglife vechi, cartușe și rune. Am ridicat un perete interior cu o intrare boltită, ce urma să fie astupată în ziua în care ultimul trup avea să fie dus în locul său de odihnă din sanctuarele pentagramei. După aceea, peretele și intrarea vor fi zidite și ascunse de mulți bolovani, în așa fel încât stâncile prăvălite să pară că formează fundul grotei.

Un soare rece rătăcea printre nori. Am luat parte într-o oarecare măsură la luptele purtate de Olav pe insulă. Iernile erau grele. Frigul îmi intra în corp ca un cuțit. Nu m-am putut obișnui niciodată cu gerul năprasnic din ținutul zăpezii. Când am avut prilejul, am transcris Sfintele Scripturi și le-am tradus în coptă. Îmi umpleam zilele cu indicații, desenarea hărților, meditație și ritualuri. Departe, în lumea sălbatică a barbarilor, regele Olav se lupta să-i aducă poporului său pe noul lui zeu. Acum înțelegeam cine este Olav. Un adevărat om sfânt. Regele Olav era Isus înviat din morți. Hristos se întorcea după o mie de ani întruchipat în Olav, ca să aducă împărăția Domnului pe pământ.

Când mi s-a dat vestea că Olav murise la Stiklestad, am trimis zece călugări să aducă trupul regelui. Corpul a fost schimbat cu unul care îi semăna. Pe o corabie, trupul neînsuflețit al regelui a fost dus de-a lungul coastei din Nidaros până la Selja. Aici le-am arătat călugărilor cum se îmbălsămează și mumifică morții în Egipt. Ajutat de călugări, am mumificat corpul lui Olav și le-am cerut să facă la fel cu al meu – ca să îmi pot întâlni zeii când părăsesc viața lumească. Am mai construit o plintă în mormânt pentru ca regele să se poată odihni alături de CEL SFÂNT. Împreună aveau să învie după ce treceau o mie de ani.

Odată ce Olav a fost depus în mormânt, am strâns treizeci și trei dintre cei mai credincioși războinici, călugări, episcopi și scalzi din cercul regelui. Și i-am îndemnat să formeze o frăție secretă a PAZNICILOR, un ordin sfânt. Cu prețul vieții lor, aveau să-l apere pe CEL SFÂNT, împreună cu Scripturile și comoara lui, ținând secret locul său de odihnă. Fiecare PAZNIC trebuia să jure că va iniția un succesor vrednic, într-un ciclu etern. I-am rugat să nu transmită codurile folosite, astfel încât cei neinițiați să nu poată citi mesajul. Pe o hartă mistică a sudului Norvegiei, am desenat simbolul sfânt și le-am explicat că forma pentagramei este pe placul zeilor. Totul se subordonează armoniei pentagramei și este apărat de puterea ei sfântă. Le-am spus PAZNICILOR: „În următorii o sută de ani, va trebui să ridicați patru sanctuare mărețe. Sub fiecare sanctuar, în cea mai mare taină, va fi clădit un mormânt. Cei pentru care se vor face aceste morminte vor rămâne pe insulă până ce pregătirile vor fi gata. Trebuie să fie cinci morminte în total pentru a forma o alianță puternică în forma divină a pentagramei.” Cel mai important mormânt era acela care tocmai fusese terminat pe insulă. Regele Olav se va odihni alături de CEL SFÂNT. La Nidaros, vor construi o catedrală peste camera funerară a episcopului Grimkell. La Hamar, vor înălța o catedrală peste mormântul episcopului Bernhard, iar la Tunsberg, ar trebui să construiască un fort deasupra mormântului episcopului Sigurd. La Bjørgvin, vor întemeia o mănăstire peste mormântul episcopului Rudolf.

Aceste cuvinte ți le închin Ție, divinule Amon-Ra, și Ție, IEHOVA, și Ție, Allah.

2

Mă simt copleșit după ce citesc versiunea lui Asim despre evenimente care au avut loc acum o mie de ani. Îi înapoiez lui Esteban foaia de hârtie.

— Soră-mea a tradus-o în anii ’80, cât de bine s-a priceput.

— Știe copta?

— Beatriz știe o mulțime de lucruri ciudate.

— Mai am multe întrebări.

— Nu mă miră.

— Un lucru pe care nu-l înțeleg este loialitatea lui Asim față de regele Olav. Nu a încercat să evadeze. Nu s-a întors împotriva regelui care îl răpise și prădase mormântul. Ba dimpotrivă, de fapt se pare că Asim a început să-l idolatrizeze pe rege.

Esteban își împreunează mâinile pe masa din fața lui.

— Ceva i s-a întâmplat lui Asim. Poate pe drumul de întoarcere în Norvegia, poate în Rouen, poate la mănăstire. Probabil că regele Olav i-a împlinit idealurile religioase și rămâne un fapt că l-a privit rege ca pe un profet, ca pe cineva care este în contact cu zeii. Nu uita, Asim era un mistic care lucra cu numerele. Erau o mie de ani de când Isus trăise pe pământ. I-a intrat în cap că regele Olav era nu numai un profet, ci chiar Hristos înviat din morți. Și de aici până la următoarea lui profeție n-a mai fost mult: CEL SFÂNT și Olav aveau să învie după o mie de ani într-o puternică uniune religioasă.

— Și chiar credea asta?

— De când sunt religiile raționale? Religia înseamnă să visezi și să dorești. Mulți oameni care simt că viața nu are sens caută în religie un răspuns. Secta lui Asim voia să unească toate religiile. Să le îmbine pe toate într-un întreg. Mesajul lui Asim era că totul este unitar, doar că noi tălmăcim adevărul în feluri diferite. Pentru Asim, era întru totul normal să-l mumifice pe Olav și să-l depună alături de o mumie de o mie de ani vechime. Așa își asigura bunăvoința zeilor.

— Asim nu era prizonier. N-ar fi putut să ducă mumia înapoi în Egipt?

Esteban clatină din cap de câteva ori înainte să răspundă.

— Teoretic, da, ar fi putut pleca de pe Selja. Dar cum? Era riscant să faci tot drumul din Norvegia până în Egipt cu așa o comoară. Pe uscat, ar fi trebuit să se confrunte cu bandiți, oști din partea locului, vămi, suverani nebuni și proprietari de pământuri însetați de sânge. Dar și vrăjitoare și troli. Și trebuia să străbată teritorii întinse, să treacă râuri și lanțuri muntoase cu înălțimi amețitoare.

— Dar pe mare...

— Ar fi avut nevoie de o impresionantă flotă vikingă ca să se apere de pirați, hoți, taxe și flote de război inamice. Preț de o clipă, pe chipul lui Esteban flutură un zâmbet. Dar și mai importantă e prezicerea pe care Asim o găsise în stele;

profeția lui astrologică era că regele Olav și CEL SFÂNT vor apărea împreună în Egipt după o mie de ani.

Chiar dacă nu cred în astrologie și preziceri, profeția lui Asim îmi dă un sentiment straniu, de parcă aș vedea reflexia unui lucru care nu există.

— S-au împlinit o mie de ani, spun eu foarte încet.

3

Esteban se scuză că trebuie să plece să dea câteva telefoane urgente. Cât lipsește, ascult sunetele din parc și meditez la taina lui Asim. Un cărăbuș mare cât o mașinuță Matchbox străbate grăbit dalele terasei. O pasăre isterică trece razant pe lângă mine, bătând din aripi. Când se întoarce Esteban, ne continuăm discuția despre Paznici. Esteban știe mai multe decât se spune în povestea lui Asim. Probabil că biblioteca lui geme de cărți și scrieri rămase de la strămoșii lui.

— Membrii Frăției Paznicilor au fost aleși cu multă grijă, zice el. Era nevoie de oameni de încredere, care să păstreze secretul, să fie loiali și mândri – toate idealuri nordice. Asim era înțelept. Le-a împărtășit întreaga taină numai câtorva aleși. Ceilalți știau doar cât aveau nevoie să știe, așa cum se întâmplă în serviciile de spionaj și în rețelele de infractori. Doar o mână de oameni știau de mormântul de pe Selja, și aceștia formau Cercul Celor Șapte Inițiați.

— Și codurile?

— Codurile erau menite să-i îndrume și să-i instruiască pe ceilalți membri ai frăției și să pregătească noua generație de Paznici. De câte ori mumia sau părți ale comorii erau mutate dintr-o biserică de lemn sau cameră funerară, Paznicii lăsau mesaje în care indicau noul loc. Își puneau pecetea, dacă vrei. Codul spunea cine își asumase responsabilitatea. Nimeni altcineva în afară de Paznici nu trebuia să fie în stare să dezlege enigmele.

— Prin urmare, codurile erau un mijloc de comunicare internă între Paznici.

— Se poate spune și așa. Închipuie-ți că unul dintre Paznici murea pe neașteptate. Ar fi fost un dezastru dacă nu lăsa un mesaj pentru celelalte verigi din lanț. Cercul Celor Șapte Inițiați avea o imagine completă, pe când ceilalți Paznici erau maeștri din partea locului, care nu aveau idee de structura frăției. Ei aveau instrucțiuni să-i inițieze pe viitorii Paznici și să țină legătura cu Paznicii din parohia alăturată. Un Paznic trebuia să împărtășească urmașului său tot ce știa, astfel încât să existe mereu cineva care să cunoască tot ce era necesar. Când comoara era mutată dintr-o biserică, Paznicul

scria un mesaj codificat prin care îi înștiința pe ceilalți unde fusese dusă. Astăzi, Paznicul ar trimite un mesaj telefonic încifrat sau un e-mail. Pe atunci, își sculptau mesajele în rune.

— Cum găseau Paznicii mesajele lăsate de înaintașii lor?

— Așa ca tine – căutau. Dar, spre deosebire de tine, Paznicii știau exact ce caută și unde. Învățau asta în cadrul frăției. Coduri, mesaje, instrucțiuni, îndrumări și indicii erau lăsate în locuri unde Paznicii fuseseră învățați să caute. Paznici lăsau în urma lor indicii în texte runice codificate și în mesaje încifrate pentru alți Paznici și pentru viitoarea generație. De exemplu, Paznicii din Urnes știau că fusese mutată comoara din biserica lor la Flesberg în jurul anului 1180. Dar nu știau că a fost împărțită și că o parte fusese trimisă în afara țării, iar cealaltă – la Garmo, în Lom. Să zicem că în 1250 Marele Maestru al frăției știa că majoritatea Paznicilor pieriseră în război sau de molime, așa că i-a cerut Paznicului din Urnes să mute comoara la loc sigur. Paznicul din Urnes nu știa unde e comoara, dar Paznicul care îl inițiase îi spusese că lăsase instrucțiunile pe un bețișor runic într-unul dintre stâlpii din biserică. Bețișorul runic avea să-l îndrume spre Flesberg, iar cuvântul „sonor” era un indiciu că trebuia să caute clopotul bisericii. Acolo avea să găsească runele pe care, spre deosebire de majoritatea oamenilor, el va fi în stare să le tălmăcească. Mai ții minte cuvintele de pe clopot? „Clopotul bate Urnes cincizeci de ani Flesberg cincizeci de ani Lom cincizeci de ani.” Pentru un Paznic, textul era cât se poate de grăitor. O să mă întorc mai târziu la treaba asta cu cincizeci de ani. Dar cunoștințele pe care le avea Paznicul despre coduri îl îndrumau să se ducă la Lom. Acolo avea să găsească mesajul următor: „Manuscrisele sacre și zeul adormit au fost aduse la loc sigur. Sunt cu Paznicii noștri în țara în care apune soarele.” Cu alte cuvinte, la Snorri în Islanda. Indiciu îi cerea să aștepte acolo „unde răsare soarele”. Cum Paznicul știa că bisericile de lemn fuseseră amplasate în așa fel încât să formeze o cruce, avea să știe că Lars e în biserica de lemn din Ringebu și că va găsi următoarele indicii în Biblia lui.

— Un fel de vânătoare de comori de-a lungul secolelor...

— O vânătoare de comori pentru inițiați. Paznicii își inițiau succesorii. Le spuneau unde sunt ascunse indiciile și cum ar trebui să le interpreteze. În felul ăsta, codurile erau de neînțeles pentru majoritatea oamenilor, pe când Paznicii nu numai că erau în stare să le găsească, dar știau și cum să le decripteze și să le citească. Așa că noua generație de Paznici

putea urmări traseul comorii dintr-o biserică de lemn în alta și dintr-o ascunzătoare în alta.

— Ce-ar fi făcut Paznicii dacă ar fi apărut preoții egipteni ai lui Asim?

— Paznicii știau că vrednicii succesori ai lui Asim aveau cheia – niște versuri. Era o rugăciune din Cartea egipteană a morților, care e pictată pe un perete al camerei funerare a lui Tutankhamon: „Nobili de la curte îl însoțesc / Pe regele Osiris Tut-ankh-Amon spre apus / Și strigă: „O, Rege! Vino în pace! / O, Zeu! Apărător al ăstui ținut!"

— Textul din *Codex Snorri*...

— Cheia n-a fost folosită niciodată. Egiptenii n-au venit niciodată. Dar Vaticanul da.

— Numai că prea târziu.

— Corect. Vaticanul a pus la păstrare manuscrisele și hărțile confiscate, fără să se uite bine la ele. Aveau să mai treacă o sută de ani înainte ca Vaticanul să-și facă timp să studieze textele. În 1129, cardinalul-episcop Benedict al II-lea l-a trimis pe cavalerul Clemens de'Fieschi în Norvegia să caute comoara. În 1152, trimisul papei, Nicholas Breakspear, care în scurt timp avea să ajungă el însuși papă, a fost cât pe ce să găsească mormântul din Hamar, unde a înființat o dieceză. În 1180, papa Alexandru al III-lea a mai trimis o expediție. Zece ani mai târziu, Ospitalierii s-au stabilit în Norvegia, când regele Sverre Sigurdsson le-a cedat mănăstirea Værne. Pe urmă a mai fost o tentativă în 1230, din partea papei Grigorie al IX-lea.

— Cum au știut Paznicii că Vaticanul caută peștera de pe Selja?

— Au fost avertizați. Era imposibil ca Vaticanul să țină secret faptul că un grup de soldați se îndreaptă spre nord prin Europa, împreună cu iscoade și spioni. Când au primit avertismentul, Paznicii s-au gândit că e mai sigur să schimbe ascunzătorile.

— Chiar dacă mormântul de pe Selja era sfânt?

— Asim lăsase în urma lui o mulțime de instrucțiuni, care acopereau orice situație. Paznicii știau ce-au de făcut. Pe baza previziunilor astrologice, Asim hotărâse ca în caz de primejdie, mumia să-și continue sfânta călătorie în funcție de numărul magic cincizeci.

— Ce e magic la numărul cincizeci?

— În Biblie, cincizeci e numărul jubiliar. Anul jubiliar era perioada în care păcătoșii erau iertați, sclavii și prizonierii, eliberați, și datoriile – șterse. Paznicii au urmat cu strictețe instrucțiunile lui Asim. Așadar, când au prins de veste că expediția trimisă de Vatican e pe drum, au construit o cameră

funerară sub biserica din Urnes, la care se lucra deja. Biserica din Urnes a fost construită la exact o sută de ani după moartea lui Olav. Cincizeci de ani mai târziu, au mutat comoara în biserica din Flesberg, și așa mai departe.

— Și Vaticanul nu a reușit să-și dea seama ce se întâmplă?

— N-a aflat niciodată ce se întâmplă cu bisericile de lemn. Nici nu știa de peșteră. Când s-a luat după harta cam imprecisă a lui Asim, Clemens de'Fieschi a ajuns până la urmă la peștera Dollstein. Următorii trimiși ai Vaticanului au intrat și au căutat în Peștera Sfintei Sunniva de pe Selja, dar mormântul era ascuns atât de bine, că nu l-a găsit. Totul s-a făcut cum prevăzuse Asim până în 1239, când Paznicii au intrat în panică. Regele facțiunii Birkebeiner, Håkon Håkonsson, ajunsese prea aproape, așa că n-au vrut să riște și au scos ilegal din țară cel mai important lucru.

— Cel mai important lucru?

— Mumia. Și lada de aur în care erau cele șase vase cu manuscrisele originale.

— Și le-au dus în Islanda.

— Cu doi ani înainte, Snorri Sturluson fusese inițiat ca Paznic de către ducele Skule. Snorri a luat răspunderea asupra sa și a dus sicriul și manuscrisul sfânt cu el acasă, în Islanda. A luat cu el și pergamentele Paznicilor norvegieni.

— Deci codicele pe care l-a găsit Sira Magnus la Reykholt era moștenirea lui Snorri pentru Paznicii care aveau să vină după el?

— Pentru Thordur Bâlbâitul, mai exact. Codicele pe pergament includea instrucțiunile lui Snorri, scrise de mâna lui, precum și pergamentele pe care le luase din Norvegia. Documentele dezvăluiau – cu ajutorul codurilor și al hărților – unde sunt ascunzătorile din Norvegia și Islanda.

— Vrei să spui că regele Håkon Håkonsson căuta comoara?

— Cineva îi spusese taina regelui Håkon, iar el s-a înțeles cu Gissur Thorvaldsson să scoată adevărul de la Snorri. Numai că Snorri a păstrat tăcerea și a fost omorât.

— Pe atunci Thordur bâlbâitul era Paznicul.

— Snorri îl inițiase pe Thordur Bâlbâitul ca succesor al său. Håkon l-a chemat pe Thordur în Norvegia ca să-l ia la întrebări. Regele căuta cu disperare comoara. Și-a măritat fata cu fratele regelui Castiliei și a trimis ambasadori la sultanul Tunisiei, totul cu speranța că va găsi o pistă care să-l ducă la comoară.

— Peșteri, biserici de lemn, coduri... Totul e un pic cam confuz.

— Pentru tine. Și pentru noi acum. Dar nu uita că ai pus lucrurile cap la cap. Nu ai descoperit lucrurile în ordinea corectă, cronologică. Ba dimpotrivă, ai descoperit la întâmplare fragmente de trecut. Copia manuscrisului pe care ai găsit-o la Thingvellir a fost pusă acolo de Snorri la peste două sute de ani după ce o transcrisese Asim. Bisericile de lemn au fost construite cu mult timp după mormântul din peștera de pe Selja.

— Știi de ce a împărțit Snorri comoara?

— Probabil pentru siguranță. A construit un mormânt la propria fermă din Reykholt, unde a ținut apoi mumia și manuscrisul de papirus. Traducerea făcută de Asim era ascunsă în peștera de la Thingvellir.

— Și restul comorii a rămas ascuns în bisericile de lemn?

— Pe atunci, Paznicii nu prea știau ce să creadă. Comoara fusese risipită, dar ei tot au terminat lucrul la cele patru biserici de lemn. Și întocmai cum sanctuarele se potriveau cu pentagrama, așa și bisericile era amplasate într-un model sacru, în forma *ankh*-ului egiptean, a runei *tiwaz* și a crucii. Peștera de pe Selja stătea goală de o vreme, așa că pe la 1250, restul comorii a fost mutat pe Selja. Ultimele instrucțiuni – printre care și inversarea ingenioasă a celor două statui ale Sfântului Laurențiu de la Ringebu și Borgund – au încheiat partea norvegiană a operațiunii sub acoperire. Din clipa aia, norvegienii n-au mai deținut controlul asupra celei mai importante părți a comorii: mumia și manuscrisul.

— Nu mi-e ușor să te urmăresc.

— Asta pentru că operațiunea sub acoperire a fost cât se poate de complicată și de încâlcită, astfel încât comoara să n-ajungă niciodată în mâinile Vaticanului.

— Iar apoi comoara a fost dusă din Islanda în Groenlanda, atunci când în Norvegia a început să bântuie ciuma.

— Așa e. Și după un secol, în Groenlanda, Vaticanul s-a pus iar pe urmele ei. În 1447, o expediție papală a acostat un pic prea la sud, ceea ce le-a lăsat timp Paznicilor să fie avertizați, așa că cincizeci de bărbați și femei au fugit cu o barcă. Restul locuitorilor din așezare au fost pur și simplu masacrați.

— Și Paznicii au navigat spre Vinland?

— Paznicii au întemeiat cinci așezări în Vinland în următorii cincizeci de ani. S-au mutat mereu spre sud, lăsând în urma lor pietre runice, case lungi și turnuri de piatră.

— De ce nu s-au întors niciodată în Norvegia și Islanda?

— Pentru că au hotărât să ducă mumia înapoi în Egipt. Se știa de pe vremea vikingilor că există vânturi care te poartă la est de regiunile cunoscute acum sub numele de Florida și Caraibe. Vânturile astea aveau să-i ducă spre Europa și Mediterana, trecând prin Azore. Așa că de-aia s-au deplasat mereu mai la sud. Căutau vântul prielnic, care să-i ducă acasă. Când au ajuns în Caraibe, au intrat în contact cu navigatorii băștinași care le-au spus de oamenii albi din insulele situate și mai la sud. Corăbiile erau acum atât de vechi și într-o stare atât de proastă, că nu mai puteau traversa Atlanticul, cu toate furtunile și vremea rea de pe ocean, așa că Paznicii sperau să se poată întoarce acasă cu acești exploratori europeni. Aici, în Santo Domingo, l-au întâlnit pe Bartolomeo Columb. Și tot de aici au trimis scrisoarea încifrată arhiepiscopului din Nidaros, scrisoarea despre care se spune că ai găsit-o la Washington.

Nu spun nimic, iar Esteban continuă:

— Arhiepiscopul Erik Valkendorf era și el unul dintre Paznici; făcea parte din ceea ce era pe atunci un ordin foarte slăbit, care nu mai știa exact ce apără. Totuși, Valkendorf a confirmat că asta s-a întâmplat exact la cinci sute de ani după evenimentele din Egipt și cu cinci sute de ani înainte ca mumia să învie acasă în Egipt, după cum profețise Asim. Numere magice din nou.

— Ca Pecetea Paznicilor, pe care mi-ai arătat-o la Roma, în care combinația simbolurilor ajunge întotdeauna la șase șase șase. Apropo, aia ce mai era?

Esteban începe să râdă pe înfundate.

— Prietenii mei de la club sunt mereu gata să exagereze. Numerele pot fi orice ai vrea să fie. Cred că Bartolomeo se amuza pur și simplu scriind numerele în secvențe diferite. Și, dacă dai simbolurilor alte valori numerice, obții răspunsuri diferite. Dacă există cu adevărat o Biblie a Satanei, ea n-are nimic de-a face cu asta.

— Ce au făcut Paznicii după ce s-au întâlnit cu exploratorii? S-au întors vreodată în Europa?

— Unii da. Alții au rămas și au căutat comoara în America Centrală. Cantitățile incredibile de aur și obiecte prețioase pe care le-au găsit au finanțat construirea Palatului Miércoles și constituie baza averii familiei mele.

— Și mumia?

— O poveste tristă. A dispărut un timp, spre sfârșitul secolului al XVII-lea. De fapt, s-a dezintegrat. Pe atunci, nimeni nu le mai era loial lui Asim și strămoșilor săi. Duceau o viață plăcută aici la palat.

— Mumia s-a dezintegrat?

— Tot ce-a rămas din ea sunt niște fragmente de oase și niște praf păstrat într-un vas.

Dezamăgirea mi se citește în ochi.

— E posibil ca la dezintegrare să fi dus toate schimbările astea de climă. De la arșița uscată din Egipt la aerul rece și umed al Norvegiei. Marea, sarea, transportul...

— Dar sulurile de papirus?

— Mai avem câteva. Am dat vreo două în dar Vaticanului. Celelalte sunt aici, în bibliotecă. Dar nu e nimic deosebit în ele. Nu-i pot interesa decât pe oamenii de știință și pe specialiști. Fragmente de transcrieri ale Bibliei din secolele al V-lea și al VI-lea, descrieri ale vieții zilnice din Egipt, imnuri, chestii din astea. Face o pauză. Bjørn, transcrierea lui Asim de la Thingvellir... Te întreb din nou. Se uită în ochii mei. Vrei să-mi dai manuscrisul islandez?

Nu spun nimic.

— Aici e locul lui. În palatul ăsta, împreună cu toate celelalte.

— Nici măcar nu e la mine.

— Atunci la cine?

— Manuscrisul e un artefact istoric, spun eu evaziv. Ar fi o infracțiune să-l predau cuiva.

— Manuscrisul... începe el, apoi se adună. Te rog să ai încredere în mine. Nu vrei să duci la bun sfârșit planul lui Asim?

— Planul lui Asim era să apere o mumie. Mumia nu mai există.

— Poate nu din punct de vedere fizic...

— Paznicii l-au trădat. N-au reușit să-și îndeplinească misiunea.

Esteban rămâne tăcut. După un timp, spune:

— Știi, puteai să fii unul dintre noi. Un Paznic! Ai niște calități unice. Oameni ca tine au adunat Asim și regele Olav în jurul lor. Perseverenți, curajoși, preocupați de imaginea de ansamblu.

— Mai există? Asta încerci să-mi spui? Mai există încă ordinul Paznicilor?

Devine gânditor, privind în urmă la toate câte se întâmplaseră.

— Acum nu mai apărăm decât amintirile și umbrele trecutului.

18 Statuete funerare din Egiptul antic, cu rolul de a-l înlocui pe decedat dacă era chemat să facă muncă manuală în viața de apoi.

Beatriz

1

Doi servitori în livrea ciocăne la ușa mea în timp ce marele ceas al Judecății de Apoi de pe coridor bate ora opt. Cu pași lenți, sunt escortat de către cei doi „pinguini” prin labirintul acoperit de mochetă al Palatului Miércoles, unde fiecare pas pe care îl fac șchiopătând în cârje este unul înapoi în timp.

Esteban Rodriquez mă așteaptă cu familia lui în sufragerie, sub un candelabru imens, care ar putea fi confundat de la distanță cu aurora boreală. Soția lui Esteban, Sophia, îmi strânge mâna cu un zâmbet lipsit de căldură. Este o frumusețe brună, care îmi amintește de o preoteasă incașă înainte să-i smulgă victimei inima din piept. Cei mai buni chirurgi plasticieni i-au aranjat fața și silueta, ajutând-o să recupereze o anumită vârstă la care nu voia să renunțe niciodată. Fiul lor, Javier, e un don juan bronzat, cu ochi scânteietori și un zâmbet plin de promisiuni, care îi dezvelește dinții albi. Își petrece o parte din an la Bel Air și Saint-Tropez. E radios de parcă tocmai s-ar fi întors de la un chef monstru, cu multă cocaină și femei. Graciela a moștenit frumusețea și răceala mamei. E de vârsta mea, dar, ca și mama ei, pare mult mai tânără. Îmi strânge mâna fără vlagă și și-o retrage repede, ca și cum n-ar suporta să mă atingă.

Apoi sunt prezentat surorii lui Esteban.

Beatriz se apropie de șaizeci de ani. Ochii îi sunt vioi ca ai unei femei puternice, inteligente și mature, care mai păstrează ceva din neastâmpărul unei fetițe. Părul castaniu-deschis, răvășit și cârlionțat îi ajunge până la jumătatea spatelui. În nas poartă un mic diamant. Postura și silueta sunt dovada multor ore chinuitoare petrecute în sala de sport. Îmi strânge mâna cu putere, fermitate și cu un licăr în ochi.

— Așadar, dumneata ești cel care a găsit Racla Sfintelor Taine. Vocea îi e caldă și răgușită, de parcă ar vrea să meargă la culcare – preferabil, cu cineva.

Îmi dau seama că tocmai mi-a citit gândurile. Roșește. Apoi ne așezăm cu toții la o masă atât de lungă, încât am fi putut invita un parlament întreg.

În timp ce chelnerii aduc platouri pline de gustări exotice, Esteban îmi spune povestea Palatului Miércoles și a arborelui genealogic al familiei Rodriquez, plin de oameni de stat, târâie-brâu, cavaleri și hoți de buzunare, fecioare,

nimfomane, sfinți și oi negre. Din când în când, îi adresează lui Beatriz comentarii scurte, ironice. Ea îi ignoră lipsa de tact cu o demnitate condescendentă și priviri reci. Sophia nu scoate o vorbă. Plină de indiferență, s-a retras într-o lume a ei. Javier e încântat să ne povestească de o petrecere la Cap Ferrat, unde Mick Jagger l-a stropit în față cu șampanie pe un magnat financiar care se purta cam îndrăzneț cu nevasta amfitrionului. Când vorbește în engleză, Javier are un accent spaniol care ar putea face hainele să cadă de pe femei. Râde în hohote zgomotoase. Sophia și Graciela ciugulesc din mâncare. Esteban o întreabă pe Beatriz dacă a mai înaintat cu teza ei. Ea e evazivă și caută sprijin la Sophia, care se uită în altă parte și își mestecă mâncarea cu mișcări mecanice. Javier spune o istorioară amuzantă despre George Michael într-un magazin de pantofi de pe Fifth Avenue, dar poanta se pierde în râsul său.

Stăm la masă și conversăm mai bine de două ore. Mă simt ca un intrus. Ceilalți mănâncă specialități din Caraibe ca pilaf și pui cu chili și curry, pește channa condimentat și pește sărat cu vinete. Sunt servit cu legume crude, fierte, prăjite, la grătar și marinate, de care n-am auzit niciodată și din care nici n-am gustat. Bem vinuri alese, din pivnița palatului. Iar eu mă uit la Beatriz de câte ori pot. Nu știu dacă ea observă sau nu, dar am impresia că da. Este foarte frumoasă. Dacă îmi poate citi gândurile, o ascunde foarte bine. Poate că se joacă puțin cu mine. Din fericire, există cotloane ale minții mele în care îmi pot ascunde fanteziile, să nu le vadă nimeni.

2

După cină, bărbații beau coniac și fumează trabucuri, pe când femeile sorb vin de Porto în camera alăturată. Ne întâlnim din nou în sala cu uși mari de sticlă ce dau spre terasă. Pe la zece și jumătate, Esteban și Sophia ne spun noapte bună. Graciela se destinde de îndată ce pleacă părinții ei și o aud râzând pentru prima oară. Dar după cincisprezece sau douăzeci de minute, Graciela și Janvier se retrag.

În tăcerea așternută după plecarea lor, Beatriz și cu mine stăm în picioare și ne uităm pe ușă. Surescitat, nu mă gândesc decât la faptul că am rămas singuri și că, teoretic, aș putea să fac cei câțiva pași până la ea ca să o iau în brațe, să o strâng la piept și să îi simt trupul lipit de al meu.

— Ieșim să luăm o gură aer? întreabă ea.

Se uită la mine într-un fel pe care nu știu cum să îl interpretez. Presupun că îmi citește din nou gândurile, ceea ce mă stânjenește și mă excită în același timp. Râde cu blândețe, iar apoi mă ia de braț și mă conduce afară pe terasă.

Vreau să o sărut, dar bineînțeles că nu aș găsi curajul să fac niciodată ceva atât de îndrăzneț. Ne așezăm pe niște șezlonguri moi. Santo Domingo sclipește printre copaci ca o galaxie foarte îndepărtată. Zgomotul orașului ajunge la noi ca un vâjâit surd. Parcul e plin de strigătele de împerechere ale păsărilor, ale broaștelor, ale greierilor și ale altor mici animale.

— Îți vine să crezi că am fost pe vremuri hipioată? zice Beatriz zâmbind.

Eu încerc să ridic o sprânceană, dar se pare că am probleme să-mi coordonez mușchii, așa că mimica mea arată probabil mai degrabă de parcă mi-ar fi intrat o gâză în ochi.

— Am stat trei ani în San Francisco, din 1966. Haight-Ashbury, vara iubirii, LSD, *flower power*. Vocea ei are ceva din soarele și căldura care vin de undeva dinlăuntrul ființei sale. Poate că a fost felul meu de a mă revolta împotriva tuturor lucrurilor ăstora, spune ea deschizându-și larg brațele.

— Sărmana fată bogată? comentez eu, un pic mai înverșunat decât intenționam.

Zâmbetul îi devine amar, fața i se împietrește, așa că îmi dau seama că am jignit-o profund. Dar apoi, căldura și farmecul apar din nou.

— Am crescut ca o prințesă dintr-o familie regală fără regat și supuși. Tata era alcoolic, mama se consola cu amanți, iar fratele meu mai mare, Esteban, ei bine... Își ridică ochii la cer. Urmărim amândoi luminile unui avion. Știi, Bjørn, familia mea n-a făcut niciodată parte cu adevărat din această comunitate sau cultură. Dacă Palatul Miércoles era construit în Hyde Park sau Central Park, de exemplu, sau în Bombay ori Tokio, am fi fost la fel de izolați și rupți de lume cum suntem și aici.

Eu am crescut într-o veche casă albă de lemn dintr-o suburbie a orașului Oslo, dar tot înțeleg la ce se referă.

— Mulți ne invidiază pentru bogăția noastră.

— Așa îmi și închipui.

— Dar nu ducem o viață chiar atât de fericită.

— Așa spun întotdeauna cei bogați.

— Sper să nu par *blasée*, dar chiar cred că așa stau lucrurile. Bogăția te schimbă cumva. Și încă într-un fel nu prea plăcut.

Își trece degetele prin păr. Pielea ei strălucește ca aurul în lumina slabă. Nu îmi vine să cred că e probabil cu aproape douăzeci de ani mai în vârstă decât mine. Este ca o zână fragilă și totuși nemuritoare.

— În mod paradoxal, anii ’60 și tot ce-au adus m-au salvat. Dacă nu m-aș fi revoltat, aș fi luat-o razna. A trebuit

să devin altcineva ca să fiu eu însămi, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Cred că da.

— Familia n-a știut nimic. Credeau cu toții că duc o viață tihnită și retrasă la un pension.

— Cum au aflat?

— Am fost internată la spital după o supradoză. Doctorii nu credeau c-o să supraviețuiesc. Directoarea spitalului i-a sunat pe părinți și le-a spus să vină la San Francisco. Și ce crezi că au făcut? Alcoolicul și demimondena m-au dezmoștenit. Câtă ipocrizie! Nu eram demnă să le port numele. Iar Esteban, tocmai el, a moștenit totul!

Se uită în ochii mei și ia o gură de aer să spună ceva, ceva important, dar apoi se oprește și își întoarce privirea în altă parte. Când reînnoadă vorba, trece la cu totul alt subiect. Mă întreb de ce a ezitat. Poate nu mă cunoaște destul de bine. Sau poate ce are de spus e prea greu de suportat.

— După dezintoxicare și examene, m-am dus să stau în Londra, apoi la Roma și Rio de Janeiro. Nu m-am căsătorit niciodată, dar asta nu înseamnă că am fost singură. M-am întors acasă la mult timp după ce mi-au murit părinții. Până atunci Esteban se transformase în tatăl meu și își juca rolul atât de bine, că mă întrebam uneori dacă nu cumva sunt una și aceeași persoană.

— De ce ai vrut să te întorci?

Își coboară privirea în pământ.

— Pentru că de aici sunt, spune cu o umbră de sfidare în voce. Și nimeni nu-mi poate lua asta. Nici mama, nici tata și nici Esteban. În niciun caz Esteban. Apoi se înseninează. Dar, mai presus de toate, pentru că aici lucrez cel mai bine. Aproape de bibliotecă și de manuscrisele istorice. Și de Custode, desigur.

— De cine?

— Un coleg, un prieten. O să-l cunoști.

Într-o clipă de gelozie ridicolă, mă întreb dacă nu cumva e mai mult decât un coleg și un prieten.

— Fratele tău a pomenit ceva de o teză...

— Ce știe el! Dar da, asta fac. Am studiat teologia și istoria la Berkeley. Acum sunt profesor invitat cu jumătate de normă la Universidad Autónoma de Santo Domingo, dar lucrez mai mult aici, în biroul meu din palat.

Stăm de vorbă până la două dimineața. Și, în tot acest timp, mi-o închipui goală în patul meu, cu părul revărsat pe așternutul de mătase; răsuflare caldă, ochi strălucitori, sâni mici, semeți și un buric cu inel. Vorbim despre diferențele

dintre New Age și religie, despre condițiile de trai din America de Sud și cea de Nord, despre emigrația din Africa și formarea primelor triburi. Mi-o imaginez încolăcindu-și picioarele în jurul șoldurile mele și zgâriindu-mi spatele cu unghiile. Ea îmi spune de prietenii ei din formațiile Grateful Dead și Jefferson Airplane și de halucinațiile provocate de LSD și mescalină. Eu îi zic, cam ambiguu, că n-am nevoie de droguri ca să am halucinații. Ea îmi răspunde, la fel de ambiguu, că știe.

Când ne spunem noapte bună, mă îmbrățișează și îmi dă un sărut în fugă pe obraz, ca și cum mi-ar zice că, dacă aș fi fost în San Francisco în 1967, am fi putut fi împreună. Sau poate mă flatez singur? Nu eram decât un embrion în 1967.

Când mă întind în pat, senzația trupului ei pe al meu îmi arde pielea.

3

Îmi petrec toată ziua următoare în bibliotecă.

Nu îi văd deloc pe Esteban sau Beatriz. În schimb, am cărți, scrisori, manuscrise și sertare cu hărți vechi ale Insulelor Caraibe și ale coastei continentului american să-mi țină de urât.

Biblioteca e la parter și are ferestre cu vedere spre parc. Sunt zece culoare care pornesc din sala principală. Unele sunt pline de cărți de jos până sus; altele sunt ticsite de dulapuri și sertare cu documente, scrisori, hărți și tot felul de texte sistematizate din punct de vedere geografic, tematic și cronologic. În capătul bibliotecii se află o ușă dublă cu mânere de alamă. Încerc unul, dar ușa e încuiată. Observ pe perete un dispozitiv cu cifru, un cititor de amprente și un scaner pentru iris.

Dau peste o secțiune dedicată piraților din Caraibe. Printre copiile de acte juridice și condamnări la moarte, găsesc câteva xilogravuri cu pirați, tâlhari și corsari celebri, toți pozând ca niște regi. Într-un dosar de carton pe cale de a se dezintegra se află scrisori lungi trimise strămoșilor lui Esteban de către pirați faimoși, cum ar fi Henry Morgan, Francis Drake și Edward Teach, zis și Barbă Neagră. Unul dintre sertare e plin cu documente din SUA, de pe vremea când erau numai treisprezece colonii: scrisori, acorduri și chiar una dintre ciornele lui Thomas Jefferson pentru Declarația de Independență. După prânz, pe care îl iau singur sub o umbrelă pe terasa bibliotecii, descopăr secțiunea de texte nordice, unde se află o comoară de prime ediții rare și manuscrise originale, precum și corespondența înverșunată dintre Hamsun și Ibsen.

4

Esteban vine în bibliotecă spre seară. Pretinde că nu se aștepta să mă găsească acolo, de parcă intrase doar ca să își caute ceva captivant de citit înainte de culcare.

Îl întreb ce se află în spatele ușilor încuiate. Îmi spune că e o secțiune pentru care s-au luat măsuri speciale de securitate, fiindcă acolo sunt cele mai rare și mai valoroase cărți și documente.

De parcă un hoț ar putea fura doar atât de la Palatul Miércoles...

— Bjørn, în legătură cu manuscrisele pe care le-ai găsit în Islanda...

Iar începe.

— E vreo problemă cu banii?

Întrebarea lui mă surprinde atât de tare, încât nu îmi vine niciun răspuns în minte.

— Dacă așa e, aș vrea să știi că am posibilitatea să te fac un om foarte bogat. Și atunci o să poți să faci lucruri mult mai captivante decât să fii lector la Universitatea din Oslo.

— Îmi place slujba mea.

— Noua ta viață o să-ți placă și mai mult.

— De ce e așa de important manuscrisul?

— Mi-ar completa colecția.

Nu era o minciună, dar nici întregul adevăr.

— Dă-mi timp de gândire.

N-am nici cea mai mică intenție să îi vând ceva. Dar am nevoie de mai mult timp – timp să înțeleg totul.

După expresia de pe chipul lui când mă privește, ai putea crede că tocmai a semnat un contract și așteaptă să se usuce cerneala.

5

Mi-am lăsat mobilul în sertarul de la noptieră. Profesorul Llyleworth m-a sunat de opt ori și mi-a lăsat un mesaj:

Hassan și Stuart Dunhill eliberați. Sună-mă!

Nu apuc să sun decât o dată, că profesorul și răspunde. Îmi spune că Stuart și Hassan au fost eliberați de un tribunal districtual din Washington, DC.

— Cum e posibil? întreb.

— Curtea a evaluat probele și a ajuns la concluzia că procurorul districtual nu avea nimic solid împotriva lor. Nimic.

Nici Stuart, nici Hassan nu erau înarmați când au fost arestați. Avocații lor au pledat convingător că ei fuseseră chemați doar ca intermediari la o afacere normală referitoare

la vânzarea unei colecții de documente din Evul Mediu. Nu știau că Laura și cu mine fuseserăm răpiți și nici că unii dintre oamenii de acolo erau înarmați. Da, cum să nu.

— Hassan e căutat pentru crime de război și asasinate, protestez eu.

— Hassan e mort.

— Ce? Ce-ai spus?

— Oficial, nu mai e în viață. Pașaportul lui, certificatul de naștere, ambasada irakiană și registrele internaționale, ba până și Curtea Supremă de Justiție de la Haga au confirmat că identitatea acuzatului este cea de Jamaal Abd-al-aziz. Avocatul a adus un certificat de deces valabil pentru Hassan.

— Dar...

— Nu mă întreba pe mine. Dar faptul că cineva a reușit să manipuleze toate registrele astea spune multe. Până și fotografiile lui Hassan au fost schimbate. Curtea nu l-a crezut pe procuror.

— Dar totul e o operațiune de acoperire.

— Judecătorul n-a putut fi influențat.

— Atunci trebuie să-l fi mituit șeicul. Cu câteva milioane.

Îl întreb pe profesor unde sunt Stuart și Hassan acum, dar nu știe.

— Dacă te consolează cu ceva, ceilalți din grup au rămas în arest. Toți aveau pistoale neînregistrate, ilegale.

— Slabă consolare.

— Liniștește-te, Bjørn, n-au de unde să știe unde ești.

— Nu sunt așa sigur de asta.

— Trebuie să respecți regimul. Drepturile constituționale sunt și pentru, și împotriva noastră.

— Dar cu siguranța mea cum rămâne?

— Palatul Miércoles este probabil cel mai sigur loc în care ai putea să te afli acum.

Biblioteca Sfântă

1

— Beatriz, pot să te-ntreb ceva?

— Bineînțeles.

M-a invitat la cină și stăm lângă fereastra din sufrageria ei. Își are propriul apartament la capătul nordic al palatului. Suntem doar noi doi, Beatriz și cu mine. E de mirare.

— Ce e după ușile încuiate din bibliotecă?

— Alte cărți.

Bucătarul a pregătit un preparat vegetarian constând din sparanghel fiert, roșii, ardei la grătar și orez condimentat. Beatriz mănâncă piept de prepeliță marinat în vin alb. Își ridică paharul. Bem împreună.

Nu e în apele ei. Încearcă să zâmbească de parcă n-ar avea nicio grijă, dar ceva o macină. Digul se sparge când îmi mănânc ultimul sparanghel. Mai întâi se uită în farfurie la ce a mai rămas din pieptul de prepeliță. Apoi își ridică ochii la mine.

— Te gândești să-i dai manuscrisul?

Mestec încet. Sparanghelul a fost întotdeauna una dintre legumele mele preferate. Nu trebuie fiert prea mult, și tot rămâne tare când îl bagi în gură.

— Cui? Nu l-am promis nimănui.

— Lui Esteban. A spus c-o să-i vinzi manuscrisul.

— Atunci m-a înțeles greșit. A zis că are nevoie de el și eu i-am spus că mă mai gândesc. Asta-i tot. Manuscrisul nici nu-i al meu. De ce i-aș vinde ceva ce nu-mi aparține?

— O să-ncerce să te ispitească așa cum știe el, cu milioane de dolari.

— Nu-mi pasă prea mult de bani.

— O să te păcăleaască el cumva. Nu-l lăsa pe Esteban să pună mâna pe manuscris.

Beatriz se șterge la colțurile gurii cu un șervet de pânză cu monograma familiei.

— Ca să fiu absolut sincer, Beatriz, nu prea înțeleg ce încerci să-mi spui.

Se uită pe fereastră. Copacii inundați de lumină scânteiază pe cerul albastru-închis al nopții. Lampa de pe terasă atrage roiuri de insecte și le ține prizoniere.

— Nu trebuie să ai încredere în Esteban. Niciodată.

— E fratele tău.

Ceva se aprinde în străfundurile ființei sale și se reflectă în ochii ei.

— Poți să-ți închipui cum e să aparții unei familii de trădători și mincinoși?

Pot, de fapt. Înainte să moară, mama m-a întrebat dacă am iertat-o pentru ce i s-a întâmplat tatei când a căzut de pe versantul din Telemark. Am mângâiat-o pe obraz și i-am zis că bineînțeles că o iert. Dar era o minciună.

Nu-i spun asta lui Beatriz. Nu acum. Însă ea tot întinde mâna și și-o pune pe a mea. O mână grațioasă, cafenie, peste una albă ca brânza.

— Esteban spune că ți-a zis totul.

— Da, dar nu tot adevărul.

— Nu, nu tot.

Rămânem tăcuți un timp.

— Când te uiți la mine, e greu să-ți închipui că mă trag din vikingi, spune ea. Nu, nu trebuie să spui nimic. Genele din Caraibe le-au învins de mult pe cele nordice din mine. Îmi strânge un pic mâna, apoi îi dă drumul. E foarte dureros să-ți fie rușine de familia și strămoșii tăi.

— Ai vreun motiv să-ți fie rușine?

— Nici nu-ți închipui...

— Eu unul aș fi mândru de statornicia strămoșilor tăi. Gândește-te măcar la sutele de ani în care au apărat mumia.

Ea scoate un râs scurt, tăios – exact răspunsul pe care l-ar da o prostituată când unul dintre clienții ei fideli ar întreba-o dacă îl iubește.

— Pot să-mi închipui ușor ce ți-a spus Esteban.

— M-a mințit?

Ușa se deschide și un alai de chelneri intră să ia farfuriile murdare și să servească desertul: fructe de pădure cu înghețată de vanilie făcută în casă. Toarnă vin dulce în pahare mici de cristal și apoi închid ușile după ei atât de încet, încât trebuie să mă uit în jur ca să fiu sigur că au plecat.

— Da, minte. Fără îndoială că mult din ce a spus e adevărat. Cea mai mare parte, probabil. Dar a mințit în legătură cu lucrul cel mai important.

— De ce?

— Esteban a fost intoxicat de trecut.

— Ce vrei să spui?

— Cu toții suntem rezultatele alegerilor făcute de strămoșii noștri.

— Dar avem și noi o voință proprie.

— Pe unii îi strică propria voință.

— Pe Esteban?

— Pe fratele meu l-au stricat secole de trădare, jumătăți de măsură și lipsă de principii.

Scoate cuvintele cu greu, de parcă fiecare ar fi o ghiulea cu lanț.

Mă uit la ea mirat și stânjenit în timp ce sug o căpșună caldă. Furia reprimată îi împurpurează obrajii.

— Ce încerci să-mi spui, Beatriz?

Plimbă o afină cu furculița de argint prin înghețata topită. Ochii i se umplu de lacrimi.

— Cum crezi că și-au permis strămoșii mei să construiască așa un palat ca ăsta?

— Aurul incașilor?

Râde fără zgomot.

— Sunt sigură că aurul de la incași și azteci a fost de ajutor. Paznicii s-au aliat cu conchistadorii și, fără să-și dezmintă sângele de vikingi, au jefuit insulele din Caraibe și continentul de toate bogățiile. León, Velázquez, Cortés, Pizzaro, de Soto, de Coronado – pe toți i-am însoțit. Potrivit legendei, strămoșii mei au fost de fapt aceia care au găsit orașul sud-american al aurului, El Dorado. Se pare că averea noastră provine din El Dorado.

— Dar El Dorado nu e un mit?

— Așa se spune. Dar cine știe? Bazele averii incredibile a strămoșilor mei au fost puse în secolele al XVI-lea și al XVII-lea. O mulțime de bani veneau din incursiunile conchistadorilor, dar primeau sume considerabile și din Europa.

— De la cine?

— De la cea mai puternică instituție din Europa secolului al XVII-lea.

— Care?

— Să-ți pun o întrebare: câte secole crezi că frăția Paznicilor a fost loială lui Asim și misiunii lui?

Nutream de câtva timp speranța că Esteban e un Paznic, unul care onorase cu loialitate promisiunea făcută de străbunii săi.

— Străbunii mei au fost niște trădători, Bjørn. L-au trădat pe Asim; i-au trădat pe toți cei care și-au dat viața. Și-au trădat misiunea.

— Cum?

— Mulți cred că Cristofor Columb a adus depravarea și decadența europeană în America. Faptul că Europa a descoperit America a însemnat decăderea popoarelor băștinașe. A marcat, totodată, și declinul Paznicilor. Erau corupți, cu toții. De bani, de putere, de statut social. Esteban și cu mine provenim dintr-o familie de hoți și lepădături.

Nu știu ce să spun.

— Caraibele n-au fost niciodată destinația finală a Paznicilor, continuă ea. Aveau de gând să se întoarcă în Europa. Aveau nevoie de vânturile prielnice, care să-i poarte spre casă. Și totuși, au rămas aici. Te-ai întrebat vreodată de ce?

— De ce?

— Lăcomia.

— Nu înțeleg...

— Într-un fel, bănuiesc, au continuat să fie Paznici, dar și-au schimbat stăpânul. Au păstrat aceeași taină, dar pentru altcineva.

— Cine?

— E simplu ca doi și cu doi.

— N-am fost niciodată bun la matematică.

— Au rămas aici în Santo Domingo, în palatul construit de cei mai buni arhitecți și ingineri din Europa. Și-au luat nume spaniole. Unii dintre Paznici au stat chiar aici, în Palatul Miércoles. Strămoșii mei. Alții s-au întors în Europa pe corăbiile negustorilor spanioli. Toți au primit titluri nobiliare, proprietăți întinse și mai mulți bani decât visaseră vreodată. Puținii care au protestat au fost uciși. Pe cei mai vrednici i-a omorât Inchiziția la ordinele directe ale Vaticanului. Singurii care au supraviețuit au fost cei care și-au călcat făgăduielile făcute cândva. Descendenții lor trăiesc și astăzi în castele din Italia, Franța și Spania.

— Cine a pus totul la cale?

— Pe vremea când Paznicii au ajuns pentru prima dată la Santo Domingo, papă era Iuliu al II-lea. Este cunoscut pentru multe lucruri. A fost supranumit *Il Papa Terribile*[19]. Era o persoană autoritară, intrigantă. În 1506 a înființat Garda Elvețiană, care îi păzește pe papă și Vaticanul și în zilele noastre. El a început să ridice Bazilica Sfântul Petru așa cum o vedem astăzi. L-a angajat pe Michelangelo să picteze tavanul Capelei Sixtine. Tot lui Michelangelo i s-a comandat și mormântul papei, cu celebra statuie a lui Moise.

— Încă nu văd legătura.

— Legătura e Vaticanul.

— Dar de ce? Cu tot respectul, vorbim acum despre mumie, suluri de papirus și o incursiune a vikingilor.

— Nici Asim, nici Paznicii n-au bănuit însemnătatea a ceea ce ascundeau. Fără să știe, păzeau o mumie și un manuscris care aveau să schimbe felul în care lumea înțelegea iudaismul, creștinismul și mahomedanismul.

Nu știu cum să reacționez. Cuvintele ei sună pompos și neverosimil.

— Sper să nu fiu lipsit de respect dacă spun că toate astea mi se par un pic exagerate.

Își înfige furculița în afină și o mănâncă.

— Ce fel de taină poate atinge asemenea proporții? întreb eu. Era mumia un zeu? Încerc să râd, dar nu scot decât un croncănit sec.

Beatriz ia o gură de vin și închide ochii. Lumina blândă îi estompează ridurile și o face să pară tot așa de tânără ca atunci când dansa în lumina lunii la Haight Ashbury.

— Trebuie să te întreb ceva, Bjørn.

— Întreabă-mă.

— Manuscrisul... Se oprește, de parcă nu și-ar găsi cuvintele.

— Da?

— Ce știi despre el?

— E încă în curs de traducere.

— Sper că l-ai ascuns bine.

— Bineînțeles. E pe mâini bune.

— Ai o copie?

Iată o întrebare pe care Esteban nu mi-o pusese niciodată.

— Desigur.

Rămâne cu gura căscată.

— Ai vrea s-o vezi? o întreb și îi întind mâna.

Dau drumul unuia dintre computerele din bibliotecă și intru în contul de Gmail deschis de Sira Magnus. În inbox, sub *Codex Snorri*, e mailul lui Thrainn cu versiunea digitală a Manuscriselor de la Thingvellir.

— O, Doamne! exclamă Beatriz când deschid documentul pdf.

Pergamentul apare pe ecranul plat, citeț și pregnant.

— Custodelui n-o să-i vină să-și creadă ochilor! Crezi că... Ezită. Aș putea să-l scot la imprimantă?

Apăs pe Print. Ea mă strânge de umăr în semn de recunoștință. Imprimanta cu laser se trezește la viață.

— De fapt, nu mi-ai răspuns la întrebare, îi spun eu după ce termin de printat documentul.

— Ce întrebare?

Fac un semn cu capul înspre ușile încuiate.

— Aaa, asta. Vino!

Mă trage spre ușă, unde se uită în scanerul pentru iris până se aprinde becul verde. Apoi formează un cod. Încuietorile bâzâie și ușa cea grea se deschide.

2

Intrăm într-o atmosferă de mister și vremuri străvechi. Frescele de pe pereți și tavan zugrăvesc evenimente importante din Biblie. Dacă nu aș fi știut că nu a fost așa, poate mi-aș fi închipuit că Michelangelo trecuse pe aici cu paleta și pensulele sale. Trei candelabre atârnă de tavanul boltit. Pe rafturi și în nișe sunt icoane și relicvarii. Îmi răsună în urechi ecouri ale cânturilor gregoriene. Pe peretele din spate atârnă o cruce cu Isus răstignit. *Elí, Elí, lemá, sabaktáni?* „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" Într-o casetă de sticlă așezată pe un piedestal înalt, văd o coroană de spini. Doar nu o fi chiar *acea* coroană de spini! Nu reușesc să întreb. Sub cruce, pe o masă acoperită cu pânză albă, lumânări lungi și albe ard într-un menorah, un sfeșnic cu șapte brațe. Pe pereți, printre fresce, sunt dulapuri cu rafturi încărcate de cărți, cu uși de sticlă și sertare. Ferestrele adâncite sunt prevăzute ci grilaje de fier forjat, iar pe tavan este montată o cameră de supraveghere.

— Bine ai venit în Biblioteca Sfântă, spune Beatriz. Aici ținem cele mai rare și mai de preț comori ale noastre.

Ne plimbăm prin cameră pe o traversă din mochetă moale ca mușchiul.

Beatriz se oprește în fața unui dulap. Scoate un codice cu scoarțe de lemn. Eu stau în spate și mă uit peste umărul ei.

Îl deschide cu multă grijă.

— Ăsta e textul original al *De Transitu Virginis*, despre Adormirea Maicii Domnului, scris în jurul anului 169 d.H. de Sfântul Melito din Sardis. Întrucât Maria îl născuse pe Fiul lui Dumnezeu, nu putea să moară de o boală trupească, așa că, atunci când i-a sosit ceasul, și-a încredințat corpul și sufletul cerurilor.

Mă uit la texte cu respect și admirație, fiecare fiind scris cu iubire și credință.

Beatriz trece la altă secțiune și deschide un alt sertar. Pe o perniță de mătase văd două monede de aur.

— Monedele astea sunt atribuite Sfântului Nicolae din Myra sau Sfântului Nicolae, cunoscut mai degrabă ca Moș Crăciun în zilele noastre. A salvat un bărbat și pe cele trei fiice ale sale de la sărăcie și prostituție aruncându-le trei pungi cu bani de aur pe fereastră și pe horn, în taină.

Dintr-o masă de scris aurită scoate o casetă. Acolo, între două plăcuțe de sticlă, se află un pergament ferfenițit.

— Ăsta-i ordinul pentru crucificarea lui Hristos, scris de Pilat din Pont.

— Cum de-ați reușit să aduceți toate lucrurile astea?

— Am fost întotdeauna în relații bune cu Vaticanul. Papii, cardinalii și episcopii au recurs la serviciile noastre. Când

dezbaterile religioase devin foarte aprinse, este uneori indicat să scapi de unele documente pe care nu vrei să pună mâna adversarii. Palatul Miércoles este un loc mai sigur chiar decât Arhivele Vaticanului. Arhivarii și cardinalii perfizi sunt mereu un pericol pentru Vatican. Au avut întotdeauna încredere în noi, și pe bună dreptate.

— De necrezut, Beatriz, absolut de necrezut!

— Nu tot ce e aici e de la Vatican. Am cumpărat și noi manuscrise, scrisori, cărți, codice și pergamente de pe piața liberă și de pe cea neagră. Am finanțat excavații. Am mituit arheologi, exploratori și aventurieri. Și, punând comorile astea la loc sigur, am împiedicat măcar să se piardă.

— Pentru oamenii de știință și marele public e totuna dacă sunt ținute sub cheie aici la Palatul Miércoles sau la șeicul Ibrahim în Emirate.

— Șeicul ne-a luat multe manuscrise de sub nas. Dar fără îndoială că și el poate spune același lucru despre noi. Hai, vreau să-ți fac cunoștință cu cineva.

3

E un bărbat așa de înalt, de slab și de palid, încât în contre-jour sigur s-ar face nevăzut. Tenul îi e la fel de alb ca al meu. Poate că de asta simt imediat o afinitate cu el. Pot să fac o hartă cu petele de la ficat de pe țeasta lui, care se văd prin șuvițele de păr cărunt. Nasul îi e coroiat și ascuțit. Întreaga sa ființă privește înlăuntrul său, la o lume pe care nu a dezvăluit-o niciodată nimănui.

Dormitorul îi este totodată și birou. Când batem la ușa lui, îl găsim bând o ceașcă de ceai la biroul lui îngropat în hârtii, cărți și documente.

— El e Custodele, spune Beatriz în chip de prezentare. Așa îi spunem, Custodele.

Custodele îmi întinde o mână descărnată. E ca și cum ai strânge mâna unui schelet.

— Am citit despre dumneata, spune el cu o voce la fel de uscată și fragilă ca hârtia de pe biroul lui.

Beatriz își pune cu afecțiune brațul pe după umerii lui osoși.

— Suntem prieteni vechi. Îl știu de-o viață. A fost prima mea dădacă. În timp, a devenit prietenul și mentorul meu. Stă și lucrează la Palatul Miércoles din 1942, când a fugit din Varșovia...

— Eram copil pe atunci, să nu uităm!

— ...Și a ajuns până la urmă aici, după ce a fost la Copenhaga, Boston și Havana. Într-un rar moment de compasiune, tatei i s-a făcut milă de el. Custodele e cel care

mi-a stârnit interesul pentru istorie și teologie. Și pentru toate minciunile alea ascunse în manuscrise.

— Înțeleg că împărtășiți aceeași pasiune pentru comorile trecutului, spune Custodele. Vorbește încet, aproape în șoaptă, ca vântul ce răsfoiește paginile unei cărți uitate pe o bancă în parc. Când ni se întâlnesc privirile, mă simt de parcă ar deschide o ușă spre străfundurile ființei mele și, preț de o clipă halucinantă, mi se pare că văd pe un coridor nesfârșit, plin de cărți acoperite de praful așternut de-a lungul secolelor. Apoi iluzia piere și văd că ochii lui lăcrimoși sunt plini de vinișoare sparte.

Custodele își înclină capul.

— Beatriz e o femeie minunată, nu-i așa? Fii recunoscător Cerului pentru prietenia și devotamentul ei.

Nu sunt încă prea sigur ce ar trebui să spun. Sub aparența de politețe, simt o ușoară ironie și mi se pare că mă pune oarecum la încercare.

— Când eram în străinătate, Custodele era cel care mă suna și îmi trimitea scrisori, ținându-mă la curent cu ce se mai întâmpla la palat. Și de câte ori mă întorceam acasă, pe Custode abia așteptam să-l revăd.

Custodele se uită curios la foile printate pe care le ține Beatriz în mână. Ea dă din cap imperceptibil. El își mușcă buza de jos. Ea îi întinde foile. El le ia cu mâini tremurânde. Își scoate o pereche de ochelari din buzunarul de la piept și se chiorăște la foi cu respirația tăiată. Ochii i se plimbă peste rânduri.

— În sfârșit! zice el de mai multe ori în șoaptă. Își ridică privirea spre Beatriz. Asta e!

4

Custodele umple trei pahare cu vin de Xeres. Beatriz și cu mine stăm pe patul lui. El s-a așezat pe un scaun de lângă birou.

— Regele viking Olav nici măcar nu știa ce furase, spune Custodele. Vinul îi lăsase o pată umedă pe buza de sus. Voia numai racla de aur, nu papirusurile.

— Avem manuscrisul original aici la palat, îmi spune Beatriz.

— Esteban susținea că nu e nimic deosebit în el.

— Esteban a mințit.

— Am putea să-l vedem?

— Nu-i așa de simplu. Doar Esteban și cu mine avem acces la el. O măsură de siguranță. De fiecare dată când se deschide ușa, serviciul de pază face o însemnare într-un registru. Esteban ar începe să-și pună întrebări.

— Din păcate, manuscrisul original nu e complet, spune Custodele. Aerul uscat din deșertul egiptean păstrează perfect papirusul. Dar aerul umed din Norvegia și Islanda, ca să nu spunem mai mult, nu e așa de bun. Părți din papirus s-au dezintegrat, așa că manuscrisul are o mulțime de lacune. O mare porțiune e ilizibilă. Ca să-l putem citi cum trebuie și apoi traduce, avem nevoie de copia intactă de la Thingvellir.

— Poți să-mi spui odată ce este așa deosebit la manuscrisul ăsta?

— Este originalul unui text biblic.

— Asta am înțeles deja. Dar ce conține de sperie așa de mult Vaticanul?

Custodele se ridică și ne umple din nou paharele pe jumătate goale, apoi pune la loc dopul sticlei.

— Să-i sperie... Hmm, nu-i așa simplu. Acum o mie de ani, Vaticanul avea vederi diferite de cele de azi. Nu știu prea bine cum s-ar fi împăcat cu gândul dacă manuscrisul ar fi fost descoperit în zilele noastre. Dar acum o mie de ani, a intrat în panică.

— De ce?

— Pentru că, de-a lungul secolelor, Biserica a răspândit iluzia că Biblia este cuvântul Domnului.

Există un pic de sfidare în vorbele lui.

— Păi nu ăsta e scopul Bisericii? întreb.

— Tocmai de-asta autoritatea Bisericii și a Bibliei s-ar duce pe apa sâmbetei dacă Vaticanul ar recunoaște că Biblia este... ei bine, o colecție de povești bune și edificatoare, scrise de oameni, modificate de oameni, culese și alese de oameni. Și nimic mai mult.

— Toată lumea știe că Biblia nu poate fi luată ad litteram. Biblia e ceva mult mai măreț. Nu mai sunt mulți oameni acum care să creadă tot ce scrie în Biblie.

— Așa să fie? Întreabă-i pe homosexuali. Pe femei. Timp de două mii de ani, interpretările Bisericii ne-au fost trâmbițate și băgate în cap. Ai fi surprins să vezi câți oameni citesc Biblia ca pe cuvântul Domnului către noi, muritorii, de parcă Dumnezeu ar fi scris-o cu mâna Lui. Unii creștini privesc Biblia ca pe un izvor de cunoaștere, venerație și contemplare. Și totuși, chiar forțele care au inițiat cruciadele, Inchiziția și sclavia prosperă încă și în zilele noastre.

— Credeam că totul s-a schimbat odată cu Luther.

— Păi... Ce are Pavel de spus despre homosexualitate? Același apostol care propovăduiește iubirea, iertarea și mila condamnă homosexualitatea, iar convingerea asta e susținută de mulți dintre capii Bisericii. Vorbește precipitat. Ce crezi c-

ar fi avut Isus de spus despre ura pe care le-o trezesc homosexualii unora dintre creștini?

— Pavel a trăit în altă epocă, susțin eu.

— Exact! Ceea ce demonstrează că Biblia aparține unei epoci revolute. În zilele noastre, Biserica a început să condamne aceeași sclavie pe care pe vremuri o încuraja din toată inima. Dar homosexualii sunt încă persecutați cu toată fervoarea.

Această izbucnire îl vlăguiește pe Custode, care se sprijină de birou.

— Te simți bine? îl întreabă Beatriz.

— Da, da, da!

— Custodele își iese repede din fire, îmi spune ea. Dar sunt de acord cu el. Biblia e o capodoperă literară și mitologică. Care a aparținut unei epoci, unei lumi și unor oameni. Astăzi, putem să alegem dacă s-o citim ca pe un mesaj religios sau un manifest filosofic. Faptul că Biblia este sau nu considerată cuvântul Domnului depinde în întregime de credința cititorului. Autoritatea Bibliei este strâns legată de puterea și de infailibilitatea textului.

Beatriz se oprește, însă intervine Custodele:

— Biblia a fost aprobată de întemeietorii Bisericii acum peste o mie cinci sute de ani. Și de atunci, papi și clerici, preoți și propovăduitori, cu toții au susținut-o ca fiind absolută. Să critici Biblia înseamnă să-L negi pe Dumnezeu. S-au purtat războaie pentru a apăra și răspândi cuvântul Domnului. Milioane de oameni au fost omorâți în numele Bibliei.

Custodele are un acces de tuse, așa că apuc să strecor și eu o întrebare.

— Cum subminează Manuscrisele de la Thingvellir toate astea?

Până își revine Custodele, îmi răspunde Beatriz.

— Textele fundamentale ale iudaismului, ale creștinismului și ale mahomedanismului sunt cele cinci cărți ale lui Moise. Facerea, povestea patriarhilor, Exodul, Canaan, Cain și Abel, legile, preceptele și Cele Zece Porunci, toate povestirile de la baza moștenirii noastre culturale. Îl bate pe spate pe Custode cât încă tușește. Moise este unul dintre cele mai influente personaje din istoria omenirii. Credințele împărtășite de jumătate din populația globului au izvorât din cuvântul lui. Atotputernicul Dumnezeu ce apare în cele cinci cărți ale lui Moise este același zeu venerat de creștini, evrei și musulmani.

Custodele a reușit să-și regleze din nou ritmul respirației și își golește dintr-o înghițitură paharul cu vin de Xeres.

— Ce s-ar întâmpla dacă cineva ar dovedi că totul a fost o înșelăciune?

— O înșelăciune? repet eu ca un ecou. Cum adică?

— Cum ai reacționa dacă ți-aș spune că acele Cărți ale lui Moise sunt apogeul a numeroase texte și idei din antichitate?

— Dar ăsta nu-i unul dintre primele lucruri pe care le învață studenții în teologie la universitate?

— Dar nu-i ciudat că țin pentru ei informația asta? Majoritatea oamenilor nu știu că de fapt cele cinci cărți ale lui Moise sunt un amestec de mituri babiloniene, feniciene și de povești hitite și egiptene, îmbinate cu zugrăvirea unui zeu autocrat, pentru a se crea o religie monoteistă. Și un nou stat. Mulți ar respinge asta ca pe un mit, o teorie a conspirației cusută cu ață albă. Unii – experți, teologi critici și oameni de știință – ar admite că *Vechiul Testament* este, în mare măsură, exact asta: o colecție unică de texte străvechi, într-o nouă formă și cu altă etichetă.

— Ai putea, desigur, să ignori toată chestiunea, dacă ești convins că Biblia este cuvântul Domnului, se bagă în vorbă Beatriz.

— Sau ai putea să vezi Biblia ca pe produsul viziunii unei culturi despre un trecut mitic și un viitor idealizat, sugerează Custodele. Visul etern al omenirii, care aspiră la frumusețe și splendoare. Vă mai pun vin?

Scoate iar dopul. Îi întind paharul, pe care îl umple ochi. Beatriz mai are jumătate de pahar și îl acoperă cu mâna.

Custodele continuă, punând jos sticla.

— Imaginați-vă... Imaginați-vă că ar veni cineva cu probe incontestabile despre felul în care au luat naștere cărțile lui Moise și noua religie.

— Ce fel de probe ar fi astea?

— Manuscrisele de la Thingvellir!

Beatriz și Custodele se uită chiorâș la mine, provocându-mă.

— Există două miliarde de creștini în lume, și jumătate dintre ei sunt catolici, afirmă Custodele. Sunt un miliard și jumătate de musulmani. Paisprezece milioane de evrei. Pentru mulți dintre ei, cărțile lui Moise reprezintă temelia credinței lor. Moise a netezit calea pentru Isus și Mohamed.

— De-asta e manuscrisul ăsta atât de important, explică Beatriz. Spune altă poveste.

— Papa n-ar ieși niciodată în față să spună că Scripturile susținute de întemeietorii Bisericii sunt incomplete! exclamă Custodele. N-ar putea să spună niciodată că Biblia ar trebui rescrisă. Ar fi de neconceput! N-ar spune niciodată că în *Vechiul Testament* sunt greșeli care trebuie corectate. Și-ar

înjunghia în inimă toți predecesorii din ultimii două mii de ani. Și ar recunoaște că Biblia, în pofida măiestriei sale literare, nu este cuvântul Domnului, ci, de fapt, al omului.

— Biblia ar deveni o frumoasă carte de povești, bine scrisă, plină de viziunile unor oameni despre un zeu și un Paradis după care tânjim cu toții, spune Beatriz.

— Și care este, de fapt, doar o iluzie, concluzionează Custodele.

19 „Papa cel Groaznic“ (it. în original).

A șasea carte a lui Moise

1

Ne-am mutat pe terasă. Beatriz a adus cu ea niște vin, o lumânare imensă și pătrată și un aparat împotriva țânțarilor, care mă deranjează mai mult decât insectele. Custodele a intrat să aducă trei pahare.

— De ce e așa de pornit? zic eu și fac un semn spre ușa terasei.

— În timpul războiului, el și părinții lui au vrut să se adăpostească într-o biserică din Varșovia. Preotul i-a refuzat. Nu voia să ofere găzduire unor evrei. Un paracliser a ieșit pe stradă și le-a spus de ei unor soldați. Taică-său a fost împușcat pe treptele bisericii, iar maică-sa a fost trimisă într-un lagăr de concentrare, unde a murit. Doar Custodele a reușit să scape cu viață. Avea zece ani pe atunci.

Custodele se întoarce cu paharele.

— Ce tăcuți sunteți, remarcă el pe când deschide sticla cu vin și toarnă în pahare.

— Tu trăncănești cât pentru toți, îl tachinează Beatriz și aprinde lumânările.

— Sunt doar o fire pasională, i-o întoarce el.

Ridicăm paharele și ciocnim.

Custodele se trântește într-unul dintre fotoliile de pe terasă și se uită cu luare-aminte la roșul vinului.

— Mai suportați o prelegere? întreabă el cu umor.

— Am de ales? zic eu chicotind.

— Nu, răspunde Beatriz.

2

Custodele răsucește paharul în mână și îl pune jos.

— Biblia… E atât de ușor să ne închipuim că Biblia e ceva sfânt, limpede și coerent! Când de fapt e rezultatul prelucrării unor texte, e influențată de credințele personale ale editorilor săi, precum și de planurile lor politice și teologice. Nu există o Biblie pe care să o accepte toți credincioșii. Evreii, creștinii, ortodocșii, catolicii, protestanții – cu toții au câte o versiune a Bibliei. Pe scurt, Manuscrisele de la Thingvellir sunt o copie în ebraică și o traducere în coptă a unei colecții de texte antice. Poți s-o consideri o primă ciornă. Un text brut. Neredactat. Ulterior mai mulți scriitori au editat, au

schimbat și au adaptat textele ca să facă din ele o poveste coerentă.

— Iar povestea se numește Tora sau cele cinci cărți ale lui Moise, spune Beatriz.

Mă trece un fior.

— Manuscrisele de la Thingvellir, continuă Custodele, sunt textele originale pe care se bazează cărțile lui Moise.

— Textele originale ne dezvăluie nu numai cum au evoluat cele cinci cărți ale lui Moise, verset cu verset, pagină cu pagină, dar și ce s-a lăsat deoparte, explică Beatriz.

— Uau, exclam eu. Poate ar fi trebuit să fi spus ceva mai memorabil, dar altceva nu mi-a venit în minte.

— Și mai e ceva, adaugă Beatriz. Textele mai conțin o carte.

— Încă o carte? La ce te referi?

Ea încuviințează din cap.

Custodele ia o gură de vin.

— Manuscrisul conține și a șasea carte a lui Moise.

3

Îmi ia ceva timp să mă adun. O carte necunoscută a lui Moise. Ce supoziție ridicolă! În același timp, are sens. Toate secretele acestea, șeicul și Hassan, Vaticanul, serviciile secrete... Toate pistele moarte duceau acum undeva.

— Știu că e greu de crezut, spune Custodele.

Undeva în oraș se aude o împușcătură. Sau o țeavă de eșapament.

— Tot ce am reușit să descifrăm până acum sunt niște extrase incomplete din manuscrisul original și parțial degradat pe care îl avem aici la palat. De-asta Manuscrisele de la Thingvellir sunt atât de importante. Pentru că în ele se află textul original, cuvânt cu cuvânt.

— Și potrivit fragmentelor incomplete, spune Custodele, această a șasea carte a lui Moise este despre copilăria și tinerețea lui. Conține precepte care ar avea un impact considerabil asupra iudaismului, a creștinismului și a religiei islamice. Dumnezeu spune mai multe despre cine este, explică de ce a creat lumea și ce așteaptă de la omenire. Sugerează că mai sunt și alți zei, dar că el este creatorul omenirii și al lumii.

— Dumnezeu vorbește de viziunile pe care aveau să le aibă gnosticii și catarii mult mai târziu, a intervenit Beatriz. A șasea carte a lui Moise conține destule informații cât să slăbească puterea Bisericii și a clerului. Dumnezeu îi condamnă pe toți cei care Îi interpretează greșit spusele. Cu toții îl avem în noi pe Dumnezeu, cu toții nutrim în inima

noastră adevărata credință. „Cel mai sfânt templu e acela care sălășluiește în inima ta”, așa scrie acolo. Dumnezeu îi spune lui Moise să se ferească de falșii profeți care se folosesc de Biserică pentru a-și extinde influența.

— Patru capitole sunt dedicate Satanei și trei îngerilor și arhanghelilor mai mult sau mai puțin cunoscuți. Dumnezeu spune despre Satana că e fiul Lui căzut și vorbește de el cu o mare dragoste paternă. *Răul* este de fapt absența divinității.

Iau o gură de vin și încerc să țin pasul.

— A șasea carte a lui Moise o să ne schimbe complet percepția asupra celorlalte cinci, spune Custodele. Cineva a omis a șasea carte din motive pe care nu le cunoaștem încă. Dacă ar fi inclusă în canon, asta ar constrânge cele trei mari religii ale lumii să-și adapteze parțial credința la noua Scriptură.

— În ce fel?

— Asta vom ști numai după ce citim textul integral. Am face doar presupuneri dacă am trage concluzii pe baza traducerilor făcute până acum. Iată de ce depindem atât de mult de Manuscrisele de la Thingvellir… Scoate din buzunar o bucată de hârtie cu următoarele rânduri:

> *Când te rogi Domnului Dumnezeului tău, El e… (ilizibil) și vei găsi… (ilizibil) este unul, deci e… (ilizibil) a creat. Vei… (ilizibil)… deja găsit… și e… (ilizibil)*

— Am tradus bucățile lizibile din manuscrisul original degradat, ne lămurește Custodele. Dar ca să completăm spațiile libere acolo unde s-a distrus papirusul, avem nevoie de copia lui Asim. Textul e aproape de neînțeles când lipsesc atâtea informații.

4

Moise și israeliții au rătăcit prin sălbăticie timp de patruzeci de ani. Am un respect profund pentru ei. Propria călătorie prin sălbăticie începe deja să își ceară birul, și nici măcar nu a luat sfârșit.

Custodele intră și iese cu o ediție veche, legată, a *Vechiului Testament*. Răsfoiește paginile subțiri cu degetele sale lungi.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem dacă e să citim, să înțelegem și să interpretăm corect cărțile lui Moise este să recunoaștem că nu au fost scrise de Moise. Apoi citește: „Moise, robul Domnului, a murit acolo, în țara Moabului, după porunca Domnului. Și Domnul l-a îngropat în vale, în țara Moabului, față în față cu Bet-Peor. Nimeni nu i-a cunoscut mormântul până în ziua de azi. Moise era în vârstă

de o sută douăzeci de ani când a murit; vederea nu-i slăbise, și puterea nu-i trecuse."[20] Moise a scris asta? întreabă Custodele. Cum putea să-și descrie singur moartea și înmormântarea? Trece la o altă secțiune: „Moise însă era un om foarte blând, mai blând decât orice om de pe fața pământului."[21] Custodele chicotește. Oare cel mai blând om de pe Pământ ar scrie așa despre el?

— Asta nu dovedește nimic, îl contrazic eu. Chiar dacă Moise nu a scris toate cele cinci cărți ale lui Moise, nu înseamnă că n-a scris niciuna.

— Așa cred mulți, spune Beatriz, și anume că un editor a adus adăugiri manuscrisului lui Moise. Azi cei mai mulți teologi și preoți sunt de părere că nu Moise a scris cele cinci cărți.

— Dacă citești cele cinci cărți, continuă Custodele, ușor te pot pune pe gânduri repetițiile, numele diferite folosite pentru Dumnezeu și oameni, precum și versiunile contradictorii asupra acelorași întâmplări.

— În *Geneză* sunt două versiuni diferite ale Facerii, remarcă Beatriz.

— Două?

— Două povești similare legate între ele, ne lămurește Custodele. Apoi citește: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul. Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor." Așa a început Geneza, după versiunea pe care o știm noi. Numai că în același text a mai fost încorporată o poveste a Facerii – scrisă de altcineva și intercalată în prima versiune. Inserția s-a făcut atât de bine, încât cititorul nu observă că povestea începe din nou.

— Unde?

Custodele caută pasajul și mi-l arată:

— Uită-te și tu. *Geneza*, capitolul doi. Aici începe o *nouă* poveste a Facerii. Nu trebuie să fii teolog sau lingvist ca să-ți dai seama că fragmentul este o introducere la altă poveste, zice el și ne citește: „Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul și toată oștirea lor. În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse. Iată istoria cerurilor și a pământului, când au fost făcute. În ziua când a făcut Domnul Dumnezeu un pământ și ceruri, nu era încă pe pământ niciun copăcel de câmp și nicio iarbă de pe câmp nu încolțea încă: fiindcă Domnul

Dumnezeu nu dăduse încă ploaie pe pământ și nu era niciun om ca să lucreze pământul. Ci un abur se ridica de pe pământ și uda toată fața pământului. Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu."

— Nu-ți dai seama că e o introducere separată de istorisirea de sine stătătoare a Facerii? mă întreabă Beatriz.

Custodele adaugă:

— În prima versiune, Dumnezeu creează cerul și pământul, lumina și întunericul, apele și uscatul, plantele, păsările, peștii, animalele marine, pe cele terestre și, în cele din urmă, pe oameni. Bărbatul și femeia. În ordinea asta.

— În următorul capitol, preia Beatriz, ordinea este alta. Aici Dumnezeu creează mai întâi pământul, cerul și apele. Apoi creează omul, plantele, animalele și păsările, și la sfârșit o face pe femeie, pe Eva.

— Cum pot fi corecte ambele versiuni? întreabă Custodele.

— Și așa mai departe, spune Beatriz. Citește istorisirile despre Noe. Nu se leagă deloc. Într-un loc se spune că Moise se duce la Tabernacul înainte să-l construiască! Cartea lui Moise e plină de contradicții!

— Inadvertențe, o corectează Custodele. Greșeli.

Trebuie să mă duc la toaletă.

5

La întoarcere constat că au mai deschis o sticlă de vin. O molie se tot lipește de unul dintre felinarele de pe terasă. Luna strălucește printre frunze și o briză marină suflă prin parc.

Mă așez și iau o gură de vin. Beatriz și Custodele se uită la mine, încercând să-și dea seama dacă nu cumva am băut prea mult.

— Teologia e plină de „secrete" cunoscute, începe Custodele. Trage adânc aer în piept și apoi continuă. Teologii, rabinii și preoții au știut dintotdeauna de inadvertențele astea. Faptul că a existat mereu un adevăr măreț, dincolo de amănunte, a fost argumentul cu care contradicțiile au fost respinse ca nesemnificative. Încă din secolul al XVIII-lea au început teologii să spună că Moise nu ar fi avut cum să scrie cărțile lui Moise. Teologii știu asta de secole. Dacă te duci în orice facultate de teologie din lume, adevărul ăsta reprezintă piatra de temelie a cunoașterii Bibliei. Moise nu a scris Pentateuhul.

Beatriz se uită la mine pe când își bea vinul.

— Toate astea duc spre ipoteza științifică, spune Custodele.

— Sau la teoria IEPD, adaugă Beatriz.

— Adică?

— Cărțile lui Moise se bazează pe patru surse principale. I e de la „iehovist", E de la „elohist", P de la „preoțesc" și D de la *Deuteronom*, îmi explică Beatriz.

Strivesc un țânțar care mi s-a așezat pe braț.

— Lucrul la cele cinci cărți a început cu nouă sute de ani înainte de Hristos, și până în anul 400 î.H. au fost prelucrate câteva manuscrise care apoi au fost incluse în cinci cărți, ne spune ea.

— Autorii acestor cărți spun aceeași poveste, dar din perspective diferite. Custodele își încrucișează brațele. Povestesc în funcție de credințele lor religioase și de convingerile politice, iar pe urmă încearcă să schimbe și să corecteze versiunea precedentă.

— Ca o ironie a sorții, aceste versiuni diferite și contradictorii au fost apoi puse laolaltă, spune Beatriz zâmbind.

Se stinge o lumină la o fereastră nu departe de noi, în aripa servitorilor.

— Bazându-se pe cunoștințe de teologie, istorie, politică și lingvistică, teologii au separat toate capitolele și versetele din cele cinci cărți ale lui Moise și apoi au încercat să le pună din nou în contextele respective, a dezvoltat ideea Custodele. Numai că procedeul ăsta i-a făcut pe teologi să ajungă la concluzia că Pentateuhul derivă din surse mai complete chiar decât IEPD.

— Până la urmă, cine a scris cele cinci cărți ale lui Moise? îl întreb eu.

6

Îmi sună mobilul.

La început nu răspund. Nu sunt dependent de telefon. Și vreau să știu mai multe despre Moise. Apoi îmi amintesc că singurii oameni care au numărul meu sunt cei care au nevoie să dea de mine.

E profesorul Llyleworth. E necăjit. SIS a făcut niște cercetări din care a reieșit că un oarecare Jamaal Abd-al-aziz – cu alte cuvinte, Hassan – a plecat cu un avion al companiei American Airlines din Miami până la Santo Domingo în urmă cu o oră.

— De unde știe unde sunt? încep să mă bâlbâi.

— Șeicul e mai inteligent decât noi toți la un loc.

— Ce să fac?

— Rămâi unde ești. E cel mai sigur așa.

— Cel mai sigur? Când Hassan e pe drum?

— Am vorbit deja cu Esteban Rodriquez. Chiar acum se aduc întăriri pentru paza de la Miércoles.

Le spun Custodelui și lui Beatriz despre Hassan. Sunt de acord cu profesorul că ar fi mai periculos să plec decât să rămân.

— Orice-ai face, tot o să te găsească, îmi spune Beatriz. Măcar aici ești în siguranță.

Mă uit la parcul întunecat și nesfârșit.

— Sunt atâtea sisteme de alarmă aici, că orice intrus ar fi prins înainte să apuce să escaladeze gardul, mă liniștește Custodele.

7

— Să ne întoarcem la cărțile lui Moise, le spun eu și îmi beau paharul cu vin dintr-o singură înghițitură. Cine le-a scris?

Beatriz îmi umple paharul.

— Teologii recunosc cel puțin patru surse, dar sunt mult mai multe, spune ea.

— Iehovistul, care îi spune lui Dumnezeu Iehova, este primul teolog și maestru literar al *Vechiului Testament*, mă lămurește Custodele. A trăit cu nouă sute de ani înainte de Hristos și s-a ocupat de structura de bază și de structura ingenioasă a povestirii de ansamblu. A dat miturilor antice o nouă formă și o semnificație religioasă. Perspectiva iehovistă, tehnica povestirii, vocabularul, stilul literar și opiniile religioase dau de înțeles că era evreu. Toți eroii lui sunt din Iudeea. A fost poate un scrib la curtea din Ierusalim, poate la curtea regelui Solomon.

Beatriz îl întrerupe:

— Elohistul, care spune despre Dumnezeu că e Elohim, nu Iehova, a scris răspunsul israeliților la versiunea lui I cu o sută de ani mai târziu. Toți eroii săi sunt israeliți, nu iudei. Înlocuiește perspectiva iudaică a lui I cu una israelită.

— P e de la „preoțesc”, spune Custodele. E vorba de fragmentele scrise de un grup de preoți din Iudeea după ce a fost ridicat Al Doilea Templu, cu cinci sute de ani înainte de Hristos și înainte ca Ierusalimul să cadă în mâinile babilonienilor. Preoții aveau propria agendă teologică și politică.

— *Deuteronomul*, a cincea carte a lui Moise, a fost scrisă cu șase sute de ani înainte de Hristos, zice Beatriz. Mulți

oameni cred că *Deuteronomul* a fost scris de același Ieremia care a scris *Ieremia* din *Vechiul Testament*.

Undeva în palat se trântește o ușă. Custodele se oprește din vorbit. Esteban Rodriquez apare în prag.

— Aici erai? întreabă el cu respirația întretăiată, uitându-se fix la mine. Ai auzit?

— Tocmai m-a sunat profesorul Llyleworth.

— Am dublat paza aici. Am cerut mai mulți oameni de la firma de pază și am ridicat gradul de monitorizare a zonei parcului.

— Mulțumesc. Îmi cer scuze că vă dau atâta bătaie de cap. Dacă e mai bine să plec…

— Nici să nu te gândești! De la Beatriz se uită acum la sticla cu vin. Ei bine, nu vă mai deranjez. Trebuie să-l sun pe șeful poliției.

Beatriz se apleacă și mă bate ușurel pe mână.

— O să fie bine, îmi șoptește.

După ce îl aude pe Esteban închizând ușa de pe hol, Custodele continuă:

— În mod ironic, toate versiunile astea contradictorii au fost apoi editate într-una singură. E ca și cum ai decupa o dezbatere agresivă dintr-un ziar și apoi ai plămădi din diversele articole un singur discurs coerent care urmărește practic o singură idee. Ca text unic, a fost perceput ca o puternică sursă de autoritate, care a legat nordul de sud, Israelul de Iudeea, în termeni religioși, politici și sociali.

— Cum de a ajuns totul la Asim?

— Manuscrise care conțin cele cinci cărți ale lui Moise au fost preluate de cultul lui Amon-Ra cu patru sute de ani înainte de Hristos. Erau făcute suluri și înfășurate în pânză, puse în vase de ceramică pecetluite și păstrate într-o raclă de aur. În *Aegyptiaca*, o scriere care se bazează pe arhivele egiptene din Templul de la Heliopolis, istoricul Manethon scrie despre o ceremonie religioasă în care racla de aur cu papirusurile a fost dusă în criptă și depusă la picioarele mumiei.

— Și sicriul a rămas acolo neatins până în 1013, îi termină Beatriz fraza.

Mă las pe spate, mă uit la stele și mai iau o gură de vin în timp ce îmi spun în gând: „Ce să-i faci? Așa e viața.”

20 *Deuteronom*, 34:5-6

21 *Numeri*, 12:3.

Al treilea Paznic

1

Noaptea e plină de insecte. Sirenele se aud dinspre oraș ca șuieratul unui tren care trece printr-o prerie. Trecem la a treia sticlă de vin.

— Bun, spun eu în cele din urmă, cu paharul de vin lipit de piept, de ce mi-ai spus toate astea?

— Te-am așteptat, îmi spune Beatriz.

— Pe mine?

— De când am început să studiez materialul alături de Custode la sfârșitul anilor ’60, tot aștept un al treilea paznic.

Nu mai înțeleg nimic.

— Stai, stai, stai. Ce vrei să spui cu asta?

— Bjørn, îmi spune Beatriz, tu ești al treilea Paznic.

— Nu sunt Paznic.

— Habar n-am avut că *tu* ești. Dar eram sigură că al treilea o să fie special, că o să aibă ceva care să-l deosebească de toți ceilalți.

— Tu, repetă Custodele.

— Pe urmă am aflat că un norvegian vine la Miércoles și că e vorba de tine, continuă Beatriz. Bjørn Beltø… Cel care a recuperat Racla Tainelor.

— Beatriz și cu mine avem o sarcină, îmi spune Custodele.

— Și anume?

— Să ducem la bun sfârșit misiunea Paznicilor.

— Adică…

— Să ducem mumia înapoi la mormântul ei din Egipt.

— Mai există mumia? Esteban a spus…

— N-ar trebui să-l asculți pe Esteban! mă întrerupe Beatriz. Minte de îngheață apele! Oamenii merită să citească textele astea așa cum au fost scrise.

— Nu împărtășesc temerile Vaticanului, îmi spune Custodele. Cei care cred o să creadă mai departe. Credința lor o să câștige o nouă dimensiune. Iar teologii o să aibă motiv de harță pentru câteva sute de ani.

— Dar de ce m-ați așteptat pe *mine*?

Custodele mai scoate din buzunar o foaie de hârtie împăturită.

— Este o traducere a ceea ce a scris Asim pe insula Selja înainte să moară – o previziune astrologică, o profeție, spune-i cum vrei.

Îmi dă foaia.

Va veni o vreme când PAZNICII îl vor aduce pe CEL SFÂNT înapoi la locul lui de veci, sub soarele sfânt, sub cerul sfânt, în pământul cel sfânt; și vor trece o sută de ani; iar cincizeci de ani vor fi plini de depravare și desfrâu; și din PAZNICII cei mulți vor rămâne doar trei; căci numărul sfânt este trei, iar trei este pe placul CELUI SFÂNT, la fel cum trei sunt stâlpii DOMNULUI: iudaismul, creștinismul și islamul; Sfânta Treime, cele trei orașe sfinte din Islam, cei trei patriarhi, cele trei sărbători de pelerinaj, cei trei magi, cei trei conducători ai israeliților prin pustiu – Moise, Aaron și Miriam –, cele trei culegeri de scrieri din Tanah și cele trei adevăruri eterne: Paradisul, Infernul și Purgatoriul.

2

Beatriz se freacă la nas și spune că e vremea să mergem la culcare.

O zice uitându-se la mine. Preț de câteva secunde, îmi închipui că vrea să vin cu ea. Dar apoi adaugă că e obosită și că vinul i-a dat o durere de cap. Se ridică și strânge sticlele goale.

— Nu prea e o coincidență faptul că au trecut o mie de ani de când mumia a fost mutată din locul ei de odihnă, spune ea.

— Sau că au trecut cinci sute de ani de când Paznicii au venit aici în Caraibe, unde au suferit un naufragiu moral, adaugă Custodele și stinge lumânarea.

— Iar acum suntem în sfârșit trei, zice Beatriz.

Mausoleul

1

— Vino cu mine, îmi spune Custodele.

Un liliac vânează o insectă în întunericul nopții. A trecut ceva vreme de când Beatriz a intrat în palat, lăsându-ne singuri în beznă, într-o liniște apăsătoare.

— Unde?

Custodele se ridică, mișcându-se cu precauție din cauza bătrâneții.

— Vreau să-ți arăt ceva. Vino cu mine.

Plecăm de lângă lumânarea cea mare, de lângă aparatul împotriva țânțarilor și paharele goale rămase pe masă și închidem după noi ușa terasei.

2

Mă duce înapoi la Biblioteca Sfântă.

— O secundă, îmi șoptește el, pe când cititorul de iris face eforturi să îi identifice ochiul injectat.

Apoi tastează codul și din nou intru șchiopătând în biblioteca asemănătoare unei biserici.

Deschide un dulăpior aflat între două rafturi pe care scrie *Guardas nórdicos* și *Textos santos.* Dintr-un sertar etichetat *Aventuras de los caballeros* scoate o cutie de carton dreptunghiulară. O deschide și dă la o parte hârtia pânzată.

— S-ar putea să te intereseze.

Mă uit în cutie, îmboldit de curiozitate. Dau de un text scris în rune pe un pergament din cea mai fină piele de vițel. Rândurile de litere nordice alcătuiesc blocuri simetrice de text. Mă apropii și traduc primele rânduri:

> *Odin, dă-mi putere!*
>
> *Vai, cum îmi mai tremură mâinile! Degetele-mi noduroase seamănă mai degrabă cu niște gheare de vultur. Unghiile îmi sunt rupte și respingătoare. Fiece răsuflare care-mi iese din piept e un horcăit șuierător. Ochii mei, care zăreau pe vremuri uliul zburând sus pe cer, dincolo de nori, sau un stindard în vârful catargului unei corăbii la orizont, sunt acum întemnițați într-o ceață veșnică.*

— Manuscrisului ăstuia îi spunem *Povestea lui Bård*, îmi zice el. Textul a fost scris de Bård Bårdsson, oșteanul și

scutierul Sfântului Olav, care a stat pe insula Selja patruzeci de ani după bătălia de la Stiklestad.

— Bård? exclam eu.

Barðr! Mumia care se fărâmițează în sicriul din piatră de lângă cel al lui Asim, pe insula Selja.

— Un manuscris cu totul neobișnuit. Textul diferă de stilul care predomina pe atunci.

— Probabil că Paznicii l-au trimis cu Snorri când…

Esteban dă ușa de perete și intră furios în încăpere însoțit de două gărzi, ca un feldmareșal nervos care a fost trădat. Custodele și cu mine tresărim de frică. Încerc să-i dau pe furiș Custodelui cutia cu *Povestea lui Bård.*

— S-a întâmplat ceva? întreb eu. Hassan?

Esteban mormăie ceva în spaniolă, dar nu înțeleg. Custodele îi dă cutia de carton în care se găsește manuscrisul.

Esteban se uită repede la cutie.

— *Historia de Bård*[22], spune el. *¿Por qué?*[23]

— *Perdóneme, señor Rodriquez*[24], bâiguie Custodele.

Esteban se întoarce deodată spre mine.

— E interesant? întreabă el cu vocea tăioasă ca un ciob de sticlă.

— Am citit doar câteva rânduri, îi răspund eu cu o voce firavă. Ați mai aflat ceva despre Hassan?

Gărzile îl înșfacă pe Custode și îl scot din bibliotecă de parcă l-ar fi arestat.

— Ce se-ntâmplă? întreb eu.

Esteban se uită la mine ca un profesor.

— Îmi cer scuze dacă am… încep eu.

— Custodele ar trebui să-și ceară scuze!

— Noi…

— Asta îi depășește atribuțiile.

— Am crezut că, dacă mi-ai arătat manuscrisul lui Asim…

— Ce pot să-ți arăt eu și ce poate Custodele sunt două lucruri diferite.

— Bineînțeles. Îmi pare așa de rău! Nu am vrut să…

— *Bueno*, mă întrerupe el. Vino cu mine!

Esteban mă ia de mânecă și mă târăște prin bibliotecă. În cârjele mele, abia pot să țin pasul cu el.

3

Ieșim din palat printr-una dintre aripile laterale, coborâm câteva trepte mari și apoi o luăm pe o alee pavată. Trecem pe lângă fântâni arteziene și statui de marmură cu privirea îndreptată spre veșnicie. Parcul e plin de copaci care dispar în beznă. Aud foșnetul frunzelor, uguitul și ciripitul creaturilor

nocturne, ca în junglă. Esteban mă conduce pe o potecă pietruită până la o pajiște. Iar acolo, în mijlocul unui covor de flori, luminat de jos, se află o piatră înaltă de un metru.

O piatră runică.

Îmi trec degetele peste simbolurile aproape șterse de trecerea secolelor. Traduc în minte fiecare simbol:

Tord a gravat aceste rune departe de pământul strămoșilor lui
Pe mări învolburate și peste munți necunoscuți
Prin păduri și peste piscuri
L-am dus pe Cel Sfânt
Pe care ne-am născut să-l apărăm
Prin mila zeilor
Așa cum ne-a zis Asim
Spre insula soarelui
Hispaniola
1503

În mijlocul parcului, înconjurat de flori și de un gard din fier cu vârfuri ascuțite, se află un mausoleu alb.

Pereții sunt decorați cu o friză din piatră roșie, dar nu există ferestre. Acoperișul, o cupolă, e din cupru coclit.

Ne oprim la poartă.

— Uite, îmi spune Esteban.

Scoate o telecomandă din buzunar. Un evantai nesfârșit de raze infraroșii străpunge întunericul.

— Pentru protecție, mă lămurește el. În caz că reușește cineva să treacă de porțile exterioare, de senzorii de jos, de camerele de supraveghere, de razele infraroșii, de detectoare și de câini.

Își apropie ochiul de cititorul de iris și apoi tastează un cod. Porțile de fier se deschid.

Ne oprim la baza treptelor de granit care duc spre intrare. Recunosc cele trei simboluri într-o friză de pe frontonul de deasupra imensei uși duble. *Ankh*, *tiwaz* și crucea.

Urcăm scările spre podeaua de marmură din fața intrării. Încuietorile vechi și solide fuseseră înlocuite cu dispozitive de închidere prin coduri, instalate în cadrul imens al ușii. Esteban tastează un cod, așteaptă o clipă, apoi mai tastează unul.

Ușile masive se deschid fără niciun zgomot.

Intrăm într-un hol cu o podea mozaicată. Printre ramele încărcate ale tablourilor și ornamentele aurite se zăresc

tavanul și pereții decorați cu fresce. Ușile se închid în urma noastră. Zăvorul revine la locul lui. Ușile interioare și exterioare nu se pot deschide în același timp.

În spatele unei alte uși, o luăm pe o scară cu trepte late și coborâm două etaje, până ajungem într-o nouă sală. Esteban trebuie să se uite din nou printr-un cititor de iris și să tasteze un cod.

Ușa se deschide.

Și intrăm.

4

Misterul și incredibila frumusețe a mausoleului mă copleșesc.

Tavanul boltit, înalt și galben ca lămâia este susținut de paisprezece coloane de marmură. În spatele lor, pereții sunt albi și strălucitori. Rotonda, coloanele și arcadele își armonizează liniile perfect, dând încăperii un aer de măreție. În comparație cu ornamentația bogată din Biblioteca Sfântă și din restul Palatului Miércoles, mausoleul este simplu și auster. Și incredibil de superb, de un alb strălucitor.

De afară, cripta nu pare prea mare. Însă odată ajunși înăuntru, vedem un sicriu de aur pe o plintă de un metru, la care se poate ajunge urcând niște trepte imense. În fiecare colț ard câte șapte lumânări în sfeșnice de aur de o înălțime egală.

Ne apropiem de soclu și de sicriu cu venerație. Zgomotul făcut de cârjele mele pare o blasfemie, așa că mi le pun sub braț și mă apropii șchiopătând fără niciun sprijin.

Urcăm cele cinci trepte până la soclu.

Capacul sicriului este dat la o parte. Se sprijină pe patru stâlpi de abanos.

În sicriu se află mumia, cu brațele subțiri încrucișate pe piept.

E înfășurată într-o pânză. Capul îi este alungit și ascuțit.

— Acesta e Moise, îmi spune Esteban.

Deși intuisem asta, simt că nu mai am aer. Inima îmi bate atât de tare, încât răsuflu din greu. Totul mi se pare atât de ireal și de solemn, încât izbucnesc în lacrimi.

— Moise… repet eu uluit.

5

Una dintre ușile mausoleului se deschide și intră Beatriz, urmată de aceleași gărzi care îl duseseră pe Custode afară. Gărzile se postează de o parte și de alta a ușii. Beatriz se rostogolește pe podea.

Nedumerit, mă uit când la Beatriz, când la mumie. De ce a venit aici? Credeam că se dusese de mult la culcare. De ce sunt două gărzi cu ea?

— Vreau Manuscrisele de la Thingvellir, îi cere Esteban.

Deși nu intuisem că va rosti exact cuvintele astea, totul are o logică remarcabilă. Deși sunt tot mai neliniștit și mă cuprinde frica, sunt conștient că Esteban mi-a arătat mumia.

— Te întrebi cu siguranță de ce te-am adus aici, continuă Esteban. Vreau să înțelegi că Manuscrisele de la Thingvellir fac parte din ceva mult mai mare. Și acel ceva este aici. La Palatul Miércoles.

Mă uit chiorâș la Beatriz. „Ce cauți aici?" o întreb fără cuvinte. Privirea îi e rece și sfidătoare.

— Beatriz, o implor eu din priviri.

Se uită la fratele ei.

— O doamnă încântătoare, nu? Mă înghiontește. Atrăgătoare. Să nu crezi că n-am observat cum te uiți la ea.

— Unde sunt manuscrisele? întreabă Beatriz. Toată căldura îi dispăruse din voce.

— Ni le dai dacă te las să te culci cu ea? mă întreabă Esteban râzând. Tu ce zici, Beatriz? Merită să ți-o tragi cu un spălăcit ca să pui mâna pe manuscrise?

Beatriz se uită fix la mine.

Esteban continuă.

— Am avut răbdare cu tine. Nu crezi? Am fost prietenos și ospitalier. Ți-am dat suficiente ocazii s-o faci, dar acum încep să-mi pierd răbdarea.

— Nu știu unde sunt, mă bâlbâi.

— Poate că te cred. Poate că nu. Dar n-o să-mi fie greu să mă lămuresc.

Face semn spre două gărzi, care vin în grabă, tropăind. Esteban mă conduce în jos pe scară. Beatriz ne urmează. Ieșim din mausoleu, apoi coborâm niște trepte, o luăm prin nenumărate coridoare subterane recent zugrăvite, cu uși imense, până când ajungem în cele din urmă undeva sub palat.

Deschid o ușă din lemn masiv. O scară îngustă duce într-o pivniță.

— Unde mergem? întreb eu bâlbâindu-mă.

Beatriz se întoarce și pleacă. Spre lumină.

Gărzile mă îmbrâncesc pe scări, în întuneric, în mirosul fetid de umezeală și putreziciune. Se aud niște gheare zgâriind podeaua din piatră. Când un gardian aprinde o lanternă, în penumbră strălucesc niște ochi galbeni. Un păianjen fuge din calea fasciculului de lumină.

— Unde mergem? întreb din nou.

Îmi dau seama că nu ne întoarcem în camera mea cu pat mare și moale și cu un candelabru deasupra. Vreau o explicație.

Coridorul care duce spre pivniță este îngust și umed, cu tavan boltit. Podeaua de piatră e alunecoasă. Dăm colțul și ne oprim în fața unei uși groase de lemn cu un lacăt de fier în formă de cruce. O șopârlă se târăște în zigzag pe podea și în sus pe perete.

Una dintre gărzi deschide ușa cu o cheie ridicol de mare. Încuietoarea scârțâie de parcă nu a mai fost folosită de un secol. Ceea ce nu e departe de adevăr.

— N-aș vrea să crezi că nu sunt o gazdă bună, îmi spune Esteban. Așa că te scot de aici când te hotărăști să cooperezi. Între timp, sunt sigur că o să poți să analizezi mai bine situația în pivniță.

Îmi poruncește să intru.

Nici nu mă gândesc. Rămân pe loc.

— Cred c-ar trebui să știți, suspin eu, că sufăr de claustrofobie.

Un gardian mă împinge înăuntru. Cârjele cad cu zgomot lângă mine pe podeaua din piatră tare, rece și umedă.

Ei pleacă, trântind ușa cu putere.

22 „Povestea lui Bård” (sp. în original).

23 „De ce?” (sp. în original).

24 „Iertați-mă, domnule Rodriquez” (sp. în original).

Celula

1

În celulă e întuneric beznă. Miroase a vechi, a mucegai, a urină, a apă stătută și mușchi, dar și a ceva care a murit și a putrezit cu multă vreme în urmă.

Mă ridic în picioare și mă lovesc de peretele din piatră. Gem de durere. E greu să-mi păstrez echilibrul în întuneric.

Trebuie să fac tot posibilul să nu mă apuce un alt atac de claustrofobie. Știu că nu trebuie să las panica să pună stăpânire pe mine. Trei, doi, unu… Respir adânc și regulat. Nu sunt în pericol. Am suficient aer. Trei, doi, unu… Trag aer adânc în piept, până în stomac.

Deși m-am obișnuit cu întunericul, tot nu văd nimic. Nimic-nimic.

Cu mâinile întinse în față, șchiopătez până la perete. Și el e făcut tot din piatră. Îmi trec mâinile prin păr. Am un cucui în cap.

Acum respir normal și îmi dau seama că mai aud ceva în afara propriilor suspine.

Îmi țin răsuflarea și ascult.

Cineva respiră.

Nu sunt singur în celulă.

2

Frica mă țintuiește locului. Stau îngrozit cu spatele rezemat de perete și mă lipesc și mai tare de piatra rece pe când ascult respirația slabă și șuierătoare a unei alte ființe.

Să fie un om? O fiară? O creatură ca Gollum, care a trăit în beznă patru sute de ani și acum vrea să își astâmpere foamea?

Înghit în sec. Încep să suspin necontrolat. Mâinile și genunchii îmi tremură.

— Bjørn, eu sunt.

Inima mi-a stat în loc.

Apoi recunosc vocea.

E Custodele.

Preț de câteva secunde, trupul mi-e paralizat de frică. Apoi respir ușurat.

Alunec pe podea, cu spatele lipit de perete.

— În celulele astea au fost închiși sclavi, pirați, rebeli și militanți politici. Suntem în a doua temniță. Aici pot să încapă cincizeci sau șaizeci de prizonieri. Unii au trăit aici

ani buni înainte să moară. Acum e folosită ca pivniță și spațiu de depozitare.

Nu îl văd. Dar bănuiesc că e la vreo trei, patru metri spre stânga.

— Îmi cer scuze că te-am amestecat în asta, îi spun eu.

— Nu-i vina ta.

— Credeam că Beatriz e de partea noastră.

— Sigur că e.

— Păi… Beatriz a venit cu gărzile după mine. La mausoleu.

— Sunt sigur că există o explicație.

— Nu pricepi…

— Ba da.

— Și Esteban… Nu poate să se poarte așa cu noi.

— Regele Esteban se poartă exact cum vrea cu cine vrea!

— Oamenii normali nu se poartă așa.

— Păi Esteban e normal? E obsedat!

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap că ai putea să ai de suferit de pe urma cercetărilor mele.

— E numai vina mea. Trebuia să-mi dau seama că vom fi văzuți de gărzi pe televiziunea cu circuit închis. Chiar și în bezna nopții.

— Nu pricep… Ești angajatul lui!

— Am fost prostul de care s-a folosit până acum. Acum manuscrisul e o treabă care vă privește pe tine și pe el. Acum se poate dispensa de mine.

— Dar de ce te-a – îmi caut cuvintele potrivite – pus sub arest la domiciliu?

— Pentru că n-are încredere în mine. Pentru că m-a prins în cele din urmă cu mâța-n sac. De ani de zile e pe urmele mele. Beatriz m-a apărat. Până la urmă tot a reușit să pună mâna pe mine. Nu cred că s-ar putea găsi în *Povestea lui Bård* ceva care să reprezinte o amenințare pentru el. Însă îl supără lipsa mea de loialitate. Faptul că ți-am arătat fără știrea lui unul dintre manuscrisele din Biblioteca Sfântă.

— De ce e pe urmele tale?

— Pentru că l-am provocat mereu. Nu m-a plăcut niciodată. Și mai e și gelos pe mine.

— Pe tine?

Îl aud respirând în întuneric.

— Pentru că Beatriz e mai atașată de mine decât de el.

— Așa, și? El e fratele ei, iar tu – un prieten.

Custodele îmi vorbește în șoaptă.

— Esteban a fost interesat de Beatriz mai mult de atât.

Întunericul dintre noi crește.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Știai că faraonii egipteni erau așa de preocupați să-și păstreze sângele albastru, că se însurau cu surorile lor? Chiar și Cleopatra s-a căsătorit cu fratele ei mai tânăr. Unii cred că relația faraonului Akhenaton cu mama lui, regina Tiye, a servit drept sursă de inspirație pentru mitul lui Oedip.

— Vrei să spui că Esteban și Beatriz au o relație incestuoasă?

— N-am vrut să întreb niciodată așa ceva.

— Esteban nu e tocmai un faraon.

— Dar și el suferă de megalomanie. Și e la fel de nebun. În anii ’60, înainte să se mute în SUA, Beatriz mi-a spus că Esteban a agresat-o sexual.

— Ce tot spui?

— Avea impulsuri suicidale pe atunci. Tocmai reușisem s-o conving să nu se sinucidă când mi-a zis de el. Mai târziu n-a mai vrut să vorbească despre asta. Nu știu dacă el a mai încercat sau a lăsat-o în pace.

Mi-am îngropat fața în mâini.

— De ce-mi spui toate astea?

— Pentru că trebuie să înțelegi cât de nebun e.

— Nebun…

— Nu te lăsa prostit de șarmul de psihopat al lui Esteban. E malefic.

Mă întreb dacă nu cumva Custodelui îi lipsește o doagă. Mi se face greață să mi-o imaginez pe Beatriz în brațele lui Esteban.

— Sunt sigur că Esteban are mulți prieteni influenți, îi spun eu. Dar când o să se isprăvească povestea asta, o să afle că și eu am.

— Bjørn, zice el cu șovăială în glas. Doar nu-ți închipui c-o să ne lase să ieșim de aici!

Moise

1

Mă tot zvârcolesc în somn și tresar în timpul nopții.

Stau pe podeaua rece și umedă de piatră, cu spatele rezemat de peretele tare. Visele și frica se întrepătrund. Din când în când mă trezesc tresărind și mă uit în întuneric, respirând sacadat. Un hipnotizator m-a învățat mai demult cum să-mi reduc intensitatea atacurilor de panică meditând și încetinindu-mi pulsul. Trei, doi, unu… Sunt una cu respirația mea. Dar nu e așa de ușor.

Uneori aud gheare zgâriind podeaua. Îmi închipui că tavanul e acoperit cu pânze groase de păianjen și că păianjeni grași așteaptă un șobolan să se prindă în pânza lor lipicioasă. Când încerc să mă refugiez în somn, tresar din cauza spasmelor care îmi încordează mușchii.

Aud sforăitul încet al Custodelui. Mi-a spus oare adevărul? Sau l-a pus Esteban în celulă cu mine ca să mă prostească și să mă convingă? Oare Custodele, Beatriz și Esteban sunt cu toții împotriva mea? Oare Custodele e nebun și tânjește după Beatriz? Și cum am putut să mă înșel atât de amarnic în privința lui Beatriz? Cum am putut să mă îndrăgostesc de o femeie tot așa de ticăloasă și rece ca fratele ei?

Adorm și visez că am devenit Paznic. Unul care apucă frâiele după cinci sute de ani. Bjørn Beltø. Paznic.

Mă dor toți mușchii. Mi-e imposibil să găsesc o poziție confortabilă.

Mă trezesc și îl aud pe Custode cum se ușurează lângă perete.

Mă ridic și fac la fel.

Apoi încercăm amândoi să ne culcăm la loc.

2

Nu știu dacă e dimineață, după-amiază sau toiul nopții. În beznă, timpul nu își pierde orice semnificație. Foamea e chiar mai puternică decât frica pe care o simt.

Pe când ațipesc din nou, sclavii și pirații care au sfârșit aici trec într-o procesiune prin fața mea. Simt mirosul fricii lor.

3

— Bjørn?

— Da.

— Vrei să vorbim?

— De ce?

— E mai bine decât să-ți pierzi mințile.

— Atunci despre ce să vorbim?

— Despre Moise.

— Iarăși?

— De ce crezi că Vaticanul i-a dat o avere familiei Rodriquez ca să păzească mumia și manuscrisul vreme de cinci sute de ani?

— Bună întrebare. Dacă mumia ar fi într-adevăr Moise, Vaticanul ar fi construit cu siguranță o catedrală în cinstea ei, ca Bazilica Sfântul Petru. Un altar pentru toți evreii, creștinii și musulmanii din lume.

— Nu și dacă Moise a fost altfel decât l-ar fi vrut Biserica. Nu și dacă Moise nu i-a condus niciodată pe israeliți prin deșert. Nu și dacă a fost un prinț egiptean nesupus și lipsit de sentimente, care și-a sfidat tatăl.

— Să înțeleg că Moise nu e așa cum îl știm noi din Biblie?

— Au trecut aproape o mie de ani de când se presupune că a trăit Moise și până când povestea lui a fost adunată bucată cu bucată în cele cinci cărți ale lui Moise. Bjørn, se mai schimbă istoria într-o mie de ani. E totuși mult timp.

Sunt de acord cu el. O mie de ani înseamnă foarte mult.

4

Oamenii care își pierd vederea spun că li se ascut celelalte simțuri. Acum înțeleg la ce se referă. În beznă aud apa curgând undeva prin pereți, gheare zgâriind pardoseala și flegma din plămânii Custodelui. Simt mirosul urinei din colț și al timpului care trece. Simt un gust metalic în gură și sângele cum îmi curge prin vene. Nu-l văd pe Custode, dar simt aura care îl înconjoară.

— În Biblie, evenimente care s-au desfășurat pe durata a secole întregi sunt concentrate într-un singur episod narativ, îmi spune Custodele. Adevărul și mitul se întâlnesc doar când totul este ordonat cronologic și povestirea curge în ritmul potrivit.

— De pildă?

— Cele zece urgii din Egipt. Apele Nilului, care se prefac în sânge. Broaștele și insectele, animalele care mor de ciumă, grindina, întunericul... Îți mai amintești?

— Da, am fost la Școala de duminică.

— În vremurile biblice, o erupție vulcanică masivă a devastat insula Santorini. Întreaga zonă mediteraneeană a fost afectată de tsunami. Cenușa vulcanică s-a ridicat în

atmosferă și a întunecat soarele. Asta a dus la o catastrofă climatică. Mii de oameni și de animale au murit. Nilul a fost puternic poluat. Peștii au murit. Ecosistemul a fost afectat. Nu mai erau pești care să mănânce larve, așa că insectele s-au înmulțit și au devenit o sursă de hrană pentru broaște. Vezi, totul se leagă.

— Dar Exodul?

— Un mister al istoriei. Tot ce știm despre fuga israeliților din Egipt este scris în Exod. Totuși, dacă ne ghidăm după evenimentele istorice care pot fi dovedite cu probe arheologice, știm că Exodul a avut loc la câteva generații după domnia faraonului Tutmes al III-lea, care a pus bazele unui Egipt nou și puternic. Până atunci, țara era extrem de bogată. Amenhotep al III-lea, strănepotul lui, a pus să se construiască clădiri impunătoare în tot orașul. A ridicat Palatul Malkata în Teba și a poruncit să se înceapă lucrările de reconstrucție în orașul distrus Avaris, care se afla la nord de Delta Nilului. Noul oraș a fost botezat Pi-Ramses – Pitom și Ramses –, dar zona e mai bine cunoscută sub numele de Gosen. În cea de-a doua carte a lui Moise, se spune: „Și au pus peste ei isprăvnicei, ca să-i asuprească prin munci grele. Astfel a zidit el cetățile Pitom și Ramses, ca să slujească de hambare lui Faraon.”[25] După cum vezi, povestea din Biblie și arheologia sunt cam pe aceeași lungime de undă. Potrivit Exodului, sclavii israeliți au construit foarte mult. Iar arheologii au descoperit că la reconstrucția orașului Pi-Ramses au lucrat sclavi străini.

— Și asta înseamnă…

— …Că Amenhotep al III-lea e faraonul din Biblie. El a fost tatăl lui Akhenaton, care voia să înlocuiască toți zeii egipteni cu un singur zeu puternic.

— La fel ca Moise.

— Exact. Și știu prea bine cine a fost Moise.

25 *Exodul*, 1:11.

Promisiuni

Auzim pași grei pe coridor.

Amândoi tragem adânc aer în piept.

Auzim cheia răsucindu-se în broasca veche.

Ușa se deschide într-o explozie de lumină. Custodele și cu mine suntem orbiți. Ne apărăm ochii de raza puternică a lanternei.

Când ochii mi se obișnuiesc din nou cu lumina, văd și eu celula pentru prima dată. Nu e mare, are în jur de patru metri pe cinci. Custodele stă într-un colț. Pereții sunt făcuți din blocuri de granit. Podeaua de piatră e neregulată și netezită de picioarele multor prizonieri. Acoperișul e boltit.

— Tu!

Unul dintre gardieni arată spre mine.

Îmi apuc cârjele. Custodele se ridică să vină cu mine, dar e îmbrâncit la loc. Gardienii închid ușa. Îl aud pe Custode bătând în ușă, dar se aude înfundat, ireal, de parcă ar veni de departe.

Gărzile îmi dau voie să fac un duș și să mă duc la toaletă. Nu aș fi surprins dacă duhoarea din celulă încă se mai simte pe hainele mele ude și jegoase.

Mă așteaptă la o masă în stil rococo, din mahon proaspăt lustruit. Esteban e îmbrăcat într-un costum scump. Beatriz poartă o rochie drăguță și strâmtă de vară.

— *Buenos días*[26], mă salută Esteban. Ai dormit bine?

Nu îi răspund.

Beatriz se uită la mine cu ochi goi.

— Totul ar merge mai bine dacă ne-ai spune unde ai ascuns Manuscrisele de la Thingvellir. În voce i se simte răceala.

Nu scot o vorbă.

— Nu-i așa că-i drăgălașă? Esteban se linge pe buze, îmi zâmbește șmecherește și îi mângâie brațul gol. E extraordinară, nu? Ea e dovada că Dumnezeu a creat femeia! Trebuia s-o fi văzut când era tânără. Măiculiță!

Beatriz rămâne nemișcată.

— Vrem să te întrebăm ceva, îmi spune Esteban.

— Și dacă răspund?

— Atunci nu te mai deranjăm.

— Îmi dați drumul?

— Desigur.

— Și Custodelui?
— Firește.
— Și dacă nu răspund?
— O să răspunzi. Nu ești prost. O să ai destul timp să vii la gânduri mai bune, răspunde Beatriz.
— Timp?
— Da, de gândire. În celulă. Alături de Custode.
— Beatriz, ce-ar trebui să fac?
— Cred c-ar trebui să faci ce-ți spune Esteban.
— Mă mai gândesc.

26 „Bună dimineața“ (sp. în original).

Prințul moștenitor

1

După acest scurt interogatoriu, gărzile mă conduc înapoi în celulă. Mi se dau două chifle, două mere și două sticle cu apă.

Duhoarea mă izbește.

Gărzile mă îmbrâncesc înăuntru și mă lasă în beznă, să ascult lecțiile de istorie ale Custodelui.

— Cum a mers?

— Era și Beatriz acolo.

— Aha…

— Ai auzit ce-am spus?

— Da.

— Și ea e implicată.

— În ce anume?

— În operațiunea lui Esteban.

— Beatriz? Nu, niciodată.

— Nici eu nu pricep.

Mâncăm cu poftă chiflele și merele, dar apa o păstrăm.

Ne ascultăm respirația în tăcere.

2

— Bun, și atunci cine a fost Moise? întreb eu.

Îl aud pe Custode cum se ridică și își drege glasul.

— Moise cel din Biblie nu a existat niciodată.

— Dar tot știi cine a fost. Îmi trag nasul.

— Prințul pe care-l știm sub numele de Moise a fost un egiptean de viță nobilă. Nu era fiu de sclav. Cei care au compilat Biblia l-au zugrăvit ca să se potrivească portretului făcut de israeliți. Ca multe lucruri din Biblie, povestea a fost retușată și aranjată.

— De ce?

— Aveau o națiune de întemeiat. Un popor de unit. O religie de propovăduit. Aveau nevoie de un profet. De o poveste uimitoare, care să inspire lumea și să o țină în supunere.

— Așa că l-au inventat pe Moise?

— A fost o lovitură de geniu. Creând un personaj literar, Moise, puteau să construiască povestea folosind și oameni adevărați, și personaje fictive; și mituri, și evenimente istorice.

— Cum așa?

— Originile lui „Moise” sunt un exemplu bun: un fiu de sclav ajunge prinț. Cu toții știm asta din Exod, unde fiica faraonului îl găsește pe bebelușul Moise plutind pe Nil într-un coș de răchită. Problema e că unei prințese egiptene nu i s-ar fi permis niciodată să adopte un copil, așa cum se întâmplă în Biblie. Puritatea sângelui în familia regală egipteană era atât de importantă, încât faraonii își lăsau gravide surorile și fiicele ca s-o păstreze. Ideea că fiicei faraonului, care era pe jumătate zeiță și pe jumătate muritoare, i s-ar fi permis să adopte fiul unui sclav evreu sărac este de neconceput.

— Și cum a evoluat povestea?

— Povestea cu fiul adoptat își are rădăcinile într-o istorisire asemănătoare din mitologia babiloniană, dar mai e și o versiune egipteană. Mulți faraoni se însurau cu prințese din alte regate ca să formeze alianțe politice. Unele dintre ele primeau palate și titlul *tet-sa-pro.* Ce crezi că înseamnă *tet-sa-pro*?

Clatin din cap în întuneric.

— *Tet-sa-pro* înseamnă „fiica faraonului”, Bjørn. Femeile astea sărmane trăiau singure și nu aveau voie să nască. Duceau o viață tristă. Dacă aveau un iubit, erau omorâte. Din surse istorice am aflat de soarta unei astfel de femei. Termut, prințesa siriană, a fost *tet-sa-pro* în timpul domniei lui Tutmes al III-lea. N-a avut copii. Dar, potrivit surselor, tot a crescut un fiu.

— Adoptiv?

— Da. Nu știm cum îl cheamă, dar prințesei Termut i-a fost îngăduit să adopte un fiu pentru că era doar *tet-sa-pro* – cu alte cuvinte, intrase în familie prin măritiș, fără să fie de spiță divină. Povestea asta, alături de mitul babilonian al bebelușului care plutește pe apele fluviului într-un coș de răchită, le-a dat ideea celor care au scris Biblia să relateze drumul parcurs de Moise din tabăra de sclavi până la curtea regală egipteană.

3

— Și, până la urmă, cine a fost Moise?

— Un prinț moștenitor rebel.

— Akhenaton?

— Akhenaton s-a urcat pe tron în locul fratelui său mai mare.

— Și asta ce-nseamnă?

Custodele păstrează tăcerea câteva clipe.

— Moise a fost fratele lui Akhenaton.

— Frate? Ce fel de frate?

— Fiul cel mare și prințul moștenitor al lui Amenhotep al III-lea s-a numit Tutmes. Era cunoscut și după numele Djhutmosis și e unul dintre marile mistere ale Egitpului Antic.

— N-am auzit de el.

— Exact. Ceilalți membri ai familiei sunt foarte cunoscuți: tatăl lui, Amenhotep al III-lea; mama lui, Tiye; fratele mai mic, Akhenaton sau Amenhotep al IV-lea; și, bineînțeles, Tutankhamon, fiul lui Akhenaton sau al lui Amenhotep al III-lea. Dar nimeni n-a auzit de prințul moștenitor Tutmes. Ar fi putut să rămână în istorie ca marele faraon Tutmes al V-lea. Dar a dispărut. Fără elegii sau vreun tribut adus de supuși sau familie. Fără nicio explicație. Prințul moștenitor a dispărut din istorie ca prin farmec.

— De ce?

— A căzut în disgrație. A dispărut pe neașteptate în al douăzeci și treilea an de domnie al lui Amenhotep.

— Ce s-a întâmplat?

— E o poveste tristă. Prințul moștenitor Tutmes a fost un erou de război recunoscut și un conducător religios, un general curajos în armata tatălui său. Ca și Moise, s-a răsculat. Sunt prea multe asemănări între prințul moștenitor și Moise ca să fie o coincidență.

— De pildă?

— În Biblie ni se spune că Moise a ucis un egiptean care a maltratat un sclav în Gosen. Prințul Tutmes a luptat și el împotriva abuzurilor suferite de sclavi. Potrivit unei alte versiuni, Moise nu a fugit în Madian, ci în Etiopia. Acolo s-a luptat atât de vitejește, că a fost încoronat rege. În Coran se spune negru pe alb că Moise a domnit ca rege în Etiopia. Și Talmudul evreiesc îl pomenește pe Moise ca rege.

— Așa, și?

— Prințul Tutmes a fost și el rege al Etiopiei o vreme.

— Și asta înseamnă că a fost Moise?

— Nu, mai e ceva. Moise și prințul Tutmes au fost amândoi generali de seamă și foarte credincioși. După o incursiune reușită, Tutmes a fost făcut mare preot al Templului lui Ra din Heliopolis, în nordul Egiptului, și a mai fost legat de cultul lui Ptah din Memfis. Prin asta, prințul moștenitor era deasupra tuturor preoților din Egiptul de Sus și de Jos, nu foarte departe de Pitom-Ramses.

Custodele tușește. Mă gândesc că e prea firav ca să reziste zile întregi într-o celulă.

— Bjørn, mă urmărești? Prințul moștenitor Tutmes a fost mare preot în Gosen, care a fost readus la viață de tatăl lui –

acolo unde ne spune Biblia că israeliții au fost sclavii faraonului.

4

După o scurtă pauză în care își suflă nasul, Curatorul continuă:

— Mai există legături între prințul Tutmes și Moise în istoria lui Manethon, *Aegyptiaca.* Acolo se vorbește despre o răscoală a sclavilor în Avaris, adică Pitom-Ramses sau Gosen, în timpul domniei lui Amenhotep al III-lea. Manethon scrie că faraonul a fost sfătuit să scape țara de „indezirabili", așa că i-a pus să lucreze în carierele de piatră din Avaris.

— Cine erau indezirabilii?

— Cine altceva decât israeliții cei prigoniți? Potrivit lui Manethon, sclavii au lucrat acolo mulți ani până să vină un preot de la Templul lui Ra din Heliopolis. Prințul moștenitor Thutmosis! Preotul renunțase la religia egipteană și la vechii zei, venerând un zeu atotputernic. Manethon mai scrie că preotul fusese înainte soldat, la fel ca prințul moștenitor Tutmes, și că i-a învățat pe indezirabili să lupte. În Biblie se spune că egiptenii „s-au scârbit de copiii lui Israel"[27]. Manethon povestește că, atunci când preotul i-a condus pe indezirabili la revoltă, mulți au fugit în țara lor de obârșie. Vezi paralelismul? O revoltă a sclavilor… Un egiptean care să-i ajute… Au fugit în țara lor natală…

— Exodul…

— Exact! Secole mai târziu, cei care au scris Biblia au făcut din povestea aia una dramatică, despre trădare și curaj, revoltă și fugă – înspre țara făgăduită de Dumnezeu. Evident că povestea din Biblie este mai impresionantă și mai plină de curaj. Un exod spectaculos… Un zeu care se implică în ce se întâmplă pe pământ… Un conducător măreț, de calibrul lui Moise…

5

— Asta înseamnă că mumia din mausoleul de aici, din Palatul Miércoles este prințul moștenitor Tutmes?

— Mumia este a prințului moștenitor Tutmes, fiul lui Amenhotep al III-lea și al reginei Tiye. Oaia neagră a familiei. Tâlhar și rebel.

— Ce s-a întâmplat cu el când au fugit sclavii?

— După ce Tutmes i-a ajutat pe israeliți să fugă, s-a întors cu mult curaj în palatul tatălui său. Acasă la tati. Ei bine, Amenhotep al III-lea nu era un tată blând și înțelegător. Și-a condamnat fiul neascultător la moarte. Nu numai că prințul se răsculase împotriva întregii sale familii și a zeilor egipteni,

nu numai că-i ajutase pe sclavi să fugă, ci își și dezonorase tatăl, tatăl și zeul din Egipt. Și pentru asta nu avea cum să-l ierte.

— Așa că a fost executat?

— Pentru că avea sânge albastru, nu a fost ucis în public. Pentru faraon, trădarea fiului a fost secret de stat, tabu, o jignire adusă familiei. Prințul moștenitor Tutmes a fost lăsat să își aleagă moartea. A ales să moară prin otrăvire. După ce a băut otrava și și-a dat ultima suflare, a fost îmbălsămat și mumificat. O fi fost el un trădător, dar tot era membru al casei regale și, prin urmare, de origine divină. Numai că n-a fost înmormântat lângă strămoșii lui, ci pe malul vestic al Nilului, în spatele Văii Regilor și al Văii Reginelor. Ascuns în spatele altor două morminte, a fost șters din istorie. Amenhotep al III-lea a poruncit ca toate documentele în care apărea fiul lui să fie distruse. Orice referință scrisă a fost arsă și statuile sale au fost făcute una cu pământul.

— Și totuși nu a fost uitat?

— Prințul a lăsat în urma lui multe scrieri, dintre care unele sunt aici, la Palatul Miércoles, pe papirusurile ferfenițite. Pe scurt, aceste texte au marcat începutul unei noi religii. Susținătorii prințului moștenitor – și au fost mulți – nu l-au uitat niciodată pe conducătorul lor. Au preluat învățăturile lui, împreună cu alte tradiții mai vechi, i-au studiat scrierile și concepțiile religioase. Preoții s-au covertit la credința într-un singur zeu suprem, mai puternic decât toți zeii egipteni. Așa că oamenii au început să-l perceapă pe prințul Thutmosis ca pe un conducător religios. Din ce în ce mai mulți oameni au început să venereze noul zeu. Din noul cult s-a desprins iudaismul. O altă ramură, mai restrânsă, a noii religii a devenit cultul lui Amon-Ra. Mumia prințului moștenitor, pe care o păzeau, a devenit zeul lor. Cât despre Biblie, niște scriitori vizionari au strâns laolaltă mai multe texte și au creat un nou protagonist atotputernic, pe care l-au botezat Moise.

27 *Exodul*, 1:12.

Șeicul

1

Timpul trece foarte greu pe întuneric.

Custodele și cu mine dezbatem fel de fel de teorii despre Moise și istoria Paznicilor. Cât știau? Cât au înțeles? Cât de mult a fost schimbată povestea de-a lungul secolelor?

Sunt dus de două ori să vorbesc cu Esteban și Beatriz. Vor să le spun unde sunt Manuscrisele de la Thingvellir. Mi-e teamă, dar nu suflu o vorbă.

2

A doua oară când vin să mă ia, gărzile îmi pun o glugă pe cap. Teama mi se transformă în panică. Inima începe să îmi bată frenetic. Încerc să mă eliberez. Plâng ca un copil.

Gărzile mă târăsc prin pivniță, apoi pe scări și pe un coridor, până ajungem într-o cameră unde mă leagă de un scaun.

Mă zbat și mă zvârcolesc.

Ușa se închide.

— Ajutor, ajutor! strig eu.

Încerc să-mi fac o gaură în glugă cu dinții.

— N-ai de ce să intri în panică, îmi spune Esteban. Materialul e subțire. O să ai suficient oxigen.

— Scoate-o!

— Inspiră adânc!

— Scoate-o!

— Tare încăpățânat ești, Bjørn Beltø.

— Scoate gluga!

— În curând.

— Nu pot să respir.

— Acușica.

— Acum!

— Ei, hai! Cum să nu poți să respiri?

— Te rog, dă-mi-o jos! Te rog!

— Dacă stai liniștit o clipă și mă lași să vorbesc, ți-o dau jos.

Încerc să mă calmez în căldura sufocantă a glugii care mi se lipește de față. Trei, doi, unu…

— Bravo! Vezi că se poate?

— Te rog, zi odată ce ai de zis!

— Bjørn?

— Da…

— O să-l cunoști pe șeic.

— Pe șeicul Ibrahim?

— În carne și oase.

La fel cum un călugăr simte prezența lui Dumnezeu într-o capelă, așa simt și eu prezența șeicului în cameră. De parcă însăși existența lui îmi ia tot oxigenul.

— Deci sunteți în cârdășie.

Esteban râde.

— Ai putea spune și asta. Mai nimeni nu-l cunoaște pe șeic.

Încerc să iau o gură de aer, dar inspir același aer cald pe care l-am expirat. Prezentându-mă șeicului, Esteban îmi semnează practic condamnarea la moarte. Îmi dau seama de asta.

Îmi desface frânghia din jurul gâtului și îmi scoate gluga. Trag în piept cu nesaț aer proaspăt în timp ce îmi mijesc ochii din cauza luminii puternice, încercând să îl zăresc pe șeic. Dar îl văd doar pe Esteban cu gluga în mână. Afară e întuneric. Ceasul de pe perete arată ora unsprezece și jumătate. Respir adânc. Atacul de panică și claustrofobia m-au lăsat leoarcă de sudoare.

— Unde e?

— Chiar aici.

Mă uit din nou descumpănit prin cameră. Dar suntem doar noi doi.

Esteban îmi întâlnește privirea.

— Eu sunt șeicul.

3

Mă uit la el vreme îndelungată, așteptând să pufnească în râs și să-mi spună că e totul o glumă. Aștept ca din clipă în clipă să se deschidă ușa și să intre șeicul Ibrahim, cu tot fastul și pompa.

Sau poate că îmi dau seama că spune adevărul.

Esteban se plimbă în jurul scaunului meu.

— De când eram mic și tata mi-a spus pentru prima dată povestea Paznicilor, a manuscrisului și a mumiei, un singur lucru a contat pentru mine, și anume să găsesc exemplarul lui Asim. Manuscrisele de la Thingvellir. Cum bine știi, palatul și persoana mea se află sub protecția Vaticanului din mai multe puncte de vedere, inclusiv financiar. Așa că a trebuit să găsesc altă cale. Am „moștenit” obsesia tatălui meu: să completez colecția de scrieri de la Palatul Miércoles cu o versiune integrală a manuscrisului. Și mi-am dat seama din vreme c-o să am nevoie de un alter ego ca să fac asta. Prea

mulți oameni știau cine sunt. Ar fi început să pună întrebări dacă mă duceam la licitații de manuscrise sau mă vedeau umblând prin cele mai bune anticariate, arhive și biblioteci din lume. Așa că l-am inventat pe șeic, pe care l-am lăsat să angajeze o echipă de muncitori.

— De ce tocmai un șeic?

— De ce nu? Ibrahim al-Jamil ibn Zakiyy ibn Abdulaziz al Filastini. Un șeic educat, sofisticat, bogat și retras, cu reședința în Emiratele Arabe Unite. Un sponsor, mecena și susținător generos, ba chiar și filantrop. În calitate de șeic, am finanțat catedre ale unor universități și institute de cercetare. Dar tot ce am făcut, toate tranzacțiile și investițiile au avut un sigur scop: să obțin informații care să mă conducă la pergamentele pe care le-ai găsit la Thingvellir. M-am aliat deopotrivă cu erudiți și lichele. Am angajat academicieni și anticari. Dar mereu am acționat prin oameni de legătură. Mereu. Nimeni nu l-a întâlnit vreodată pe șeic. Nimeni nu știa cine e. Nici măcar Beatriz, scumpa mea soră, nu știe că șeicul și cu mine suntem una și aceeași persoană. N-a stat în aceeași casă mai mult de-o săptămână. Nimeni nu știe unde e. Șeicul operează printr-o organizație. O rețea de minciuni și înșelăciuni. O iluzie.

— De ce-mi spui secretul tău?

— Pentru că vreau să înțelegi cât de important e să intru în posesia Manuscriselor de la Thingvellir. Vreau să înțelegi că trebuie să-mi spui unde sunt.

— Și dacă n-o fac?

Se duce spre o ușă laterală, o deschide și face semn să intre cuiva care aștepta pe culoar.

Hassan

1

Hassan intră cu pași mari în încăpere. E plin de mușchi și impunător. Hassan Sfarmă-Piatră.

— Dacă nu cooperezi, îmi spune Esteban, îl pun pe Hassan să te convingă. Dar nu trebuie să ajungem acolo. Ți-am spus adevărul cu speranța c-o să-ți dai seama că e extrem de important pentru mine și că-mi iau munca în serios. N-o să las nimic să-mi stea în cale. Nimic.

Nu pot să răspund. Esteban taie sfoara care îmi ține mâinile legate de scaun.

— Și dacă-ți spun, ne lași pe mine și pe Custode să plecăm?

— Bineînțeles.

Dar știm amândoi că nu va risca să i se afle secretul.

Scoate un șuierat printre dinți. Apoi se duce la un birou și ia dintr-un sertar un document care îmi este familiar.

— Bjørn, sunt curios. Cum ai reușit să găsești peștera de la Thingvellir din ce-ai citit în manuscris? zice el și pune codicele lui Snorri pe masă lângă mine.

Mă emoționează să văd manuscrisul pierdut al lui Sira Magnus. Parcă îmi văd prietenul stând la masă în casa parohială și îi aud vocea.

— Sigur îți închipui că l-am furat de la Sira Magnus. Și că l-am omorât. Dar adevărul e că la început a încercat să ni-l vândă. Nu sunt eu de vină că s-a răzgândit. N-am vrut să-l ucidem. Dar inima i-a cedat. Atâta tot.

Esteban se uită spre Hassan. Irakianul uriaș se uită drept înainte fără să scoată o vorbă, de parcă eu și Esteban nici n-am fi acolo, de parcă ar fi cu gândurile în altă parte, într-un univers autist.

„Atâta tot…”

Mâinile îmi tremură așa de violent, încât mi-e greu să țin manuscrisul. Mă duc la ultima pagină și îi arăt cum am ajuns la *Saga Sfintei Cruci*, care conținea indicațiile spre peșteră. Esteban țâțâie. Apoi se uită din nou la Hassan, care picotește.

— E târziu. Hassan tocmai a sosit. Cred că mâine dimineață voi doi ar trebui să purtați o discuție foarte serioasă.

Mă înfior numai la gândul unei astfel de discuții.

— Nu e foarte sofisticat. Dar e foarte eficient, după cum poți să-ți închipui. Mai gândește-te. Înainte să se pună Hassan pe treabă. Ai face bine să te hotărăști să cooperezi înainte să-ți rupă degete sau să-ți frângă piciorul rupt, care s-a vindecat așa de bine. În locul tău, eu nu l-aș supăra. Ruptul oaselor e una dintre metodele blânde ale lui Hassan. În Irak i-a scos ochii unuia care n-a vrut să vorbească. Cu mâinile goale. Mă gândeam să-ți zic, în caz că nu vrei să-mi spui ce vreau să aud. Bjørn, crede-mă, ai face bine să cooperezi.

2

Kierkegaard a spus odată că frica noastră e pentru ziua de mâine. Acum înțeleg ce a vrut să spună.

Nu pot să dorm. Cu spatele rezemat de zidul din piatră, mă uit în gol, în bezna celulei. Deși sunt conștient că e un perete la câțiva metri în fața mea, aș putea să am dinaintea ochilor vastitatea spațiului cosmic, și tot atât aș vedea. Nimic nu-mi poate potoli frica de ce mă așteaptă în zori. Groaza m-a înșfăcat în ghearele ei. Un singur lucru mai există pentru mine: Hassan.

Evident că o să le spun ce știu. Nu sunt prost. N-o să-mi sacrific degetele, ochii sau viața pentru Manuscrisele de la Thingvellir. Dar sunt două probleme. Unu: o să mă omoare oricum, iar doi: habar nu am unde e manuscrisul. Cred că seiful SIS e undeva prin Londra, dar ar putea fi la fel de bine în idilicul sătuc Llanfairpwllgwngyllgogerychwyrndrobwllllanty-siliogogogoch din Țara Galilor.

Oare ce-o să-mi facă atunci când le voi spune că habar nu am? O să-mi rupă niște degete ca să se asigure că spun adevărul? Cu siguranță îmi vor cere să sun la SIS. Oare ce-o să spună profesorul Llyleworth sau Diane când o să-i sun pe nepusă masă – „Salut, Bjørn la telefon” – ca să îi întreb unde sunt Manuscrisele de la Thingvellir? În cel mai fericit caz, vor înțelege că fac asta la presiunea altcuiva. În cel mai nefericit caz, vor refuza să îmi spună. Orice s-ar întâmpla, manuscrisele și cei de la SIS vor fi deja în altă parte când trupele lui Hassan vor apărea cu tancurile. Iar eu sigur voi fi tot aici, în celulă, în întuneric, când vor verifica dacă i-am păcălit sau nu.

Mereu am fost laș când a venit vorba de durere – dentiști, infecții în gât, umflături, unghii rupte. Nimeni nu a suferit ca mine.

Gândul la durerea pe care mi-o va provoca Hassan îmi face greață. Îmi vine să plâng.

Respir sacadat. Custodele sforăie liniștit.

Planul

1

De data asta nu aud pașii, ci zgomotul făcut de încuietoare și de mecanismul ruginit ce pare că se împotrivește.

Mă crispez. Deja? Nu mai respir. Inima îmi stă în loc. Creierul mi se oprește, iar eu nu mai simt decât o panică sălbatică, primitivă.

Balamalele scârțâie. Ușa se deschide.

Nu pot respira. Mi se pune un nod în gât.

Văd lumina unei lanterne.

Preț de o clipă, înțeleg cum se simt condamnații la moarte când sunt pe punctul de a fi duși la scaunul electric.

Scâncesc.

— Șșș, aud o șoaptă.

E Beatriz.

Beatriz, cu părul în dezordine și un zâmbet superb. Beatriz cea cu ochi scânteietori.

Beatriz trădătoarea.

De ce au trimis-o să mă ia? Tocmai pe micuța Beatriz?

— Repede! îmi șoptește ea.

Custodele sare în picioare.

— Bea! exclamă el și o îmbrățișează. Nu reușesc să-mi adun gândurile și membrele în același timp.

— Pfui, ce pute aici, spune Beatriz.

Ce se întâmplă? Unde sunt gărzile? Oare așteaptă Hassan afară, după ușă?

Speriat și confuz, mă târăsc pe podea cât mai departe. Departe de Beatriz și de teama pe care o aduce cu ea.

— Bjørn?

Mă crispez când fasciculul lanternei mă izbește peste față ca un bici.

Beatriz oftează.

— Of, Bjørn.

„Of, Bjørn?”

Îmi mijesc ochii.

— Dragă Bjørn, chiar n-ai înțeles, nu?

Ce să „înțeleg”? Nu-i răspund. „Dragă Bjørn?” Nu înțeleg.

Intră în celulă. Îi dă lanterna Custodelui și mă ajută să mă ridic în picioare. Tremur din toate încheieturile. Și sunt rușinat că tremur atât de tare. Chiar și în fața morții, tot mi-ar

plăcea să am puțină demnitate. Nu vreau să fiu o epavă care tremură și se vaită când mai are doar un minut de trăit.

Ea își pune mâinile pe umerii mei și mă fixează cu privirea. Se uită drept în ochii mei miopi, pe care o să mi-i scoată Hassan înainte să mă omoare.

— Bjørn?

Mă uit în altă parte.

— Ce faci, prietene?

— Ce vrei?

— Of, Bjørn.

— O să vii să te uiți când mă torturează Hassan?

Mă trage spre ea.

— Bjørn. Ascultă-mă. Bjørn! *Bjørn!*

— Ce anume?

— Mă prefăceam.

Se *prefăcea.* Așa spune acum.

— N-a fost greu. Îmi știu bine rolul. Viața mea a fost o lungă șaradă, în care Esteban mi-a fost adversar. El… Se hotărăște să nu spună la ce se gândea. În seara aia în care Esteban v-a surprins pe tine și pe Custode în bibliotecă, una dintre gărzi, pe care o plătesc ceva mai bine ca să fie… de partea mea, m-a anunțat. Mi-am dat seama că trebuie să intru în horă. N-aveam ce să fac. Era singurul fel în care puteam să aflu ce are Esteban de gând să facă. M-am oferit să duc gărzile la mausoleu ca să vorbească singur cu tine până să te azvârle în temniță. Era așa de fericit când m-am oferit să-l ajut! Eram amândoi împotriva întregii lumii… Esteban e isteț, dar când e vorba de mine, îmi mănâncă din palmă. E așa naiv, încât se lasă mereu tras pe sfoară. Mereu a fost așa.

În vocea ei se simțea o amărăciune profundă.

— Cum să știu că nu te prefaci acum?

— Cred că știi asta, Bjørn.

— De ce mi-ai cerut să-ți spun unde sunt Manuscrisele de la Thingvellir?

— Pentru că a trebuit să joc rolul lui Beatriz cea rea, prințesa de gheață a lui Esteban.

— Și dacă ți-aș fi spus?

— Bjørn, te cunosc. Știam că n-ai să sufli o vorbă.

— Bjørn, spune adevărul, mă asigură Custodele. O știu pe Beatriz. Poți să ai încredere în ea.

— Și chiar dacă ai fi fost forțat să spui unde le-ai ascuns, îmi zice Beatriz, nu Manuscrisele de la Thingvellir sunt cel mai important lucru pentru tine.

— Ce e mai important?

— Să salvăm mumia și manuscrisul original.

Încă sunt sceptic și încerc să analizez situația la rece. De ce să o cred acum? Și totuși, trupul meu a acceptat explicația. Îmi simt mușchii cum se relaxează. Teama mi se risipește. Nu pot să rezist ochilor ei blânzi. Mă ciupește ușor de obraz.

— Uite, zice ea și îi dă Custodelui un pistol.

— E totul pregătit?

— Ce anume? întreb eu.

— Totul e gata, confirmă Beatriz. Nimeni nu bănuiește nimic. M-am purtat ca de obicei. Mi-am făcut unghiile. M-am dus la universitate, mi-am sunat prietenii din toată lumea, la fel ca întotdeauna. Esteban n-are nici cea mai vagă idee. Și, în tot timpul ăsta, am pregătit lucrurile.

— Ce anume? o întreb eu.

— Am închiriat un cargobot dotat cu un container cu mediu controlat și mai multe tone de zahăr și cafea de descărcat în Italia.

Mă uit la ea fără să mai înțeleg nimic.

— Nava se numește Desideria, care înseamnă „dorință”.

E clar că sunt prost.

— De ce transportăm tone de zahăr și cafea în Italia? o întreb eu.

Niciunul dintre ei nu răspunde. Au impresia că glumesc.

— Mai am două dube identice și un tir cu remorcă, zice Beatriz mai departe. Am cumpărat paisprezece saci cu cartofi dulce și două butoaie cu rom făcut în casă. I-am mituit pe cei de la vamă, pe paznicii și docherii din port. Am închiriat un avion cargo care ne așteaptă la aeroport. Am vorbit cu profesorul Llyleworth de la SIS, care mi-a promis că ne ajută cu un grup de agenți – foști soldați din trupele de comando – care au fost aduși de la Londra. Totul e gata.

— Bună treabă! exclamă Custodele.

— Despre ce tot vorbești? o întreb eu.

Amândoi se uită la mine, fără să le vină să creadă.

— Bjørn, sigur îți amintești ce-am discutat, îmi spune Beatriz. O să ducem înapoi mumia în Egipt. O să ne asigurăm că manuscrisul de papirus ajunge pe mâinile cui trebuie.

— Și cum o să facem asta?

— Trebuie să furăm mumia și manuscrisul. Nu, e urât să furi. Reformulez. De fapt, îndeplinim misiunea pe care Paznicii ar fi trebuit să o ducă la bun sfârșit acum cinci sute de ani.

— Mergem? Custodele stătea nerăbdător în ușă.

— Da, nu avem mult timp la dispoziție. Beatriz scutură niște praf imaginar de pe hainele mele, apoi îmi dă cârjele.

2

O luăm prin pivniță, dar pe alt drum.

— Esteban are un paznic în capul scărilor, ne lămurește Beatriz.

Pivnița e un labirint de coridoare înguste și întunecoase. Mergem și tot mergem. O șopârlă trece ca o săgeată pe lângă noi. Mi-e teamă că ne-am rătăcit în labirintul subteran, dar Beatriz o ia la stânga, apoi la dreapta, sigură pe ea.

Eu merg șchiopătând după ea, ținând bine cârjele.

— Sistemul de pază e atât de avansat, încât e aproape imposibil să furi mumia și manuscrisul, îmi spune Beatriz. Un străin abia ar putea trece de poarta principală. Nici măcar o veveriță nu mișcă prin parc fără să știe paznicii. Dar sistemul nu prevede o treabă făcută din interior. De cineva ca mine.

3

În cele din urmă, la capătul coridorului, ajungem la niște trepte abrupte și înguste, care urcă spre prima pivniță. Apoi mergem pe alt coridor până la o scară care urcă până la bibliotecă.

— Întâi luăm manuscrisele. De acum încolo trebuie să avem grijă la camerele de supraveghere, ne sfătuiește Beatriz. Sunt patruzeci și cinci de camere, care transmit imagini la cincisprezece monitoare odată la fiecare zece secunde, așa că palatul e supravegheat în permanență, atât afară, cât și înăuntru.

Nu sunt bun la matematică, dar, după calculele mele, timpul în care o cameră nu înregistrează ar fi cam de douăzeci de secunde.

— Nu mai avem timp, ne spune Custodele.

— În bibliotecă sunt două camere, ne spune Beatriz. Una e pe tavan, în colțul din dreapta, iar cealaltă – în mijlocul bibliotecii. Ambele au zone moarte. Urmați-mă. Nu vă mișcați până nu vă zic eu.

Camera blindată

1

Când Beatriz ne dă semnalul, ne strecurăm în bibliotecă; adică Beatriz și Custodele se strecoară; eu vin șontâc-șontâc în cârje, mă împiedic de marginea covorului și mă lovesc cu umărul de tocul ușii, în așa fel încât butonul de la cămașă și mânerul cârjei se izbesc de cadrul din lemn al intrării. Gem de durere. Beatriz se întoarce, gesticulează și își dă ochii peste cap.

— Încă nu știe nimeni că v-am scos din celulă, ne ceartă ea în șoaptă. Când o să se afle, o să fie vai și amar. Dacă ne găsesc, n-o să scăpăm niciodată.

— Am priceput, am priceput!

Ne lipim de perete între două vaze de porțelan, în zona moartă a camerei de supraveghere de pe tavan.

Când beculețul roșu al camerei se stinge, ne furișăm pe lângă rafturi până la următoarea zonă moartă. De două ori, Beatriz este nevoită să se ducă la cititorul de iris și să introducă un cod ca să deschidă ușa Bibliotecii Sfinte.

Nu aud alarme sau zgomot de pași în fugă. Dar inima îmi bate așa de tare în piept, încât mi se pare că ar trebui să i se audă ecoul până foarte departe.

Închidem ușa Bibliotecii Sfinte și ne lipim de peretele aflat sub cameră. Când se stinge becul roșu, Beatriz și Custodele aleargă prin bibliotecă, și eu după ei.

Ajungem într-o sală cu o ușă blindată. Din fericire, aici nu sunt camere.

Beatriz se oprește în dreptul cititorului de iris, așteaptă să se aprindă lumina verde, apoi tastează două coduri a câte șase cifre. De câte ori atinge tastatura se aude un bâzâit electronic.

Imensa ușă din oțel se deschide cu un zăngănit, iar înăuntru se aprinde o lumină slabă.

— Dacă Esteban și-a dat seama ce pun la cale, acum o să ne prindă, ne spune ea.

Intru șchiopătând în camera blindată.

Camera albă îmi amintește de o sală de operații. E sterilă și rece. Se aude zumzăitul continuu al aparatului de aer condiționat. În mijlocul camerei se află o masă cu un cadru metalic și blat de sticlă.

Beatriz se duce la masă, iar eu mă țin după ea. Manșonul de cauciuc de la cârje scârțâie pe gresie.

Cele șase papirusuri se află sub niște geamuri groase, între instrumente care măsoară temperatura și umiditatea cu o precizie incredibilă.

În mai multe locuri, papirusul s-a dezintegrat într-o pulbere fină.

— Cărțile lui Moise, ne spune Beatriz.

Mă aplec peste masă cu respect și mă uit la papirusurile pline de hieroglife scrise neglijent, din care nu pricep o iotă.

Custodele bate darabana pe sticlă.

— Vaticanului îi convine ca manuscrisele să fie păstrate aici, departe de privirile curioșilor și de angajații care ar putea să dezvăluie ce conțin. Timp de cinci sute de ani, Vaticanul a plătit regește familia Rodriquez ca să aibă grijă de manuscrise.

2

Pe când eu și Custodele ne țineam de urât în celula întunecată, Beatriz a pregătit papirusurile pentru transport.

Le împachetează într-o mătase fină. Sub masa de metal a ascuns o cutie cu muchii din aluminiu și șase compartimente. Pune cu grijă manuscrisele în cele șase despărțituri.

Cutia din aluminiu e atât de ușoară, încât Custodele o poate duce singur. Plecăm din camera blindată și închidem ușa, apoi o luăm pe coridorul servitorilor, care nu e monitorizat de camere. La capătul culoarului coborâm pe o scară de serviciu din nou în pivniță. Aici nu prea riști să dai peste cineva. Beatriz merge în față cu lanterna, urmată de Custode, care ține cutia din aluminiu. Iar eu șchiopătez în spatele lor.

Trecem din nou printr-un labirint de coridoare. E atât de întuneric, încât nu îmi dau seama dacă sunt aceleași prin care am venit. Dar Beatriz știe drumul. Deschide o ușă din metal care scârțâie ca în comedii și ne trezim într-un garaj subteran luminat de neoane puternice.

— Esteban a construit garajul în anii ’70, pentru că erau spații de depozitare aici, ne explică Beatriz.

Deschide ușa din spate a unei dube roșii cu logoul Coca-Cola imprimat pe fiecare parte. În spate sunt două cutii din lemn. Una e lungă și dreptunghiulară; cealaltă e mică și pătrată. Custodele pune cutia de aluminiu și cele șase papirusuri în cutia cea mică, pe care o învelește apoi în folie cu bule de aer și lână de lemn.

Cutia dreptunghiulară e suficient de încăpătoare pentru sicriul mumiei.

Îmi proptesc o cârjă de peretele garajului. Dacă e să ajut la cărat, am nevoie de un braț liber.

3

Din garaj ajungem în alt labirint de coridoare, de data aceasta în aripa vestică a palatului. O luăm la dreapta pe o ușă metalică de un roșu închis și recunosc deodată galeria proaspăt decorată care duce spre mausoleu.

De fapt, e mai simplu să mergi cu o singură cârjă, așa că mă întreb de ce până acum le-am folosit pe amândouă. Doctorul din Italia nu mi-a spus cât timp voi avea nevoie de cârje, iar cel din Norvegia, care a înlocuit ghipsul cu un bandaj, nu a adus vorba de cârje. Poate ar fi trebuit să mă descotorosesc de ele cu mult timp în urmă. Dar nu mă miră, mereu fac așa.

Cu un etaj mai jos, sub mausoleu, ne oprim în fața ușii cu cifru. Nu sunt camere aici. Beatriz tastează codul. Odată ce intrăm, trebuie să așteptăm ca ușa să se închidă după noi înainte ca Beatriz să poată folosi cititorul de iris și tasta al doilea cod. A doua ușă se deschide.

Urcăm scările până într-o cameră din spatele mausoleului.

— În regulă, ne spune Beatriz. Se întoarce spre mine și trage adânc aer în piept. Acum vine partea cea mai importantă.

— La ce te referi?

— Cum sunt două camere în mausoleu, gărzile văd sicriul pe unul dintre monitoare, așa că trebuie să întrerupem transmisia.

— Nu e cam riscant? Dacă facem asta, atunci sigur o să-și dea seama că se întâmplă ceva. Nu-i mai bine să sperăm că n-o să observe?

— Crede-mă, se uită pe monitoarele alea. Dacă întrerupem transmisia, mai câștigăm câteva minute până își dau seama că nu e o eroare tehnică. Unul dintre ei o să trebuiască să coboare aici de la primul etaj, unde e sediul pazei, ca să reseteze camerele. Dacă se mișcă repede, îi ia patru minute și jumătate. Apoi o să vadă că au fost dezactivate manual și că sicriul nu mai e la locul lui. O să declanșeze alarma generală după patru minute și cincisprezece secunde.

— Alarma generală?

— Sunt mai multe tipuri de alarme în palat. Cele locale sunt activate în anumite zone și la sediul pazei. Alarma generală e și mai a naibii, pentru că activează toate sirenele din interior și exterior. Toate ușile și porțile se închid automat și se aprind luminile exterioare de urgență, inclusiv cele portocalii și roșii de pe gardul principal. Alarma alertează poliția; în cinci minute, palatul o să fie înconjurat de echipaje

speciale. Poliția o să blocheze drumurile care ies din Santo Domingo și o să oprească toate decolările.

— Cu alte cuvinte, avem trei minute să scoatem sicriul din mausoleu și să-l băgăm în dubă și jumătate de minut să traversăm parcul și să ajungem în oraș cu mașina, spune Custodele. Ieșim pe poarta din vest?

— Da, încuviințează Beatriz. Carlos e de pază în seara asta la poarta vestică.

Îi face un semn Custodelui, care deschide carcasa de protecție a alarmei.

— Sirena o să facă un zgomot îngrozitor, spune el. Ești gata, Beatriz?

— Da.

Tastează codul.

Custodele ține degetul apăsat pe butonul care dezactivează camerele.

Beatriz numără până la cinci.

— Haide!

Împușcătura

1

Alarma începe să sune puternic.

— Repede! strigă Beatriz. Deschide ușa și ne gonește pe mine și pe Custode în mausoleu.

Sunetul alamei trece prin pereți, podea și tavanul boltit. Totul vibrează, creând o cacofonie îngrozitoare.

Flăcările pâlpâinde ale lumânărilor desenează lumini și umbre pe stâlpii din marmură albă.

— Hai, hai, hai!

Alergăm împiedicându-ne pe pardoseaua lucioasă a mausoleului, după care urcăm cele cinci trepte până la soclu.

Ne oprim cu toții respectuoși în fața mumiei, ca țintuiți de același gând.

Moise… Prințul moștenitor Tutmes… Prințul sfidător...

Trupul învelit în pânză pare extraordinar de fragil. Brațele încrucișate i se odihnesc pe pieptul scobit. Ni se pare un sacrilegiu să îl mutăm, să îi tulburăm somnul de o mie de ani…

Beatriz închide sicriul. Ea și Custodele au grijă să verifice încuietoarea.

— Repede! zice Beatriz, încercând să acopere cu strigătul ei alarma care sună neîntrerupt.

Apucăm mânerele din aur – Beatriz și Custodele în față, iar eu în spate – și ridicăm sicriul din sarcofag.

Mi-era teamă că o să fie prea greu, dar nu cântărește foarte mult.

2

Ținând sicriul cât mai puțin înclinat cu putință, coborâm treptele. Zgomotul făcut de pașii noștri este acoperit de sunetul alarmei. Custodele ne ține deschisă ușa, apoi o trântește în urma noastră.

Urechile îmi țiuie. Alarma e reglată pe o frecvență care îți zgârie auzul și creierii.

Ne străduim să ținem sicriul drept când coborâm treptele spre ușile blindate. Beatriz și Custodele îl ridică deasupra capului, iar eu mă aplec în așa fel încât fundul sicriului să fie aproape la nivelul treptelor. Târăsc după mine o singură cârjă, care bocăne pe scări.

Mă tot aștept să dau nas în nas cu un paznic sau, și mai rău, cu Esteban și Hassan.

Odată ce ajungem jos, alarma se aude din ce în ce mai slab. Beatriz își scanează irisul și așteaptă lumina verde.

Nimic.

— Pot să ne închidă aici? o întreb.

— Desigur, îmi răspunde Beatriz. Tot sistemul e controlat de la centrul de comandă.

— Dar ia mereu ceva timp, spune Custodele.

„Ceva timp…”

Chiar atunci se aprinde lumina verde. Beatriz tastează codul. Când auzim bâzâitul electronic care anunță deschiderea ușii, ne năpustim afară.

O rupem la fugă pe hol, cu sicriul între noi. Una dintre luminile de jos pâlpâie. Tălpile pantofilor noștri bocăne de podea. Îmi zvâcnesc timpanele.

Pe când Custodele deschide ușa care dă spre garaj, mă aștept să ne întâmpine o escadrilă de gărzi pregătite să ne împuște. În garaj nu e nimeni, dar se simte un miros vag de benzină și ulei de motor. Un clopoțel atârnat deasupra ușii scoate un clinchet, la fel ca la școală, când începea recreația.

Cărăm sicriul până la duba cu logoul Coca-Cola. Beatriz deschide portiera din spate.

3

Hassan e pe unul dintre scaunele rabatabile din spatele dubei.

Pe chip nu i se citește nimic. Arată ca managerul unei sucursale de bancă dintr-un oraș străin, repartizat undeva departe de casă. Genul de manager care nu îți dă banii de care ai disperată nevoie, pentru că nu ai formularul corect completat și ștampilat de către autoritățile din ambele țări.

Chelia îi strălucește chiar și în lumina slabă din spatele dubei. Mustața deasă îi e bine tunsă. Poartă o cămașă albă, cravată albastră și un costum gri bine călcat.

Custodele, Beatriz și cu mine rămânem încremeniți. Nimeni nu scoate o vorbă. Ne uităm la Hassan și așteptăm să vedem ce face. Țin strâns în mână mânerul din aur al sicriului.

Nu e înarmat. Dar e atât de mătăhălos, încât nici nu trebuie să aibă o armă la el, ar fi de prisos. E obișnuit să obțină tot ce vrea. Statura lui îl face să pară imposibil de atacat și de învins.

Dar nu e.

4

La început nu îmi dau seama de unde a venit împușcătura. Se aude un zgomot puternic de explozie, care răsună prelung între pereții de beton. Beatriz și cu mine tresărim.

Hassan deschide gura să spună ceva și fața i se schimonosește. Pe cămașa albă și costumul gri îi apare o pată de sânge.

Horcăie. I se ivește o spumă sângerie în colțul gurii.

Se prăbușește cu zgomot în spatele dubei. Șezutul scaunului rabatabil se ridică la loc, lipindu-se de spătar.

Custodele își scoate mâna din buzunar. Ține pistolul pe care i l-a dat Beatriz. În haina lui e o gaură fumegândă.

— N-am avut încotro, ne spune el cu nonșalanță.

Urcăm sicriul în dubă și încercăm să îl scoatem afară pe Hassan. Dar e prea greu. Deși suntem trei, nu îl putem clinti cu niciun chip.

— N-avem timp de asta! strigă Beatriz.

Așa că îl lăsăm unde e.

— N-am avut de ales, repetă Custodele. Apoi adaugă insistent: Nu-i așa? N-am avut de ales.

— N-ai avut de ales, îi spunem noi în același timp.

Așezăm sicriul în cutie, pe care o umplem apoi cu lână de lemn și o învelim în folie de protecție.

Încerc să mă uit oriunde, numai la Hassan nu. Dar este atât de mătăhălos, încât e greu să îl ignor.

— N-am avut de ales, mormăie Custodele.

Evadarea

1

Beatriz sare din spatele dubei, se duce repede în fața vehiculului și se așază la volan. Custodele și cu mine trebuie să ne cățărăm peste Hassan ca să ajungem la cele două scaune rabatabile din spatele ei. Mă murdăresc de sânge pe genunchi.

Folosindu-se de o telecomandă, Beatriz deschide ușa garajului și trece în viteză pe lângă rândurile de mașini parcate și stâlpii din beton. Un canal de scurgere zăngăne când trecem peste el. Acum îmi aduc aminte că am uitat să iau cealaltă cârjă. Asta e.

Roțile scrâșnesc când Beatriz întoarce și apoi frânează ca să o ia spre ieșire. Ajungem într-o curte mare și apoi o luăm prin parc.

— Suntem cu treizeci de secunde în urmă față de plan, ne spune Custodele.

Beatriz mărește viteza. De șasiu se izbesc pietricele de pe cărare.

— Ce ciudat, spune deodată Beatriz.

— Ce anume? o întreabă Custodele.

— Dacă Hassan știa ce punem la cale, înseamnă că știe și Esteban. Unde e? De ce nu ne oprește?

Zona pe care o traversăm nu e bine luminată. Insectele roiesc în jurul farurilor, atrase de lumină. Beatriz conduce cât de repede poate. Văzute din dubă, trunchiurile întunecate ale copacilor devin un fel de zid negru. Un animal mic – un iepure sau o veveriță – stă în mijlocul drumului și încremenește în îmbrățișarea mortală a luminilor din față. În ultima clipă, sare într-un tufiș.

Beatriz apucă volanul cu o asemenea putere, încât articulațiile degetelor i se albesc.

Printre copaci vedem luminile parcării de lângă poarta dinspre vest. Eu și Custodele tragem perdelele care separă partea din față de restul dubei.

Beatriz pune frână și coboară geamul. Paznicul o întreabă ceva, binedispus. Aud cuvântul Coca-Cola. Beatriz îi răspunde. Paznicul râde. Vorbesc în spaniolă, așa că nu înțeleg ce își spun. Porțile duble zăngăne și se deschid. Beatriz mai spune ceva și râde.

— *Sí, sí, sí!* râde paznicul.

— *Bueno, Carlos,* spune Beatriz. *Buenas noches*.[28]

Chiar atunci se pornește să țiuie alarma generală.

Numele e nimerit. Face atâta gălăgie, încât ai putea crede că a izbucnit Al Treilea Război Mondial. O alarmă care sună ca o sirenă de raid aerian îi va trezi cu siguranță pe toți locuitorii din Republica Dominicană, Haiti, Puerto Rico, Jamaica și Cuba de sud-est.

Pe geam văd că Palatul Miércoles și parcul sunt luminate ca un complex hotelier din Dubai.

Porțile nu se mai mișcă. Apoi încep să se închidă automat.

Beatriz apasă pedala de accelerație până jos. Duba se mișcă greu și rămâne prinsă între porți, care îi zgârie laturile.

Paznicul bate cu frenezie în caroserie.

— Opriți-vă! *¿Qué pasa?*[29] Opriți!

Cu un zgomot de metal sfărâmat, duba se strecoară printre porți.

2

Aleea care duce de la poarta vestică până la bulevard este mărginită de un zid nu prea înalt, acoperit de mimoze. Intrăm pe bulevard în viteză, iar Beatriz nu se uită nici la stânga, nici la dreapta înainte să o ia pe acolo. Un Mercedes gri frânează și patinează pe drum. Șoferul claxonează nervos.

Beatriz reușește să aducă duba de Coca-Cola la o viteză de o sută douăzeci de kilometri pe oră.

— Lumea o crede că ne grăbim să ajungem la niște clienți tare însetați, spune Custodele.

Din fericire, nu sunt multe mașini pe drum la ora asta din noapte. Pe refugiul din mijlocul bulevardului sunt plantați niște copăcei. Luminile portocalii și roșii pâlpâie pe gardul Palatului Miércoles.

La următoarea intersecție cotim la dreapta. Acolo ne așteaptă o altă dubă, la fel ca a noastră. În spatele ei se află o camionetă cu remorcă, un Lexus, o dubă Ford Transit și două camioane Hummer.

Beatriz oprește brusc. Cealaltă dubă Coca-Cola întoarce pe același bulevard și o ia în aceeași direcție. Beatriz urcă mașina cu atenție pe rampa de aluminiu, în spatele camionetei cu remorcă. Porțile de la Palatul Miércoles au zgâriat logoul Coca-Cola de pe părțile laterale ale dubei. Pe urmă Beatriz, Custodele și cu mine pornim în fugă spre Lexus. Camioneta se urnește greoi, lăsând în urmă un nor negru de gaze de eșapament. Noi suntem în Lexus și pornim în urma ei, iar în spatele nostru sunt duba Transit și cele două

Hummere care transportă trupele de asalt de la SIS. Mergem în convoi o vreme, după care intrăm din nou pe bulevard.

După câteva sute de metri, suntem depășiți de poliția și paza de la Palatul Miércoles. Gonesc pe bulevard, ca o legiune romană care mărșăluiește: un Ford Excursion negru, două Land Rovere și opt mașini de poliție cu sirene și lumini albastre. Îi lăsăm să treacă. Chiar atunci Beatriz primește un telefon. Ascultă o vreme, după care închide și se întoarce spre noi.

— Avionul pe care l-am închiriat a fost înconjurat de poliție.

— Fir-ar să fie, răbufnesc eu.

— Stai calm, râde Beatriz. Îi am exact unde am vrut.

Pe când trupele lui Esteban urmăresc cealaltă dubă cu emblema Coca-Cola, iar cei de la poliție înconjoară avionul, convoiul nostru modest o ia la stânga, întoarce la sensul giratoriu și pornește spre port.

3

Zece minute mai târziu suntem în portul aflat pe un promontoriu de la gura de vărsare a unui curs de apă.

Șoferul Lexusului este sunat pe walkie-talkie. E șoferul dubei Coca-Cola. Spune că poliția și gărzile de la Palatul Miércoles mai au puțin și îl ajung din urmă. Acum sunt pe un drum de țară.

— N-o să găsească decât paișpe saci de cartofi și două butoaie cu rom, zice Beatriz. A, și cincizeci de lăzi de Coca-Cola.

Trecem pe lângă tot felul de magazii, depozite, barăci, petroliere, macarale, un parc de depozitare și munți de trestie-de-zahăr, scoarță de copac și nisip fin, gata de export.

— Aproape am ajuns, ne anunță Beatriz.

28 „Noapte bună“ (sp. în original).

29 „Ce se întâmplă ?“ (sp. în original).

Desideria

1

Desideria e în fața noastră, trasă la chei și legată cu atâtea cabluri, încât ai zice că e ținută acolo împotriva propriei voințe.

E o navă elegantă. Puntea este luminată și pe vas zăresc siluetele fantomatice ale unor ofițeri.

Camioneta cu remorcă trage lângă chei, Lexusul și duba Transit se opresc în spatele ei, iar cele două Hummere dispar din nou în întuneric, îndreptându-se spre cel mai apropiat depozit.

Coborâm din mașină. Pe străzile din spatele nostru se aud sirene. În port miroase a benzină, apă sărată și condimente străine. Un pelican care arată de parcă ar fi înghițit un vițel se plimbă la capătul unui chei.

Beatriz scoate duba din camionetă și o duce pe pasarelă. Docherii deja încarcă nava cu mărfuri. Beatriz vrea să luăm la bord cele două cutii cu manuscrisul și sicriul, apoi să le depozităm într-un container special.

Custodele deschide ușile din spate ale dubei. Deodată, se întoarce spre chei, iar eu fac la fel, ca să văd la ce se uită.

2

Trei mașini negre cu farurile stinse opresc pe chei, la câțiva metri de noi.

Portierele se deschid și dinăuntru ies opt bărbați. Îi recunosc pe câțiva de la Palatul Miércoles. Pe unul l-am cunoscut în Islanda. Cu toții sunt înarmați.

Esteban Rodriquez iese ultimul.

— Beatriz, mă surprinzi, îi spune el.

Se sprijină de portiera deschisă a mașinii. Pare obosit.

Beatriz stă între Custode și mine, uitându-se la fratele ei.

— Sunt impresionat, continuă Esteban.

— Scutește-mă, îi șuieră ea.

— Nu m-aș fi gândit că ești atât de meticuloasă. Avionul închiriat, nava, cele două dube, planul pe care l-ai pus la punct ca să creezi o diversiune... M-ai păcălit cu farmecul și minciunile tale. Impresionant! De-a dreptul impresionant!

— Mereu am reușit să te păcălesc, Esteban. Mereu.

El se îndepărtează de portieră și pornește spre noi cu un zâmbet forțat.

— Beatriz, mereu a fost ceva deosebit între noi.

— Doar în mintea ta bolnavă.

— Beatriz!

Esteban îi întinde o mână. Beatriz face un pas în spate.

— Surioară scumpă, vino înapoi la palat cu mine! Sunt dispus să iert și să uit totul. Știi că până la urmă tot o să iau sicriul și manuscrisul cu mine. Și știi că n-am de ales în privința *lor* – face un semn cu capul înspre mine și Custode –, dar noi doi putem să mergem acasă și să uităm totul.

Beatriz își strânge buzele a dispreț.

— Nu sunt absurd, continuă Esteban. Te înțeleg. Ești femeie. Te lași copleșită de emoții și de un idealism naiv. Te iert, dragă Beatriz. Acum vino, te rog, cu mine la palat.

— De când eram mici ai crezut că te admir și iubesc. Dar eu te-am urât dintotdeauna, Esteban.

— Beatriz…

— Și știi prea bine de ce. Ești bolnav. Mereu ai fost bolnav. Doar că nu-ți dai seama.

Lacrimile i se preling pe obraji.

— Vino acasă cu mine, scumpa mea Beatriz. Acasă la palat.

— Niciodată!

— Locul tău e la palat. Cu mine. Se luptă să își stăpânească sentimentele puternice care i se citesc pe chip. Vocea îi devine mai aspră. Dacă nu vii cu mine de bunăvoie, o să fiu nevoit să te pedepsesc. Chiar crezi că nu știam ce pui la cale? Chiar crezi că te-aș fi lăsat să pleci din port? Nu sunt prost. Știu cum să rămân mereu în alertă. După cum vezi, în spatele meu sunt opt oameni înarmați. Toți sunt soldați cu experiență. Tu ai șase bodyguarzi de la SIS în Hummerele alea două. Ceva îmi spune că sunt înarmați cu mitraliere. Și probabil aveți și voi câte un pistol. Dar n-aveți nicio șansă. Prietenii tăi o să fie uciși într-o fracțiune de secundă. Dar de tine, Beatriz, n-o să se atingă nimeni. Nu ți-aș face rău niciodată.

Pelicanul de pe chei se întoarce spre noi, înghite un pește și apoi se îndepărtează din nou.

— M-am gândit eu c-o să mă urmărești, spune Beatriz.

— Mă cunoști atât de bine, draga mea.

— Așa că am pus la punct un plan de rezervă.

Esteban ridică din sprâncene.

— Un plan pe care nu aveai cum să-l monitorizezi. Pe care nu aveai cum să-l afli.

Pe chip i se citește uimirea.

Pelicanul nu știe dacă să își ia zborul sau nu.

La un semnal invizibil, apar soldații de comando. Zece sau cincisprezece au stat în așteptare pe vas. Încă zece, în container. Patru sau cinci apar pe acoperișul celui mai apropiat depozit. Au cu ei un întreg arsenal, de la pistoale-mitralieră la carabine.

Esteban râde căznit.

— Ce să mai zic, Beatriz, m-ai dat gata...

Pelicanul își desface aripile, plonjează de pe chei și ajunge în apă cu un pleoscăit.

Esteban se uită la sora lui cu o expresie greu de descifrat.

Își duce încet degetele la buze și îi trimite un sărut.

3

Mai departe, totul se petrece foarte repede.

Esteban înșfacă ceva din buzunarul interior al hainei. Oamenii lui ridică imediat mitralierele.

Dar soldații de comando sunt mai rapizi.

Se aud împușcăturile: zece-douăzeci de pocnete puternice.

Esteban se împleticește și cade la pământ. Se chircește ca un fetus într-o baltă de sânge.

Este zguduit de spasme de câteva ori, apoi rămâne nemișcat.

Beatriz suspină.

Cele opt gărzi ale lui Esteban sunt și ele secerate la pământ. Niciunul dintre oamenii lui nu a avut timp să tragă.

— Nici eu nu sunt fraieră, Esteban, îi spune Beatriz cu amărăciune.

— Beatriz… îi șoptesc eu.

— Taci, nu acum.

Unul dintre soldații în uniformă apare în fața ei.

— Mă scuzați, doamnă, i se adresează el. Totul merge conform planului?

— Da, faceți exact ce am stabilit.

— Ce ai stabilit? întreb eu.

— Să plecăm de aici.

— Dar…

Beatriz mă ia de mână.

— Bjørn, nu trebuie să știi mai multe.

— Ba da, asta a fost mereu problema mea.

Ea râde și încuviințează din cap, ca pentru sine.

— Și acum ce facem, Beatriz?

— Ne suim pe vapor.

— Dar cu ei ce facem?

— Toata cadavrele cu excepția lui Esteban vor fi îngropate în curtea dărăpănată a unei biserici din afara orașului, la

cincisprezece kilometri spre nord. Ce tocmai ați văzut nu s-a întâmplat niciodată.

— Și Esteban?

— Avem un mausoleu al familiei la Palatul Miércoles.

— Dar poliția…

— Am rezolvat deja.

— Cum?

— Palatul Miércoles a fost atacat în timpul nopții de oameni înarmați sau poate de teroriști, nu știu. Fratele meu curajos a încercat să-i oprească. Numai eu am reușit să scap.

Mai aruncă o ultimă privire cadavrului fratelui ei.

— La revedere, Esteban, îi spune ea cu răceală.

4

În timp ce cadavrele sunt urcate în spatele celor două Hummere, noi cărăm la bordul vasului cutiile cu sicriul și manuscrisul. Impasibili, docherii încep să descarce valizele și genții din spatele Fordului Transit.

Totul se face rapid și eficient.

Cineva mă ia de braț și mă ajută să urc pe pasarelă.

Echipajul ridică ancora și Desideria se întoarce cu prora spre mare.

5

O jumătate de oră mai târziu, urc pe punte și îmi sprijin coatele de balustradă. Nava se îndreaptă spre sud-est. Motorul scoate un tors ritmic, care transmite vibrații în carenă.

Mă uit la Santo Domingo pentru ultima oară. Văd miile de ferestre strălucitoare, firmele țipătoare ale magazinelor și coloanele de mașini care lasă dâre de lumină roșie în urma lor.

Arunc cârja peste bord. Cade în apă ca o săgeată rătăcită.

O ușă se deschide, apoi se închide cu zgomot.

Preț de o clipă domnește tăcerea.

— Deci aici erai.

Beatriz vorbește așa de încet, încât abia o aud. Își suflecă mânecile și se sprijină de umărul meu. Parcă ar plânge. O iau de mijloc. Nava se leagănă pe valuri. Briza mă stropește pe față. Aerul marin e aspru și sărat. După zile întregi petrecute în celula aia împuțită, marea îmi oferă speranță și promisiuni. Stăm acolo unul lângă altul fără să scoatem o vorbă, uitându-ne cum orașul devine tot mai mic, până când luminile lui sunt înghițite de noapte.

Epilog

„Nu mai sunt în viață și nu mi s-a găsit nicio vină
când am stat în fața lui Osiris și a judecătorilor Săi.
Mă aflu în fața Ta, zeu al zeilor. M-am alăturat
morților și regatului dreptății. Am ajuns pe tărâmul
celor care se odihnesc dincolo de orizont, mă
apropii de sfintele porți.”
Cartea egipteană a morților

„Și va veni o vreme când PAZNICII îl vor aduce pe CEL SFÂNT
înapoi la locul lui de veci, sub soarele sfânt,
sub cerul sfânt, în pământul cel sfânt.”
Asim

NEW YORK TIMES

LONDRA (Reuters) – O mumie, despre care se crede că ar fi trupul lui Moise, și un manuscris pe papirus care conține a șasea carte a lui Moise au fost astăzi înapoiate autorităților egiptene.

Colectivul de cercetători care se vor ocupa de examinarea mumiei și a manuscrisului își vor începe activitatea de luni. Echipa întrunește oameni de știință și specialiști din întreaga lume.

Descoperirea pare să fie legată de cele câteva camere mortuare găsite în Norvegia și Islanda, deși deocamdată nu este clară conexiunea dintre descoperirile arheologice egiptene și cele nordice.

Cardinalul T.K. Bertone, purtător de cuvânt al Vaticanului, a spus că Sfântul Scaun a aflat despre mumie și manuscris din presă și că Vaticanul nu are nicio îndoială că „afirmațiile calomnioase” care s-au făcut în legătură cu descoperirea vor fi în curând dezmințite. Cele cinci cărți ale lui Moise, așa cum se spune în Biblie, sunt „cuvântul lui Dumnezeu”, a declarat Vaticanul.

— Cum adică Vaticanul are o copie a acestui… *manuscris*?

Papa era în pragul apoplexiei, iar cardinalul își tot făcea de lucru cu lanțul din aur și crucea pe care o purta la gât.

— Sfinte Părinte, spuse el, predecesorii noștri au confiscat în secolul al XI-lea o copie a traducerii copte făcute de marele preot Asim. Așa că atunci când mumia și papirusul original au apărut din nou în Santo Domingo, cinci sute de ani mai târziu, papa Iuliu al II-lea și episcopul Castagna s-au gândit că e mai bine să rămână acolo.

Cardinalul îi dădu papei un document șters cu transcrierea conversației dintre Iuliu al II-lea și Castagna.

— Dar de ce? întrebă Papa.

— Cred că nu au vrut să provoace un scandal, Sfinția Voastră.

Cuprins de furie și deznădejde, papa îl pironi pe cardinal cu privirea.

— Și totul a fost ținut secret…

— Bineînțeles, Sfinția Voastră!

— …De toți papii, începând cu Iuliu al II-lea?

— E mai bine ca de unele lucruri să se ocupe umilii dumneavoastră slujitori, Sfinte Părinte, ca să nu fiți implicat direct.

CORRIERE DELLA SERA

WASHINGTON, DC (Reuters) – Cea mai mare colecție particulară de cărți, documente și hărți a fost donată la Library of Congress.

Colecția de la Palatul Miércoles din Santo Domingo, care cuprinde câteva milioane de titluri, a fost donată după asasinarea neelucidată a lui Esteban Rodriquez și descoperirea așa-zisei mumii a lui Moise și a manuscrisului original al cărților lui Moise.

Potrivit lui Tommy Manning, custode la Library of Congress, donația este de o valoare istorică și culturală inestimabilă.

EL PAÍS

CAIRO, EGIPT (AP) – Șefi de state din peste cincizeci de țări vor lua parte mâine la ceremonia de înhumare a așa-zisei mumii a lui Moise, care va fi depusă în mormântul inițial de lângă orașul antic Luxor. Ceremonia va fi patronată de președintele Egiptului.

Mumia, care are peste trei mii de ani, va rămâne acolo până când autoritățile vor stabili dacă să ofere acces la criptă publicului larg sau să construiască un nou sanctuar în Luxor, Cairo sau Ierusalim.

Autoritățile egiptene și conducătorii religioși nu au ajuns încă la un acord în această privință.

La înmormântarea de mâine nu vor lua parte reprezentanți de la Vatican sau de la organizațiile evreiești. Clerici islamici de frunte au anunțat că vor boicota și ei ceremonia.

Potrivit unui purtător de cuvânt de la Vatican, papa nu recunoaște mumia ca fiind a lui Moise. Într-o bulă papală se specifică faptul că manuscrise biblice descoperite de curând sunt „falsuri antice create de păgâni ca să răspândească îndoiala și să șubrezească temeliile credinței”.

Purtătorul de cuvânt a afirmat și că Vaticanul este convins că investigația întreprinsă de către echipa de experți va dovedi faptul că manuscrisul este ceea ce Sfântul Scaun a numit „o înșelăciune perfidă și eretică”.

EGIPT, 2007

Lumini de reflectoare au brăzdat cerul senin în seara în care mumia a fost depusă în mormântul inițial. Ceremonia a fost transmisă în direct în întreaga lume. Nenumărați artiști au încântat publicul pe o scenă improvizată lângă Templul lui Amon-Ra.

În câteva imagini cu publicul, telespectatorii au putut vedea un bărbat palid, cu păr alb și ochelari cu rame groase, stând între o bătrână cu o claie de păr cârlionțat și rebel și un domn în vârstă, cu o constituție firavă.

Bjørn, Beatriz și Custodele au fost invitați de onoare la eveniment. Și-au luat liber de la Institutul Schimmer, unde ajutau o echipă de experți să restaureze și să traducă manuscrisul antic.

Mai devreme în ziua aceea, de la hotelul din Luxor, Bjørn îi trimisese un e-mail lui Thrainn, lui Terje, lui Øyvind, Laurei și tuturor celorlalți care îl ajutaseră. „Dragi prieteni", le-a scris el, „poate sună pretențios, dar făgăduiala pe care au făcut-o Paznicii cu o mie de ani în urmă va fi onorată chiar în seara asta. Oameni buni, noi suntem ultimii Paznici. Ne-am făcut treaba."

Ceremonia s-a terminat pe la miezul nopții cu focuri de artificii. Mii de rachete s-au ridicat spre cer șuierând și au explodat într-o lumină orbitoare, împrăștiind culori strălucitoare și râuri argintii. Nimeni nu a observat că undeva, pe stâncile care se înalță deasupra templului, un porumbel alb și-a părăsit cuibul și a zburat în tăcerea întunecată a deșertului.

„Și când Moise i-a scos pe Fiii lui Israel din Egipt și le-a arătat drumul spre Canaan, cum îi poruncise Dumnezeu, s-a întors la faraon.

Faraonul, înțelepții săi, marii preoți și curtenii așteptau la palat.

Iar Moise s-a pus în genunchi și a zis:

— Domnul mi-a poruncit să-i scot pe Fiii lui Israel din Egipt. Și asta am făcut.

Faraonul a spus:

— Dar m-ai trădat pe mine, tatăl tău.

Atunci Moise a spus:

— Așa cum mi-a cerut Stăpânul Israelului, așa am făcut.

Atunci regele Egiptului s-a înfuriat și i-a spus:

— Ți-ai nesocotit părintele, ți-ai trădat regatul și supușii. Te condamn la moarte.

Și Moise a spus:

— Să fie după voia regelui.

Pentru că Moise era de sânge albastru, l-au lăsat să aleagă cum vrea să moară. El a ales un amestec de otravă, miere și vin.

L-au dus departe de faraon, într-una dintre multele încăperi ale palatului, și acolo i-au dat o cupă cu otravă, miere și vin.

Și pe acolo a zburat un porumbel, care a intrat în încăpere pe când Moise golea cupa cu otravă. În timp ce Moise aștepta ca otrava să îi oprească bătăile inimii, porumbelul i-a zis:

— Cel mai sfânt templu e acela care sălășluiește în inima ta. Când te rogi lui Dumnezeu, El e una cu tine. E mereu cu tine și lângă tine și Îl vei găsi în tine, căci ești una cu El, la fel cum și El e una cu tot ce a creat și cu Barbelos, Dumnezeu cel Adevărat. Nu trebuie să cauți Paradisul, fiindcă l-ai găsit deja și e în tine.

Și și-a luat zborul.

Așa a murit Moise, robul lui Dumnezeu, în palatul faraonului. Și l-au îngropat în mare taină într-o criptă de lângă fluviu. Și Moise se va odihni veșnic în mormântul secret, fiindcă nimeni nu știe mormântul lui nici până în ziua de azi.”

Fragment din a șasea carte a lui Moise, abia descoperită.

„Dumnezeu nu are religie.”
Mahatma Gandhi

Mulțumiri

Atât de mulți sunt cei care mi-au dat o mână de ajutor și mi-au împărtășit din cunoștințele lor – deși poate că nu s-au simțit tocmai în largul lor când m-am hotărât să le dau peste cap disciplina –, încât că doresc să le mulțumesc tuturor consilierilor mei de încredere pentru ideile și informațiile lor neprețuite. Eu sunt singurul vinovat pentru greșelile apărute și, bineînțeles, pentru toate speculațiile și scenariile imaginare pe care le-am „brodat" în jurul realității factuale și în jurul teoriilor istorice și teologice pe care se bazează acest roman. Aș vrea să întăresc ideea că *Paznicii Legământului* este un roman în care mi-am luat multe libertăți. Cadrul istoric și teoriile teologice au fost adaptate la universul fictiv al cărții, și sursele mele nu se fac vinovate în niciun fel de modul în care am folosit informația pe care mi-au furnizat-o. Ca orice roman care se dezvoltă în zona gri dintre fapte și ficțiune, *Paznicii Legământului* este pură speculație, un joc al minții care începe când realitatea și știința iau sfârșit.

Aș dori să le mulțumesc editorului meu, Øyvind Pharo, lui Alexander Opsal, consultant literar la editura Aschehoug și Evei Kuløy, care se îngrijește de drepturile mele la Agenția Aschehoug, pentru munca lor neobosită și ajutorul pe care mi l-au acordat ca să pregătesc manuscrisul pentru lansare.

De asemenea, aș vrea să îi mulțumesc prietenului și colegului meu din Islanda, scriitorul și regizorul de film Thrainn Berthelsson pentru sprijinul său statornic. Mii de mulțumiri pentru Dr. Gisli Sigurdson de la Institutul Arní Magnússon, care mi-a oferit posibilitatea de a consulta manuscrise antice și care apoi a răspuns cu răbdare întrebărilor mele. Îi mai mulțumesc și reverendului Geir Waage de la Reykholt pentru amabilitatea cu care m-a însoțit prin locurile pe unde obișnuia să umble Snorri. Le mulțumesc și scriitorilor Harald Sommerfeldt Boehlke, Bodvar Schjelderup și Einar Birgisson, care mi-au împărtășit cunoștințele lor de geometrie sacră. Mulțumiri pentru profesorul Terje Stordalen de la Facultatea de Teologie din cadrul Universității din Oslo și dr. Jørgen H. Jensenius, arhitect și specialist în cercetarea bisericilor de lemn din Norvegia. Îi mulțumesc și profesorului Michael Brett de la

Școala de Studii Orientale și Africane de la Universitatea din Londra, specialist în istoria Africii de Nord, a Egiptului și a fatimizilor. Le rămân profund îndatorat și secretarului-general al Arhivelor Secrete ale Vaticanului, Luca Carboni, și lui Thomas Mann, bibliotecar la Library of Congress din Washington, DC.

Mai sunt mulți alții cărora le mulțumesc pentru contribuțiile mai mari sau mai mici, pentru comentarii, sugestii și sprijin. Așa că le mulțumesc din inimă următorilor: May Grethe Lerum, Arnt Stefansen, Bjørn Are Davidsen, Jørn Lien Horst,Vegard Egeland, Fredrik Græsvik, Knut Andreas Skogstad, Davy Wathne, Kjell Øvre Helland, Viggo Slettevold, Øyvind Egaas și Astrid Egeland. Le mai mulțumesc și lui Gunn Haaland și K. Jonas Norby de la Universitatea din Oslo, șerifului districtual Lars Smedstadmoem, arheologului Jan Bill de la Muzeul Corăbiilor Vikinge din Roskilde și profesorului Doris Behrens-Abouseif de la Universitatea din Londra. Aș mai vrea să le mulțumesc editorilor mei din Islanda – Jóhann Páll Valdimarsson, Thora Sigridur Ingolfsdottir și toți cei de la JPV Publishing –, editorului meu italian, Elisabetta Sgarbi, și colegelor ei, Beatrice Gatti și Valeria Frasca de la Bompiani. Le mai mulțumesc și celor de Oficiul Norvegian al Patrimoniului Cultural, administratorului bisericii de la Ringebu, Autorității Norvegiene de Cadastru, Institului de Statistică din Norvegia și Universității din Oslo.

Aș mai vrea să îi mulțumesc familiei care m-a suportat, în special soției, Åse Myhrvold Egeland, care nu e doar una dintre cititoarele și consultantele mele cele mai oneste, dar care și suportă lungile mele călătorii.

Și, în cele din urmă, un „ham” cordial lui Teddy, căruia îi mulțumesc pentru companie.

Bibliografie

Nicio carte nu apare din neant. În timp ce lucram la *Paznicii Legământului*, următoarele surse mi-au fost de mare ajutor:

Biblia

Cartea egipteană a morților

Sturluson, Snorri, *Heimskringla*

CĂRȚI ÎN NORVEGIANĂ

Aartun, Kjell: *Runer i kulturhistorisk sammenheng* („Contextul cultural al runelor"), Pax,1994

Alnæs, Karsten: *Historien om Norge* („Istoria Norvegiei"), Gyldendal, 1996

Boehlke, Harald Sommerfeldt: *Det norske pentagram* („Pentagrama norvegiană"), Eutopia (ediția I), autor (ediția a II-a), 2005

Grambo, Ronald: *Djevelens livshistorie* („Biografia Diavolului"), Ex Libris, 1990

Hauken, Aage: *Teologene som skapte Det gamle testamente* („Teologii care au creat *Vechiul Testament*"), Land og kirke / Gyldendal, 1980

Ingstad, Helge: *Vesterveg til Vinland* („Spre vest, spre Vinland"), Gyldendal, 1965

Langslet, Lars Roar: *Olav den hellige* („Sfântul Olav"), Gyldendal, 1995

Lindh, Knut: *Leiv Eriksson – Oppdagelsen av Amerika* („Descoperirea Americii"), Farhenheit / Pantagruel, 2000

Mykland, Knut (ed.): *Norges historie* („Istoria Norvegiei"), Cappelen, 1976

Myklebust, Morten: *Olav – viking og helgen* („Olav – viking și sfânt"), Fantasi-Fabrikken, 1997

Prytz, Kåre: *Vestover før Columbus* („Spre vest înaintea lui Columb"), Aschehoug, 1990

Schjelderup, Bodvar: *Loggbok for en helgen* („Jurnalul de bord al unui sfânt"), Genesis, 1997

Schjelderup, Bodvar: *Paktens tegn og den femte tavlen* („Cele Zece Porunci și cea de-a cincea tabletă"), Periscope Vision, 2004

Sparkland, Terje: *I begynnelsen var futhark – norske runer og runeinnskrifter* („Vechiul futhark – runele norvegiene și inscripțiile runice"), LNU og Cappelen Akademisk Forlag, 2001

Thiis-Evensen, Thomas și Eva Valebrokk: *De utrolige stavkirkene* („Incredibilele biserici de lemn"), Boksenteret, 1993

CĂRȚI ÎN ENGLEZĂ

Birgisson, Einar Gunnar: *Egyptian Influence and Sacred Geometry in Ancient and Medieval Scandinavia* („Influența egipteană și geometria sacră în Scandinavia antică și medievală"), Islanda, 2002

Carter, W. Hodding: *A Viking Voyage* („Călătoriile vikingilor”), Ballantine Books, 2002

Dodson, Aidan și Dyan Hilton: *The Complete Royal Families of Ancient Egypt* („Dinastiile Egiptului antic”), Thames and Hudson, 2004

Eskeland, Ivar: *Snorri Sturluson: A Biography* („Snorri Sturluson: O biografie”), Grondahl Dreyer, 1993

Finkelstein, Israel și Neil Asher Silberman: *The Bible Unearthed: Archaeology's New Vision of Ancient Israel and the Origin of Its Sacred Texts* („Adevărata față a Bibliei: Noua viziune a arheologiei asupra Israelului antic și a originii textelor sale sacre”), Touchstone, 2001

Friedman, Richard Elliott: *Who Wrote the Bible?* („Cine a scris Biblia?”), Summit Books, 1987 / 1997

Graham-Campbell, James: *The Viking World* („Lumea vikingilor”), Frances Lincoln, 1980 / 2001

Haagensen, Erling și Henry Lincoln: *The Templars' Secret Island* („Insula secretă a Templierilor”), Windrush Press, 2000

Haywood, John: *Historical Atlas of the Vikings* („Atlas istoric al vikingilor”), Penguin, 1995

Murdoch, David: *Tutankhamun: The Life and Death of a Pharaoh* („Tutankhamon: Viața și moartea unui faraon”), Dorling Kindersley, 1998

Ólason, Vésteinn și Gisli Sigurdsson: *The Manuscripts of Iceland* („Manuscrisele Islandei”), Institutul Árni Magnússon, Islanda, 2004

Osman, Ahmed: *Moses and Akhenaten – The Secret History of Egypt at the Time of the Exodus* („Moise și Akhenaton – Istoria secretă a Egiptului în vremea Exodului”), Bear & Co., 1990-2002

Phillips, Graham: *The Moses Legacy: The Evidence of History* („Moștenirea lui Moise: Dovezi istorice”), Sidgwick & Jackson, 2002

Rohl, David: *A Test of Time: The Bible from Myth to History* („Testul timpului: Biblia, de la mit la istorie”), Century, 1995

CĂRȚI TRADUSE ÎN NORVEGIANĂ

Bowker, John: *The Complete Bible Handbook* („Cum să citim Biblia”), Dorling Kindersley, 1998

Bowker, John: *God. A Brief History* („Dumnezeu – o scurtă istorie”), Dorling Kindersley, 2002

Keller, Werner: *Und die Bibel hat doch Recht* („Biblia avea dreptate”), Econ, 1955

Singh, Simon: *The Code Book: The Science of Secrecy from Ancient Egypt to Quantum Cryptography* („Cartea codurilor: Știința secretelor, de la Egiptul antic la criptarea cuantică”), Anchor, 1999

SITE-URI WEB

Următoarele site-uri mi-au fost de mare ajutor:

www.arild-hauge.com (despre epoca vikingilor, rune și folclor)

asv.vatican.va (Arhiva Secretă a Vaticanului)

www.stavkirke.info (despre bisericile norvegiene din lemn)

no.wikipedia.org
en.wikipedia.org
www.katolsk.no
www.bibelen.no

Table of Contents

Prolog
Partea I. Manuscrisul
Interludiu: Povestea lui Bård (I)
Partea a II-a. Semnul ascuns
Interludiu: Povestea lui Bård (II)
Partea a III-a. Drumul spre Vinland
Interludiu: Povestea lui Bård (III)
Partea a IV-a. Ultimul Paznic
Epilog
Mulțumiri
Bibliografie

Table of Contents

Prolog	10
Partea I. Manuscrisul	26
Interludiu: Povestea lui Bård (I)	104
Partea a II-a. Semnul ascuns	116
Interludiu: Povestea lui Bård (II)	223
Partea a III-a. Drumul spre Vinland	229
Interludiu: Povestea lui Bård (III)	266
Partea a IV-a. Ultimul Paznic	272
Epilog	372
Mulţumiri	380
Bibliografie	382